Gaston Renée

DEMONUL ROȘU

Volumul 5
Capitolele 132–181

Gaston Renée

DEMONUL ROŞU

Volumul 5
Capitolele 132–181

[Paginile 1403 – 1841]

– Roman foileton –
Traducere de A. TOMA

Apărut în 131 de fascicole
în perioada 03 mai – 04 octombrie 1933
în ziarul „Ora Literară”

Director şi proprietar: MARTON HERTZ
Redactor responsabil: ST. FREAMĂT
Administraţia: Bucureşti, Calea Victoriei, nr. 5
Telefon 3–52/75

Versiune [V2.0]: mai 2019

Cuprinsul Volumului 5

Capitolul 132 – O nouă lovitură
Capitolul 133 – Aruncat pe ţărm
Capitolul 134 – Cine este înşelătorul?
Capitolul 135 – O lovitură diabolică
Capitolul 136 – La o cupă de şampanie
Capitolul 137 – Un birjar ciudat
Capitolul 138 – Arestat
Capitolul 139 – O întâmplare scandaloasă.
Capitolul 140 – Masca-Roşie a dispărut
Capitolul 141 – Un prieten la nevoie
Capitolul 142 – Iahtul spaniolului
Capitolul 143 – Amanta lui Don Pueblo
Capitolul 144 – O revedere
Capitolul 145 – Copilul lui
Capitolul 146 – Arestată
Capitolul 147 – Lupta unui demon
Capitolul 148 – Vânzarea colibei
Capitolul 149 – Moartea braconierului
Capitolul 150 – Conte şi bandit
Capitolul 151 – La „Floarea roşie”
Capitolul 152 – Ghinionul poliţiei
Capitolul 153 – O pereche criminală
Capitolul 154 – Procesul ucigaşei
Capitolul 155 – Un incident
Capitolul 156 – În mâinile banditului
Capitolul 157 – Taina detectivului
Capitolul 158 – Castelul de lângă mare
Capitolul 159 – Un nou prizonier
Capitolul 160 – Fiica poliţistului
Capitolul 161 – Se luminează de ziuă
Capitolul 162 – Prins în capcană
Capitolul 163 – Taina dulapului
Capitolul 164 – O întâlnire neaşteptată
Capitolul 165 – Dispariţia lui Anton
Capitolul 166 – În casa de nebuni
Capitolul 167 – Falsul Duce
Capitolul 168 – „Eu sunt ucigaşul!”
Capitolul 169 – Jertfă zadarnică
Capitolul 170 – La balul Operei
Capitolul 171 – Sfârşitul lui Joe

Capitolul 172 – Taina casei de nebuni
Capitolul 173 – Noul Duce fals
Capitolul 174 – Noua cameristă
Capitolul 175 – Moştenitorul milioanelor
Capitolul 176 – Arestarea Demonului
Capitolul 177 – Planuri de fugă
Capitolul 178 – O jertfă nobilă
Capitolul 179 – Răzbunarea ticălosului
Capitolul 180 – Ucis de mâna mamei
Capitolul 181 – Mărturisirea ţigăncii
Epilog

Capitolul 132 – O nouă lovitură

Se scurg câteva minute fără să se întâmple ceva. Rammont ar fi putut s-o şteargă nesupărat, dar acum nu se mai gândeşte la asta.

Deodată, se aude un glas în camera alăturată. Vorbitorul pare să fie necăjit rău. Draperia e dată în lături şi… prefectul poliţiei din Monaco intră în cabinetu-i de lucru.

— Ştie dracu ce i-a dat azi în gând bătrânului că a aprins luminile în toate odăile!? mormăie el. Sunt obosit mort de pe urma incendiului ăla de la închisoare şi de-abia mă pot ţine pe picioare.

Tot mormăind, prefectul se îndreaptă spre un dulăpior şi scoate din el o sticlă mare. Cu mâna oarecum nesigură toarnă un pahar după altul şi le dă pe gât. Apoi se lasă în fotoliul din spatele biroului şi, după câteva clipe, închide ochii.

Rammont aude sforăitul vajnicului poliţist. Atunci el se furişează din ascunzătoarea sa şi păşeşte fără zgomot pe covor. Pe placa biroului este un revolver pe care Demonul şi-l însuşeşte repede. Drugul de fier îl lăsase în casa de bani.

O examinare scurtă şi el se încredinţează că revolverul e încărcat. Îşi încrucişează braţele pe piept şi sprijinindu-se de birou, începe să tuşească încetişor.

Prefectul mormăie ceva în barbă, deschide ochii şi priveşte rătăcit spre omul care stă în faţa lui.

— Cine eşti dumneata, ei? Cum ai ajuns aici? Îl voi alunga dracului pe bătrânul meu servitor, dacă nu va fi mai băgător de seamă. Vii de la închisoare şi ai să-mi aduci la cunoştinţă ceva?

Hector Rammont zâmbeşte misterios şi răspunde:

— E drept, vin de la închisoare, domnule prefect, şi am să vă fac o comunicare.

— Ei, dă-i drumul repede şi du-te dracului apoi! tună poliţistul, ţinând cu greu ochii deschişi.

— Am să vă predau ceva din partea prietenului dumneavoastră, prinţul Bentivoglio, domnule prefect.

La auzul acestui nume, prefectul se trezeşte de-a binelea.

— Cum, ce? strigă el, nedumerit. După câte ştiu, prinţul Bentivoglio a fost un ticălos pe care l-am închis demult.

— Dar aţi jucat în repetate rânduri la cazinou cu domnul acesta…

— Ce te priveşte asta pe dumneata, omule?

— E adevărat, nu mă priveşte. În schimb, îmi veţi da voie să vă comunic că vestitul rege al criminalilor, Hector Rammont, denumit Masca-Roşie, a dispărut din nou noaptea trecută.

Prefectul zâmbeşte înciudat.

— Da, a şters-o, asta o ştiu şi eu. A ars până la oase. Dar ia spune, băiete, ce vrei de la mine?

Hector Rammont îşi drege glasul, apoi răspunde:

— Nu vreau să vă reţin, stimate domnule prefect, de aceea îmi îngădui să vă aduc la cunoştinţă, că din trupul acela carbonizat, pe care l-aţi văzut cu ochii dumneavoastră a reînviat din propria sa cenuşă, ca pasărea Phoenix, vestitul Mască-Roşie. Acestea spuse, vă rog să-mi daţi voie să mă prezint: Hector Rammont cunoscut în lumea întreagă sub numele de Masca-Roşie.

Prefectul holbează nişte ochi înfiorători, se sprijini de fotoliu şi sare în sus.

— Ai înnebunit, omule! răcneşte el apoi.

— Deloc, stimate domn, şi vă rog să ascultaţi mai departe. Rămâneţi vă rog la locul dumneavoastră, altfel nu garantez dacă veţi scăpa teafăr.

— Cum, ce? răcneşte din nou prefectul şi întinde mâna spre soneria de alarmă.

Dar în clipa aceea simte ceva rece la frunte şi fără să vrea cade înapoi în fotoliu.

— Dar, asta e…

Mai mult nu poate rosti. În capul său e o adevărată furtună, dinţii încep să-i clănţăne în gură, răsuflarea îi devine grea.

— Asta e o nouă lovitură a Măştii-Roşii, îndreptată asupra domnului prefect al poliţiei din Monaco, răspunde omul în uniforma de gardian. Dar nu vă faceţi supărări din cauza aceasta, căci vom putea să ne înţelegem lesne, cu puţină bunăvoinţă. Nu veţi rosti niciun cuvânt asupra vizitei din noaptea asta, şi deoarece tot vă bate gândul să intraţi în viaţa particulară în scurt timp – după cum am auzit vorbindu-se – amintirea acestui incident neplăcut se va şterge repede din memoria dumneavoastră.

— Dar ce anume vrei de la mine? izbuteşte să îngâne prefectul.

— Mai nimic, răspunde vizitatorul nocturn. Veţi suporta uşor pierderea banilor pe care mi-am permis să-i iau din casa dumneavoastră, cu atât mai mult, cu cât am auzit că viitoarea dumneavoastră soţie e putred de bogată. Acum vă mai rog să-mi îngăduiţi să-mi aleg câte ceva din vasta dumneavoastră garderobă. Aş putea să îmbrac uniforma dumneavoastră oficială, dar renunţ la asta. De asemeni, nu vă veţi supăra, dacă voi lua ca amintire revolverul acesta, pe care-l ţin în mână. Mai departe, trebuie să vă comunic că l-am făcut nevătămător pe bătrânul dumneavoastră servitor. Nu l-am ucis însă – ferească Dumnezeu! – ci l-am legat numai de scaun, în odaia sa. Mâine dimineaţă îl veţi putea elibera, căci vă voi face serviciul să pun în vedere unui sergent de stradă să se prezinte mâine dimineaţă la ora şapte aici, pentru a primi ordinele dumneavoastră.

— Şi până atunci ce se va întâmpla cu mine? întreabă prefectul, cuprins de o bănuială.

— Vă veţi duce la culcare, după ce veţi goli restul acestei sticle, răspunde Rammont. Cunosc licoarea aceasta şi efectul ce produce. Veţi dormi buştean până dimineaţă şi sergentul trimis de mine vă va trezi. De-altfel, nu voi pleca de aici până nu voi fi încredinţat că nu aţi căzut în braţele lui Morfeu.

Prefectul făcu nişte ochi cât roata carului.

— Şi dacă refuz să mă supun acestei porunci nebuneşti? întreabă el.

— În cazul acesta îmi va părea nespus de rău, răspunde regele criminalilor, rotind semnificativ revolverul. Vă sfătuiesc să acceptaţi fără discuţie tot ce vă propun. Aşa, acum voi umple paharul şi vă rog să-l beţi dintr-o sorbitură.

Zicând acestea, Rammont trece la fapte. Prefectul îşi roteşte privirea în toate părţile, dar îşi dă repede seama că nimeni nu-i poate veni în ajutor.

— Ei, ce-aveţi de gând, onorate domnule prefect? întreabă Masca-Roşie.

Poliţistul scrâşneşte din dinţi şi încleştează pumnii, dar zărind revolverul îndreptat asupra sa, apucă paharul şi-l duce la buze. Ştie că va cădea ca o bucată de lemn după ce va bea conţinutul dar nu găseşte altă ieşire din această situaţie.

Cu un oftat greu, trânteşte paharul gol pe masă şi se lasă pe speteaza fotoliului.

Hector Rammont pare că se amuză de minune. După ce-şi contemplă victima câteva clipe, se apropie de dulăpiorul din perete, îl deschide şi scoate dintr-însul altă sticlă. Toarnă din ea în pahar, dar în clipa aceea îi dă ceva în gând şi se sprijină de marginea biroului.

— Era cât pe ce să uit – se adresează el prefectului – am nevoie de cheile de la garderoba dumneavoastră. De ce să-mi pierd vreme încercând să sparg uşa?

Prefectul turbează de mânie.

— Asta te va costa scump, scrâşneşte el.

— Nu face nimic, onorabile, îi răspunde criminalul. Grăbiţi-vă, vă rog, vreau să termin mai repede. Unde sunt cheile?

Cu mâna nesigură, înaltul slujbaş deschide un sertar al biroului şi scrâşneşte:

— Aici sunt!

Rammont ia legătura cu chei şi înclinându-se ironic, o vârî în buzunar.

— Cred că voi găsi şi o mică valiză în odaia dumneavoastră, de toaletă, domnule prefect, nu-i aşa? În felul acesta voi avea tot ce-mi trebuie, şi vă rog să continuaţi a bea.

— Nu mai pot! exclamă poliţistul, cu glas înăbuşit. Mă voi întinde pe pat şi voi dormi, după cum îmi ceri, dar de băut nu mai pot bea.

Dar Rammont nici nu aude vorbele sale, ci-i împinge mai aproape paharul.

— Daţi-i drumul, domnule prefect, şi lăsaţi vorba! Ştiu că v-aţi lăudat adesea că aveţi multă rezistenţă la băutură şi vă rog să vă dovediţi talentele.

Prefectul dibuie paharul, dar e atât de ameţit încât nu dă de el.

— Îmi daţi voie, stimate domn! se oferă Rammont şi-l ajută să ducă paharul la buze.

Nenorocitul bău jumătate, apoi vrea să verse restul, dar Masca-Roşie fu mai repede decât dânsul. Cu o mişcare îndemânatecă împinge pe spate capul prefectului şi-i toarnă restul pe gât.

Măsura era întrecută. Omul se clatină în fotoliu, îşi pierde echilibrul şi cu un zgomot înfundat cade la pământ.

Masca-Roşie râde încetişor, împinge fotoliul la o parte şi contemplă făptura nemişcată.

— Credeam că e în stare de mai mult, spune el. Cu atât mai bine, nu mă va mai deranja.

Îl apucă pe prefectul ameţit şi-l târăşte câţiva paşi prin odaie. Într-un colţ se află o sofa pe care-l aşază.

Lăsându-l în plata Domnului, regele criminalilor intră în camera învecinată. Cu ajutorul cheilor pe care i le dăduse prefectul, el deschide unul din dulapuri şi alege la repezeală un costum, cu care se îmbracă. E o haină de culoare închisă, care-l prinde de minune, apoi îşi pune pe deasupra un pardesiu şi pe cap o pălărie moale. Îşi vâră apoi revolverul în buzunar şi caută o valiză în care să pună banii furaţi şi uniforma lui Martineau. O găseşte şi pe aceasta şi aşază totul într-însa.

— Aşa! murmură el bine dispus, acum pot pleca.

Intră din nou în cabinetul de lucru şi se înclină cu ironie în faţa omului adormit.

Totul e liniştit în casă când Hector Rammont străbate coridoarele, îndreptându-se spre ieşire. Astfel ajunge în grădină şi sare zidul. Cu valiza în mână o ia de-a lungul străzii, îndreptându-se spre interiorul oraşului.

Dar de data aceasta pare că-l urmăreşte ghinionul. Cu totul pe neaşteptate se iveşte în faţa lui un om în uniformă şi în aceeaşi clipă străinul scoate o exclamaţie de surpriză:

— Hector Rammont! Trăieşti?

Este medicul închisorii, care-l cunoaşte foarte bine pe Rammont.

— Diavolul, te aduce în faţa mea! strigă Masca-Roşie, stăpânit de o mânie fără margini.

Medicul se îndrepta spre oraş, unde avea probabil chestiuni de

rezolvat. Acum, însă, se năpusteşte asupra criminalului şi vrea să-l apuce de mâini.

— Înapoi! strigă Rammont şi scoate revolverul din buzunar.

Dar medicul îşi cunoaşte datoria şi afară de asta îşi dă seama de pericolul pe care-l constituie omul acesta în stare de libertate.

— Ajutor! răcneşte el în noapte. Poliţişti, veniţi încoace!

Rammont aruncă o privire spre capătul străzii şi o înjurătură îi scapă de pe buze, căci vede ivindu-se un jandarm. Îşi dă seama că nu mai există scăpare şi, ridicând revolverul trage două gloanţe. Medicul închisorii se prăbuşeşte la pământ, iar Masca-Roşie trece peste trupul lui spre cealaltă parte a străzii. Aude în spatele lui o împuşcătură, glonţul trece şuierând prin aer, dar el aleargă nebuneşte înainte.

Jandarmul ajunsese între timp lângă medicul prăbuşit la pământ şi se apleacă asupra lui.

— Sunteţi rănit? întreabă el şi încearcă să-l ridice.

Dar glontele lui Rammont a nimerit în plin de astă dată.

— Grăbeşte-te… grăbeşte-te… mai izbuteşte să îngâne nenorocitul. E un criminal periculos… un diavol cu chip de om… nu trebuie să dispară.

Jandarmul îl vede închizând ochii şi-şi dă seama că totul e pierdut. O ia la goană de-a lungul străzii, scoţând fluierături stridente.

Rammont aude şi el fluierăturile acestea. El aleargă nebuneşte, cu valiza într-o mână, cu revolverul în cealaltă, gata să culce la pământ pe oricine i-ar sta în cale.

La o mică depărtare se iveşte alt jandarm şi acesta îşi dă seama îndată de situaţie. Ridicând pistolul greu, ţinteşte asupra Măştii-Roşii. Acesta se apleacă repede şi glontele trece pe deasupra lui. Apoi o tuleşte grabnic într-o stradă laterală şi la adăpostul zidurilor se furişează înainte.

De data aceasta, însă, situaţia lui e cât se poate de primejdioasă. Fluierăturile primului jandarm îi atrăsese pe colegii lui şi aceştia dau năvală din toate părţile.

Rammont îşi dă seama că singura lui salvare e la ţărmul mării. Cu paşi repezi porneşte într-acolo şi zăreşte pe dreapta, în apă, un podeţ îngust care înaintează în mare şi la capătul acestuia o mică barcă cu motor. Din ferestruica îngustă a cabinei răzbate o lumină.

După toate aparenţele, micul vas aparţine vreunui bogătaş. Deocamdată pare că nu se află nimeni pe bord. La începutul podeţului stă sprijinit de balustradă un tânăr marinar, care priveşte plictisit deasupra apei.

Hector Rammont ia o hotărâre disperată. Altuia nu i-ar fi dat în gând aşa ceva, el, însă, nu şovăie o clipă să-şi aducă planul la îndeplinire.

Cu o repeziciune uimitoare ajunge la o magazie, în umbra căreia se

poate ascunde pentru câtva timp. Dar vede imediat apropiindu-se un număr de poliţişti. Acum îi este închis cu desăvârşire drumul spre oraş.

Câteva clipe, jandarmii rămân locului privind în toate părţile, apoi unul din ei strigă tare, în aşa fel că Rammont aude fiecare cuvânt:

— Trebuie să împresurăm magazia aia de colo, camarazi, numai într-însa putea să se fi refugiat.

Regele criminalilor îi vede pe jandarmi năpustindu-se înspre locul unde se află el şi atunci, adunându-şi toate puterile, porneşte ca o săgeată spre ţărmul mării, unde se află podeţul.

Îndărătul lui se aud strigăte puternice, dar el nici nu ţine seamă de ele. Scândurile podeţului se clatină sub paşii lui şi tânărul marinar se întoarce speriat.

— Ce-nseamnă asta? strigă el deodată şi se aşază în drumul lui Rammont.

Acesta, însă, nu-şi dezlipeşte ochii de la barca cu motor şi de la funia de care e priponită. Fără să-i răspundă un cuvânt, Rammont îl apucă pe tânăr şi-l trânteşte de balustrada podeţului. Aceasta se rupe cu zgomot şi marinarul cade în apă.

Marea nu e însă adâncă în locul acesta şi după sforţări energice, băiatul izbuteşte să ajungă la ţărm. Dar atacul prea fusese neaşteptat, pentru ca bietul om să-şi revină repede în fire.

Regele criminalilor se foloseşte de împrejurarea aceasta şi, din câteva sărituri ajunge pe coverta bărcii cu motor. O secure se află lângă scăriţa care duce în cabina maşinilor. Rammont apucă repede securea şi cu o singură lovitură taie funia care leagă de podeţ micul vas. În acelaşi timp împinge barca spre larg şi aceasta e târâtă de valuri.

Un strigăt de furie ieşit din şase piepturi se aude de pe ţărm. Jandarmii ajunseră acolo şi rămân ca înlemniţi. Cel din fruntea lor răcneşte cu glas tunător:

— După el. Chiar de-ar trebui să ne înecăm cu toţii.

Se năpustesc pe podeţ, dar în clipa când ajung la capătul lui, aud duduitul motorului de pe barca furată de Rammont.

— Ticălosul ăla e în tovărăşie cu diavolul! strigă unul din jandarmi. Uite că a luat-o spre larg.

— Dar cine e el? întreabă un altul.

Porniseră din toate părţile în urmărirea fugarului, dar niciunul din ei nu ştie cu cine are de-a face. Acela care-l găsise pe medicul muribund uitase în clipele de surpriză să-l întrebe de numele criminalului.

Întorcându-se spre ţărm, jandarmii se întâlnesc cu doi bărbaţi, care rămân şi ei surprinşi constatând dispariţia vasului lor. Marinarul care ieşise din apă le comunică cele întâmplate.

Nu rămâne altceva de făcut, decât să ia barca poliţiei şi să pornească în urmărire.

Aşa şi fac. Peste câteva clipe, micul vas echipat cu toate cele trebuitoare taie valurile. La proră stă un comisar de poliţie care cercetează cu binoclul întinsul apei. El ştie că viteza bărcii sale e superioară aceleia a fugarului şi că o va putea ajunge lesne pe aceasta dacă va izbuti să-i descopere urma.

În spatele comisarului stau câţiva jandarmi, în mână cu puşti sistematice. Motorul funcţionează cu toată puterea şi omul de la cârmă învârteşte necontenit roata, urmărind indicaţiile şefului său.

Cerul începe să se lumineze, căci e aproape să se facă ziua. Se îndepărtaseră mult de ţărm şi deodată comisarul se adresează unui poliţist de lângă el:

— Ia uită-te şi dumneata prin binoclu! Vezi colo spre apus o barcă?

Celălalt priveşte în direcţia arătată şi zice:

— Într-adevăr, aşa e, şi cred că nu e alta decât barca fugarului nostru.

Comisarul dă imediat ordinele necesare şi barca porneşte eu viteză ameţitoare. Jandarmii se ţin de parapet să nu cadă, dar nu-şi dezlipesc privirea de la punctul negru ce se zăreşte în zare. La proră arde încă o lumină albă, căci nu se luminase bine de ziuă.

— Aha! exclamă comisarul, deodată. Individul ne-a observat şi el, căci manevrează spre partea cealaltă. Unde suntem acum?

— În apropierea insulei pescarilor, răspunde poliţistul de lângă el, aruncând o privire pe compas.

— Mii de bombe! scrâşneşte comisarul. Trebuie să punem mâna pe individ, înainte ca el să izbutească să acosteze acolo.

În timpul acesta, Masca-Roşie stătea la cârma vasului său şi tocmai zărise lumina albă a bărcii urmăritorilor. Îşi dădu imediat seama că e vorba de poliţie şi atunci dă viteză maximă la motor. Trebuie să scape cu orice preţ şi mai bine să se înece, decât să cadă din nou în mâinile urmăritorilor.

Deodată, zăreşte spre dreapta ceva care seamănă cu o stâncă şi atunci îşi recapătă tot curajul. E pământ, vreo insulă – îşi spune el – şi cârmeşte barca într-acolo.

Comisarul observase şi el prin binoclu insula pescarilor.

— Vrea să debarce acolo! murmură el. Dar nu va izbuti, căci îl ajungem noi înainte. Luaţi armele în mâini! porunceşte el apoi jandarmilor, şi trimiteţi câteva gloanţe ca ameninţare.

Jandarmii se supun imediat şi carabinele lor trag toate în aceeaşi clipă. Geamul de la ferestruica bărcii lui Rammont se face ţăndări.

— Lucrul devine serios, murmură regele criminalilor şi imprimă bărcii viteza maximă.

Comisarul observă aceasta şi strigă cârmaciului:

— Ciocneşte-l în coastă, nu mai e altă soluţie.

Se scurg câteva clipe, apoi se aude o pocnitură puternică şi ciocul de fier al bărcii poliţiei se înalţă în aer. Izbitura e atât de violentă, încât câţiva jandarmi se prăbuşiră la pământ, de unde se ridică cu greu. Cârmaciul întoarce repede roata, şi motorul e oprit.

Barca lui Rammont fusese ruptă în două. Pe coverta vasului poliţiei, ordinele comisarului răsună lămurite. Doi marinari stau alături de el.

În haosul valurilor furioase şi a bărcii sfărâmate, oamenii caută trupul fugarului. Că acesta a căzut în apă, e neîndoios, dar deocamdată nu se vede nimic. Să fi fost rănit mortal şi să fi căzut pe fundul mării?

— Aduceţi câteva cângi şi cârlige, ca să ne încredinţăm cum stau lucrările! ordonă poliţistul.

Treaba se face imediat şi o bărcuţă de rezervă e lăsată pe apă. Doi marinari şi un poliţist iau loc într-însa. Oamenii vâslesc în cerc, în jurul locului unde zăcea epava bărcii lui Rammont. Cercetările durează o jumătate de ceas, dar fără niciun rezultat. Atunci, comisarul dă ordinul de întoarcere la Monaco. El e încredinţat că criminalul şi-a găsit moartea în valuri.

Capitolul 133 – Aruncat pe ţărm

Regele criminalilor vede cu groază cum se apropie barca poliţiei. Îşi dă seama că nu mai există nicio posibilitate de scăpare şi că toate sforţările sale au fost zadarnice.

Atunci îşi ia valiza şi, din câteva sărituri ajunge pe covertă. Tocmai în clipa aceasta, ciocul bărcii poliţiei izbeşte peretele vasului său. Ca într-un vis fantastic se simte aruncat în aer, apoi se prăbuşeşte în apă la o mare depărtare.

Se afundă şi încearcă să se îndepărteze, în direcţia stâncii. Dar îi este cu neputinţă să ţină valiza, riscând astfel să fie târât pe fund. Atunci o împinge pe aceasta înspre stâncă, în nădejdea că o va regăsi acolo.

Acum are braţele libere şi înotând cu disperare, ajunge după vreo zece minute la piciorul unei stânci. Valiza, însă, dispăruse, cu tot ce era într-însa. În schimb, dobândise libertatea, şi asta valora mai mult decât banii.

Nu ştie încă unde se găseşte, dar se mângâie cu gândul că va afla îndată. Vede cum barca poliţiei se-ntoarce, luând-o spre larg.

— După cât s-arată, mă aflu pe o insulă mică, îşi spune el. Cu atât mai bine.

După ce urmăritorii săi se fac nevăzuţi, Rammont coboară pe ţărm, căci nădăjduieşte încă să-şi regăsească valiza. Şi o zăreşte într-adevăr,

înfiptă în nisip.

— Din nou mă favorizează norocul! murmură el, cu un zâmbet satisfăcut. Acum să vedem ce mai e pe aici.

Fără să stea mult pe gânduri, porneşte prin insulă. După zece minute a străbătut-o în întregime şi se opreşte în faţa unei colibe de pescar, din care pătrunde puţină lumină.

Priveşte prin fereastră şi zăreşte stând la masă un bărbat. Câteva clipe doar şovăie el, apoi bate cu hotărâre în uşă. Aproape imediat se aud paşi grei, uşa e deschisă şi pescarul întreabă uimit ce vrea de la el.

Cu o mutră nevinovată, Rammont începe să povestească că barca în care se afla cu un prieten, a naufragiat în larg şi în vreme ce prietenul se înecase, el a izbutit să ajungă pe insulă.

Pescarul îl crede şi, fiind om milos, îl pofteşte în casă. Fără multă vorbă scoate la iveală un rând de haine uscate, şi Rammont se îmbracă cu ele, dând pescarului o monedă de aur în schimb.

— Vă puteţi odihni puţin în cămăruţa de alături, spune omul. Când se va lumina de ziuă eu o pornesc cu barca mea spre Monaco şi până seara nu mă înapoiez. Somn uşor!

Apoi părăseşte coliba şi Rammont se lasă în voia gândurilor. Posedă valiza cu uniforma lui Martineau şi asta îi va îngădui să-şi înfăptuiască planul, căci ţine foarte mult ca Masca-Roşie să treacă drept mort, ca şi paznicul pe care-l ucisese cu mâna lui.

O hârtie va găsi el pe aici. Se ridică de pe scaun şi scotocind prin încăpere descoperă în spatele oglinzii câteva foi de hârtie albă. Pe un răftuleţ, zăreşte o sticluţă cu cerneală şi alături de ea un condei. Se apucă repede să scrie câteva rânduri apoi îndoaie hârtia.

Afară de haine, pescarul îi mai dăduse o şapcă şi nişte cizme înalte.

— Aş putea face inspecţie pe insulă, până se întoarce buna mea gazdă, îşi spune Rammont.

Deschide uşa colibei şi se furişează afară. Cine l-ar fi văzut în îmbrăcămintea aceasta de luntraş, l-ar fi luat drept un locuitor al insulei.

Păşind la întâmplare, el ajunge în dreptul altei colibe, din care străbate de asemeni lumină. Nimeni nu se află în apropiere, ca să-l poată împiedeca să privească prin fereastră.

Înălţându-se în vârful picioarelor, ochii săi pătrunzători cercetează interiorul încăperii. În aceeaşi clipă, însă, se dă speriat înapoi, ca străbătut de un curent electric.

— Mii de bombe! scrâşneşte el, nu m-au înşelat oare ochii? Sau să-mi fi pierdut minţile? Nu mi s-a spus în închisoare că Alice s-a aruncat în mare, unde s-a înecat? Femeia aceea de pe pat e…

Un zgomot ce vine din casă îl face să se dea îndărăt de la postul său de observaţie. Ca o pisică se furişează într-un tufiş apropiat, unde nu-l poate vedea nimeni.

Femeia pe care o zărise întinsă pe pat, nu e nimeni alta decât Alice, amanta lui. Recunoscuse trăsăturile ei din primul moment, dar în acelaşi timp văzuse şi că nenorocita se găsea într-o stare de slăbiciune extremă.

Cu paşi repezi se înapoiază la coliba pescarului care-i acordase ospitalitate. Când intră într-însa şi se lăsă pe un scaun, îşi face apariţia din nou pescarul.

— Rămâi cu bine până diseară, domnule! îi spune el, întinzându-i mâna. Caută să-ţi omori timpul dormind, căci alte distracţii nu se găsesc pe la noi. Să-ţi aduc ceva din oraş?

— Nu, răspunde Rammont, ridicându-se, dar aş avea altă rugăminte: Ia-mă cu dumneata. Am de aranjat unele chestiuni la Monaco şi apoi aş vrea să dau de ştire prietenilor mei.

Pescarul încruntă sprâncenele, ca şi cum n-ar pricepe rugămintea străinului, dar în cele din urmă se declară dispus să-i facă pe plac.

Masca-Roşie râde în sinea lui. Cât de uşor îi poţi purta de nas pe oamenii aceştia simpli, când ştii cum să-i iei. Fireşte că se va întoarce pe insula unde o ştie pe Alice şi prilejul îl va găsi lesne.

— Dar cum o să stai cu hainele ude, domnule? întreabă pescarul, când părăsesc casa.

— Uite ce e, moşule, păstrează dumneata hainele acelea şi lasă-mi-le mie pe astea, ca amintire a aventurii prin care am trecut. Şi ca să nu te crezi prea mult păgubit, uite că mai dau pe deasupra o monedă de aur.

Pescarul primeşte târgul şi păşind alături de Rammont, se îndreaptă spre ţărm, unde se află barca sa. Ajungând acolo se urcă amândoi într-însa şi apucând pe drumul cel mai scurt sosesc la Monaco. Rammont se desparte cu o strângere de mână de bătrân şi se face nevăzut printre copacii de pe ţărm. Fireşte că nu uitase să-şi ia valiza.

Acum trebuie să se grăbească, dacă ţine să-şi înfăptuiască planul, înainte de a se lumina de ziuă. După câteva minute de mers, ajunge într-un loc unde stâncile se afundă în mare. Încredinţându-se că nu-l vede nimeni, deschide valiza şi scoate din ea uniforma lui Martineau. Le azvârle pe pământ, aşază hârtia scrisă într-o crăpătură a stâncii, apoi se îndepărtează cu paşi grăbiţi.

După alte câteva minute intră într-o cârciumă de pe ţărm şi se aşază la o masă dintr-un colţ, comandând un pahar de rachiu. Ştie că nu va fi căutat aici şi când se va lăsa întunericul, va găsi pe cineva care să-l ducă pe insula pescarilor. Ce nu se poate face cu bani în lumea asta?

Capitolul 134 – Cine este înşelătorul?

Înviatul din morţi conte Eberhard de Hohenegge stă înaintea primului procuror din Berlin. Lumina mohorâtă a unei zile de toamnă cade în cabinet.

Procurorul îşi aţinteşte privirea-i pătrunzătoare asupra contelui, pe care nu-l cunoaşte personal, şi zice:

— Nu pot să ascund, domnule, că destăinuirile dumitale mă surprind în mod extraordinar. Învinovăţeşti pe contesa Leonie de Hohenegge de a fi încercat să-l otrăvească pe soţul ei, contele Eberhard, şi te dai dumneata singur drept acesta. Mă vei ierta însă, dacă va trebui să intru în amănunte, înainte de a putea lua o hotărâre. Acuzarea pe care o aduci iese cu totul din comun. După cât ştiu eu, contele Eberhard s-a căsătorit de curând cu văduvă baronului de Brissac, o femeie foarte frumoasă şi distinsă. Căsătoria a avut loc în străinătate şi mi s-a spus că ar fi fericită. În mod surprinzător a venit apoi vestea morţii castelanului din Hohenegge, al cărui cadavru a fost depus apoi în cripta familiei. Şi acum, cu câteva ceasuri înainte mi s-a anunţat vizita unui domn, care se dă drept conte Hohenegge, şi care doreşte să-mi vorbească într-o chestiune foarte urgentă. Aş putea obţine ceva lămuriri în privinţa aceasta?

Eberhard observă, că procurorul evită să-l numească pe nume. E bănuitor, vasăzică. Dar nu i-o poate lua în nume de rău, căci acuzaţiile sunt într-adevăr cât se poate de neobişnuite. Ridică deci capul şi zice cu glas hotărât:

— Domnule procuror, pricep bine situaţia dumneavoastră, va îndoiţi de faptul că eu sunt contele Eberhard de Hohenegge, soţul contesei Leonie. Nădăjduiesc, totuşi, să vă conving repede de faptul că am dreptate.

Începe apoi să povestească, lămurit cum s-au petrecut lucrurile la Monaco, şi cum a observat în nenumărate rânduri că soţia sa îi este duşmană.

— O clipă, te rog, intervine procurorul general. Care a fost motivul crimei făptuită de soţia dumitale? – dacă poate fi vorba de crimă.

Eberhard răspunde cam şovăielnic:

— Domnule procuror, aici sunt în joc unele secrete de familie, pe care nu le pot dezvălui încă. Puteţi presupune că doamna contesă a început să aibă bănuieli de infidelitate din partea mea, la mijloc fiind o femeie pe care o cunoşteam mai demult. O femeie căreia – trebuie s-o mărturisesc – îi aparţine inima mea şi care a avut mult de suferit de pe urma urii contesei. S-au iscat certuri între mine şi soţia mea şi într-un rând i-am spus că ne vom înapoia la castelul Hohenegge. Acolo mă gândeam să intentez divorţ. Deoarece contesa era însufleţită dintru început numai de dorinţa de a deveni co-proprietara milioanelor mele, fireşte că a fost foarte mult atinsă de hotărârea mea şi atunci s-a gândit să scape de mine, printr-o crimă.

Procurorul rămâne liniştit la locul său. Îşi ia notiţe necontenit.

— Te-aş ruga, spune el apoi, să-mi istoriseşti ce ai observat în noaptea premergătoare morţii dumitale!

Eberhard se supune acestei cereri şi raportează că ar fi auzit un zgomot suspect în odaie şi că apoi a căzut pe podea după ce a băut paharul cu apă pe care şi-l pregătea de obicei pe noptieră.

— Acum, însă, urmează el, se produce faptul cel mai ciudat, ceva care pare o minune, dar este, totuşi, realitate. Eu însumi am trecut prin asta şi nu voi povesti decât ceea ce am văzut şi auzit cu ochii şi urechile mele. La început mi se părea că un val mi se pune pe minte, sângele îmi colcăia la tâmple şi în cap simţeam o durere arzătoare. Curând, însă, durerea se potoli, numai inima îmi bătea sălbatic în piept. Zăceam la pământ – după cum îmi dădeam seamă prea bine – voiam să mă ridic, voiam să strig după ajutor, dar niciun sunet nu-mi ieşi din gură. Cu groază făcui descoperirea că nu puteam să mişc nici mâna, nici piciorul, pe scurt: căzusem într-o stare de catalepsie. Căutam să-mi aud bătăile inimii, dar nu auzii nimic. Ce se întâmplase cu mine? Îmi frământam creierul, căci puteam să gândesc normal. Ochii îmi erau deschişi dar pleoapele nu se mişcau, întocmai ca buzele. O răceală de gheaţă îmi cuprinse trupul şi aveam impresia că am murit, dar cu toate acestea auzeam şi vedeam tot ce se petrecea în jurul meu. Scântei roşii, aurii, zburau necontenit prin faţa privirilor mele, în răstimpuri, şi atunci nu mai deosebeam obiectele din cameră. N-aş putea spune cât timp a ţinut starea aceasta grozavă, dar deodată auzii glasuri, dintre care recunoscui bine pe acela al soţiei mele Leonie. Se aplecase peste trupul meu, şi auzeam, lămurit cum îşi bătea joc de mine, exprimându-şi mulţumirea pentru moartea mea. Nu ştiu cine mi-a închis atunci pleoapele, dar din clipa aceea începu să domnească noapte adâncă în jurul meu. Şi în întunericul de care eram înconjurat, auzeam fel de fel de voci. Un medic m-a examinat şi l-am auzit spunând că am murit în urma unui atac de inimă. Am putut deosebi apoi lămurit glasul servitorului meu Anton, care e un ticălos fără pereche. Pot susţine acum cu tărie că el întreţinea legături vinovate cu contesa Leonie şi era mâna ei dreaptă când era vorba de aducerea la îndeplinire a crimelor plănuite de ea.

Procurorul clătină capul încetişor.

— Acuzaţiile dumitale iau proporţii fantastice, spune el, liniştit. Un simplu servitor care avea să se îngrijească de conte, să fi fost în acelaşi timp amantul frumoasei contese Leonie de Hohenegge, să se fi întovărăşit cu ea pentru a-l ucide pe soţ? Nu crezi că prea e îndrăzneaţă afirmaţia aceasta?

Eberhard priveşte întunecat la procuror. Ce avea omul acesta de se îndoia de spusele sale? De ce îl suspecta pe dânsul, căruia sinceritatea i se citea pe figură?

— Voi susţine cu tărie fiecare cuvânt din acuzaţia mea, domnule procuror, răspunde Eberhard. Eu, şi restul lumii, ne-am înşelat în ceea ce priveşte caracterul contesei Leonie, căci în femeia aceasta dormitează un demon. Vreme îndelungată am căutat să evit scandalul, acum, însă, jocul s-a sfârşit şi o voi preda justiţiei.

— Puţintică răbdare, domnule, chiar atât de departe n-am ajuns încă, răspunde magistratul. Până acum tot nu ştiu ce s-a întâmplat, în special în ce mod te-ai trezit dumneata din catalepsie.

Contele de Hohenegge continuă calm:

— N-aş putea să redau în cuvinte ce-am simţit în clipele când auzeam în jurul meu făcându-se pregătiri pentru a fi transportat în Germania. Am fost aşezat într-un sicriu, mi s-au aprins lumânări la căpătâi, care ardeau zi şi noapte. Apoi, s-a petrecut lângă catafalcul meu o scenă groaznică, la a cărei amintire mă cutremur şi acum. O tânără şi nefericită femeie, aceea pe care ura omenească a înstrăinat-o de mine, aflase de moartea mea şi pătrunse noaptea în camera mortuară. Contesa Leonie, o apucă cu sălbăticie pe biata fiinţă şi o azvârli lângă catafalc. Încă o persoană se afla în apropiere, cunoscutul rege al criminalilor, Hector Rammont, sau Masca-Roşie.

Magistratul tresare surprins:

— Ce vrei să spui cu asta? Masca-Roşie avea legături cu contesa Leonie?

— Aşa este, domnule procuror. Susţin chiar, că contesa şi-a procurat picăturile cu care a vrut să mă otrăvească de la Masca-Roşie. Felul legăturilor dintre aceşti doi oameni, vor fi stabilite de onorata justiţie. Cutez, totuşi, să afirm de pe acum, că Hector Rammont este şi autorul uciderii tatălui meu, contele Bertram de Hohenegge.

Procurorul îşi trece cu mâna peste frunte. Prea era de tot ceea ce auzise.

Omul din faţa sa face o impresie cât se poate de simpatică. Chipul său este palid, de parc-ar fi îndurat într-adevăr suferinţe multe, dar acuzaţiile ce le aduce depăşesc orice măsură.

— Capacul sicriului a fost bătut deasupra mea, continuă contele Eberhard, şi nici în clipele acelea grozave nu puteam mişca un deget, nu puteam scoate un sunet. M-am simţit ridicat şi transportat la gară într-o trăsură. În timpul nopţii am ajuns la Hohenegge şi am fost aşezat pe catafalc în sala albă. Servitori noi angajaţi începură să defileze în faţa presupusului meu cadavru, unii vărsară câteva lacrimi, dar pentru cei mai mulţi eram un străin. Un singur om a plâns cu sinceritate la căpătâiul meu şi acesta era bătrânul administrator al castelului, Müller. Mă văzuse cu puţin înainte sănătos şi teafăr şi nu putea pricepe cum de m-a ajuns moartea atât de fulgerător. Contesa a venit şi ea lângă sicriul deschis. Deşi nu puteam deschide ochii, simţeam, totuşi, privirile ei triumfătoare, am auzit din nou cuvintele ei

batjocoritoare dar nu puteam face nimic. În ultima noapte, înainte de a fi aşezat în cavoul strămoşilor mei, s-a petrecut din nou o scenă scandaloasă în faţa catafalcului meu. Am auzit spovedaniile contesei şi ale amantului ei, banditul acela de Anton, şi atunci am aflat că amândoi au pe conştiinţă o serie de crime. Anton a atacat pe furiş, apoi a aruncat în mare pe un tânăr cu numele de Max Şerparul, cunoscut prin apropiere de Hohenegge. În urma acestui fapt o silea pe contesă să-i împlinească dorinţele şi a cerut chiar – mai mult sau mai puţin precis – ca Leonie să-i devină soţie. În ceasurile acelea am îndurat chinuri îngrozitoare. Şedeam de-acum de două zile în sicriu şi dacă nu m-aş trezi în cele din urmă, eram pierdut pentru totdeauna. Veni şi momentul în care trebuia să fiu transportat. Capacul fu din nou aşezat deasupra-mi şi înşurubat. Auzeam ca din depărtare glasuri omeneşti, m-am simţit dus de acolo şi aşezat apoi într-un loc oarecare. Sunete de orgă îmi ajungeau la ureche, căutam să-mi adun toate puterile ca să strig, sau să sparg capacul sicriului. Dar n-am izbutit. Fusei ridicat din nou şi coborârâ o scară cu mine. Mă cuprinde o groază fără margini. Fusei aşezat alături de strămoşii mei decedaţi, coroanele fură presărate deasupra sicriului, apoi îmi pierdui cunoştinţa. Nu ştiu cât timp am stat astfel, dacă au fost minute, ceasuri sau zile, dar deodată m-am trezit din nou. Nici acum nu mă puteam mişca, mi-am adunat însă gândurile, întrebându-mă cum e posibil ca un om să trăiască în starea asta. Mi-am spus apoi că sunt închis, desigur, în cripta castelului, că poarta este încuiată şi nimeni nu va veni atât de curând. Deodată, însă, mi se păru că aud paşi. Cineva umbla în apropierea sicriului meu. Un singur strigăt de-aş fi putut scoate şi aş fi fost salvat. În clipa aceea am simţit pentru prima oară foame şi sete şi mă gândeam cu groază la ceasul când starea de catalepsie va dispărea şi eu nu voi putea face nimic ca să ies din sicriu. Se scurse câtva timp, o adevărată veşnicie pentru mine, apoi auzii scârţâituri la coşciug. Începui să nădăjduiesc. Şuruburile fură slăbite, apoi capacul fu ridicat…

— „Sărmanul, nefericitul meu stăpân!” auzii un glas.

De văzut, nu puteam vedea nimic, dar ştiam, totuşi, cine se afla în faţa sicriului meu deschis. Era administratorul castelului, Müller.

— „Ce să-l fi determinat pe credinciosul servitor să ridice capacul?” mă întrebam atunci.

Deodată, se petrecu ceva neaşteptat. Simţii cum dinţii mi se descleştează, apoi îmi căzură câteva picături pe limbă şi de acolo în gâtlej. Ce se-ntâmpla aici? Dar dintr-odată simţii o văpaie străbătându-mi trupul amorţit. Spre nespusa mea bucurie auzii cum inima începea din nou să bată…

— „Trăieşte! se auzi din nou glasul bătrânului Müller. Slavă Domnului că s-a întâmplat minunea aceasta!”

Mâinile mele, amorţite până atunci, începură să se mişte, întredeschisei buzele, scosei o exclamaţie, apoi deschisei ochii. Chipul blând şi sincer al administratorului castelului se apleca deasupra mea. După câteva minute, sprijinit de bătrân, izbutii să înalţ capul şi mă aşezai în sicriu, ridicat pe jumătate. Cu ochii rătăciţi privii în jur şi-mi dădui imediat seama că mă aflam într-adevăr în cripta castelului. Bătrânul Müller stătea lângă sicriu, tremurând din tot trupul. Ochii săi exprimau o bucurie neţărmurită.

— „Sărmanul, scumpul meu stăpân!" îi auzii din nou glasul.

Din ce în ce mai mult îmi reveneau puterile şi în cele din urmă izbutii, cu ajutorul lui Müller, să mă dau jos din sicriu. Dar picioarele nu mă ţineau încă şi atunci mă aşezai pe un soclu şi după câtva timp simţii că-mi revine graiul.

— „Pentru numele lui Dumnezeu, Müller, spune-mi dacă visez sau e realitate? mă adresai bătrânului administrator. Nu ştiu… Am fost nebun sau într-adevăr s-au petrecut toate grozăviile astea cu mine?"

Müller clătină capul palid.

— „E bine aşa, stăpâne! răspunse el. Dacă aţi auzit ce s-a petrecut în jurul dumneavoastră în ultimele zile, mă mir numai că n-aţi înnebunit de durere."

Sării deodată în sus şi-l apucai braţul lui Müller.

— „Spune-mi, te rog, cum ai ajuns aici, şi ce mijloace ai întrebuinţat ca să înlături starea de catalepsie? Acum ştiu că îţi datorez dumitale reînvierea mea şi niciodată nu-ţi voi uita serviciul acesta."

Bătrânul începu să-mi povestească de întâlnirea sa cu ţiganca care-i dăduse picăturile, ca să se răzbune pe soţia mea Leonie, care o maltratase. Înarmat cu aceste picături, Müller coborâse în cavou şi deschise sicriul. Contesa nu ştia nimic de asta, căci ea îl concediase pe dânsul, pentru a-l pune în loc pe favoritul ei, Anton. Furtuna care se dezlănţuise în mine nu-mi îngădui să rostesc niciun cuvânt şi singurul lucru ce l-am putut face, a fost să apuc mâinile bătrânului şi să i le strâng cu putere. Müller plângea de emoţie şi se apleca necontenit să-mi sărute mâinile. Se bucura ca un copil că avusese posibilitatea să redea viaţa stăpânului său. Nu simţeam niciun fel de dureri, numai trupul îmi era încă rigid, din cauza odihnei forţate. Dar constatai cu bucurie că pot mişca normal picioarele şi mâinile şi sângele circula prin vine. Müller îmi întinse o sticluţă cu vin roşu şi după ce trăsei câteva înghiţituri, mă simţii întărit.

— Să plecăm de aici, Müller spusei cu groază. Nicio clipă nu vreau sa mai rămân în cavoul acesta sinistru. Cum voi putea zugrăvi eu vreodată în faţa lumii, prin ce clipe grozave am trecut? Să mergem imediat sus, contesa trebuie să-şi primească pedeapsa."

— „Ce ai de gând să faci, stăpâne?" întrebă speriat, bătrânul.

Îi spusei că voiam s-o trag îndată la răspundere pe Leonie şi pe ticălosul Anton. Probabil că amândoi se aflau împreună în momentul acela şi se bucurau de crima ce le izbutise. Apariţia mea să fie ca o lovitură de trăsnet pentru ei şi să-i doboare la pământ. Niciun fel de consideraţie nu mai puteam avea, voiam să fac curăţenie completă la Hohenegge, căci acum eram ferm încredinţat că-mi legasem viaţa de a unei criminale, care jucase de-acum un rol în uciderea bătrânului meu tată. Cu o privire rugătoare, Müller mă reţinu, însă, de la aceasta.

— „Sunteţi încă slab şi trebuie să vă întăriţi, stăpâne, îmi spuse el. E noapte târziu şi am putea ajunge neobservaţi în sat, unde am închiriat o cămăruţă. Va fi timp destul mâine dimineaţă să faceţi o vizită la castel. De scăpat, nu mai poate să vă scape dânsa."

După câteva clipe de gândire, am găsit că Müller avea dreptate. Aveam nevoie de câteva ceasuri de odihnă, pentru ca să-mi revin în puteri. Înainte de a părăsi cavoul îmi veni un gând, pe care-l adusei la îndeplinire imediat. Îl rugai pe Müller să-mi ajute să închid sicriul la loc pentru ca să nu se observe nimic din ceea ce se petrecuse acolo. Bătrânul aprobă ideea mea şi închiserăm sicriul la loc, aşa cum fusese înainte. Cu lanterna în mână, urcarăm apoi treptele spre ieşire. Era o noapte întunecoasă şi doar din când în când apărea luna dintre nori. Deoarece trecuse de miezul nopţii, nu aveam a ne teme că am putea fi întâlniţi de cineva. Din spirit de precauţie, însă, apucarăm pe o potecuţă lăturalnică, care ducea pe şosea. Respirai cu nesaţ aerul proaspăt. Müller păşea lângă mine prin faţa capelei castelului şi ne dădurăm repede în lături, ca să nu ne zărească cineva dintre servitori. În clipa aceasta se auzi un foşnet într-un tufiş apropiat. Bătrânul administrator îmi şopti repede câteva cuvinte, şi ne oprirăm amândoi, rămânând nemişcaţi.

— Păcat că ai stins lumina, Müller, îi spusei încetişor. Am fi ştiut ce se-ntâmplă pe aici.

Chibzuiam tocmai dacă să pătrund în bezna desişului sau să pornim mai departe, când luna se ivi pentru câteva clipe dintr-un nor. Mă apropiai repede de frunziş şi dând ramurile înlături, strigai cu ton ameninţător.

— Cine este acolo?

La mică distantă de mine se mişca o făptură printre copaci.

N-am putut să recunosc cine este şi atunci am strigat a doua oară:

— Stai pe loc!

Drept răspuns, făptura întunecată se-ntoarse şi-ncepu să facă mişcări de apărare. Lumina lunii căzu atunci asupra ei şi fără voie m-am dat îndărăt zărindu-i chipul, căci mi se părea cunoscut. Îl mai zărisem o dată pe omul acesta, într-o seară, când contesa Leonie fusese atacată chiar în castel de un presupus vagabond. Înainte de a putea lua vreo hotărâre, ciudatul personaj se făcuse nevăzut. Nici până astăzi nu

ştiu ce căutase în parc şi toate încercările noastre de a-i da de urmă au rămas fără rezultat. Am pornit de-acolo şi peste puţin timp ajunserăm în sat. În căsuţa lui Müller am îmbucat ceva şi culcându-mă apoi, am căzut într-un somn adânc. M-am trezit dimineaţa. Müller stătea lângă patul meu şi-şi freca mâinile de fericire…

Contele Eberhard făcu o nouă pauză şi-l privi cercetător pe magistrat. Mutra acestuia nu-i plăcea deloc. Se părea că el nu acordă nicio încredere povestitorului, ci mai curând îl crede un înşelător.

— Şi ce-ai făcut apoi, domnule? se auzi vocea procurorului, care tot timpul luase notiţe.

— Am stat să chibzuim cum trebuie să procedez, răspunse contele. N-aveam niciun ban la mine – cum era şi firesc – şi atunci am recurs la ajutorul lui Müller. Am fost înmormântat în haine negre de gală, şi aşa mă gândeam să mă prezint în faţa Leoniei.

Eberhard descrise apoi cum s-a înfăţişat la castel şi tot ce a urmat. Procurorul clatină încetişor capul.

— Aşadar, contesa nu te-a recunoscut drept soţul ei înviat din morţi şi intenţiona să cheme poliţia să te aresteze? întrebă el apoi.

— Aşa e, domnule procuror. Am izbutit, însă, să fug, căci nu-mi ardea deloc să mă las pe mâna unor servitori. Părăsind castelul, eram într-o stare de agitaţie de nedescris. M-am aşezat pe o bancă de pe şosea, unde credinciosul Müller a dat peste mine. Am mers împreună în sat şi a doua zi dimineaţa am venit încoace, pentru a aranja, în sfârşit, socotelile cu doamna contesă Leonie. Cer de la dumneavoastră, domnule procuror, să mă luaţi sub scutul legii şi să dispuneţi pe de altă parte arestarea femeii-demon, care este Leonie de Hohenegge. O învinovăţesc de nenumărate crime, şi cred că instrucţia va mai scoate la iveală fapte senzaţionale, dacă va izbuti s-o confrunte şi cu Masca-Roşie. După cât am auzit, regele criminalilor a fost arestat între timp la Monaco.

Procurorul ridică puţintel capul:

— Ţi-am mai spus o dată că socot povestirea dumitale drept romantică şi de necrezut, în cel mai înalt grad. Deoarece e vorba de o doamnă de cea mai pură nobleţe, purtătoarea unui nume respectat, trebuie să fim cu băgare de seamă. De aceea, te rog să-mi mai răspunzi la câteva întrebări.

Contele se declară dispus la aceasta:

— Nici mie nu mi-ar veni la socoteală să provoc un scandal public. Vă propun să mergem împreună la Hohenegge, într-o trăsură închisă. În altă trăsură vor veni câţiva agenţi, care vor avea sarcina s-o aresteze pe contesa Leonie.

Procurorul pare să treacă cu vederea cuvintele acestea.

— L-ai adus cumva cu dumneata pe bătrânul Müller, care ar putea întări spusele dumitale? întrebă el.

— Fireşte, domnule procuror. Omul aşteaptă afară pe sală şi va veni de îndată ce-l veţi chema.

Magistratul apasă pe un buton şi când aprodul intră, îi porunceşte să-l introducă pe fostul administrator.

— Pe dumneata, te rog, se adresează el apoi contelui, să intri în camera învecinată. Interogatoriul bătrânului nu va ţine mult.

Eberhard se înclină şi intră în odaia de alături. După câteva clipe, Müller apare în faţa procurorului.

Agitat peste măsură, bătrânul începe să povestească tot ce ştie şi procurorul ia notiţe, fără să-l întrerupă cu un cuvânt. Apoi spune calm:

— Deocamdată poţi pleca, domnule Müller, mi-am notat adresa dumitale şi dacă va fi necesar te voi chema.

Müller face ochi mari, căci se aşteptase la alt răspuns.

— Şi nefericitul meu stăpân, contele de Hohenegge? întreabă el. Aş dori să-l aştept afară, domnule procuror. Poate că va mai fi nevoie de prezenţa mea, când contesa Leonie va fi arestată.

— Asta las-o în grija mea! îi taie vorba procurorul.

Posomorât, bătrânul se retrage, apoi este introdus din nou contele Eberhard.

— Cred, începe procurorul, că există în Berlin o persoană nepărtinitoare, pe care s-o putem chema în grabă şi care ar fi în măsură să ne spună dacă într-adevăr dumneata eşti contele Eberhard de Hohenegge.

Castelanul încruntă sprâncenele.

— Cuvântul meu nu vă este de ajuns, domnule procuror? Nici mărturia bătrânului şi credinciosului meu administrator?

— Ţi-am mai spus că trebuie să fin cu mare băgare de seamă în cazul de faţă. Poziţia pe care o avea în societate contele de Hohenegge, trebuie să-l fi adus în contact cu multe persoane din Berlin. O confruntare ar da imediat altă întorsătură lucrurilor.

Incidentul acesta e cam supărător pentru Eberhard:

— De când cu logodna şi apoi căsătoria mea cu Leonie de Brissac, am rupt legăturile cu toţi cunoscuţii ce-i aveam. O singură persoană cunosc, de care sunt sigur că ar depune favorabil pentru mine. Dar gândiţi-vă că au trecut câteva luni de când nu l-am mai văzut pe acest prieten şi apoi, suferinţele de neînchipuit pe care le-am îndurat în ultimele zile, m-au schimbat foarte mult la faţă.

— Cine, este persoana aceea? întreabă procurorul.

— Contele de Platen. Locuieşte într-o vilă pe strada Bellevue şi cred că poate fi găsit ca uşurinţă.

Procurorul începe să răsfoiască într-un anuar:

— Conte Adolf de Platen… da, numele se potriveşte. Mă voi informa îndată. O clipă.

Ia receptorul telefonului şi cere numărul vilei din strada Bellevue.

Din nefericire pentru Eberhard i se răspunde de la locuinţa contelui că acesta a plecat din oraş pentru două zile.

— Alţi cunoscuţi nu mai ai? întreabă procurorul.

— Nu. Mărturia domnului conte de Platen va fi îndestulătoare cred, şi sunt hotărât să aştept până se va înapoia. Între timp, contesa îşi va face desigur pregătirile la Hohenegge, căci ea ştie prea bine că n-o voi cruţa, dar scăpare nu mai există pentru dânsa. Vă rog numai să dispuneţi ca atât castelul, cât şi Leonie şi Anton să fie puşi sub supravegherea unor agenţi secreţi.

— Lasă pe seama mea asta, domnule, răspunde procurorul, cam supărat.

Apoi îndreptând o privire rece asupra contelui:

— Aşadar, va dura două zile până când contele de Platen se va putea înfăţişa în faţa noastră. Între timp se pot întâmpla unele fapte şi deoarece dumneata refuzi să-mi indici alţi martori, îmi pare rău că sunt nevoit să-ţi comunic că, în interesul lămuririi acestei afaceri, trebuie să te arestez.

Spunând aceste cuvinte procurorul apasă pe un buton şi în clipa când uşa se deschide, Eberhard se dezmeticeşte din surpriza momentană şi strigă cu glas răguşit:

— Să mă arestaţi? Pe mine… contele de Hohenegge? De ce nu arestaţi pe adevăratul culpabil, pe ticăloasa mea soţie, Leonie? E cu putinţă oare aşa ceva?

— Iau eu răspunderea acestui lucru, domnule, răspunde procurorul, rece. Supune-te dispoziţiei mele şi-ţi garantez că nu vei avea a te plânge de tratamentul din timpul arestării. În caz contrar voi fi nevoit…

Contele, cu faţa roşie de mânie şi durere, îşi lasă în jos braţul pe care-l ridicase.

— Voi bea cupa până la fund, domnule procuror, spune el, şi ceasul în care veţi recunoaşte ce nedreptate strigătoare la cer aţi făcut acestui om greu încercat de soartă, va şterge, desigur, sentimentul pe care-l resimt în clipa aceasta pentru dumneavoastră. Dar, îngăduiţi-mi încă o întrebare, domnule procuror. Îl consideraţi şi pe bătrânul Müller tot ca pe un înşelător?

— Pentru moment am hotărât să-l arestez şi pe el. Bătrânul a fost concediat şi ar fi lesne cu putinţă ca în schimbul unei răsplate băneşti să se fi pus în slujba unui înşelător.

Apoi, adresându-se funcţionarului care intrase, procurorul îi spuse:

— Mai e în sală bătrânul care a fost adineauri la mine?

— Nu, domnule procuror, chiar în clipa aceasta a plecat.

— Atunci, dă imediat dispoziţiuni să fie adus înapoi şi arestat.

— Foarte bine, domnule procuror! răspunde slujbaşul şi se face nevăzut.

Contele Eberhard se prăbuşeşte pe un scaun. Un geamăt iese din pieptul său, dar procurorul consideră asta un semn al vinovăţiei sale.

La chemarea procurorului intră în cabinet doi funcţionari.

— Conduceţi la arest pe omul acesta, care se dă drept contele Eberhard de Hohenegge.

Fără să se împotrivească, Eberhard înalţă doar din umeri şi se lasă condus de cei doi oameni.

Tot atunci se înapoiază primul funcţionar şi comunică procurorului că bătrânul Müller n-a putut fi găsit.

Magistratul îşi muşcă buzele, supărat. Desigur că omul ascultase la uşă, îşi spune el, şi ca să scape arestare, a şters repede putina.

— Sunt încredinţat că nu-l vom găsi nici la adresa pe care ne-a indicat-o! murmură apoi, şi strângându-şi actele de pe birou, părăseşte cabinetul.

Capitolul 135 – O lovitură diabolică

Telegraful lucra în toate direcţiile.

Într-adevăr, Müller nu se înapoiase la locuinţa lui din sat, nimeni nu-l văzuse, nimeni nu ştia încotro se îndreptase. Şi astfel, martorul principal al contelui arestat, dispăruse.

În aceeaşi zi încă, contesa Leonie primeşte vizita unui funcţionar poliţienesc, care stă mult timp de vorbă cu ea.

Vicleana femeie se pricepe să jongleze atât de dibaci cu vorbele, încât funcţionarul se scuză politicos pentru deranj şi părăseşte castelul.

Anton se afla de-acum de două zile la Berlin, unde s-a întâlnit şi cu Leonie, după cum vom vedea mai târziu.

E timpul să se întâmple ceva, căci Anton ştie mai bine decât contesa că Eberhard, deşi arestat, nu va lăsa lucrurile baltă. Trebuie folosit un mijloc energic faţă de el, pentru a-i lua pentru totdeauna terenul de sub picioare. Pentru asta va fi necesar ajutorul Dorei care, după cum ştim, locuia la un hotel mic din Berlin. Anton o cunoaşte bine pe fată şi ştie că are o fire pătimaşă. Dacă-i va făgădui Dorei că o va lua în căsătorie, o va putea juca cum îi va veni lui mai bine.

Leonie aflase de arestarea soţului ei şi, fiind singură în odaie, izbucneşte într-un râs triumfător.

— Minunat! exclamă ea, întinzându-se în fotoliu. Între cei patru pereţi ai celulei sale îşi poate ţese mai departe visul de a se uni cu scumpa lui Margot. A vrut să se despartă de mine, m-a acoperit cu dispreţ şi ură, ba a vrut să mă dea pe mâna parchetului, ca să-mi sfârşesc viaţa în închisoare… Dar las' că e mai bine aşa cum s-a întâmplat! Sicriul din cavou n-are decât să rămână gol până-n ziua de apoi şi nimeni să nu mai pătrundă acolo jos. Voi da poruncă să se pună lacăte noi la uşă, pentru ca nici mizerabilul acela de Müller să nu

mai poată intra.

Cu mâinile sub cap, Leonie priveşte spre tavan

— Anton vrea să aducă la îndeplinire un plan – îşi urmează ea şirul gândurilor – şi deşi nu ştiu încă despre e vorba, sunt totuşi încredinţată că el îşi va ajunge ţinta. Am făcut bine că nu l-am înlăturat până acum, căci mă pot folosi de el în situaţia aceasta primejdioasă. Mai târziu, când voi fi scăpată de toate pericolele ce mă ameninţă, voi găsi lesne un mijloc să-l dau la o parte din calea mea.

*

În dimineaţa zilei următoare sosesc la Hohenegge două trăsuri închise şi Leonie zăreşte prin fereastră mai multe persoane coborând din ele. Vicleana femeie păleşte şi inima începe să-i bată cu putere.

Domnii aceia străini fac asupra ei o impresie neplăcută, sunt îmbrăcaţi în negru şi au mutre grave. Rămân câteva clipe în faţa trăsurilor, discutând între ei. Leonie scoate o exclamaţie şi dându-se cu un pas îndărăt îşi încleştează pumnii.

Unul dintre bărbaţi nu a nimeni altul decât soţul ei, contele Eberhard de Hohenegge. Acum îşi dă seama cum stau lucrurile.

Este o comisie judiciară, venită la castel să facă cercetări. Contele arestat fusese adus şi el, ca să fie confruntat cu dânsa.

Deşi Leonie era obişnuită să scape din situaţiile cele mai primejdioase, de data aceasta avu nevoie de câteva minute până să-şi revină în fire. Îşi dă bine seama ca trebuie să păşească cu fruntea senină, atât în faţa străinilor, cât şi a lui Eberhard.

O cheamă repede pe cameristă.

— Anton nu s-a înapoiat încă? întreabă ea, iritată.

— Nu, doamnă contesă, răspunde fata. În schimb au sosit două trăsuri cu nişte domni străini la castel.

— Nu te-am întrebat asta! Pleacă! strigă contesa şi fata se îndepărtează repede.

*

Ce se întâmplase la Berlin, pentru ca o comisie judiciară, să vină la Hohenegge? Vom lămuri chestia în câteva cuvinte:

Bătrânul Müller dispăruse şi dispărut rămăsese, deşi contele Eberhard, căruia i se aduse la cunoştinţă faptul, nu ştia ce să creadă.

Între timp, contele de Platen fusese chemat telegrafic la Berlin şi imediat ce sosi fu adus în faţa lui Eberhard.

Platen nu stătu o clipa pe gânduri, ci întinse imediat mâinile fostului camarad de arme şi nu găsi destule cuvinte de imputare la adresa procurorului, pentru faptul că dispusese arestarea unui om, care era într-adevăr contele Eberhard de Hohenegge.

Procurorul n-avu încotro şi-l eliberă pe conte, care plecă împreună

cu prietenul său la vila acestuia din strada Bellevue. A doua zi dimineaţa urma să se facă o vizită la Hohenegge şi să se procedeze la arestarea contesei Leonie, în cazul când nu va izbuti să îndepărteze acuzaţia de otrăvire, pe care o ridicase soţul ei.

Eberhard propusese mijlocul cel mai sigur pentru a se dovedi susţinerile sale: deschiderea sicriului în care zăcuse câteva zile. Fireşte că acesta va fi gol şi atunci acuzaţia sa se va dovedi întemeiată.

Şi probabil că aflând de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, bătrânul Müller se va înapoia şi va putea veni în sprijinul contelui, prin mărturisirile sale.

Din comisia judiciară făceau parte şi un medic legist, precum şi doi agenţi poliţieneşti, care aveau sarcina să procedeze la arestarea contesei Leonie. Contele de Platen se alătură prietenului său, cu care stătu împreună tot drumul până la castel.

Ajunşi în curtea castelului, procurorul dădu câteva indicaţii agenţilor, apoi pătrunse în casă împreună cu doi domni şi contele Eberhard. Platen îi urma şi el.

În vestibul fură întâmpinaţi de un servitor galonat căruia procurorul i se adresează:

— Comunică doamnei contese de Hohenegge că primul procuror din Berlin doreşte să-i vorbească într-o chestiune de mare importanţă.

Servitorul se retrage şi reapare după câtva timp.

— Doamna contesă vă roagă să poftiţi în salonul roşu, unde va veni şi domnia sa, spune el.

În acelaşi timp, deschide o uşă şi-i invită pe străini să intre.

Se scurg câteva minute, apoi se aude foşnetul unei rochii. Leonie îşi schimbase toaleta între timp. Ea ştie foarte bine că în acest moment primejdios trebuie să se înfăţişeze comisiei judiciare cu tot farmecul frumuseţii sale. Draperia este dată în lături şi ea păşeşte în încăpere, cu capul sus.

Poartă o rochie de doliu, care scoate în evidenţă şi mai mult albeaţa figurii ei.

— Cărei împrejurări, datorez cinstea vizitei dumneavoastră, domnule procuror? întreabă ea, liniştită, şi-i invită să ia loc.

În clipa când intrase, aruncase o privire pe furiş, spre locul unde stătea Eberhard, cu bărbatul acela străin, pe care-l cunoştea în mod fugitiv. Dar ea se stăpâneşte, de parcă nici n-ar observa prezenţa soţului ei.

— Doamnă contesă, începe procurorul, unul din funcţionarii mei v-a făcut o vizită de curând şi v-a adus la cunoştinţă cele petrecute în ultimele zile. Acum îmi iau îngăduinţa să vă vestesc, că domnul conte, soţul dumneavoastră, presupus mort, a izbutit să dovedească în faţa justiţiei că el e într-adevăr acela drept care se dădea. Mărturia neîndoielnică a domnului de Platen, camaradul său de regiment,

constituie un sprijin puternic pentru el. Prin aceasta, lucrurile au luat cu totul altă întorsătură. Domnul conte de Hohenegge îşi menţine în totul acuzaţiile împotriva dumneavoastră, şi eu am venit aici să vă întreb dacă voiţi să-l recunoaşteţi pe domnul de colo, drept soţul dumneavoastră.

Contesa zâmbeşte cu ironie.

— V-aş face această plăcere, domnule procuror, răspunde ea, cu glas hotărât, dar risc prea mult prin aceasta. Contele Eberhard de Hohenegge, nefericitul meu soţ, îşi doarme somnul de veci în cavoul strămoşilor săi şi omul acela de colo nu este nimic altceva decât un impostor.

— Vă rog, domnule conte! se adresează magistratul către Eberhard.

Acesta îşi trece mâna peste fruntea palidă. Cu paşi măsuraţi se apropie de Leonie şi câteva clipe privirile celor doi se străpung ca pumnalele.

O tăcere adâncă domneşte în salon. Procurorul şi însoţitorii săi fixează chipurile contesei şi contelui.

Glasul lui Eberhard răsuna deodată:

— Îndrăzneşti şi în clipa aceasta să ţii fruntea sus, femeie nenorocită? Priveşte în faţa mea, care poartă încă semnele suferinţelor din ultimele zile! Când vei cădea în genunchi oare şi vei mărturisi în faţa întregii lumi: „Da, sunt o criminală, judecaţi-mă!”?

Zâmbetul de pe buzele Leoniei dispare şi ea se adresează procurorului:

— Vă rog să mă scutiţi, domnul meu, să aud vorbele unui impostor sau nebun, poate. Vă repet ceea ce am mai spus; nu-l cunosc pe omul acesta, el nu este soţul meu, care a decedat, după cum ştiţi. Tot ce a spus dânsul împotriva mea, sunt fantezii bolnave, sau lucrează, probabil după un plan stabilit. Nu v-aţi pus întrebarea dacă nu cumva este în legătură cu prea cunoscutul rege al criminalilor, Masca-Roşie, care l-a îndemnat, poate, să urzească această afacere? În felul acesta aţi avea o explicaţie cum nu se poate mai bună.

Procurorul nu ştie cum să procedeze în cazul de faţă. Pentru prima oară în cariera sa se află într-o astfel de situaţie. Una din două; sau contesa de Hohenegge este o criminală cum nu mai întâlnise până atunci – o femeie cu nervi de oţel şi extraordinară putere de stăpânire – sau este complet nevinovată, fiind victima unui şarlatan, care vrea s-o nimicească prin acuzaţiile sale.

Atunci, contele de Platen vine în ajutorul prietenului său:

— Iertaţi-mă, doamnă contesă, dacă mă amestec şi eu în chestia aceasta, zice el politicos dar cu multă hotărâre. N-am şovăit o clipă atunci când am fost chemat să stabilesc identitatea prietenului şi camaradului meu de regiment, Sunt convins pe de-a-ntregul că acesta este contele Eberhard de Hohenegge, şi nicidecum un străin, cu atât

mai puţin un impostor, cum îl numiţi dumneavoastră.

Contesa îl priveşte pe vorbitor ţintă în ochi.

— Nu vă iau în nume de rău asta, domnule conte, răspunde ea, cu glas tremurător. V-a înşelat şi pe dumneavoastră asemănarea izbitoare dintre cei doi bărbaţi. Probabil că impostorul acesta a cules unele informaţii şi date de la castel şi expunându-le în faţa dumneavoastră, v-a adormit, ca să zic aşa, făcându-vă să-l consideraţi într-adevăr drept contele de Hohenegge. Eu, însă, vă pot spune, că omul acesta nu e soţul meu, pe care nimeni nu l-a cunoscut mai bine ca soţia lui.

Contele Eberhard se întoarce spre procuror:

— În cazul acesta vă rog să întrerupem deocamdată interogatoriul şi să mergem în cavou. Acolo se va lămuri misterul, căci veţi găsi gol sicriul în cave contesa susţine că zace soţul ei.

Procurorul aprobă propunerea şi i se adresează din nou Leoniei:

— Aveţi de spus ceva, doamnă contesă?

Leonie nu se aşteptase la această cerere a lui Eberhard. Gândurile i se învălmăşesc în creier. Ce se va întâmpla dacă onorata comisie va deschide într-adevăr sicriul? Se gândeşte la Anton, care avusese un plan în această privinţă, dar care probabil că nu reuşise, căci altfel ar fi dat vreun semn de viaţă până acum.

— Protestez cu energie împotriva intenţiei de a tulbura liniştea morţilor! răspunse ea, cu glas hotărât. Imediat după înmormântare cavoul a fost închis şi de atunci nimeni n-a mai pătruns în el.

— Domnul conte susţine, însă, contrariul, obiectează magistratul. Bătrânul administrator Müller avusese cheile şi, cu ajutorul unor picături date de o ţigancă, a îndepărtat starea de catalepsie a contelui.

— Astea sunt fantezii şi minciuni! răspunde Leonie, netulburată. După o tradiţie a casei contale, în cavou nu se poate intra decât cu prilejul unei înmormântări, apoi rămâne închis până la producerea unui alt eveniment de aceeaşi natură. Vă rog să-mi împliniţi rugămintea, domnule procuror, şi să renunţaţi la deschiderea cavoului. Acuzaţiile acestui om vor cădea de la sine, dacă-l veţi ţine arestat câteva zile şi-l veţi confrunta cu Masca-Roşie. Nu-i oare o adevărată nebunie să se dea crezare unor astfel de susţineri? Sunt eu oare o femeie de stradă, care am pătruns aici pe căi necinstite, pentru a deveni contesă de Hohenegge? Vedeţi în mine cu adevărat un monstru, o criminală, cum vrea să mă arate înşelătorul acesta?

Procurorul se uita întrebător la Eberhard.

— Persistaţi în cererea dumneavoastră, domnule conte? întreabă el. Îmi permit să observ că ar trebui să cunoaşteţi şi dumneavoastră tradiţia casei, despre care vorbea doamna contesă, dacă există o asemenea tradiţie.

— Nu există! răspunde Eberhard, cu hotărâre. Tot ce a susţinut doamna contesă, are ca scop numai că-i înduplece pe domnii din

comisie de ancheta, să renunţe la deschiderea cavoului.

— Şi dumneavoastră menţineţi cererea?

— Fireşte, cu toată hotărârea.

— În cazul acesta regret că nu vă pot împlini dorinţa, doamnă contesă, zice procurorul. Ba, mai mult decât atât, vă rog să ne urmaţi îţi cavou. Câţiva servitori vor trebui să ne însoţească, activând uneltele necesare pentru ea să putem îndepărta capacul, pe care domnul conte susţine că l-a înşurubat la loc, după ce a evadat din sicriu.

Leonie îşi dă seama că nu mai există scăpare. Să coboare şi ea în cavou şi să fie de faţă când se va descoperi sicriul gol?

— Îngăduiţi-mi să rămân aici, domnule procuror, mă simt prea doborâtă de ultimele evenimente şi n-aş putea lua parte la un asemenea sacrilegiu, spune ea, cu vocea oarecum nesigură.

Întinde mâna spre draperie şi vrea să se retragă, dar la un semn al procurorului se apropie cei doi agenţi de ea, care tocmai intraseră în vestibul.

— Vă rog, doamnă contesă, prezenţa dumneavoastră e absolut necesară, spune magistratul, cu glas marţial.

Leonie se cutremură şi îndreaptă o privire plină de ură asupra omului legii.

— Ce înseamnă asta, domnule? izbucneşte ea. Nu uitaţi că trebuie să aveţi anumite consideraţii pentru o femeie din societatea înaltă.

Procurorul se înclină uşor.

— Îmi cunosc îndatoririle, doamnă contesă, şi-mi iau întreaga răspundere a faptelor mele.

La un semn al lui, cei doi agenţi trec în spatele Leoniei şi-i închid drumul spre odaia alăturată. Nu-i rămâne altceva decât să urmeze comisia judiciară. Îşi spune că tot mai bine o să-şi păstreze sângele rece, decât să se dea învinsă.

— Mă voi plânge ministrului de justiţie, domnul meu! spune ea, cu glas tremurat de mânie. Pentru moment trebuie să mă supun forţei.

Apasă pe butonul unei sonerii şi servitorul galonat îşi face apariţia.

— Jean, dă ordin ca doi lucrători să se pună la dispoziţia domnilor din comisia judiciară, aducând cu ei uneltele necesare pentru deschiderea unui sicriu din cavou. Grăbeşte-te!

Servitorul se face nevăzut, cu o mutră speriată.

Comisia porneşte încetişor spre capela castelului. Contele Eberhard merge înainte cu prietenul său, în urma lor vine procurorul, alături de contesa Leonie, Figura ei e complet liniştită acum, numai în ochi îi pâlpâie un foc ciudat. Grupul e încheiat de cei doi agenţi.

În drum se alătură de ei doi lucrători cu unelte. Procurorul le face un semn, apoi se adresează Leoniei:

— Era să uit, cine are cheile de la capelă şi cavou?

Leonie nu ştie nici ea. În schimb, contele Eberhard răspunde:

— Probabil că ele se află în fosta locuinţă a lui Müller. După cum îmi spunea, le-a pus înapoi, după ce m-a scos pe mine.

Servitorul e trimis să le aducă şi după câteva minute se înapoiază cu ele în mână.

Ajung repede în faţa grilajului de fier, unde se opresc cu toţii. Leonie întoarce fără voie capul şi priveşte la dreapta şi la stânga în parc. Eberhard se uită la ea cu atenţie. Pare că-i ghiceşte gândurile.

Ce văzuse ea? Dânsul urmează direcţia privirilor ei, dar nu poate descoperi nimic. Vede doar un tufiş, ale cărui ramuri se mişcă. Aţintindu-şi tot mai atent privirea asupra soţiei sale, observă lămurit un zâmbet triumfător în jurul buzelor ei.

Ce să-nsemne toate acestea?

Servitorul, care adusese cu el şi o lanternă, deschide poarta capelei. La porunca procurorului el o închide din nou după ce pătrund cu toţii înăuntru.

Prin ferestrele colorate lumina se revarsă mohorâtă asupra lespezilor de piatră.

Servitorul aprinde lanterna şi se-ndreaptă spre fund, unde aşteaptă de-acum lucrătorii.

— Deschideţi! li se adresează procurorul.

Uşa de fier este deschisă şi se ivesc treptele care duc în jos. Magistratul face un gest de invitaţie către Leonie:

— Aveţi bunătatea să ne conduceţi, doamnă contesă. Ştiţi mai bine ca oricare altul unde se află sicriul contelui.

Medicul-legist se aşezase alături de procuror şi în vreme ce Leonie o ia înainte, ceilalţi o urmează. Servitorul cu lanterna merge alături de contesă, iar lucrătorii rămân la urmă.

Ajunşi jos, aerul rece îi izbeşte în faţă.

— Unde se află sicriul cu rămăşiţele pământeşti ale soţului dumneavoastră, doamnă contesă? întreabă procurorul.

— Aici, răspunde contele Eberhard în locul soţiei sale.

Toţi se apropie de coşciugul indicat şi magistratul citeşte cu glas tare:

„Conte Eberhard de Hohenegge, ultimul vlăstar al familiei sale”.

Urmează apoi data naşterii şi aceea a morţii.

— Apropiaţi-vă, băieţi! porunceşte procurorul, celor doi lucrători. Îndepărtaţi coroanele şi deşurubaţi capacul!

Oamenii se supun imediat.

Cu braţele încrucişate pe piept şi chipul palid, Eberhard stă lângă capătul sicriului, iar alături de dânsul se află contele de Platen. Amândoi ştiu prea bine ce se va întâmpla în clipa următoare.

— Am scos şuruburile! anunţă unul din lucrători.

Procurorul atârnă lanterna pe un cârlig înfipt într-o coloană pentru ca lumina şi cadă în întregime deasupra sicriului, apoi porunceşte:

— Ridicaţi capacul!

Lucrătorii apucă de amândouă capetele şi cu o singură smucitură capacul e ridicat în sus.

Un strigăt de surpriză scapă de pe buzele celor prezenţi… În interiorul sicriului zace un cadavru, care începuse să intre în putrefacţie.

Contele Eberhard se clatină pe picioare şi-şi duce mâinile la frunte.

— Mi-am pierdut minţile oare? exclamă el holbând ochii. Cum a ajuns aici mortul acesta? Cine este el?

Leonie rămăsese şi ea împietrită. Zâmbetul de pe buze îi dispăruse. Ea nu-şi poate dezlipi privirile de la tabloul grozav ce i se înfăţişează. Bărbatul acesta din sicriu… nu poartă aceleaşi haine ca şi contele Eberhard? Trăsăturile lui nu sunt la fel?

Cu voce glacială procurorul se adresează contelui de Platen:

— Recunoaşteţi mortul de aici, domnule conte?

— Da! exclamă acesta, cu glas răguşit. Nu ştiu nici eu ce să mai cred. Gândurile îmi aleargă nebuneşte prin creier. Omul acesta de aici… e adevărat…

Tulburarea îi înăbuşe glasul.

Procurorul se apropie de el şi i se adresează din nou:

— Drept cine îl recunoaşteţi pe mortul acesta de aici, domnule conte? Gândiţi-vă la însemnătatea răspunsului dumneavoastră.

Contele se sileşte să-şi redobândească cumpătul.

— Mortul acesta nu e nimeni altul decât Eberhard de Hohenegge, rosteşte el cu voce stinsă.

Un ţipăt răguşit răsună lângă el:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Platen, ce vorbeşti!? Cadavrul acesta nu poate fi al contelui Eberhard de Hohenegge, omul pe care îl cunoşti atât de bine şi cu care eşti prieten! Cine ştie prin ce maşinaţiune infernală sicriul acesta a căpătat un înlocuitor… Eu sunt doar camaradul tău de regiment, eu şi nimeni altul. Vino lângă mine, ia-mi mâna într-a ta şi strigă-i domnului procuror că demonul acela cu chip de femeie, a pus la cale o nouă infamie, cu ajutorul căreia nădăjduieşte să mă piardă.

— Ei, domnule conte? întreabă procurorul, el însuşi tulburat peste măsură.

— Nu ştiu… nu ştiu… rosteşte Platen. Nu mai pot spune în clipa de faţă dacă mortul a fost un înşelător… sau acela care se află alături de mine.

Procurorul se înclină uşor şi spune:

— Vă mulţumesc, domnule conte.

Să ne-ntoarcem cu două zile înapoi.

Anton plecase din Hohenegge la Berlin. Despre ceea ce vorbise cu castelana, nu aflase nimeni nimic. Servitorii însă, îşi dau seama din ce în ce mai mult că între Anton şi contesă există unele legături tăinuite.

După plecarea noului administrator, contesa stă tot timpul în apartamentul ei. E foarte neliniştită şi aleargă dintr-o odaie într-alta. De câte ori se aude un zgomot în castel, ea ciuleşte urechile şi se aşteaptă să intre camerista, aducându-i vreo veste proastă.

În cursul după-amiezii uşa se deschise într-adevăr, şi fata înmână o telegramă stăpânei sale. Leonie o deschise şi vede îndată că e de la Anton. Conţinutul e următorul:

„Vino imediat aici!”

Leonie clătină capul cu mulţumire şi arde hârtia. Apoi sună pe cameristă s-o ajute la îmbrăcat. În acelaşi timp porunci să vină trăsura, pentru a o transporta la gară.

Fără să spună vreun cuvânt lămuritor servitorilor, Leonie se urcă în trăsură şi aceasta porneşte spre gară, unde trenul aşteaptă de-acum la peron.

Începuse să se întunece când Leonie ajunge la Berlin. Luă repede o trăsură şi aceasta o duse până la colţul tusei străduţe, unde ea coborî şi plăti birjarului. Aşteptă pe trotuar până se îndepărtă trăsura, apoi începu să observe numerele de pe partea dreaptă a străzii.

Cu paşi măsuraţi o luă înainte, privind speriată la fiecare trecător, deoarece se temea să n-o recunoască cineva, în cartierul acesta prea puţin nobil. După câteva minute de mers, ajunse în faţa unei case mari, cu înfăţişare mai arătoasă. Era un hotel.

Leonie se furişă în grabă înăuntru şi se adresă portarului, întrebându-l de un domn, care locuia aici.

Tânărul portar o preţui dintr-o privire pe eleganta vizitatoare şi nu-şi putu reţine un zâmbet plin de înţeles.

— Da, stimată doamnă, răspunse el, domnul moşier Francke şi soţia sa locuiesc la etajul doi, camerele nr. 14 şi 15. Voi chema îndată pe cineva să vă conducă sus.

Contesa refuză cu grabă:

— Nu e nevoie, voi găsi singură camerele respective. Ţi-aş fi chiar recunoscătoare dac-ai purta de grijă să nu fiu deranjată timp de vreo jumătate de ceas.

Spunând acestea strecură o monedă de aur în mâna portarului.

Acesta se schimbă ca prin farmec. Făcu o plecăciune adâncă şi făgădui să nu lase pe nimeni s-o tulbure pe nobila vizitatoare. La urmă, adăugă cu un zâmbet plin de înţeles:

— Cred că soţia domnului moşier nu e momentan acasă.

Contesa dădu mulţumită din cap, fără să ţină seamă de aluzia tânărului, apoi începu să urce scara. Găsi repede apartamentul căutat şi bătu la uşa camerei nr. 16. Aceasta fu deschisă şi Anton apăru în prag.

— E foarte frumos din partea dumitale, doamnă contesă, că eşti atât de punctuală, spuse el râzând şi închise uşa în urma lor.

Leonie, însă, se răsti la el:

— Nu-mi rosti titlul, cu atât mai puţin numele, căci într-o casă străină au şi pereţii urechi.

— De acord, Leonie, răspunse el. Şi la adicătelea, de ce aş folosi titlul, de vreme ce suntem singuri?

Contesa se aşeză pe un scaun şi-l privi pe Anton, care tocmai trăgea zăvorul la uşă.

Individul se cam schimbase la înfăţişare. Chipul său era, fireşte, ca şi în trecut, cu o expresie de brutalitate şi viclenie, dar îmbrăcămintea făcea să pară cu totul altfel. Se purta elegant şi-şi însuşise maniere de nobil… La cravată îşi înfipsese un ac cu briliant şi degetele îi erau încărcate cu inele scumpe.

În odaia învecinată locuia Dora, nepoata bătrânului Müller, fostul administrator al castelului din Hohenegge. Anton, care se înscrisese ca moşier în registrul de pasageri al hotelului, o dădu pe fată drept soţia sa şi-i cumpărase toalete corespunzătoare rangului.

Contesa îşi îndreptă privirea spre uşa care dădea în odaia învecinată şi întrebă:

— Acolo locuieşte Dora?

— Întocmai! răspunse Anton. Astăzi, însă, nu vom fi deranjaţi de ea, căci nu va veni acasă.

Leonie se ridică şi, îndreptându-se spre uşa odăii, o deschise şi privi înăuntru. Văzu imediat că nu se află nimeni acolo, dar ca măsură de prevedere, lăsă uşa deschisă.

Între timp se făcuse întuneric şi Anton aprinse lumina. Apoi sună pe chelner şi comandă o sticlă de şampanie, care-i fu adusă imediat.

— Aşa, zise el apoi, bine dispus, aşezându-se în faţa Leoniei; acum putem veni la chestiunea noastră. Întâi de toate, Leonie, spune-mi te rog ce s-a petrecut la Hohenegge în lipsa mea?

Ea îi comunică totul în câteva cuvinte. Lucrurile nu prea se prezentau favorabil pentru ea, căci era atât de inteligentă să-şi spună că Eberhard nu se va lăsa până nu va determina pe procuror să facă e vizită la cavou şi atunci catastrofa era de neînlăturat.

— Cum evităm asta? întrebă ea, privindu-l pe Anton în ochi.

Anton duse paharul la gură, apoi spuse râzând:

— Bună-i şampania de pe aici, Leonie. Hai să ciocnim pentru fericirea noastră!

Ea îi satisfăcu în silă cererea, căci se aşteptase la alt răspuns la întrebarea ei. Anton părea, totuşi, să aibă un plan, dar nu voia să vorbească încă. Leonie deveni nervoasă:

— De ce nu-mi răspunzi cum trebuie?

Anton îşi aprinse o ţigaretă şi se lăsă comod în fotoliu. Apoi zise cu voce veselă:

— Am făcut de-acum pregătirile şi cred că le voi juca un renghi şi domnilor de la poliţie. Chestia importantă e numai să-mi reuşească planul pe care l-am iscodit. Atât de uşor nu e însă, Leonie. Dar mi-am dat seama din primul moment că trebuie să facem pe dracu-n patru – cum se zice – pentru a iscodi ceva original. Dacă nu mi-ar fi venit în ajutor întâmplarea, am fi intrat rău la apă. Aşa, însă…

Se întrerupse brusc, ceea ce o făcu pe contesă să se răstească din nou la el:

— Aş putea şti, în sfârşit, despre ce e vorba?

— Încă nu Leonie, răspunse el. Îmi pare nespus de rău că nu te pot satisface pe moment. Un, singur lucru îţi pot spune, ascultă bine: dacă planul meu reuşeşte, îmi voi scoate pălăria în faţa mea însumi, în semn de stimă şi consideraţie, cum s-ar zice.

— Dar ce se va întâmpla? întrebă Leonie, din ce în ce mai iritată.

— Asta ţi-o voi spune, comoara mea, răspunse fostul servitor şi se aplecă spre contesă. Astă-seară vom supa împreună.

Leonie tresări surprinsă.

— Pentru ce anume? Nu-s deloc dispusă să-mi pierd vremea cu astfel de prostii.

— Aşteaptă să vezi, drăguţa mea, dacă sunt într-adevăr prostii, cum le numeşti tu. Ehe-he! Eu port un cap mare pe trup, nici nu ştii de asta. Îţi garantez că astă-seară vei avea o surpriză, la care nu te-ai fi aşteptat niciodată în viaţa ta.

Ea îl privi uimită, căci nu ştia unde voia să ajungă.

— De ce nu-mi vorbeşti deschis, ca să ştiu despre ce e vorba? întreabă dânsa, necăjită.

Anton înălţă din umeri şi o privi cu şiretenie.

— Există motiv pentru toate, drăguţo. Mai aşteaptă câteva ceasuri şi-ţi garantez că vei fi cu atât mai mulţumită. Dacă n-ai nimic împotrivă, hai să plecăm!

Contesa îşi dădea seama că nu va putea scoate nimic de la Anton şi nici ea însăşi nu găsea vreo lămurire satisfăcătoare, de aceea schimbă subiectul discuţiei şi întrebă:

— Unde este Dora?

— A ieşit în oraş. Poate că o vei vedea astă-seară.

— În ce raporturi te afli cu fata? Cred că nu te vei lăsa prins în mreje de prostuţa aia?

Anton izbucneşte într-un râs răsunător:

— Nu-ţi face nicio grijă, Leonie! Dacă m-am apropiat din nou de dânsa, după ce bunicu-său a alungat-o din casă, am făcut-o numai pentru că între timp am urzit un nou plan. Ea îmi va servi numai ca unealtă, altceva nimic. Pe de altă parte, trebuie să redobândesc hârtia aceea compromiţătoare, prin care îi făgăduiam s-o iau în căsătorie şi care, după cum ştii, conţine şi unele indicaţii care ne-ar putea deveni foarte primejdioase.

Dădu paharul pe gât, apoi se duse la dulap şi scoase dintr-însul pardesiul şi jobenul. Îşi vârî mâinile în mănuşi la modă şi puse sub braţ bastonul cu măciulie de argint.

Unul lângă altul coboară apoi scara hotelului. Ajunşi afară, Anton i se adresează:

— Să ieşim cât mai repede din strada asta păcătoasă.

Luând-o de braţ se-ndreaptă cu dânsa pe după colţ şi Anton face semn unei trăsuri, care se opreşte imediat.

În vreme ce Leonie se urcă, însoţitorul ei dă birjarului adresa unui restaurant. Omul de pe capră dădu bice cailor şi trăsura începu să alunece prin străzile luminate ale metropolei.

După vreo douăzeci de mânute cotiră într-o stradă laterală din centrul Berlinului. Acolo se afla localul căutat, deasupra intrării căruia ardea o lampă electrică mare.

Eleganta pereche îşi făcu intrarea în interiorul localului şi Anton se adresă imediat unui chelner, care-i invită apoi politicos să-l urmeze. Intrară apoi într-o încăpere mică, în care se aflau câteva mese acoperite, şi de aici urcară o scară spre primul etaj.

Chelnerul deschise acum o uşiţă laterală şi răsuceşte butonul electric. În faţa lor văd un mic separeu, elegant instalat; o singură masă se află într-însul. La perete e un divan larg, iar în jurul mesei sunt două fotolii. Pe jos covoare moi, pe pereţi reproduceri după pictori celebri, în colţuri flori scumpe în vaze nu mai puţin preţioase.

— Cred că domnul baron se va simţi cât se poate de bine aici! se adresează chelnerul lui Anton, făcând o plecăciune.

Nu-l cunoştea pe acesta, dar aici veneau numai baroni şi conţi. Anton caută să-şi dea într-adevăr aer de nobil şi-l privi pe chelner de la înălţime.

— Voi stabili imediat supeul, dragul meu, zise el.

Chelnerul rămase afară pe gang, în aşteptarea ordinelor domnului „baron”.

— O clipă, comoara mea! se adresă apoi Anton contesei, în vreme ce aceasta începuse să-şi descheie mantia.

Dânsul ieşi în urmă afară pe coridor şi închise cu atenţie uşa în urma sa.

— Ascultă-mă, dragul meu, se adresă el acolo chelnerului; va veni, probabil, în curând o doamnă, care va purta o pălărie alb-galben, cu

flori roşii. Vei fi atent asupra ei şi a însoţitorului cu care va veni. Domnul e un bun prieten al meu şi, ca să zic aşa, ne-am înţeles în taină. Condu perechea respectivă în separeul vecin cu al nostru. Cred ca e liber, nu?

— Fireşte, domnule baron, răspunde chelnerul, care nu găsi nimic deosebit în cererea clientului. Îşi spunea că bacşişul va fi cu atât mai mare.

— Bine! zise Anton. Îngrijeşte, deci, ca să nu poată fi ocupat separeul prin cealaltă parte.

— Îl voi rezerva îndată, luând cheia la mine, domnule baron.

— Văd că-ţi pricepi interesul, râde Anton. Aşadar, notează bine: o pălărie alb-galben cu flori roşii. Vezi să nu dai greş.

— Asta nu se va întâmpla în niciun caz, domnule baron.

— Bine! spune Anton şi chelnerul se retrage, înclinându-se.

Tovarăşul Leoniei se înapoiază apoi în separeu. O găsi pe contesă stând în faţa oglinzii şi scoţându-şi pălăria. Anton îi ajută la dezbrăcat. Îşi scoate şi el pardesiul, apoi întreabă:

— Cum îţi place aici, Leonie?

Ea cunoaşte mai bine decât dânsul asemenea încăpere şi înălţă din umeri, răspunzând cu totul altceva:

— Tot nu ştiu încă de ce m-ai adus încoace, Anton.

— O vei afla îndată, Leonie. Între timp vom supa împreună, cum se obişnuieşte aici când vine o pereche de îndrăgostiţi. Te rog, dă-ţi jos masca mândrei contese de Hohenegge şi fii numai comoara mea.

Contesa se cutremură de scârbă la auzul acestor cuvinte, dar trebui să-şi spună că n-avea încotro deocamdată.

Anton apăsă pe un buton şi imediat îşi făcu apariţia chelnerul. Cu ajutorul Leoniei, fostul servitor stabili un supeu. Deoarece servise în case mari, el ştia ce-i bun şi scump, iar cât priveşte de bani, nu trebuia să facă economie.

Nu trecu mult şi masa era încărcată cu bunătăţi, iar într-o baterie se aflau două sticle cu gâtul aurit.

Anton deveni îndată cât se poate de bine dispus. Din când în când privea la ceas şi atunci clătina de-abia vizibil capul. Era încă prea devreme pentru ca să sosească doamna cu pălărie galbenă, împreună cu aşa-zisul prieten. De altfel, se ferea să povestească ceva Leoniei despre aceste două persoane aşteptate, căci tocmai asta constituia surpriza.

Şampania scumpă curgea în valuri şi într-o explozie de bună dispoziţie, Anton îşi trecu braţul pe după umerii contesei.

Şedeau acum pe divanul cu perne roşii şi zadarnic aştepta Leonie „surpriza” făgăduită. În repetate rânduri trebui să ciocnească paharul cu al amantului ei şi nu putea să se ferească de sărutările lui.

Dar ea fierbea de furie şi iritaţie. Dacă se va dovedi că el o adusese

aici numai ca să-şi satisfacă poftele cărnii, atunci va avea să îndure mânia ei.

Dar de ce aruncase atunci cuvintele acelea enigmatice?

Şampania i se urcase la cap tânărului şi el deveni şi mai insistent. Ea se împotrivi din toate puterile, dar nu prea avu succes.

— Ei, la dracu, Leonie! se răsti el deodată. Ce să-nsemne toată rezistenta asta? Eşti, sau nu eşti a mea? Cred că nu mai există nicio îndoială, nu? Noi doi ne aparţinem până la sfârşitul vieţii. Eu unul nu ştiu în ce fel am putea fi despărţiţi unul de altul.

Ea, însă, o ştiu prea bine şi în ochii ei negri se aprinse un foc mistuitor, dar nu poseda încă mijloacele să se elibereze de Anton.

Deodată se auzi un zgomot în odaia de alături. Un scaun fusese răsturnat sau poate uşa a fost trântită cu putere.

Purtarea lui Anton se schimbă ca prin farmec.

— Ascultă! spuse el încetişor, holbând ochii. N-ai auzit nimic?

Leonie îl priveşte uimită.

— Am auzit un zgomot uşor, ce părea să vină din camera alăturată, spuse ea, fără să-i dea în gând ceva deosebit. Probabil că a intrat şi acolo o pereche, ca noi.

Anton se ridicase de pe divan şi începe să facă ocolul mesei.

— Să păstrăm linişte, şopteşte el Leoniei.

Ea îl privi cu uimire adâncă, în vreme ce dânsul îşi lipi urechea de perete şi ascultă.

Într-adevăr, alături se auzeau glasuri. Unul de bărbat, altul de femeie. De înţeles, nu se putea înţelege nimic, însă.

Anton se ridică din atitudinea lui aplecată şi făcu o mutră necăjită. O clipă păru că chibzuieşte, apoi dădu din cap şi gura i se schimonosi într-un zâmbet batjocoritor. Din buzunar scoase un briceag ascuţit, îl deschise, apoi căută un loc potrivit în perete.

Leonie urmărea cu atenţie toate acestea. Şi acum părea să vină partea cea mai interesantă. Se ridică şi ea de pe divan şi se apropie de bărbat.

— Ce vrei să faci? Ce înseamnă toată aceste pregătiri? întrebă ea.

Individul făcu un gest care voia să-nsemne să fie cu băgare de seamă. Apoi trase un scaun lângă perete şi se urcă pe el. Scoase un tablou înfipt în perete şi-l dădu Leoniei să-l pună deoparte.

Cu îndemânare şi atenţie deosebită, Anton tăie apoi o gaură mică în perete. Scoase bucata tăiată şi lucră mai departe cu cuţitul. Deodată se opri.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Leonie, în şoaptă.

Acum era încredinţată că Anton îşi va ţine făgăduiala, că îi va da prilejul să vadă ceva interesant.

— A intrat chelnerul, trebuie să facem o pauză, răspunse el.

Se scurseră zece minute, fără ca cei doi să se mişte. Alături se

auzea râsul a doi oameni, ciocnete de pahare şi deodată Anton spuse:

— Sunt iarăşi singuri.

Începu din nou să lucreze cu cuţitul şi în cele din urmă lucrarea fu gata.

O deschizătură rotundă, de mărimea unui ochi omenesc, fusese practicată în perete. Anton îşi lipi faţa de dânsa şi privi cu încordare. Rămase câteva clipe în poziţia aceasta, apoi coborî de pe scaun şi se apropia de Leonie, care aştepta încordată lângă masă.

— Poate că te interesează să priveşti prin gaură, spuse el cu voce care suna cam ciudat. Cred, că ţi-ai înfrânat destul timp curiozitatea. Îţi voi ajuta eu să urci pe scaun.

Sprijinită de Anton ea se urcă într-adevăr pe scaun. Lipi ochiul de găurica din perete şi privi înăuntru. Era un separeu la fel cu acela în care se afla şi dânsa cu Anton. Masa era pusă şi şampania spuma în pahare. Pe divanul cu perne îmbrăcate în roşu, văzu o femeie în toaletă decoltată şi un bărbat. O singură clipă privi Leonie la femeie, apoi se dădu înapoi ca muşcată de şarpe. Se pregătea tocmai să coboare, când Anton sări lângă ea şi-i şopti grabnic:

— Rămâi acolo, Leonie, şi nu scoate nicio exclamaţie, altminteri suntem descoperiţi.

— Dar asta e…

Anton îşi schimonosi gura într-un rânjet triumfător:

— Ai recunoscut-o?

— Dora, fosta mea cameristă… murmură Leonie.

Anton dădu din cap, liniştit.

— Cum a ajuns ea aici, în toaleta asta scumpă? mai întrebă contesa.

Anton înălţă din umeri.

— Probabil că a petrecut câteva ceasuri într-un local de dans, unde vin tineri Don-Juani. Dar ce spui de bărbatul în tovărăşia căruia se află?

— Nu i-am văzut încă faţa, răspunde Leonie.

Anton râse uşor.

— Ah! Aşa! făcu el. Atunci fii te rog bună şi mai priveşte o dată, pe gaură. Poate că-i zăreşti mutra…

Contesa făcu întocmai. În separeul de alături se auzi zgomot de pahare ciocnite. Omul care şedea pe scaun, părea să aparţină clasei nobile. Era de statură potrivită şi un simţământ ciudat o cuprinse pe Leonie când îl privi din spate.

Fără să vrea, trebuia să se gândească la Eberhard. Aproape aceeaşi făptură, ba chiar şi mişcările erau ale soţului ei.

Era, însă, exclus ca Eberhard însuşi să fi venit în separeul acesta. Asemenea glume nu-şi îngăduia contele de Hohenegge.

Râsul bărbatului străin o străpunse pe Leonie ca un pumnal. Nu

râdea oare la fel Eberhard? Numai că glasul acestuia era cam răguşit, probabil din cauza şampaniei din care băuse peste măsură.

Fata de pe divan era într-adevăr Dora, fosta ei cameristă. Cum şi în ce fel venise fata în contact cu domnul acesta străin, ce intenţii avea cu dânsul? Asta nu putea să ghicească Leonie.

Ea aşteptă acum ca bărbatul să se întoarcă pentru o clipă, ca să-i poată zări faţa. Şi într-adevăr, el râse deodată cu hohot şi, luând paharul cu şampanie, se ridică în picioare.

— Să ciocnim, scumpa mea, pentru dragostea noastră! spuse el.

De-abia se mai putea ţine drept. Dora luă şi ea paharul în mână şi-l ridică. Bărbatul se apropie de fosta cameristă şi se aşeză alături. Faţa-i aprinsă se apropia de a fetei şi cu prilejul acesta paharele lor se ciocniră cu atâta putere, încât se sparseră.

— Ducă-se dracului! îl auzi Leonie răcnind, apoi văzu cum o trage la sine pe Dora.

Dar în aceeaşi clipă contesa scoase o exclamaţie şi căzu de pe scaun.

Noroc că Anton se afla acolo şi o prinse în braţele sale. Tânărul nu rosti niciun cuvânt, dar părea să ştie ce provocase tulburarea amantei sale. O sili să se aşeze pe divan şi o privi în adâncul ochilor.

— Ei, şopti dânsul, nu-i aşa că n-am minţit când ţi-am spus că te aşteaptă o surpriză mare? Ce zici despre vecinii noştri?

Leonie caută să-şi revină în fire. Ea era o femeie care se acomoda repede cu toate situaţiile din viaţă, dar ceea ce zărise aici, întrecea aşteptările sale.

— Spune-mi dacă nu m-au înşelat ochii, dacă nu mi-am pierdut minţile! exclamă ea şi apucă braţul lui Anton. Omul de alături, care o sărută pe Dora cu atâta patimă, este într-adevăr contele Eberhard, soţul meu?

Anton stătea cu braţele încrucişate pe piept în faţa ei şi părea să fie mulţumit de efectul pe care-l făcuse priveliştea din odaia alăturată, asupra Leoniei.

— L-ai recunoscut bine? întrebă ea încetişor. I-ai văzut şi trăsăturile, părul, culoarea ochilor?

Leonie îl privi ca năucă pe Anton:

— Cine este? Înnebunesc dacă nu-mi răspunzi!

Dar celălalt păstră un mutism desăvârşit. Atunci Leonie sări în sus şi strigă:

— Alarmez localul, voi pune să se deschidă uşa separeului vecin şi voi păşi în faţa bărbatului. Dacă e într-adevăr contele Eberhard, soţul meu, atunci am o nouă armă în mâini împotriva lui.

Anton o împinse uşurel îndărăt.

— Ţi-ai pierdut cu totul minţile, Leonie, se răsteşte el la dânsa. Presupunând chiar că este contele Eberhard, cum vei lămuri tu

prezenţa ta în acest local?

— Voi spune că l-am urmărit. Cine m-ar fi putut opri s-o fac?

Anton clătină capul.

— Tot ce spui sunt idioţenii, draga mea. Ascultă-mă cu atenţie şi apoi vei putea face ce-ţi va plăcea. Partea doua a comediei pusă la cale de mine începe acum. Pentru asta nu mai am nevoie de tine. Dacă totul decurge aşa cum trebuie, ceea ce nădăjduiesc, voi sosi la vreme la Hohenegge şi-l vom putea aştepta în toată liniştea pe domnul procuror din Berlin. Dacă însă planul nu reuşeşte, atunci stăm rău de tot şi va trebui să fim cu ochii-n patru.

Îi făcu semn cu mâna să păstreze tăcere, apoi, luând tabloul pe care-l desprinsese din perete, îl atârnă la loc, aşa cum fusese mai înainte.

— Acum putem vorbi ceva mai tare, căci nu vom fi auziţi de cei de alături.

Un sfert de ceas cei doi criminali discutară împreună, apoi Anton umplu din nou paharele cu şampanie şi ciocniră pentru izbândirea părţii a doua a planului.

— Cum o voi aduce la îndeplinire, asta treaba mea, Leonie. Dacă lovitura senzaţională a izbutit, îmi voi lua eu de-acum răsplata de la tine. Să ne terminăm supeul în linişte, apoi vei putea pleca înapoi la Hohenegge. Mare plăcere aş avea să te ţin aici lângă mine, dar, din păcate, nu merge. Prezenţa ta la castel este cu mult mai necesară.

Îşi scoase ceasul de aur, apoi zise:

— Peste trei sferturi de oră, pleacă trenul. Vei lua o trăsură până la gară.

După câteva minute, Anton sună chelnerul şi-i ceru socoteala. Dădu un bacşiş gras, apoi spuse:

— Porunceşte să vină o trăsură pentru doamna!

— Imediat, domnule baron! răspunse cu umilinţă chelnerul.

— Şi acum, vino, draga mea!

El o cuprinse obraznic pe după umeri şi, cu toată împotrivirea ei, o trase la sine. Îi apucă capul între mâini şi o sărută cu patimă sălbatică.

De-abia după asta o ajută la îmbrăcat şi-şi puse şi el pardesiul.

Contesa îşi puse voalul des pe faţă şi alături de fostul ei servitor ieşi din cabinet.

Chelnerul se afla pe coridor.

— Domnul conte se poate folosi de scara dosnică, zise el. Trăsura aşteaptă în faţa uşii.

Anton o conduse pe Leonie pe scară şi ajunseră la trăsură.

— La gara Anhalt! porunci el birjarului şi urcă în acelaşi timp cu dânsa.

Cu câteva minute înainte de plecarea trenului, cei doi păşiră pe peronul gării. După ce o plasă pe frumoasa femeie într-un

compartiment de clasa întâia, el îi strânse mână şi-i spuse doar:

— La revedere!

Trenul porni imediat, pufăind, iar Anton se înapoie spre oraş, gândindu-se ce are de făcut de-acum încolo.

Luă repede o hotărâre.

Făcu un semn unei trăsuri, spuse birjarului o adresă şi urcă.

— Acum să vedem cum se va desfăşura partea a doua a comediei, îşi spuse el, ghemuindu-se pe perne.

Capitolul 137 – Un birjar ciudat

În apropierea restaurantului unde se petrecuseră cele descrise în capitolul precedent, opreşte o trăsură goală. Birjarul tocmai sosise şi aştepta acum clienţi noi.

Se făcuse târziu între timp.

Cam tot pe atunci, Anton opri trăsura sa în celălalt colţ al străzii şi se apropie din nou de restaurant. Se feri de data aceasta să intre prin faţă şi se folosi de o uşă dosnică.

Fără să şovăie, o deschise şi intră înăuntru. După primii paşi, însă, se văzu oprit de un bărbat. Acesta purta o şapcă brodată cu fire de aur şi o mantie albastră.

— Scuzaţi, domnule, spuse el cu voce hotărâtă, pe aici nu se intră. Probabil că aţi greşit uşa.

Anton încruntă sprâncenele şi-l privi ţintă pe individ.

— Se vede că nu mă mai cunoşti, omule? îl întreabă el. Nu e nicio jumătate de ceas de când am ieşit prin uşa asta, şi anume cu o doamnă. Mai am de aranjat ceva sus şi te rog să-mi dai drumul.

Portarul se lăsă intimidat de tonul arogant al domnului cu înfăţişare distinsă. Se dădu în lături şi murmură o scuză.

Anton urcă scările şi ajunse imediat pe gangul unde se aflau separeurile. Privi în jur şi nevăzând pe nimeni, puse urechea la uşa în dosul căreia o ştia pe Dora cu amantul ei ocazional. Apoi îşi frecă mâinile mulţumit.

— E încă împreună cu dânsa şi, din glasul său răguşit recunosc că nu se mai ţine bine pe picioare!

În clipa aceasta se auzi un zgomot de partea cealaltă. Anton se dădu repede îndărăt şi tocmai atunci apăru şi chelnerul care-l servise. Acesta îl privi cam surprins pe „baron”.

— Am uitat ceva în cameră şi m-am întors să-l iau, zise Anton. Ce voiam să mai întreb?… Ah, da: domnul din separeul alăturat mai e aici?

— Fireşte, domnule baron, de asemeni şi doamna cu pălăria alb şi galben. Am îndeplinit cu exactitate dorinţele exprimate de domnul baron.

— Adevărat, am trecut ce vederea să te răsplătesc şi pentru asta, zise Anton şi întinse chelnerului o monedă de aur. Şi acum vrei să-mi răspunzi la câteva întrebări?

— Cu cea mai mare plăcere, domnule baron.

— Domnul, pe care nu vreau să-l deranjez tocmai acum – deşi locuim împreună la acelaşi hotel – a băut, cred, ceva mai mult decât trebuia. Desigur că dumneata ştii asta mai bine ca oricare altul.

Chelnerul făcu o mutră încurcată:

— Domnule baron, nu ştiu ce să răspund la întrebarea dumneavoastră.

— Nu trebuie să te jenezi, amice. Spune liniştit dacă vechiul meu prieten mai e în stare să se ţină pe picioare sau nu?

— Dacă domnul baron porunceşte… Domnul care a venit cu doamna cu pălărie alb şi galben, e într-adevăr turmentat rău şi cred că vom fi nevoiţi să aducem o trăsură pentru el.

— Îţi mulţumesc, spuse Anton şi se îndreptă spre scara laterală.

După câteva clipe era afară.

Acum se mai afla încă o trăsură în afară de cea cu care venise el. Asta părea să-l supere pe Anton şi se furişă în gangul unei case învecinate, de unde ţinea sub supraveghere cele două trăsuri.

— Dacă una din ele nu va pleca în curând, voi fi nevoit să iscodesc altceva, îşi spuse el.

Dar norocul părea să-l favorizeze. O pereche ieşi din restaurant şi se apropie de una din trăsuri. Domnul îi ajută doamnei la urcare şi trăsura porni imediat.

— Acum e timpul, murmură Anton.

Traversă strada şi se apropie de birjarul care dormita pe capră.

— Ei, domnule, i se adresă el. Am o afacere pentru dumneata.

Birjarul tresări şi apucă biciul.

— Încotro, domnule?

— Deocamdată nicăieri. Fii bun te rog de coboară şi ascultă ce am să-ţi spun. Fii sigur că nu vei avea ce pierde.

Birjarul văzu că are de-a face cu un domn elegant şi catadicsi să coboare de pe capră.

— Despre ce e vorba, domnule? întrebă el.

Anton îl studiase între timp pe individ şi-şi spuse că găsise ceea ce-i trebuia.

— Ascultă-mă, începu el, în şoaptă. Am nevoie pentru câteva ceasuri de trăsura dumitale, E vorba de o glumă studenţească. Vrei să mi-o încredinţezi? Fireşte că depun garanţia respectivă, nici nu încape vorbă. Afară de asta te voi plăti atât de bine, încât o săptămână de zile de-acum încolo vei putea sta toată ziua la cârciumă.

Birjarul rămase câteva clipe uimit în faţa domnului elegant. Aşa ceva nu i se mai întâmplase încă în toată cariera lui. Stătea nopţi

întregi şi picotea pe capră, în aşteptarea unui client, pentru câţiva gologani acolo… şi, acum, deodată, vine un Făt-Frumos şi-i cere să-i închirieze trăsura pentru mai mult timp, făgăduindu-i o răsplată princiară.

— De ce nu, domnule, răspunse el în cele din urmă. Spuneţi-mi numai încotro trebuie să merg şi vă încredinţez că nu veţi avea a vă plânge de mine. Când e vorba de o glumă, sunt cu plăcere dispus să iau parte.

Anton clatină capul.

— Nu aşa am crezut, moşule dragă. Nu am nevoie numai de trăsura dumitale – cu cal, fireşte – ci şi de livreaua pe care o porţi, precum şi de pălărie, ca să pot urca eu însumi pe capră. Nu e nevoie să-ţi mai spun că ştiu să mân caii, altminteri nici nu m-aş fi gândit la treaba asta.

— Asta nu trebuie s-o fac, domnule! E împotriva regulamentului poliţienesc. Dacă afacerea iese la iveală, voi sta opt zile la închisoare, nu la cârciumă.

— Prostii! Nu da norocului cu piciorul! Cum ar putea să iasă la iveală? Peste cel mult trei ceasuri primeşti înapoi trăsura în aceeaşi stare. Rolul dumitale va fi să te aşezi în cârciuma de colo, şi să aştepţi până mă înapoiez. La cât preţuieşti trăsura şi calul?

— Păi… la vreo opt sute de mărci, ba poate şi mai mult.

— Ţine colea o mie de mărci, ca să fii mai sigur. Jumătate din banii ăştia sunt ai dumitale, când îţi voi aduce trăsura îndărăt, peste vreo trei ceasuri, cum spuneam. Te asigur că nimeni nu va afla de afacerea noastră. Ei, tot mai stai la gânduri?

Bătrânul birjar privi cu ochii holbaţi la cele o mie de mărci, pe care Anton îi le întindea. Cinci, sute de mărci câştig pentru trei ceasuri!

— Ei? întrebă Anton din nou. Nu prea am mult timp de pierdut. Dacă nu primeşti târgul, găsesc repede un altul mai deştept ca dumneata.

Birjarul păru că se trezeşte dintr-un vis şi răspunse cu hotărâre:

— Primesc târgul, domnule. Voi aştepta în localul de peste drum şi când vă înapoiaţi, acolo mă găsiţi.

— Bine, moşule. Du-te în gangul de alături şi scoate-ţi livreaua.

Peste două minute, Anton era îmbrăcat cu livreaua birjarului. Ridică gulerul şi-şi trase pălăria pe ochi.

— Unde-i biciul? întreabă el.

— Pe capră, domnule.

„Domnul” se şi urcase pe capră şi de acolo se adresă birjarului:

— Să nu-ţi pese de ceea ce fac; aşează-te în cârciumă şi aşteaptă!

Dădu bice cailor şi trăsura porni din loc.

Clătinând capul, bătrânul birjar se îndreptă spre cârciumă, unde comandă ceva de mâncare. De data aceasta nu trebuia să se gândească

la economie, căci avea o mie de mărci în buzunar.

Anton porni repede şi ieşi din stradă. Încotro mergea?

Manevra era cam nelămurită la început. Dar scopul său era ca bătrânul birjar să creadă că plecase de acolo.

După ce mai goni prin două străzi, se-ntoarsa îndărăt şi opri trăsura în acelaşi loc unde stătuse înainte cu zece minute.

Stând pe capră, cu gulerul ridicat şi pălăria dată pe ochi, ar fi fost greu să-l recunoască cineva.

Începu să aştepte, răbdător. După o jumătate de oră, în sfârşit, uşa mică a restaurantului se deschise.

Portarul ieşi în stradă şi fluieră o dată scurt. În acelaşi timp făcu un semn lui Anton – pe care-l luă drept vizitiu – să tragă cu trăsura la scară.

Dar Anton nu se clinti. Trebuia întâi să fie sigur de lucrul său. Dacă va apărea în uşă o pereche străină, va spune pur şi simplu că e ocupat.

Dar în cadrul uşii apăru… pălăria alb cu galben a Dorei.

În aceeaşi clipă el atinse caii cu biciul şi opri în faţa intrării.

Privind peste marginea gulerului înalt, el observă cele două persoane, care păşiră acum pe trotuar. După cât se vedea lesne, Dora băuse mult mai puţin ca însoţitorul ei, căci se ţinea încă bine pe picioare. În schimb, amorezul era sprijinit din două părţi de chelner şi de portar. Altminteri părea să se simtă foarte bine, căci începu să cânte în gura mare un refren la modă.

Urcară amândoi în trăsură şi chelnerul – care fusese probabil avizat din timp – strigă vizitiului numele unui hotel. Omul de pe capră clătină doar capul şi dădu bice cailor.

La început, Dora nu fu deloc atentă pe unde o luase trăsura. Ei îi era scârbă de comedia pe care fusese nevoită s-o joace în noaptea aceasta. Numai de dragul lui Anton se lăsase îndemnată.

Ceea ce urmărea iubitul ei cu aceasta, n-avea cum să ghicească. El îi făgăduise solemn, însă, să-i împlinească dorinţa luând-o de soţie.

Cu multă greutate suportă biata fată mângâierile străinului, a cărui înfăţişare o făcea să se cutremure, căci îi amintea de trăsăturile decedatului conte Eberhard de Hohenegge, fostul ei stăpân. Dar că nu era dânsul, asta o ştia prea bine.

Totuşi, asemănarea era surprinzătoare. Numai vocea străinului – care se recomandase baron Breitling – suna străin. Slavă Domnului că baronul se îmbătase atât de rău, încât stătea ca mort în colţul trăsurii.

Locuia într-un hotel îndepărtat şi ceruse ca Dora să-l conducă acolo. Ea încercă să refuze, dar dânsul se înfurie atunci peste măsură şi biata fată nu avu încotro. Nădejdea ei era că baronul se ameţise atât de rău, încât nu mai ştia pe ce lume se afla.

Deodată, beţivul se trezi din picoteală şi strigă din colţul întunecos al trăsurii:

— Unde eşti, comoara mea? Vino încoace pe genunchii mei!

Dora nu se clinti, însă.

Atunci celălalt îşi întinse mâna spre ea şi căută s-o tragă spre sine.

— Nu m-am purtat eu frumos faţă de tine? mai zise el.

Îi cuprinse braţul cu mâna, dar fata îl împinse înapoi cu putere, făcându-l să cadă în perne. El mormăi câteva înjurături nelămurite, apoi începu să sforăie de ţi-era mai mare dragul.

— Slavă Domnului! murmură ea. Când vom ajunge în faţa hotelului voi coborî din trăsură şi mă voi înapoia la Anton.

Tremurând de iritaţie se înfundă şi ea în perne şi închise ochii. În cele din urmă adormi.

Acum nu mai ştia că trăsura părăsise străzile luminate şi alerga sub frunzişul copacilor. Pe ici, pe colo răsărea câte un felinar în noapte şi trecătorii deveneau tot mai rari.

Deodată trăsura se poticni de nişte pietre aşezate în drum. Dora deschise ochii şi căută să-şi rânduiască gândurile.

Unde se afla?

Începea să-şi aducă aminte că supase cu un bărbat străin la restaurant şi acum îl conducea la hotel. Dar cum se putea să nu fi ajuns încă?

Ea îşi lipi ochii de fereastra trăsurii şi căută să examineze ţinutul. Ei, dar asta era ciudat de tot! La dreapta şi la stânga tufişuri şi copaci. Nicio casă cât zăreai cu privirea. Probabil că birjarul apucase pe un drum cu totul greşit. Nu auzise numele hotelului în care locuia baronul Breitling?

Intrigată peste măsură, Dora trase de şnurul clopoţelului, cerând birjarului să oprească.

Dar acestuia părea că nici nu-i pasă. Trăsura alerga nebuneşte pe şosea, apoi coti deodată după un colţ de pădure şi de-abia după ce Dora mai dădu o dată semnalul de oprire, trăsura îşi încetini viteza.

Peste câteva clipe opri şi în aceeaşi clipă Dora deschise portiera.

— Ei, birjar! strigă ea. Îmi pare c-ai apucat un drum greşit. Adu-ne înapoi unde trebuie.

— Imediat, doamnă! se auzi răspunsul celuilalt.

Anton îşi schimbase vocea şi coborî de pe capră, apropiindu-se de portieră.

— Ce vreţi de la mine, domnişoară? întrebă el.

Dora tresari.

Glasul acesta… Sfinte Dumnezeule! Îşi pierduse minţile, sau şampania îşi arăta efectul?

— Cine eşti dumneata? întrebă ea repede şi caută să privească în faţa omului.

Un râs înăbuşit dindărătul gulerului livrelei, îi lămuri totul.

Dintr-o săritură fu jos şi-l apucă pe Anton de braţ. Lumina

felinarului din depărtare îi căzu pe faţă.

— Mizerabile! răcni Dora ca ieşită din minţi. Ce gânduri ai cu mine? Unde este birjarul care trebuia să ne ducă la hotel?

Anton o apucă de mâini şi o împinse la o parte.

— Taci! strigă el cu glas înfiorător. Cu tine n-am nimic, ci cu acela dinăuntru. Vai ţie dacă-mi vei pune vreo piedică în îndeplinirea planului meu.

Se apropie de portieră şi strigă:

— Vino afară, omule!

Împietrită de groază, Dora rămase în aşteptare.

Bărbatul din colţul trăsurii părea să se trezească datorită aerului rece care pătrundea înăuntru. Glasurile celor doi îi loviră auzul. Întinse capul spre uşa trăsurii şi-şi aţinti privirile în întuneric. Dar prea mult nu izbuteşte să recunoască, deoarece felinarul îndepărtat arunca prea puţină lumină încoace.

— Ce dracu' se petrece aici? izbuti el să îngâne.

Vede în faţa trăsurii pe vizitiu şi-şi închipuie că femeiuşca cu care fusese împreună o ştersese. Gândul acesta îl face să se înfurie grozav şi ridicându-se cu greu, coboară pe pământ.

— Îmi răspunzi ce s-a întâmplat sau nu? răcneşte el.

În aceeaşi clipă se trezeşte cu un pumn în frunte şi cu un ţipăt înăbuşit se clatină pe picioare.

— Ajutor! Aju…

Ţipătul îi moare însă pe buze şi se prăbuşeşte cu spatele în trăsură.

Dora se smulge din starea de împietrire în care căzuse şi se năpusteşte în spre Anton. Ea vede cum dânsul îl apucă de umeri pe omul în nesimţire şi-l trage cu brutalitate afară. În umbra unui tufiş îl culcă la pământ şi se apropie apoi de iubita lui de odinioară.

— Ce ai de gând cu omul acesta, Anton? Vrei să-l omori? întreabă ea cu glas tremurat de groază.

El îi împinge înapoi braţul întins şi înfuriat peste măsură îi strigă:

— Taci din gură! Să nu-ţi pese de ceea ce se petrece aici!

Ea, însă, nu se mai ponte stăpâni. Vălul de pe mintea ei se rupsese dintr-odată.

— Eşti un criminal! răcneşte ea cu glas răguşit. Cum ai ajuns în livreaua unui birjar şi cu ce scop ne-ai adus în ţinutul acesta îndepărtat?

— Treaba mea! răspunde Anton şi dă să se întoarcă la trăsură.

Atunci aude un strigăt îndărătul său. Dora se luase după el şi-l apucă de braţul stâng.

— Acum ştiu că am legat tovărăşie cu un diavol! strigă ea. Dar nu mai am deloc poftă să rămân alături de tine. De ce m-ai adus aici împreună cu străinul acesta necunoscut, care seamănă cu decedatul conte Eberhard de Hohenegge? Ai de gând să dai vreo lovitură,

probabil. Voi striga după ajutor până va veni poliţia, dacă nu-l ridici imediat pe nenorocitul de colo şi să ne duci pe amândoi în oraş.

Nu prea procedase bine Dora că-l ameninţase în felul acesta pe Anton. Ar fi trebuit să-şi spună că un caracter ca al lui, pe care-l cunoştea doar destul de bine, nu se lasă ţinut în frâu de strigătele unei fete.

El se întoarce cu iuţeala fulgerului şi, apucând-o de gât, o sileşte să se lase în genunchi. Ea luptă din toate puterile să se smulgă din strânsoarea care ameninţă s-o înăbuşe.

O luptă scurtă dar disperată se încinge în noapte. Anton ştie exact ce este în joc pentru el şi gândul că Dora i-ar putea strica toate socotelile, face să-i clocotească sângele în vine.

El priveşte în ochii ei holbaţi şi plini de spaimă, dar nu simte niciun pic de milă. Degetele ei se înfig în carnea mâinilor lui, dar asta nu ajută la nimic, căci strânsoarea celuilalt o înăbuşise aproape. Anton simte că va rămâne învingător şi cu o ultimă izbitura o aruncă pe nenorocita leşinată într-un tufiş din apropiere.

Se ridică apoi încetişor şi-şi pipăie mâinile.

— M-a zgâriat rău pisica, murmură el, cu glas răguşit.

Îşi întoarce capul când la dreapta, când la stânga, ascultând în noapte. Ar fi pierdut dacă s-ar apropia acum cineva. Pierdut în sensul că ar trebui să se arunce pe capra trăsurii şi să plece în goană de acolo. Or, noaptea aceasta avea o însemnătate cu mult mai mare pentru el.

După câteva clipe începe să râdă mulţumit. Totul rămâne liniştit în jurul său. Doar vântul îşi cântă melodia în frunzişul copacilor.

— Am avut noroc şi de data aceasta! murmură el şi se-ndreaptă spre bărbatul pe care-l culcase la pământ.

Pumnul pe care i-l dăduse îl ameţise complet pe nenorocit. Îl apucă şi-l trage îndărăt la trăsură, vârându-l înăuntru.

— Leşinul va ţine pe puţin un sfert de ceas! murmură el. Până atunci voi ajunge acolo unde trebuie.

Închide portiera, apoi se-ndreaptă spre locul unde o azvârlise pe Dora.

— Aproape că era să uit ceva! Şi tocmai ce e mai principal.

Îi vâră mâna în sân şi caută documentul prin care îi făcuse făgăduinţa de a o lua în căsătorie. Găseşte repede hârtia şi cu un râs triumfător o scoate afară.

— Aşa, acum n-are decât să doarmă cât o pofti. Se va feri să anunţe poliţia, de asta sunt sigur. În hotelul unde locuiseră împreună, va putea să aştepte mult şi bine sosirea moşierului Francke.

Ascunde hârtia în buzunarul de la piept şi sare pe capră. După câteva clipe trăsura dispare pe şosea.

*

După vreun sfert de ceas Dora începe să se mişte. Se ridică cu greu în capul oaselor şi simte crengile lovindu-i faţa.

— Unde sunt… şi ce mi s-a întâmplat? murmură dânsa.

Gândurile încep să i se limpezească încetul cu încetul. Băuse cam multă şampanie, apoi plecase cu o trăsură… cineva o strânsese de gât… Ah! Anton a fost acela… mizerabilul căruia îi dăruise tot ce are mai sfânt o femeie.

Cu băgare de seamă dă ramurile la o parte şi iese afară pe şosea. Întuneric şi tăcere de moarte domneşte în jurul ei.

— Unde e trăsura? se-ntreabă ea.

Nu se poate ţine încă pe picioare şi se sprijină de trunchiul unui copac. Dar oricât se sileşte să pătrundă întunericul, nu izbuteşte să descopere vehiculul care o adusese încoace.

Un vântuleţ rece o face să tremure din tot trupul. De-abia acum îşi dă seama în ce hal îi este îmbrăcămintea. Un fior o cuprinde pe tânăra fata, încearcă să-şi acopere goliciunea cu mâinile şi în clipa aceea un ţipăt răguşit îi scapă de pe buze.

— Făgăduiala de căsătorie! Mi-a furat-o!

Zadarnic mai caută – hârtia a dispărut! Anton i-o luase şi probabil că a şi distrus-o.

Apoi îşi aduse aminte de străinul cu care venise aici în trăsură…

— Mă duc să anunţ poliţia, poate nu e încă prea târziu, strigă ea, ca ieşită din minţi.

Se târăşte cu greutate pe şosea, apoi se opreşte iar şi-şi acoperă faţa cu mâinile.

— Dar ce voi spune la poliţie? se-ntreabă ea. Nici nu mă pot înfăţişa în halul acesta, căci toţi mă vor lua drept o prostituată ordinară… Să le spun poliţiştilor că mi-am petrecut seara cu un străin pe care l-am văzut pentru prima oară, că am vrut să-l urmez la hotel şi că am fost atacaţi aici de birjarul deghizat? Mă vor aresta imediat, până la limpezirea completă a lucrurilor… Asta nu trebuie s-o fac, căci sunt complicea lui vinovată.

Biata fată e cuprinsă de un acces de disperare. Anton calculase bine, el îşi spusese că Dora nu va cuteza să depună plângere la poliţie.

Nenorocita nu ştie încotro să-şi îndrepte paşii. Nu are niciun ban la dânsa, ca să poată lua o trăsură, care s-o ducă la hotelul unde locuieşte… Dar şi acolo nu se poate prezenta în halul acesta; căci personalul va intra imediat la bănuială şi o va alunga, poate.

Atunci se-ntâmplă ceva nou.

Dintr-acolo unde se zăreşte felinarul, se apropie câteva făpturi bărbăteşti. Şepcile pe care le poartă pe cap, îi spun imediat Dorei că are de-a face cu niscaiva vagabonzi sau derbedei. Vai de ea dac-ar cădea în mâna acestor indivizi!

Ei încep să cânte şi glasurile lor răguşite trădează că sunt beţi

turtă. Când fură aproape de şosea, unul din ei strigă deodată:

— Drace! pe aici se plimbă o femeiuşcă. Ia s-o vedem şi noi la mutrişoară.

Dora aude aceste cuvinte şi ştie bine ce-o aşteaptă dacă nu va izbuti să şteargă putina.

Fără să ştie unde se află sau unde va ajunge, ea se năpusteşte în desiş. Îndărătul ei aude râsul şi strigătele indivizilor, care se iau după ea.

Din ce în ce mai aproape îi simte Dora pe urmăritorii ei, dar dânsa aleargă ca o disperată, lovindu-se de crengi şi sângerându-şi trupul.

Derbedeii – patru la număr – o luaseră şi ei la goană şi caută să-i taie drumul din două părţi. O rază de lumină pătrunde de undeva în tufiş. În faţa Dorei apare mutra suspectă a unuia din urmăritori. Acesta fluieră o dată printre dinţi, ceea ce este un semnal care dă de ştire celorlalţi unde se află victima.

— Mai bine să mor decât să cad în mâinile lor! îşi spune Dora.

E într-o stare mai mult decât disperată. Nenorocita încearcă să scoată un strigăt de ajutor, dar gâtlejul îi este parcă sugrumat.

Deodată, vede în faţa ei ceva strălucitor… E apă!

Dora se năpusteşte într-acolo. Nu mai există scăpare pentru ea, îşi va încredinţa trupul acestui râu, care îi va ascunde ruşinea şi nenorocirea.

— Pune mâna pe ea! se aude iar glasul unuia din ticăloşi.

Câteva clipe nenorocita luptă cu ea însăşi. Apoi ia o hotărâre curajoasă, întinde braţele să se arunce în apă, dar în acelaşi moment se simte totuşi reţinută de dorul de a trăi.

Şi simte atunci o mână apucând-o de gât, o mână care o ţine cu putere.

— Lăsaţi-mă… lăsaţi-mă… mai bine să mor!

Un râs răguşit îi răspunde doar.

— Te vei răzgândi, comoara mea. Nu fi atât de prostuţă!

Dar de-abia rostise aceste cuvinte că fata îi şi scăpase din mână şi se năpusti spre malul apei.

Individul sare îndărăt, căci pământul îi alunecă sub picioare şi nu lipsea mult să cadă şi el în apă. Ceilalţi stau de-acum lângă el.

— Scoate-o afară! strigă deodată unul şi-l împinge pe tovarăşul său.

— Du-te dracului! răcneşte acesta. De ce nu sari tu în apă! Crezi tu că m-am amorezat de nebuna aia de cocotă? Dac-a vrut să se înece, n-are decât!

Cei patru au dispărut cu toţii cât ai clipi din ochi.

Corpul Dorei dispare sub apa rece, el se mai iveşte de câteva ori la suprafaţă, dar în cele din urmă se afundă pentru totdeauna.

Nepoata bătrânului administrator al castelului Hohenegge, îşi

găsise odihna de veci în noaptea aceasta.

Capitolul 138 – Arestat

Eberhard de Hohenegge priveşte năuc la procuror şi la toţi din jurul său. În faţă i se află sicriul cu mortul care-l înlocuise.

Zadarnic se freacă la ochi ca să alunge visul fioros, mutrele severe ale reprezentanţilor justiţiei îi spun lămurit că e pură realitate tot ce se petrece aici.

Bunul său prieten, contele de Platen, se făcuse şi el alb ca varul. Evită chiar să arunce o privire asupra lui Eberhard, ceea ce înseamnă că singurul martor în care-şi pusese nădejdea acesta, devenise şi el nesigur.

— Ce ai de răspuns la surpriza aceasta, domnul meu? se adresează procurorul, contelui de Hohenegge.

Nenorocitul caută să-şi revină în fire. Pumnii i se încleştează şi privirile sale se-ndreaptă spre Leonie, pe buzele căreia flutură un zâmbet triumfător.

— Aici s-a jucat o comedie josnică, domnule procuror, răspunde Eberhard, spumegând de furie. Omul din sicriu îmi seamănă de minune, e drept, dar e un străin, pe care nu l-am văzut niciodată în viaţa mea. Cer o expertiză medicală a cadavrului. Sunt de pe acum încredinţat că s-a comis o crimă şi se va putea dovedi cu uşurinţă cauza morţii.

— E de la sine înţeles că expertiza se va face, răspunde procurorul.

Atunci intervine Leonie:

— Nu e de ajuns, oare, domnule procuror, că aţi tulburat liniştea morţilor, deschizând capacul sicriului nenorocitului meu soţ? După cum ştiţi, m-am împotrivit până-n ultima clipă la acest sacrilegiu, dar acum cred că aţi văzut destul, ca să vă daţi seama că aveţi de-a face cu un impostor. Vârâţi-l pe acest om la închisoare şi deschideţi acţiune publică împotriva lui. Îndrăzneala lui nu merită altceva.

Procurorul face un gest energic spre Eberhard, căci acesta se pregătea să se năpustească asupra Leoniei.

Să fie această femeia din care el făcuse soţia sa, stăpână, ca şi dânsul, pe milioanele nobilei familii de Hohenegge? În ochii ei sclipeşte numai ură şi dorinţă de distrugere, deşi ea e perfect încredinţată că în faţa ei se află adevăratul conte de Hohenegge, soţul ei.

— Cu părere de rău, trebuie să vă comunic, doamnă contesă, răspunde procurorul, că nu pot ţine seamă de dorinţa dumneavoastră de a nu face autopsia cadavrului. Interesele justiţiei o cer. În consecinţă, voi dispune ca sicriul să fie închis şi-l voi pecetlui. Mâine sau poimâine se va face autopsia legală.

— Şi până atunci? întreabă Leonie cu grabă.

Procurorul ocoleşte răspunsul. El se adresează contelui Eberhard:

— După cum vedeţi, domnul meu, şi ultima dumneavoastră dovadă a căzut în baltă. De asemeni, nici domnul conte de Platen nu-şi mai susţine afirmaţia de la-nceput. Nu-mi rămâne, deci, altceva de făcut, decât să dispun din nou arestarea dumneavoastră. Vă rog să-i urmaţi la trăsură pe funcţionarii mei, care vă vor duce la arestul preventiv.

Eberhard ascultă în linişte cuvintele acestea. Dar înainte de a urma pe cei doi poliţişti, se adresează prietenului său:

— Platen, am făcut împreună şcoala de război şi apoi am fost camarazi de regiment. Tu trebuie să mă recunoşti doar mai bine ca oricare altul şi mă-ntreb cu stupefacţie cum de e posibil să stai în cumpănă cu răspunsul.

Contele de Platen se-ntoarce încetişor. E lesne de văzut cum în sufletul său se dă o luptă grozavă, dar o privire aruncată asupra cadavrului din sicriu, îl face să se înfioare. Nu, îi este imposibil acum să se hotărască, pentru unul sau pentru altul.

Atunci Eberhard îşi lasă capul pe piept şi rosteşte resemnat:

— Vă stau la dispoziţie, domnule procuror.

Acesta face un semn poliţiştilor şi cele trei persoane părăsesc cavoul.

În vechea capelă de sus, contele se opreşte o clipă. Stă în faţa crucifixului, unde căzuse în genunchi când îl salvase Müller. O rugăciune caldă îi ieşise atunci din piept, căci se crezuse liber şi acuzator al Leoniei. Dar acum, femeia aceasta demonică repurtase o nouă victorie asupra lui şi-l călca în picioare, pe dânsul, un conte de Hohenegge.

— Să mergem! rosteşte unul din poliţişti.

Fără să răspundă ceva, Eberhard iese cu dânşii afară în parc, şi se-ndreaptă spre trăsura în care se suie, ca arestat.

După un sfert de ceas, comisia părăseşte castelul Hohenegge şi porneşte spre Berlin. Sicriul din cavou fusese pecetluit de procuror. Data autopsiei se va fixa ulterior.

De-abia părăsiseră trăsurile castelul, că Leonie se trânteşte pe sofaua din budoarul ei. Un zâmbet demonic îi pluteşte pe buzele ei.

— Am izbândit şi de data aceasta! murmură ea.

Dar deodată, o spaimă neînţeleasă pune stăpânire pe dânsa.

— Cum de a fost cu putinţă comedia aceasta? se întreabă. De ce nu m-a înştiinţat Anton dinainte? Nu lipsea mult să mă trădez, din cauza neliniştii. Cu judecătorii din Berlin nu e de glumit, doar.

Se ridică de pe sofa şi sună după cameristă. Urăşte toaleta de doliu pe care trebuie s-o poarte de faţa lumii şi vrea să se schimbe.

Fata intră şi dezbrăcând-o pe stăpâna sa, aceasta îi strigă:

— Ia-o de aici! Nu vreau să mai văd drapelul ăsta negru. Îşi

îmbracă apoi un capot din mătase roz, cu broderii bogate şi murmură:

— Mult o să mă lase Anton ăla să-l aştept? Dacă nu m-au înşelat ochii, cred că l-am văzut stând la pândă într-un boschet din apropierea cavoului, unde aştepta rezultatul anchetei judiciare.

Frumoasa contesă se lasă în voia visurilor ei de viitor.

Eberhard se trezise din morţi, o ştie bine, dar nu-şi poate da seama cum a fost cu putinţă aceasta. Bătrânul Müller dispăruse deocamdată şi în felul aceste contele era lipsit de un sprijin puternic, căci el ar fi singurul care ar putea da lămuriri.

Un lucru e sigur: Hector Rammont o înşelase cu picăturile, sau poate nu cunoştea nici el prea bine însuşirea lor. Oricum ar fi, însă, ea se va apăra până la extrema limită. Nici nu se gândeşte măcar să împartă cu cineva milioanele care i-au căzut plocon, şi când va fi trecut primejdia cea mare, când contele Eberhard va fi condamnat ca înşelător, ea va găsi mijloace să scape şi de Anton, ca milionară îi stau deschise toate drumurile.

Deodată, tresare speriată. Auzise un zgomot uşor îndărătul uşii care duce în dormitor. Draperia se dă în lături şi chipul rânjitor al lui Anton se iveşte în deschizătură.

Leonie se ridică repede.

— Cum de-ai intrat pe-acolo? se răsteşte ea la dânsul.

Anton îşi clatină capul pe umeri, apoi răspunde:

— Asta-i o jucărie de copil pentru mine! Ai uitat probabil că o scăriţă duce din parc spre odaia de toaletă din spatele dormitorului tău! De altminteri, presupun că ai dori să-mi vorbeşti, nu?

— Încuie uşa de colo, spune ea şi Anton execută porunca imediat.

Apoi se apropie de sofaua lângă care se află demna sa tovarăşă. Îşi trage aproape un fotoliu de mătase şi se aşază în voie.

— Nu te jena, Leonie, spune el şi arată spre sofa. Văd că te-ai făcut comodă şi ai dezbrăcat rochia de doliu.

Contesa îl priveşte cercetător.

— De când eşti în Hohenegge? întreabă ea repede.

— Am sosit în zorii zilei, răspunde el. Dar am socotit nimerit să rămân ascuns deocamdată, ca să văd cum se vor desfăşura lucrurile.

— Ştiai că va veni procurorul din Berlin?

— Bănuiam cel puţin, altminteri nu m-aş fi grăbit atât de mult cu treburile mele.

La vorbele acestea, pe figura sa se iveşte o expresie urâcioasă. Contesa se-nfioară fără voie.

— Al cui e cadavrul din sicriu? întrebă ea cu glasul schimbat.

Anton îşi freacă mâinile şi dă din umeri.

— De ce te interesezi atât de mult de el, Leonie? Lucrul de seamă e că am izbutit să-i înşelăm pe domnii împărţitori de dreptate.

— Atâta vreme cât nu voi şti cine este mortul, nu voi fi liniştită,

Anton.

— Ei, atunci află: e un baron cu numele de Breitling.

Ea aude numele acesta pentru prima oară.

— Cum l-ai cunoscut?

— Printr-o întâmplare.

— Povesteşte!

Anton se ridică şi, ducându-se la un dulăpior elegant din colţul camerei, scoate dintr-însul o sticlă cu coniac.

— Cred că-mi permiţi, scumpa mea? spune el şi-şi trage o măsuţă cu rotile lângă fotoliu.

Îşi toarnă un păhărel şi-l duce la gură.

— Când vorbesc mi se usucă gâtul de obicei, zice el, râzând.

În timpul acesta contesa se întinde în voie pe sofa.

— Aşadar, vrei să ştii cum l-am cunoscut pe domnul baron? începe criminalul. După cum am mai spus, întâmplarea îşi are rolul aici, în cea mai mare parte. Am izbutit s-o fac pe amorezatul faţă de Dora. Idioata aceea m-a crezut şi, după ce am îndulcit-o cu câteva cadouri fără nicio valoare pentru mine, o aveam în mână şi puteam s-o joc după pofta inimii. Pe când ea era dusă în oraş, eu m-am apucat să-i scotocesc printre boarfe şi aşa am dat peste un bileţel, pe care trebuie să-l fi primit cu câteva ceasuri înainte. Un anume baron Breitling îi comunica printr-însul că ar dori să-i facă cunoştinţă şi o ruga să-i acorde o întâlnire. Mai târziu am aflat de la Dora că baronul acesta – un om de viaţă – o văzuse în câteva rânduri într-o cofetărie şi-i vorbise chiar. Printr-o întâmplare aflase adresa ei şi atunci şi-a luat curajul să scrie. Partea interesantă este că domnişorul acesta, ştie Dumnezeu din ce motive, pusese în scrisoare şi fotografia lui. În primul moment m-am frecat la ochi, căci credeam că-l văd pe domnul, soţul dumneavoastră, contele Eberhard de Hohenegge. Lucrul acesta nu era cu putinţă, însă, şi atunci mi-am făurit imediat un plan. După ce Dora s-a înapoiat din oraş, i-am făcut o mică scenă şi i-am spus pe şleau, c-am descoperit corespondenţa ei cu baronul Breitling. Fata încercă să se apere şi se jură că nu purta niciun interes acestui bărbat, dar că el o urmăreşte şi-i cere mereu o întâlnire. M-am priceput eu să aduc lucrurile acolo, încât s-o fac pe Dora să creadă că am un anumit interes să-l văd o dată pe baronul acesta, şi i-am propus să se întâlnească cu el într-un loc fixat de mine. La-nceput nici n-a vrut să audă de aşa ceva, apoi mi-a cerut să-i spun ce intenţionez cu asta. Dar n-aveam deloc poftă să-i mărturisesc adevărul şi atunci i-am îndrugat că proiectez unele afaceri, pentru care am nevoie de un bărbat cu nume nobil. Pentru-nceput, ea, Dora, trebuia să-mi înlesnească prilejul să-l văd numai, restul se va aranja de la sine. Ea se pricepe prea puţin în chestii de afaceri – o ştii doar! – şi astfel s-a lăsat convinsă, prostuţa. După ce i-am făgăduit pentru a nu ştiu câta oară că-mi voi

ţine cuvântul şi o voi lua în căsătorie – că altă treabă n-aveam! – ea se duse la locul întâlnirii. Era o cofetărie cunoscută din centrul Berlinului. Eu eram tot acolo, în fund, însă, de unde îi puteam observa de minune. Baronul nu se lăsă aşteptat prea mult. Dar chiar în clipa când intră în local, elegant îmbrăcat, cu jobenul sclipitor pe cap, m-am simţit cutremurat. Asemănarea sa cu contele Eberhard era direct uimitoare. Cred că dacă ar fi stat amândoi unul lângă altul, ar fi fost greu să-i deosebeşti, mai cu seamă că aveau aceiaşi statură şi aceleaşi maniere elegante. Numai glasurile nu prea erau la fel, dar asta nu mă jena deloc.

Începu să discute însufleţit cu Dora. După cum ştii, fata e frumuşică şi eu i-am cumpărat rochii elegante, aşa că avea înfăţişarea unei doamne din societate. Rochia o face doar pe femeie, ăsta-i lucru cunoscut. După vreo jumătate de ceas părăsiră împreună cofetăria, şi eu socotii că n-am ceva mai bun de făcut decât să-i urmez, fără să atrag atenţia. Baronul părea să se fi îndrăgostit rău de ea, căci l-am văzut în câteva rânduri sărutându-i mâinile şi cerându-i ceva. La hotel ne-am întâlnit apoi din nou. Ea îmi spuse atunci că baronul e burlac şi locuia de puţin timp la Berlin, unde închiriase un apartament la un hotel elegant. Se gândea, însă, să plece în curând şi-i spuse Dorei că-şi făcuse şi bagajele. Apoi, fata îmi mai spuse că baronul îi ceruse încă o întâlnire pentru a doua seară, urmând să petreacă împreună într-un local. Şi cu întrebări meşteşugite am mai scos de la ea că baronul n-o credea soţie de moşier, cum se recomandase, ci o cocotă de condiţie mai bună… Şi tocmai asta era ceea ce o enervase pe Dora..

— „Nu mă mai duc la el, asta a fost pentru ultima oară!” îmi spuse ea, cu hotărâre.

Dar în felul acesta, interesele mele nu erau servite şi trebuia să-i mut gândul, cu orice preţ. Am avut mult de furcă cu ea, dar odată ce mi-am puse ceva în cap, trebuie să izbutesc. Mai mult am silit-o decât am convins-o să trimită domnului baron un bilet roz, prin care îi acorda o întâlnire pentru seara următoare. Apoi m-am dus cu ea în oraş, i-am comandat o rochie ţipătoare, şi m-am înapoiat singur acasă, căci Dora trebuia să rămână la probă. Pentru seara întâlnirii i-am dat unele instrucţiuni şi ea îmi făgădui să le urmeze cu stricteţe. Urma să se ducă cu baronul întâi la „Sala amorului” – localul prea bine cunoscut al Berlinului – şi după ce se va fi ameţit puţin să-l convingă să meargă cu ea la restaurantul acela, unde am fost şi noi, Leonie. Între timp, m-am întâlnit cu tine la hotel, după cum îţi aminteşti prea bine. Ceea ce s-a petrecut apoi, ştii şi tu.

Anton îşi toarnă încă un păhărel cu coniac şi face o mică pauză.

Leonie îşi aţinteşte privirile-i întunecate asupra lui.

— Introducerea o cunosc acum, zice ea, dar cred că ceea ce urmează e mai interesant. Pentru orice eventualitate, te poţi da mai

aproape, ca să nu fii nevoit să vorbeşti atât de tare. Pereţii au urechi – spune proverbul – şi ceea ce va urma acum e mai primejdios decât toate.

Anton îi urmează sfatul şi se apropie atât de mult de sofa, încât trupurile lor aproape că se ating. Leonie îşi pusese braţul sub cap şi priveşte gânditoare spre tavan. Calm de parcă ar povesti ceva cu totul banal, Anton îi narează cele întâmplate. Scena cu Dora i-o istoriseşte aproape întocmai cum s-a petrecut.

— Şi apoi? întreabă contesa, văzându-l că se opreşte din nou.

Anton se ridică brusc de pe scaun şi face un ocol prin cameră. Chipul îi devenise palid, răsuflarea greoaie. Degetele lungi ale mâinilor îi tremură.

— A fost o poveste urâcioasă! În timpul drumului individul şi-a revenit şi a vrut să sară din trăsură. Ne-am luat la luptă şi el se apăra cu îndârjire. Am avut mult de furcă cu dânsul, căci nu trebuia să-l rănesc. În cele din urmă am izbutit să-l dobor din nou şi am pornit în goană spre Hohenegge. În viaţa mea n-am muncit atât de mult ca în noaptea aceea. Îmi simt încă şi acum oasele zdrobite. Cheile cavoului atârnau în locuinţa administratorului, după cum ştiam, şi nimeni nu m-a zărit pe când duceam corpul ţeapăn al baronului prin parcul cufundat în întuneric. Până să deschid cavoul şi până să aranjez ce era de aranjat, a mai trecut o jumătate de ceas şi când am văzut ultimul şurub la locul lui, am luat-o la sănătoasa. Bunul baron de Breitling se odihneşte acum liniştit în cavoul familiei de Hohenegge. I-am închis ochii cu propriile mele mâini şi nici cea mai mică zgârietură nu trădează lupta care a avut loc între noi. Afară de asta, poartă haine la fel ca Eberhard. Şi după ce mi-am făcut treaba cum trebuie, am pornit-o în grabă înapoi la Berlin. Ajunsei la periferia oraşului, când începu să se lumineze de ziuă. Am predat trăsura celui în drept, apoi am intrat într-o cafenea, m-am spălat şi m-am dichisit, după care am luat primul tren spre Hohenegge. Între timp se făcuse după-amiază. Mă simţeam obosit mort, dar n-aveam dreptul să mă odihnesc, până nu voi fi văzut cum se desfăşoară finalul comediei pusă în scenă de mine. Restul îl ştii. Ăsta e tot ce aveam să-ţi povestesc şi cred că eşti mulţumită de mine, comoara mea.

Leonie observă că Anton vrea să se aplece spre ea s-o sărute. Îşi recăpătase liniştea de odinioară şi se oprise din plimbarea prin cameră. Dar ea izbuteşte să scape din braţele lui şi-l întreabă grăbit:

— Asupra unui punct nu sunt încă lămurită. N-ai spus că ai azvârlit-o pe Dora într-un boschet?

— Aşa e. Ce mă interesează pe mine cocota aceea?

Leonie râde nervos.

— Ţi-ai ieşit din minţi, Anton? Fata îşi va reveni în simţiri, dacă… n-ai ucis-o cumva şi pe dânsa.

— Nu, n-am izbutit s-o fac, răspunde el. O fi rămas acolo un sfert de ceas, sau poate şi mai mult, apoi îşi va îi revenit în simţiri.

— Şi acum?

— Ce-ţi închipui că va face?

— Nimic altceva decât că va alerga la poliţie şi va trăda totul.

— În privinţa asta poţi fi complet liniştită, Leonie. Fata se va feri să facă scandal. Rochia de mătase pe care i-am cumpărat-o e atât de ţipătoare, cum poartă numai cocotele, care ies în stradă să agaţe trecători. Ruptă şi prăpădită cum am lăsat-o nu va cuteza ea să intre în oraş. Pe de altă parte, i-am luat din sân documentul cu făgăduiala de căsătorie, pe care l-am şi ars. Astfel că nu mai are în mână nicio armă împotriva mea. Dacă se va prezenta la poliţie, va îi arestată şi trimisă într-o casă de corecţie. E destul de deşteaptă ca să-şi spună singură asta. Nu, nu, comoara mea, dinspre partea acestei pisici suntem în deplină siguranţă. Afară de asta, am luat şi măsuri preventive.

— Ce vrei să crezi cu asta?

— Cunoşteam doar adresa baronului de Breitling. Deoarece cunoşteam şi scrierea lui, am trimis imediat o scrisoare direcţiei hotelului unde locuia, indicând că am fost nevoit să plec pe neaşteptate şi rugam, – eu, adică baronul Breitling! – să mi se trimită cuferele la o adresă din München. Suma datorată, pentru apartament, urma să fie rambursată.

— Şi crezi că direcţia hotelului nu va avea niciun fel de bănuială?

— Fireşte că nu va avea, scumpo. Peste câteva ceasuri voi şti precis dacă şmecheria mea a prins, sau nu. Cum voi aduce lucrurile baronului de la München, mă voi mai gândi. Prea greu nu va fi. Pe scurt: baronul a plecat pur şi simplu din Berlin şi a dispărut fără urmă de pe suprafaţa pământului, fără ca cineva să întrebe de el. Tocmai lucrul acesta din urmă trebuie să-l evit, căci contele Eberhard, cu toate că se află arestat acum, va pune în mişcare cerul şi pământul, pentru a se salva pe el. Dar voi purta eu de grijă să nu izbutească.

Leonie se simte acum mult mai liniştită. Nu l-ar fi crezut capabil pe Anton de toate faptele acestea îndrăzneţe. Entuziasmată, ea îi întinde mâna.

— Ai făcut mult pentru mine, Anton, şi nu voi uita asta niciodată. Dacă vom ţine ochii deschişi şi vom da imediat în lături piedicile ce se vor ivi în cale, sunt sigură că vom repurta şi izbânda finală.

Anton o cuprinde în braţe pe frumoasa femeie.

— Nu numai de dragul bogăţiei am făcut ceea ce am făcut, devenind un criminal! izbucneşte el cu glas răguşit de patimă trupească. Ci mai mult pentru că vreau să te leg pentru totdeauna de mine, pe tine, cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o cândva.

Ea vrea să se desprindă din îmbrăţişarea lui, dar sărutările lui brutale o ameţesc şi pe ea şi atunci i se dă cu totul, în budoarul

îmbâcsit de aerul crimei.

Capitolul 139 – O întâmplare scandaloasă.

A doua zi, noii servitori ai castelului simt că Anton stăpâneşte iar la Hohenegge. Se arată mândru şi poruncitor şi nu suferă nici cea mai mică contrazicere. Numai faţă de personalul feminin se poartă ceva mai frumos, dar zâmbetul lui are ceva ordinar într-însul. Nu-şi poate stăpâni deloc instinctele bestiale.

E drept, simte o pasiune sălbatică pentru Leonie, dar nici trupul unei cameriste sau al unei bucătărese nu e de dispreţuit.

Contesa ceruse să i se comunice detaliat mersul instrucţiei judiciare.

Conform dispoziţiei procurorului, a doua zi sicriul sigilat fu deschis din nou. Autopsia cadavrului se făcu în capela castelului. Anton, noul administrator, trebuia să fie de faţă. Operaţia, îndeplinită de doi medici, profesori universitari, ţinu un ceas încheiat.

— Moartea contelui a fost provocată într-adevăr de un atac de inimă! îl aude Anton pe unul din medici murmurând.

Nu fusese descoperită nicio rană mortală. Procurorul încheie un proces verbal asupra celor stabilite la autopsie şi dispuse ca mortul să fie aşezat la loc în sicriu, pentru totdeauna.

Comisia judiciară părăseşte castelul şi Anton aleargă la contesă să-i comunice rezultatul îmbucurător.

— Acum suntem în cea mai deplină siguranţă, râde el demonic.

Se aşază alături de Leonie şi discută cu ea ce au de făcut de-acum încolo. Dânsa voia să plece de la Hohenegge cât mai curând posibil.

La Monaco mai locuia încă blestemata aceea de Margot, căreia îi jurase pieirea. Ba mai era acum şi un copil al lui Eberhard şi criminala plănuia cum putea să-l piardă şi pe micuţul nevinovat.

Margot purta un nume fals şi faptul acesta trebuia să fie legat de o taină. Lucrurile vor putea fi făcute în aşa fel încât contesa să nici nu fie nevoită să intervină personal.

Ea propuse ca Anton să rămână câtva timp la Hohenegge, ca administrator, dar ticălosul se împotrivi din răsputeri. Se plictisea grozav printre servitori, cum spunea el, şi dorea să trăiască pe picior mare, în vreun oraş îndepărtat. Averea Leoniei era doar şi a lui şi dânsul îi spuse deschis că va trebui să-l ia de bărbat, după ce se va fi scurs anul de doliu.

Leonie încercă să-i scoată din cap gândul acesta, dar el nu se dădu bătut. Cu ajutorul milioanelor va izbuti, spunea el, să-şi cumpere un titlu de nobleţe, pentru a putea păşi, ca baron sau conte, alături de Leonie.

Se scurseră trei zile de la autopsia baronului de Breitling. Anton

nu-şi prea găsea linişte în timpul nopţilor. Era el un ticălos, nu-i vorbă, dar de data aceasta nervii nu-i dădeau pace. Adeseori se trezea speriat în toiul nopţii, părându-i-se că aude strigătul de ajutor al victimei sale. Se scula a doua zi dimineaţa scăldat de sudoare şi căuta să uite scornind tot soiul de distracţii.

*

Se lăsase noaptea şi Anton se plimba posomorât prin sala mare a castelului. Bătuse la odaia contesei, dar dânsa îi trimisese vorbă că nu se simte deloc bine şi că nu-l poate primi.

Furios peste măsură, el coborî la parter. După câteva clipe de plimbare prin sală, deschise uşa şi ieşi în parc.

Dar liniştea nu se lipea de el. Dimpotrivă, tot mai nervos, devenea şi în cele din urmă se înapoie în castel.

O rază de lumină ieşea prin ferestrele de la parter şi cădea în noapte. Acolo se aflau bucătăriile şi locuinţele servitorilor. Anton auzi un râs puternic şi oprindu-se în loc aruncă o privire prin fereastră.

— Ăia de jos par că se amuză de minune.

Bucătarul, un individ gras, cu bluză albă şi tichia la fel, stă cocoţat pe marginea unei mese, cu braţele încrucişate pe piept. Două servitoare tinere şi frumoase, cu ochi strălucitori şi dinţi albi, stau lângă masă. Mai sunt de faţă două persoane, un tânăr ajutor de grădinar şi nou-angajatul servitor de vânătoare. Sunt cu toţii bine dispuşi şi Anton ghiceşte imediat că s-au adunat cu un scop deosebit.

În mijlocul mesei e o vază cu flori proaspete. Una din fete aduce câteva sticle cu vin şi paharele sunt aşezate pe masă. Lichidul rubiniu le umple şi toţi ciocnesc cu un „Prosit” răsunător.

Anton simte brusc nevoia să se amestece şi el în societatea asta veselă şi fără să stea mult pe gânduri intră înăuntru.

— Ce sărbătoare e astăzi? întreabă el de cum păşeşte pragul.

Bucătarul sărise repede de pe masă şi veselia dispăru de pe faţa lui. Ca şi ceilalţi, nici el nu-l prea are la inimă pe noul administrator al castelului, dar toţi trebuie să asculte de dânsul.

— Nu ne-o luaţi în nume de rău, domnule Anton, spune una din fete, făcând o plecăciune în faţa lui. Astăzi e ziua mea şi ne-am hotărât s-o sărbătorim în felul nostru. Doamna contesă n-are nevoie de noi pentru moment.

Ceilalţi rămân cam încurcaţi şi nu-şi pot da seama încă în ce fel se vor întoarce lucrurile. Dar Anton zâmbeşte şi închizând uşa în urma lui, spune:

— Dacă îngăduiţi, voi rămâne şi eu aici, ca să petrecem împreună. În pivniţă e vin destul şi nu trebuie să facem economie. Ei, domnule bucătar, pregăteşte tot ce-ai mai bun şi mai scump. Răspund eu de toate.

Bucătarul face ochi mari, închipuindu-şi că Anton e beat. Apoi, însă, strigă şi el râzând:

— Dacă luaţi răspunderea, domnule Anton, atunci e totul în regulă, nu veţi avea a vă plânge de mine.

Dispare apoi în bucătărie şi dă câteva porunci ajutorului său.

Bănuielile servitorilor au dispărut acum cu desăvârşire, văzându-l pe Anton atât de vesel şi bine dispus. Goleşte câteva pahare cu vin şi când bucătarul începe să aducă bunătăţile la masă, domnul administrator povesteşte glume.

Vinul curge în valuri şi după două ceasuri toţi sunt beţi turtă. Nemaidându-şi seama de nimic, Anton apucă o sticlă şi o izbeşte de perete. Sticla se face ţăndări, în mijlocul veseliei generale.

— Acum începem cu şampanie! strigă el şi-şi petrece braţul pe două şoldul unei fete.

— Să vină o baterie proaspătă din pivniţă. De azi încolo nu mai bem decât şampanie, căci eu sunt stăpânul la Hohenegge şi nimeni altul.

La aceste cuvinte, fetele, care băuseră şi ele multişor, izbucnesc în râs.

— Ai uitat-o probabil pe doamna contesă, domnule Anton? zice una din ele.

Anton e într-o stare când nu mai ştie ce face şi ce spune.

— Eu nu uit nimic! strigă el cu îngâmfare şi-i priveşte pe toţi la rând. Contesa de Hohenegge va dansa cum îi voi cânta eu. Numai să vreau.

— Ei, ei! se aude glasul gros al bucătarului, ai spus cam prea mult, domnule Anton. Doamna contesă rămâne şi de aici încolo stăpâna noastră şi dacă va vrea dânsa, va zbura şi domnul Anton din castel.

— Ce? urlă administratorul şi loveşte cu pumnul în masă, răsturnând paharele şi sticlele. Idiotule, ţi-aş putea dovedi imediat contrariul. Contele Eberhard e în mormânt şi a părăsit lumea tocmai la vreme.

— Nu vorbi în felul ăsta! strigă tânărul ajutor de grădinar. Te porţi aşa ca şi cum ai sta pe picior egal cu doamna contesă.

Anton îl fixează pe băiat, de parc-ar vrea să-l înghită.

— Şi dac-ar fi într-adevăr aşa, maimuţoiule? Slavă Domnului, se întrerupse el, uite că vine şampania. După ce veţi fi dat câteva pahare pe gât, vă veţi schimba gândurile.

Se clatină pe picioare, îndreptându-se spre coşul cu sticle pe care-l adusese un servitor. Loveşte de marginea mesei gâturile câtorva sticle şi toarnă în pahare băutura scumpă.

După un sfert de ceas sunt atât de ameţiţi cu toţii, încât izbucnesc în cântece şi ţipete. Anton se luase la ceartă cu bucătarul.

— Minţi, domnule administrator! răcneşte bucătarul. Dovedeşte

mai întâi că eşti amantul doamnei contese, după cum ai afirmat cu gura ta murdară. Numai după aceasta te voi crede. Până atunci eşti un câine râios!

Anton caută să apuce o sticlă ca s-o arunce în capul bucătarului. Dar atunci se reped la el cele două fete, îl împing îndărăt şi-l aşază în scaun.

— Lasă te rog, domnule Anton! îi spune una din fete. Nu trebuie să spui astfel de lucruri despre doamna contesă, căci nici nu poate fi adevărat.

Deodată Anton se ridică de pe scaun şi-şi vâră mâna în vesta descheiată.

— Şi ce-aţi spune voi dacă aş aduce-o aici pe doamna contesă, ca să ciocnească în sănătatea aceleia care-şi serbează azi onomastica?

Cei din jurul său rămân o clipă tăcuţi. Deşi sunt beţi turtă, le-a mai rămas destulă limpezime de minte ca să-şi spună că declaraţiile acestea ale lui Anton ar putea face ca să-şi piardă slujba cu toţii. Probabil că făcuse un serviciu mare contesei şi se bazează astfel pe recunoştinţa ei. Dar ca s-o silească să vină aici jos, asta e cu neputinţă.

Bucătarul cel gras clătină capul şi agită braţele prin aer.

— Eşti un lăudăros, da, asta eşti! mai spune el şi se lasă pe un scaun.

Anton vrea să se năpustească din nou la el şi atunci se produce o larmă infernală.

Deodată, uşa se deschide brusc şi una din fete strigă cu voce speriată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, tăceţi din gură! Doamna contesă e afară pe sală şi pare să fi fost atrasă de zgomot.

Toţi tresar speriaţi, numai Anton se ridică de pe scaun, clătinându-se.

— Ce tot răcniţi aşa de parcă aţi înnebunit cu toţii? strigă el şi holbează ochii. Las-o să stea afară pe frumoasa Leonie. Vă voi da îndată dovada că am rostit adevărul. Ea ascultă de mine ca şi câinele de vânător.

Toi clătinându-se se-ndreaptă spre uşă şi se poticneşte de prag. Uşa rămăsese întredeschisă şi cei dinăuntru aud o ceartă violentă în sala luminată a castelului.

Bucătarul cel gras se ridică de pe scaun, ca să se ascundă în bucătărie. Cele două fete se lipesc şi ele de pereţi, înspăimântate, iar tinerii rămân nehotărâţi la locurile lor.

Între timp Anton ajunsese în sala cea mare a castelului.

Leonie auzise într-adevăr zgomot venind dinspre bucătărie. Se uită la ceas şi văzu că era de-acum destul de târziu.

— Voi coborî singură jos şi dacă într-adevăr servitorii au aranjat un zaiafet în spatele meu, vor avea de-a face cu mine! îşi zice ea.

Coboară în sala cea mare, de unde duce o uşă spre parter. Bucătăria se află acolo şi Leonie se îndreaptă cu paşi hotărâţi, spumegând de mânie.

Dar aude deodată paşi apropiindu-se. Omul care vine e beat, asta se poate recunoaşte lesne din felul cum merge.

Contesa îşi ia o figură importantă, îşi strânge mantia în jurul trupului şi rămase locului, în aşteptare. Făptura necunoscutului se ivi atunci pe coridor şi lumina din sală căzu pe faţa lui. Leonie tresări speriată şi o exclamaţie de mânie îi scăpă de pe buze.

Era Anton în persoană.

Ochii lui păreau măriţi peste măsură şi străluceau de un foc misterios. Căută să se sprijine cu mâna dreaptă, apoi făcu câţiva paşi înainte şi se înfipse în faţa contesei.

— Buna seara, Leonie! izbucni el, cu un râs răguşit. E frumos din partea ta că ţi-ai luat oboseală să vii la noi. Tocmai mă gândeam să te rog respectuos să ne ţii tovărăşie. Avem o mică sărbătoare şi suntem bine dispuşi. Banda aia de maimuţoi nu vrea să creadă că e de-ajuns să fac un semn cu degetul cel mic, ca să te fac să vii la noi. Fii bună te rog şi dă-mi braţul! Te voi prezenta în mod solemn chefliilor.

Contesa stă ca împietrită în faţa administratorului ei.

— Ai înnebunit, Anton? exclamă ea, dar atât de încet, încât numai el o poate auzi.

— Cum ai spus? se răsteşte dânsul, străpungând-o cu privirea. Te sfătuiesc cu binişorul, lasă dracului mândria aceea blestemată şi fă aşa cum dispun eu. Mi-am dat cuvântul de onoare porcului ăla beat de colo jos că te voi aduce. Aşadar, te rog să ai bunătatea…

Încearcă s-o ia de braţ şi s-o tragă spre uşă.

Leonie se apleacă atunci spre el şi pe chipul ei e zugrăvită mânie, furie şi scârbă.

— V-aţi îmbătat cu toţii din vinul meu, şleahtă blestemată! îi aruncă ea în faţă. Nici nu mi-ar fi dat în gând c-ai fi şi tu printre ei. Dar mâine voi orândui o judecată, ca să vă săturaţi cu toţii. Pentru moment trimite-i pe ticăloşii aceia în odăile lor şi spune-le să se ferească a face cel mai mic zgomot. Pe tine vreau să te văd mâine dimineaţă, când te vei fi trezit din beţie.

Vrea să se stoarcă pentru a urca scara, dar Anton, care între timp îşi mai recăpătase echilibrul, o ajunge repede din urmă şi o apucă cu brutalitate de umeri.

— Ce-ţi dă în gând, Leonie! strigă el. O faci pe mironosiţa faţă de mine! Ţi-am spus doar că le-am făgăduit celor de jos să te aduc la serbare şi aşa rămâne! Înainte marş! Vei ciocni cu mine un pahar în sănătatea noastră a tuturor, apoi te vei putea întoarce sus, dacă vei vrea. Adică, vreau să spun că voi merge şi eu cu tine, păpuşico!

El o trage cu putere, dar dânsa îl loveşte cu pumnul atât de tare,

încât el se clatină o clipă.

— Eşti beat şi nebun de-a binelea! Mie scârbă de apropierea ta! îi aruncă ea în faţă.

Anton, căruia băutura îi luase într-adevăr minţile, se năpusteşte cu un râs sălbatic asupra Leoniei.

— Cu forţa te voi duce colo jos, aşa să ştii! răcneşte el.

Ea se împotriveşte din toate puterile, dar nici dânsul nu se lasă bătut. O apucase de rochie şi trage de ea până se rupe.

— Ptiu! strigă ea, şi încearcă din nou să se smulgă.

Dar nu izbuteşte, căci în mod cu totul neaşteptat Anton îi cuprinde talia cu braţul şi o trage pe scări în jos. Ea se împiedică în rochie şi cade în genunchi.

Individul, cu ochii ieşiţi din orbite, o târăşte cu o furie sălbatică, fără să ţină seama că-i rupsese rochia cu totul şi că sânul ei frumos şi alb ca marmura iese la iveală. Şi faptul că ea îl izbeşte mereu cu pumnul în faţă, îl face să turbeze şi mai mult.

— Să te păzeşti, Anton! gâfâie ea în ultimul moment, când ajung aproape de uşa deschisă a bucătăriei. Te urăsc şi te dispreţuiesc ca pe nimeni altul până acum.

Dar dânsul îi răspunde doar printr-un hohot sălbatic şi peste o clipă ea se simte târâtă peste pragul bucătăriei, cu rochia ruptă până jos, cu sânul dezgolit şi tremurând din tot corpul, de furie.

— Ei, ce vă spuneam eu? strigă Anton şi face un gest triumfător cu mâne dreaptă. V-am minţit oare când v-am făgăduit să v-o aduc aici pe frumoasa contesă? Priviţi-o, e vie în faţa voastră! Umpleţi paharele cu şampanie, să ciocnim cu toţii! La dracu! De ce nu va mişcaţi, idioţilor? Nu vedeţi că doamna contesă are nevoie de un întăritor, căci abia de mai respiră? Vreţi să umpleţi paharele, sau nu?

Apucase un scaun şi se pare că se pregăteşte să-l arunce în capul celor de faţă.

Unul din tineri îşi ia inima în dinţi şi începe să toarne în pahare. O face, însă, în mod cu totul mecanic şi nu ştie singur unde-i stă capul.

— În sănătatea ta, frumoasă Leonie! râde Anton şi ia unul din pahare.

Vrea s-o silească pe contesă să ia şi dânsa un pahar, dar un ţipăt sălbatic scapă de pe buzele ei. Îşi eliberase o mână şi apucă gâtul unei sticle. Chipul ci devenise cadaveric şi schimonosit de furie.

Anton goleşte paharul cu şampanie dintr-o sorbitură, apoi o apucă brutal de gât pe Leonie şi o trage la el.

— Ia priviţi încoace, colegii strigă el. Am chiar permisiunea, specială s-o sărut ca logodnic pe frumoasa contesă de Hohenegge.

Zadarnic încearcă ea să scape, Anton îşi lipeşte buzele de gâtul şi de sânul ei plin şi o sărută cu patimă sălbatică.

Dar acum se pare că puterile ei s-au îndoit. Lovit de pumnul ei,

Anton se clatină şi înainte ca să se poată năpusti din nou asupra ei, Leonie apucă sticla şi-l izbeşte cu putere în cap. Cu o înjurătură furioasă el ridică braţele în aer, apoi se prăbuşeşte la pământ. În cădere, trage după el două scaune, care îl acoperă în întregime.

Contesa rămâne câteva clipe ca împietrită în faţa acestui spectacol, apoi sticla îi cade din mâna cu un pocnet surd.

Ea nu observă că toate privirile sunt îndreptate spre dânsa şi nici nu se gândeşte să-şi acopere sânii, cu mâinile. În ochii ei luceşte o flacără de mânie sălbatică, înspăimântătoare.

Fără să rostească un cuvânt, strângând buzele, ea se întoarce şi părăseşte încăperea.

O linişte de moarte se aşterne în urma ei. Bucătarul stă în genunchi într-un colţ şi se sprijină cu mâinile de podea. Cele două fete se pitulaseră şi ele îndărătul dulapului, iar tinerii se lipiseră de perete şi tremură din tot trupul.

Sus, în sală, se aude zgomotul unei uşi care se închide. Toţi resimt o uşurare şi cel dintâi care îşi revine este bucătarul cel gras.

— Ne-am dus pe copcă cu toţii! se vaită el şi încearcă să se ridice de la pământ, dar nu izbuteşte.

Ceilalţi încep să-şi revină cu-ncetul.

— Să ne cărăbănim de aici! îi sfătuieşte ajutorul de grădinar. Aşa de repede nu mă voi arăta la castel, dacă nu cumva vom fi ridicaţi chiar mâine dimineaţă de onorata poliţie.

Spunând acestea o ia repede la picior şi ne face nevăzut. Celălalt băiat îi urmează pilda, apoi fetele se furişează pe uşă, tremurând din tot trupul.

Rămân numai bucătarul cel gras şi Anton, care zace nemişcat pe podea. Scaunele sunt împrăştiate în toate părţile, faţa de masă e pătată cu vin, pahare şi sticle stau răsturnate pe podea.

Cu sforţări extreme bucătarul izbuteşte să se ridice pe picioare. Priveşte rătăcit în jur şi-şi şterge fruntea cu dosul palmei.

— S-a dus, totul s-a dus! murmură el.

Ochii lui se îndreaptă spre făptura nemişcată de la pământ.

— Ticălosul ăsta ne-a jucat festa. Mai că-mi vine să-i dau şi eu una în căpăţâna aia.

Dar veselul bucătar renunţă la gândul acesta şi târându-se pe lângă pereţi, se furişează în bucătărie. Încuie bine uşa şi întinzându-se pe pat, adoarme buştean.

*

A doua zi dimineaţa Leonie îşi sună camerista. Fata apare tremurând din tot trupul şi palidă la faţă.

— De unde şi până unde ai ajuns tu să iei parte la zaiafetul ticăloşilor ăia de jos? se răsteşte la ea contesa.

Fata izbucneşte în plâns amar.

— Doamnă contesă, iertaţi-mă, bucătarul m-a îndemnat… Îmi spunea că vor să sărbătorească onomastica unei fete şi că totul va decurge în mod liniştit.

Contesa, cu chipul încă palid, n-o lăsă să isprăvească bine:

— Vreau să-mi dai răspuns scurt şi lămurit. Fereşte-te să-mi îndrugi vreo minciună, căci în cazul acesta vei părăsi castelul imediat şi voi purta eu de grijă să nu te angajeze nimeni.

Fata continuă să plângă şi clatină capul.

— Cum s-a făcut că administratorul castelului, Anton, a participat şi el la beţie? Cine l-a chemat acolo?

— Domnul administrator a venit singur şi a pus să se aducă şampanie din pivniţă, doamnă contesă, răspunde fata.

— L-ai văzut în dimineaţa asta pe administrator?

— Nu, doamnă contesă.

— Atunci, du-te de-l caută şi spune-i că doresc să-i vorbesc imediat. Nu ţin seamă de niciun fel de scuză. Cât priveşte pe ceilalţi participanţi la orgia de ieri, le voi comunica hotărârea ce am luat-o. Spune, însă bucătarului şi celorlalţi că-şi pot lua rămas bun de la slujbele lor, dacă vor rosti un singur cuvânt despre ceea ce s-a petrecut aseară, din vina unui om beat şi nebun. Pleacă acum!

Fata iese repede din cameră.

Leonie sare enervată din pat şi începe să se plimbe prin cameră. Pumnii ei se încleştează de furie şi ruşine, pentru înjosirea la care o supusese Anton, în prezenţa personalului castelului. La aşa ceva nu se aşteptase. Individul este mai primejdios decât crezuse ea. Nu simţise niciodată un cât de slab simţământ de simpatie pentru el, acum însă, îl urăşte cum urăşti un şarpe pe care-l întâlneşti în cale.

E destul de inteligentă, însă, ca să ţină seamă până şi-n clipele acestea de anumite consideraţiuni. Pentru moment vrea să-i vorbească şi nu se mai teme acum că o va înfrunta, cum făcuse ieri.

Uşa se deschide şi Anton intră în odaie. Aşteaptă o clipă nemişcat în prag, apoi se-ndreaptă spre Leonie, şovăitor.

Chipul îi este palid şi pe frunte se observă o dungă roşietică. E urma lăsată de lovitura pe care i-o dăduse Leonie cu sticla, şi numai printr-o minune scăpase cu ţeasta întreagă.

Cei doi criminali stau acum faţă-n faţa. Leonie cu chipul schimonosit de ură şi ochi învăpăiaţi, Anton, puţin cam rătăcit, dar cu mândrie de stăpân.

— Ai trimis după mine, Leonie! rosteşte el în cele din urmă.

Contesa izbucneşte fără milă:

— Ticălosule! Nenorocitule!

O clipă se face tăcere în odaie. Anton nici n-a tresărit la cuvintele care pe un altul l-ar fi lovit ca un bici. El înalţă doar din umeri şi

răspunde:

— Ceea ce a fost, a trecut şi nu se mai poate schimba nimic. Ai face bine să te resemnezi cu soarta. Am fost beat, de ce-aş minţi? Îmi pierdusem minţile când te-am târât în faţa servitorilor, ba chiar te-am sărutat înaintea lor, dacă-mi amintesc bine. Ei, dar ce pot face acum? Eu nu văd niciun mijloc ca să îndrept lucrurile.

Leonie nu ştie ce să-i răspundă. Socoteşte inutil să-i facă imputări sau să-l acopere cu insulte.

Se-ndreaptă spre fereastră şi apăsându-şi pieptul cu mâinile, rosteşte cu glas slab:

— Ce ruşine, ce izbucnire nesăbuită! Va trebui să-mi dai socoteală odată şi odată, nu uita! Acum, însă, nu-s în stare să mă întreţin cu tine, să te întreb cum a fost cu putinţă să te îmbeţi atât de porceşte. Avem ceva mai important de rezolvat în clipa de faţă, voi fi nevoită să concediez pe toţi aceia care au fost martori aseară la înjosirea mea.

— Cred şi eu că nu rămâne altceva de făcut, răspunde Anton, calm. Aşadar, afară cu ei!

Contesa îl priveşte uimită.

— Şi dacă vor povesti chestia aceea scandaloasă?

Anton face un gest dispreţuitor cu mâna.

— Se vor feri să facă asta. Cine-i va crede? Primul care va deschide gura, va fi citat în faţa judecătorului de instrucţie şi va fi azvârlit în închisoare pentru calomnie. În orice caz, eu sunt persoana principală şi voi jura că totul e minciună, din ceea ce ar cuteza să spună vreunul dintre ei.

Contesa se mai linişteşte puţin.

— Voi compune imediat scrisorile de concediere, zice ea. Acum să ne întoarcem la tine.

Anton se lasă într-un fotoliu şi-şi aşază picior peste picior:

— Mă scuzi, Leonie. Sunt încă grozav de obosit şi nu pot sta mult în picioare. În ce mă priveşte pe mine, nu e nevoie să-ţi frământi mult creierul. Ţi-am spus-o de-acum că-mi pare rău de ieşirea violentă ce-am avut-o şi că pe viitor voi căuta să nu se mai întâmple aşa ceva. De altminteri, ai putea să-ţi faci ţie însăţi imputări. De ce te-ai împotrivit cu atâta furie? Tu n-ai băut deloc şi ţi-ar fi venit uşor să mă aduci pe calea cea bună, prin câteva cuvinte la locul lor.

— Nu vreau s-aud de asta. Anton! Mai mult sau mai puţin, cele petrecute aseară vor fi făcute publice, chiar dacă-i voi concedia pe toţi servitorii care au fost de faţă, ameninţându-i în acelaşi timp să-i dau pe mâna poliţiei, dacă vor rosti vreun cuvânt. Există o singură cale pentru mine: mâine voi părăsi castelul Hohenegge, înapoindu-mă la Monaco.

Anton se înclină:

— Foarte inteligent din partea ta. Nici mie nu-mi convine să stau

aici, mai ales toamna, când totul e trist şi mohorât. Pe Riviera e mult mai frumos. Aşadar, când pornim la drum?

— Tu vei rămâne aici! răspunde contesa, cu un zâmbet silit. Cer asta de la tine şi insist chiar s-o faci! Nu e vorba numai de dorinţele mele, sau dacă-ţi place ţie mai mult pe Riviera. Tu nu ştii încă ce s-a petrecut aseară, căci n-am socotit necesar să ţi-o spun.

— S-a întâmplat ceva? întreabă surprins Anton şi o priveşte pe contesă ţintă în ochi. E vorba despre contele Eberhard?

În loc de răspuns, Leonie deschide un dulăpior şi scoate dintr-însul o telegramă, pe care o primise la o oră târzie, în cursul nopţii trecute.

— Citeşte! spune ea, scurt

Anton ia hârtia şi o parcurge repede cu privirea. Apoi o aruncă pe masă şi murmură o înjurătură.

— La dracu! Dar ce s-a întâmplat iarăşi?

— Deocamdată nu ştiu încă. Rămâne aşa cum am spus, mâine seară plec din Hohenegge, cu destinaţia Monaco. Tu rămâi aici şi vei ţine ochii deschişi mai mult ca până acum. Sunt încredinţată că se vor petrece lucruri interesante. Fii atent la cavou şi observă cine se furişează noaptea prin parc. Ţine-mă la curent cu tot ce se va petrece pe-aici sau la Berlin. Vei recunoaşte lesne că prezenţa ta la Hohenegge este absolut necesară, în vreme ce şi eu am de aranjat la Monaco unele chestiuni importante.

— Desigur că te gândeşti iarăşi la Margot aceea. N-ar fi mai bine s-o laşi în plata Domnului?

— Nu! îi răspunde repede Leonie. Acum mai mult ca oricând trebuie să mă ţin pe urmele ei, şi dacă va fi nevoie, dacă Eberhard va da de dânsa şi vor căuta să se unească, le voi da lovitura de graţie.

— Şi cum vei face asta, Leonie? o întreabă Anton, curios.

— Las-o în grija mea. Arma pentru dânsa e pregătită de-acum şi aşteaptă numai momentul potrivit, pentru a-şi îndeplini menirea. Şi acum te rog să mă părăseşti, căci vreau să rămân singură.

Anton se ridică greoi din fotoliu. Vrea să mai răspundă ceva, dar se răzgândeşte şi murmurând cuvinte de neînţeles se-ndreaptă spre uşă.

În seara următoare Leonie părăseşte Hohenegge, precum fusese stabilit. Bucătarul şi ceilalţi servitori care luaseră parte la orgie, au fost concediaţi. Personalul nou urma să sosească din Berlin, după plecarea contesei.

Anton o conduse pe Leonie la gară, în trăsură, şi se înapoie posomorât la castel.

Capitolul 140 – Masca-Roşie a dispărut

După câteva ceasuri de călătorie pe apă, Ochi-de-Pisică se înapoiază pe insula pescarilor.

Hector Rammont, diavolul acesta cu chip de om, dispăruse sau a căzut pradă valurilor. Marea fusese înfuriată şi detectivul văzuse cu propriii săi ochi cum coaja de nucă pe care se îmbarcase regele criminalilor fusese sfărâmată de furia apei. Numai că „noul Sherlock Holmes" ştie din experienţa trecutului, că omul acesta blestemat izbutea întotdeauna să se salveze din situaţiile cele mai primejdioase.

Hartenberg e într-o dispoziţie din cele mai proaste.

Copila lui zace pradă frigurilor în coliba pescarului, iar el se înapoiază cu mâinile goale pe ţărm. Cel puţin dac-ar fi pus mâna pe demonul acesta! Nu l-ar mai fi slăbit o clipă din ochi şi ar fi pus să se construiască pentru dânsul o celulă specială.

Vasăzică Rammont nu şi-a pierdut viaţa în incendiul de la închisoare. L-a mituit pe nenorocitul Martineau, i-a luat apoi costumul de gardian şi după ce s-a văzut cu mâinile libere, l-a ucis.

Focul a îndeplinit restul.

Hartenberg ştia acum în ce fel se petrecuseră lucrurile, mintea lui ascuţită izbutise să lămurească totul, numai de vizita lui Rammont la prefectul poliţiei nu ştia nimic.

În privinţa acestuia, lucrurile se petrecuseră aşa cum se aşteptase regele criminalilor. Înaltul slujbaş se trezi singur a doua zi, de-abia pe la amiază. Îl dezlegă pe bătrânul servitor, şi-i porunci să nu rostească o vorbă asupra celor întâmplate în noaptea trecută.

După ce se-ntoarse cu barca de pe mare, Ochi-de-Pisică se sfătui cu pescarii care îi dăduseră o mână da ajutor. Aceştia ştiau acum că au de-a face cu un detectiv şi căpătară respect pentru el.

Se luminase de zi între timp şi cu toate că Hartenberg îşi simţea oasele zdrobite, nici nu se gândea să se odihnească. Dăduse dispoziţii ca tot ţărmul să fie cercetat din nou şi în curând oamenii se-ntoarseră. Rezultatul era destul de surprinzător. Marea aruncase la mal câteva scânduri şi pe una din ele se putea citi numele „Antier". Unul din pescari confirmă că scândura aceasta aparţinea bărcii dispărute, cu care fugise Masca-Roşie.

— Sunt sigur că s-a înecat, spune el, căci n-avea cum să se salveze pe marea furtunoasă.

Ochi-de-Pisică priveşte gânditor la rămăşiţele bărcii.

Aşadar, Masca-Roşie să fi murit? De-ar putea crede asta! Îl cunoaşte prea bine pe demon, pentru ca să-şi dea seama că va scăpa şi acum.

De îndată ce se va înapoia la Monaco, va cere poliţiei să trimită telegrame în toate părţile lumii. Deocamdată nu se mai poate face nimic şi detectivul îşi spune că a sosit timpul să se înapoieze la Alice. Cel puţin izbutise s-o scape pe copila sa din mâinile acestui diavol cu chip de om. Nenorocita zace pe patul de suferinţă şi cere necontenit să fie dusă la acela care-i răpise inima. Dar asta e numai din cauza febrei

şi mai târziu totul va trece.

Cu capul aplecat sub povara gândurilor, detectivul se îndreaptă spre coliba pescarului. Moş Matteo păşeşte alături şi din când în când îşi aruncă privirea la el.

— E fiica dumneavoastră, domnule? întreabă el de-odată, când sunt aproape de tot de colibă.

— Da, moşule, răspunde Hartenberg.

Păşesc înăuntru şi o găsesc pe logodnica tânărului pescar, stând la patul Alicei.

Fata fusese trezită şi ea din somn de larma care se produsese pe insulă şi i se aduse îndată la cunoştinţă ceea ce se întâmplase. Inima ei bună o îndemnă să vină să vegheze la patul bolnavei, în vreme ce bărbaţii erau cu toţi plecaţi pe mare, în urmărirea criminalului.

Uşa se deschide şi Ochi-de-Pisică intră înăuntru.

— Doarme, domnule, spune încetişor tânăra fată.

Hartenberg clatină capul şi se apropie în vârful picioarelor de patul fiicei sale.

— Ştie Dumnezeu dacă se va mai însănătoşi, murmură el.

— Eu cred că o vom pune pe picioare, spune bătrânul pescar în spatele detectivului. Noi ăştia care trăim pe insule, avem leacurile noastre, care adeseori fac minuni mai mari decât doctoriile scumpe ale spiţerilor de la oraş. Acum câţiva ani am mai avut aici o fată bolnavă, şi era mai rău chiar decât asta a dumitale. Era o prinţesă tânără, de vreo douăzeci de ani doar, care-şi pierduse toată averea la cărţi, apoi s-a aruncat în apă. Din fericire, unul de-ai noştri a pescuit-o la vreme şi a adus-o încoace. Plutea între viaţă şi moarte zile de-a rândul şi doctorul pe care l-am adus din Monaco spunea că nu mai e nimic de făcut. Noi, însă, am vindecat-o cu leacurile noastre şi după cât am auzit trăieşte acum fericită la Paris. Şi acum mai port încă lanţul ceasornicului şi moneda de aur pe care mi-a dăruit-o. Era ultimul ban pe care-l avea în buzunar.

Ochi-de-Pisică stă mult timp cu privirile aţintite asupra Alicei. Prin groaznice suferinţe trebuie să fi trecut nenorocita, până ce soarta a adus-o pe insula aceasta. Dar el nădăjduieşte acum că fiica lui se va însănătoşi.

Nu mai poate rămâne aici, căci are mult de lucru la Monaco. Transportarea Alicei ar fi cu neputinţă deocamdată. În coliba aceasta de oameni sărmani dar cu inimi calde, ea va putea aştepta, până-i vor reveni puterile.

Hartenberg îl trage deoparte pe bătrânul pescar şi vorbeşte în şoaptă cu el. Matteo e de acord cu propunerile lui şi-n cele din urmă cei doi bărbaţi îşi întind mâinile.

— Vă puteţi încrede în mine şi în prietenii mei, domnule, zice Matteo, cu seriozitate. Vă făgăduiesc că voi veghea asupra fetei şi n-o

voi lăsa singură nicio clipă în cele două zile următoare. Spre bucuria mea văd că logodnica băiatului meu a revenit la sentimente mai bune. Probabil că a dispărut gelozia din inima ei.

— Nu uita un lucru, moş Matteo, zice detectivul şi trăsăturile sale devin din nou aspre, păzeşte bine în timpul nopţilor uşa şi fereastra până mă înapoiez eu. După părerea voastră, a pescarilor, demonul acesta s-ar fi înecat în mare, dar eu ştiu că nu e pentru prima oară că învie din morţi. Înarmaţi-vă bine, şi culcaţi-l la pământ, dacă cumva se iveşte pe aici. De altfel, voi veni cât voi putea mai des pe aici, căci nu e prea departe. Peste câteva zile nădăjduiesc s-o pot lua cu mine la Monaco şi o voi îngriji acolo mai departe. Vă voi răsplăti cum se cuvine pentru bunătatea voastră.

Moş Matteo strânge înc-o dată mâna lui Hartenberg şi acesta adresează apoi câteva cuvinte prieteneşti logodnicei tânărului pescar.

— N-ai niciun motiv să fii geloasă, încheie el. În curând o vom lua pe Alice de aici şi atunci vei dansa din nou cu logodnicul dumitale. La nuntă vă voi trimite un dar frumos.

Fata îl asigură şi ea că va veghea asupra bolnavei şi după ce Hartenberg se aplecase să sărute fruntea acesteia, părăseşte în tăcere coliba.

În mai puţin de un ceas ajunge la Monaco. Se-ndreaptă spre hotelul unde locuieşte, îşi face în grabă toaleta şi după ce îmbucă ceva, porneşte spre poliţie. Comunică acolo tot ce stabilise până atunci cu privire la Masca-Roşie, dar se fereşte să amintească de Alice, căci nu vrea s-o implice pe nenorocita sa copilă în această afacere. O va judeca el singur dacă inima lui de tată îi va spune că este vinovată.

Cam pe la orele zece, se află în faţa vilei „La Patrie". Servitorul primise ordin de la „Vipera" să-l lase să intre pe bărbatul care va prezenta o carte de vizita cu semnătura ei.

Ochi-de-Pisică poartă iarăşi o barbă căruntă şi are înfăţişarea unui rentier bătrân care venise să petreacă la Monaco câtva timp.

Într-o cameră de la parter el o aşteaptă pe fosta lui soţie. După zece minute dânsa îşi face apariţia.

Fără să-l întrerupă cu o vorbă, ea ascultă povestea detectivului, lângă care se aşezase pe un scaun.

— Aşadar, ai găsit-o pe Alice! murmură ea, când Ochi-de-Pisică face o pauză scurtă

— Da, răspunde el.

— Şi ce vei face acum?

— Pentru moment aştept ca starea ei să se îmbunătăţească. N-am comunicat nimic poliţiei despre dânsa, deşi ar fi fost de datoria mea s-o fac. Pentru serviciile pe care le-am adus autorităţilor, fără să primesc în schimb o răsplată corespunzătoare, îmi iau dreptul să smulg închisorii o fiinţă care este sânge din sângele meu. Fac aceasta cu

riscul de a mă pierde pe mine însumi.

„Vipera” îl învăluie pe fostul ei soţ cu o privire caldă.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele acestea, spune ea apoi.

El face un gest de refuz cu mâna.

— Nu-i nevoie, doamnă. Ştiu eu singur ce am de făcut. Să revenim la chestiune, deci: O voi aduce în taină pe Alice la Monaco şi voi găsi pentru ea vreo odăiţă pe ţărmul mării, unde s-o pot îngriji. Nu vom rămâne prea mult aici şi când se va fi însănătoşit oarecum o voi transporta la Berlin, în căsuţa noastră care zace părăsită de atâta timp. Voi sta acolo cu dânsa, până când sufletul ei se va însănătoşi, până când niciunul din gândurile ei nu va mai fi pentru demonul acela care i-a otrăvit viaţa. De-abia după ce se va întâmpla minunea aceasta, voi reîncepe vânătoarea după regele criminalilor, căci sunt aproape sigur că el a scăpat cu viaţă şi de data aceasta.

„Vipera” rămâne tăcută o clipă, apoi răspunde:

— Nici măcar o rugăminte n-am voie să-ţi adresez, după cât îmi dau seama, Hartenberg. Ai rămas încă faţă de mine tot aşa de crud şi neîmpăcat ca odinioară… Rămâi pe loc, nu te voi mai deranja cu astfel de amintiri… Aşadar, te înapoiezi cu Alice la Berlin. Probabil că nu te voi mai vedea, şi nici pe Alice, înainte de plecare, căci, bănuiesc că vei căuta să împiedici întâlnirea noastră…

— Ai dreptate, doamnă, nu vei ajuta cu nimic, dacă vei da ochii cu Alice, răspunde rece detectivul.

„Vipera” pare să lupte cu o hotărâre. În cele din urmă ridică capul şi-l priveşte pe Hartenberg cu o expresie rugătoare.

— Margot e aici în casă, spune ea, încetişor. Ştii şi dumneata asta. E şi dânsa copila dumitale, Hartenberg, şi a suferit tot atât de mult ca şi Alice. Nu simţi nevoie să te apropii de ea şi să schimbi câteva cuvinte prieteneşti?

Detectivul stă pe scaunul său, cu capul posomorât. O iubeşte pe Margot cu aceeaşi căldură ca pe Alice, dar ea a fugit de la el, deşi căutase s-o reţină. E drept, o dată o alungase din casă, deoarece o socotea ucigaşa contelui Bertram de Hohenegge. Mai târziu, însă, a început să se îndoiască de vinovăţia ei şi o apărase pe copila sa de toate acuzaţiile ce i-au fost aduse.

Dar apoi o întâlnise într-o străduţă, în spatele palatului baronului de Bergen, şi atunci auzise din chiar gura ei că devenise o cocotă. Da, aşa îi spusese! Şi acum o găseşte aici, mama copilului contelui Eberhard de Hohenegge. Sau poate că acest copil nici nu e măcar al aceluia care jurase că o va lua de soţie, pentru a-şi răscumpăra astfel vina sa.

Sângele i se urcă la cap, la gândul acesta.

— Nu vreau s-o văd pe nemernica aceea! exclamă el. Ştiu bine ce s-a petrecut în casa aceasta, doamnă, ştiu că un copil a văzut lumina

zilei. Uiţi însă, că a trebuit s-o rup cu Margot, pentru că ea singură s-a despărţit de mine. Contele Eberhard e mort, şi pot susţine că a fost ucis de Leonie, soţia lui, deşi n-am încă nicio dovadă în mână. Fiinţa căreia i-a dat viaţă Margot, n-are nici nume, nici tată, e un bastard, pe care eu nu pot face altceva decât să-l blestem, ca un părinte nenorocit ce sunt.

— Nu vorbi aşa, Hartenberg! strigă „Vipera" cu glas tremurător. O judeci greşit pe Margot. Dacă a afirmat în faţa dumitale că este cocotă, a avut motivele ei să facă asta.

— Te rog să-mi spui şi mie care au fost motivele acestea, dacă ţii să-mi schimb părerea pe care mi-am făcut-o despre Margot.

— Bine, vei afla şi asta şi sunt sigură ca vei gândi altfel mai târziu.

În cuvinte întretăiate „Vipera" dezvăluie fostului ei soţ taina întunecată a castelului de Hohenegge, încheind astfel:

— Deoarece Margot a aflat întâmplător despre asta, deoarece Leonie i-a smuls hârtiile din mână şi ea nu avusese inimă să-l dea pe Eberhard pradă disperării, s-a acoperit singură de ruşine, pentru ca el să renunţe la dânsa şi s-o facă pe cealaltă contesă. Acum ştii totul.

Detectivul îşi duce mâna la frunte. Privirile sale par să scormonească trecutul, când copiii erau încă mici şi el se juca cu dânşii, ca un tată fericit. Dar câte nu s-au întâmplat de atunci?

— Dacă am fost nedrept, îmi pare nespus de rău! murmură el. Îţi mulţumesc în orice caz pentru ceea ce mi-ai spus, Antoinette. Sunt unele lucruri nelămurite şi trebuie să le descurc mai întâi; poate că ne va fi dat să facem unele descoperiri senzaţionale. Dacă ar trăi încă Eberhard de Hohenegge, s-ar putea lămuri unele lucruri întunecate. Dar morţii nu se mai pot apăra.

— Şi pentru Margot n-ai nici acum un cuvânt părintesc, Hartenberg?

— Încă nu. Ea trăieşte aici sub numele unei văduve Grosser, poartă, deci, o a doua taină cu dânsa şi va da copilului pe care l-a născut, numele bătrânului ei soţ decedat. Altceva nici nu poate face. Faţă de lume vrea şi trebuie să fie moartă. Dar faptul că eu, tatăl ei, temutul poliţist de odinioară, trebuie să târăsc după mine aceste secrete de familie, asta mă face să nu-mi pot recăpăta liniştea. Simt ceva în mine care mă îndeamnă să fiu cu băgare de seamă. Poate că pândeşte pe undeva o nouă primejdie şi mâna destinului se va lăsa grea asupra lui Margot. Uiţi probabil că mizerabila aceea de contesă ştie de existenta ei şi o simplă înştiinţare adresată poliţiei va fi de-ajuns pentru ca fiica noastră să fie arestată.

— Nu va cuteza să facă asta, Hartenberg, căci ar risca prea mult.

— Să aşteptăm puţintel şi să ţinem ochii deschişi, lucru la care nu te pot sfătui îndeajuns, răspunde detectivul.

S-a ridicat de pe scaun şi se pregăteşte de plecare.

— Acum ştii cum stau lucrurile, Antoinette. Fă-ţi pregătirile şi caută să pleci de aici cât mai repede cu putinţă. Nu vreau să te întreb unde te vei duce, principalul e s-o transporţi pe nenorocita femeie într-un loc unde să puteţi trăi ascunse.

„Vipera" stă înaintea fostului ei soţ ca în faţa unui judecător. Un fior îi străbate trupul. De ce nu găseşte cuvinte potrivite pentru a mişca inima acestui om, pentru care simte şi astăzi încă o simpatie mare, deşi el o umileşte ori de câte ori are prilejul?

În clipa aceasta pe aleea din grădina servitorul se apropie de vilă cu o scrisoare pe care i-o dăduse poştaşul. „Vipera" vede aceasta şi se adresează detectivului.

— Nu vrei să mai aştepţi o clipă, Hartenberg? Scrisoarea vine probabil din Germania, de la un om pe care l-am trimis în apropiere de Hohenegge, ca să-mi comunice tot ce se petrece la castel. Cred că te va interesa ca şi pe mine, dacă se întâmplă lucruri deosebite acolo.

Ochi-de-Pisică nu răspunde nimic, dar se aşează înapoi în fotoliu. După câteva clipe, „Vipera? ţine scrisoarea în mână şi o deschide repede. Se apropie de fereastră ca să poată citi cât mai bine, dar de-abia îşi aruncase ochii pe scrisoare şi chipul ei devine palid.

— Dumnezeule sfinte! exclamă apoi şi mâna în care ţine hârtia începe să-i tremure. E oare cu putinţă, nu mă înşală ochii? Nu, nu, aici stă scris negru pe alb, lămurit şi limpede…

Detectivul îşi întoarce încetişor capul spre ea şi întreabă, calm ca de obicei:

— S-a întâmplat ceva deosebit la Hohenegge, doamnă? Dacă pot să ştiu şi eu, atunci comunică-mi te rog, dacă nu – voi pleca.

— Încă o clipă, Hartenberg, vreau să citesc până la capăt…

După câteva minute se apropie clătinându-se de masă şi-i întinde detectivului scrisoarea.

— Citeşte, citeşte, pentru numele lui Dumnezeu! Omul meu de încredere, Max Şerparul, îmi vesteşte că Eberhard de Hohenegge a părăsit sicriul în timpul nopţii şi este viu şi sănătos ca toţi oamenii.

Hartenberg se uită o clipă înlemnit la „Vipera", apoi la hârtia din mâna sa.

— Ţi-ai pierdut minţile, Antoinette?

Ea clatină capul şi arată spre scrisoare. Atunci el începe să citească şi când sfârşeşte, ridică încetişor privirea şi rosteşte cu glas schimbat:

— E adevărat! Contele Eberhard de Hohenegge, înmormântat în cavoul strămoşilor săi, s-a întors la viaţă, şi va căuta să se răzbune pe criminala sa soţie.

Atunci se aude în spatele celor doi oameni un strigăt pătrunzător.

Margot intrase neobservată în odaia de alături. Văzuse prin fereastră un bărbat păşind pe aleea din grădină. Chipul lui i se păru

cunoscut, cu toată deghizarea de care se folosise.

— E Hartenberg, tatăl meu. Vine la mama! exclamă ea.

Atunci nu se mai putu reţine şi împinsă de un simţământ puternic se dădu jos din pat şi coborî scara spre parterul vilei. Sosise tocmai în clipa când cei doi erau pe punctul să se despartă, căci trebuise să-şi pună întâi o rochie pe dânsa şi apoi îi venea greu să umble.

Desfăcuse draperia şi era gata să se năpustească în odaie, pentru a se arunca la picioarele tatălui ei, dar tocmai atunci intrase servitorul cu scrisoarea.

La început nu dăduse nicio atenţie acestui fapt dar când o vede pe mama ei citind scrisoarea şi scoţând acea exclamaţie de neţărmurită uimire, un fior îi străbate trupul.

I-ar fi fost cu neputinţă să se mai reţină. Cu un ţipăt se năpusteşte în odaie, ochii ei aruncă scântei, întinde braţele, cuprinsă de o fericire fără margini.

— Trăieşte… trăieşte! Eberhard nu e mort. Cerul a făcut o minune.

Cu aceste cuvinte se îndreaptă clătinându-se spre tatăl ei. Vrea să se arunce în genunchi în faţa lui, să-l roage s-o ierte pentru durerile ce i le-a cauzat, dar atunci i se întunecă înaintea ochilor şi se prăbuşeşte la pământ.

— A leşinat de bucurie! exclamă „Vipera”. Nu vrei să-mi ajuţi s-o aşez pe divan?

Cu puteri unite, mama şi tata o aşază între perne pe femeia leşinată.

— Oh! numai să nu moară tocmai acum! strigă deodată fosta poliţistă franceză, cuprinzând în mâinile ei capul blond al copilei.

— Nu moare nimeni de bucurie, doamnă! răspunde Ochi-de-Pisică, cu glas ciudat de rece.

Nefericita mamă acoperă cu sărutări fierbinţi fruntea lui Margot. Detectivul, însă, se retrage spre uşă. De acolo se întoarce înc-o dată şi spune cu glas tare:

— Rămâi cu bine, doamnă. O las pe leşinată în îngrijirea mamei sale şi asta e de-ajuns. Situaţia s-a schimbat cu totul, din clipa când am aflat că Eberhard e în viaţă. Voi vedea ce e de făcut. După ce o voi fi transportat pe Alice la Berlin şi dacă nu se va petrece nimic nou între timp, voi reveni, probabil, aici şi o voi lua şi pe Margot… Dar asta numai în cazul când contele Eberhard de Hohenegge îmi va jura că se va despărţi de Leonie şi va reda copilei mele onoarea. Te rog să comunici asta lui Margot, după ce se va trezi din leşin.

Uşa se închide pe dinafară şi Ochi-de-Pisică părăseşte vila „La Patrie”. Chipul său îşi reia expresia calmă şi nepăsătoare şi nimeni din cei ce-l întâlnesc pe stradă, n-ar bănui ce furtună se zbate în sufletul acestui om.

Cum a intrat în odaia sa de la hotel, privirea îi cade pe o telegramă

ce se află pe masă. Sună pe omul de serviciu şi-l întreabă când a sosit telegrama.

— Înainte cu zece minute, domnule, îi răspunde acesta.

Cu un gest scurt îl concediază. Încruntând sprâncenele, el întinde apoi mâna spre depeşă. Simte cu precizie că vestea aceasta îi va aduce iarăşi zile grele de luptă.

O desface şi parcurge repede conţinutul… Apoi râde înăbuşit şi murmură:

— Am ştiut eu!

Telegrama vine din Marsilia şi conţinutul ei plăsmuieşte:

„Subsemnatul aduce la cunoştinţa domnului prefect al poliţiei din Monaco, precum şi domnului Hartenberg, că a sosit cu bine în portul Marsilia.

Masca-Roşie”

Capitolul 141 – Un prieten la nevoie

Contele Eberhard de Hohenegge se află din nou închis într-una din celulele arestului preventiv. În repetate rânduri ceruse judecătorului să-i acorde eliberarea pe cauţiune, pentru a se putea ocupa singur de problema sa, dar până acum cererea nu-i fusese admisă.

Procurorul pare să fie ferm încredinţat că are de-a face cu un înşelător foarte iscusit.

Nenorocitul conte simte că se înăbuşe în celulă. Cu un blestem de mânie se ridică de pe banca lipită de perete şi începe să măsoare încăperea în lung şi în lat.

Prin fereastra zăbrelită pătrund ultimele raze ale soarelui ce apune. Afară e toamnă şi în curând se va lăsa noaptea. Şi nopţile sunt îngrozitoare pentru dânsul. E bărbat îndeajuns ca să se resemneze în nenorocire, dar în cele din urmă tot îi vine greu.

La Hohenegge stăpâneşte diavoliţa Leonie, şi alături de dânsa ticălosul de Anton. Zadarnic îşi frământă el capul ca să ghicească încotro plecase Müller. Frica să-l fi hotărât pe bătrân să se ascundă?

După multă chibzuială contele îşi spune, însă, că nici Müller nu i-ar putea fi de vreun folos în împrejurările de faţă.

În cavoul din Hohenegge se află un cadavru în sicriul din care fugise Eberhard. Un singur mijloc există pentru a dovedi adevărul susţinerilor sale: trebuia să descopere cine este mortul acesta. Dacă izbuteşte în aceasta, va fi necesar să dea de urma ucigaşului, ceea ce nu va fi prea greu.

El este convins că e vorba de o crimă aici, chiar dacă medicul legist susţinuse că e moarte naturală.

Tot plimbându-se prin încăperea strâmtă, gândurile i se încâlcesc

în minte şi-l apasă grozav. Deodată rămâne locului şi privirile-i se aţintesc pe pământ.

— Pun mâna în foc că îndărătul acestei ticăloşii se află Anton! murmură el. Acum se pune chestia să fac pe dracu în patru ca să pot dovedi vinovăţia mizerabilului.

Dar un zâmbet îndurerat îi flutură pe buze..

— Cum pot eu să descopăr adevărul, atâta vreme cât sunt închis între aceşti patru pereţi de închisoare? Dar mâine dis-de-dimineaţă voi cere cu stăruinţă să mă ducă în faţa procurorului. Trebuie să mă asculte înc-o dată şi poate că contele de Platen va fi din nou confruntat cu mine. Nu pot pricepe cum de vechiul meu camarad de arme şovăie să mă recunoască drept acela care sunt în realitate.

Umbrele nopţii coboară peste marele oraş. Lumina palidă dindărătul zăbrelelor devine tot mai slabă până ce se stinge cu totul. Din depărtare prizonierul aude zgomotul înăbuşit al metropolei.

Gardianul deschide uşa şi aduce contelui mâncarea. Eberhard se lasă tăcut pe bancă şi tot aşa de tăcut se retrage gardianul. Mâncarea rămâne neatinsă.

După câtva timp se aruncă pe pat şi în lungile ceasuri de insomnie se gândeşte la nenorocirea care se abătuse asupra vieţii sale.

A doua zi dimineaţă gardianul intră în celulă, şi-l anunţă:

— Domnul procuror doreşte să-ţi vorbească.

Eberhard clătină mulţumit din cap. Tocmai ce voia şi el. Se ridică de pe pat şi-l urmează pe gardian în tăcere.

În cabinetu-i elegant, procurorul Braun stă la birou. După ce contele intrase, el se adresează gardianului care-l însoţise:

— Te poţi retrage!

Apoi, întorcându-se către Eberhard:

— Am să-ţi fac o comunicare importantă. Ai transmis judecătorului de instrucţie o cerere de eliberare pe cauţiune materială. Am luat notă de asta, dar n-am putut admite aşa, cu una, cu două.

— Probabil că mă consideraţi încă drept un înşelător! intervine Eberhard.

— Nu vreau să formulez nicio părere faţă de dumneata, sună răspunsul. Acum ascultă mai departe. Aseară târziu s-a anunţat la mine domnul conte de Platen. Am fost cam surprins la început, căci nu-mi puteam închipui ce are să ne mai comunice domnia sa după ce şi-a exprimat părerea cu prilejul anchetei de la Hohenegge. Primindu-l însă, am constatat cu şi mai mare surpriză, că el şi-a schimbat cu desăvârşire părerile şi acum stă cu totul de partea dumitale.

Chipul lui Eberhard se luminează de bucurie.

— Să fie adevărat oare, domnule procuror? Contele de Platen, fostul meu camarad de regiment, a revenit la sentimente mai bune?

— Eu n-am căderea să judec care sunt motivele pentru schimbarea

survenită în părerile domnului conte. Pentru mine e suficient faptul că domnia sa e o persoană cunoscută şi respectată, în cercurile cele mai înalte. L-am ascultat timp de o oră încheiată şi la sfârşit s-a declarat dispus să depună în schimbul eliberării dumitale, o cauţiune de o sută de mii de mărci. Am acceptat, şi acum îţi comunic că eşti liber.

Eberhard îşi duce mâinile la frunte. În sfârşit, o rază de speranţă în întunericul de care e înconjurat. Acum va putea cel puţin să respire în voie.

— Domnule procuror, murmură el, covârşit de emoţie, dacă vechiul meu prieten, contele de Platen, a pus la bătaie o sumă atât de mare, pentru mine, cred că ar trebui să vă schimbaţi părerea şi dumneavoastră. Dumnezeu mi-e martor, eu nu-s un înşelător. S-a pus la cale un complot împotriva mea şi mortul din sicriu este victima unei crime. Ar fi bine să vă ocupaţi mai îndeaproape cu acest caz, domnule procuror, şi sunt sigur că în cele din urmă veţi pune mâna pe vinovaţi. O sumă de împrejurări îmi stau împotrivă şi deocamdată mă puteţi socoti vinovat. Dac-aş avea, însă, autorităţile de partea mea, misterul ar fi lămurit mai repede decât ne-am putea închipui.

Procurorul nu prea se simte mişcat de cuvintele acestea.

— Lasă pe seama noastră măsurile ce sunt de luat, răspunde el, înţepat. E de la sine înţeles că nu vom trece nimic cu vederea pentru a limpezi taina. Deocamdată eşti şi dumneata liber şi te poţi ocupa singur de chestiune.

— Aşa şi voi face, domnule procuror. Nici nu aveam altă dorinţă.

Magistratul redactase între timp mandatul de eliberare şi-l întinde contelui, care-l semnează.

Înapoind hârtia, contele observă un zâmbet uşor pe buzele procurorului. Omul acesta nu e nici acum convins de nevinovăţia contelui. Dar ce-ar putea face el ca să-l înduplece?

— Ai citit conţinutul documentului? întreabă procurorul.

Eberhard mărturiseşte că din cauza emoţiei uitase să-l citească.

— Atunci ascultă te rog, zice magistratul:

„Arestatul în prevenţie, cu nume necunoscut, care se dă drept răposatul conte Eberhard de Hohenegge, este eliberat din închisoare pe ziua de azi, în schimbul unei cauţiuni de una sută mii mărci. Urmărirea pornită împotriva sa pentru înşelăciune gravă, va fi continuată. Eliberatul este ţinut să nu părăsească Germania. În cazul când va trece frontiera, se va cere statului respectiv extrădarea sa şi el va fi arestat din nou”.

Contele Eberhard păleşte auzind cuvintele acestea. Pumnii i se încleştează şi o furie de nedescris pune stăpânire pe dânsul.

Se resemnează însă repede şi cu glas rece se adresează procurorului:

— Vă mulţumesc. Mai stă ceva în calea eliberării mele?

— Nu! răspunde reprezentantul justiţiei. Te-aş ruga, însă, să mai zăboveşti o clipă. În încăperea alăturată te aşteaptă domnul conte de Platen.

Apasă pe un buton şi peste câteva clipe apare servitorul.

— Domnul conte să poftească! spune el.

După câteva clipe, foştii camarazi de regiment îşi stau faţa-n faţă. Fără să şovăie o clipă, Platen întinde lui Eberhard amândouă mâinile.

— Îmi vei ierta şovăiala pe care am avut-o zilele trecute? întreabă contele.

— Ai reparat greşeala, dragul meu, şi într-un mod atât de strălucit, încât îmi lipsesc pentru moment cuvintele ca să-ţi mulţumesc. Sunt însă încredinţat că va veni vremea când mă voi putea revanşa.

— Să nu vorbim acum de asta, Eberhard, ci urmează-mă mai bine. Trăsura mea aşteaptă afară şi te voi duce acasă la mine, unde vei găsi tot ce-ţi trebuie. Din păcate, domnul procuror nu e încă încredinţat de identitatea ta, deşi i-am spus că pun mâna în foc pentru tine. Dacă n-ar fi aşa, am fi câştigat jocul şi cei de la Hohenegge n-ar fi triumfat multă vreme. Din păcate, şi şovăiala mea de la început, a cam întârziat deznodământul firesc. Dar acum consider de datoria mea să stau mereu alături de tine.

Cei doi prieteni se înclină în faţa procurorului şi părăsesc cabinetul. Aerul proaspăt al dimineţii îi face bine lui Eberhard.

— Liber… în sfârşit liber! exclamă el.

Şi după o clipă:

— Acum vor învăţa ei să se teamă de mine.

Platen dă din cap, zâmbind:

— Deocamdată, însă, te vei odihni puţin şi vei chibzui tot ce ai de făcut, căci avem de-a face cu vulpi şirete, care nu-s atât de lesne de doborât

Se urcă în trăsură şi aceasta porneşte în galop pe străzile marelui oraş.

Contele de Platen locuieşte într-o vilă minunată în strada Bellevue, cu o grădină mare şi frumoasă. E burlac, dar cu toate acestea are o armată întreagă de servitori. În grădină se află un pavilion mare, cu câteva încăperi.

Cei doi prieteni se aşază la o masă în faţa unei sticle cu vin şi contele de Platen se adresează lui Eberhard:

— Cred, dragul meu, c-ar fi bine să te instalezi în pavilionul din grădină, unde nu te va tulbura nimeni şi vei avea la dispoziţie toţi servitorii mei. După cum ştii, primesc multe vizite, şi n-aş vrea să te simţi stingherit, în cazul când vei locui împreună cu mine în vilă.

Eberhard era cât se poate de mulţumit cu propunerea prietenului său. Încă în după-amiaza aceleiaşi zile îşi ocupă locuinţa în pavilion,

care era frumos amenajat şi oferea un adăpost plăcut multîncercatului bărbat.

Seara, prietenii sunt iar împreună. Mai e şi un al treilea bărbat, unul din cei mai buni detectivi particulari, pe care de Platen îl angajase pentru prietenul său. Fusese pus în cunoştinţa în parte cu afacerea misterioasă de la Hohenegge şi Eberhard îl mai lămureşte în unele privinţe.

Detectivul, un bărbat pleşuv, cu faţa complet rasă, priveşte gânditor la paharul cu vin din faţa sa. Din când în când îşi notează ceva în scriere secretă, în carneţelul său.

Contele sfârşise cu lămuririle şi-l întreabă pe detectiv:

— Sunteţi complet orientat acum? Dacă mai doriţi să ştiţi ceva, vă rog să mă întrebaţi.

— Mulţumesc, domnule conte, răspunde celălalt. Sunt perfect încredinţat că lucrurile stau întocmai aşa cum mi le-aţi povestit. Nu prea îmi place să am de-a face cu persoane, în care eu însumi n-am încredere. Nu vă voi ascunde însă faptul, domnule conte, că va fi o luptă cât se poate de grea, până când vinovaţii să-şi primească pedeapsa.

— Asta ştiu şi eu, răspunde Eberhard. Nu prea ţin mult ca soţia mea să fie pedepsită de justiţie, ba chiar aş vrea să evit asta, dac-ar fi cu putinţă.

— Nu cred să meargă, domnule conte, răspunde detectivul. Dacă într-adevăr contesa a făptuit toate crimele de care o învinovăţiţi, atunci o aşteaptă temniţa. În ceea ce-l priveşte pe Anton, vă sfătuiesc să procedaţi cu toată energia împotriva lui, căci individul e destul de copt pentru spânzurătoare. Asupra lui îmi voi îndrepta cu deosebire atenţia.

Contele Eberhard rămâne tăcut câteva clipe, apoi întreabă din nou:

— În ce fel vă veţi începe activitatea?

— Primul lucru ce-l voi face, va fi să stabilesc cine e mortul din sicriu, răspunde detectivul.

— Foarte bine! zice Eberhard. Ce părere aveţi în privinţa asta? Atât de uşor nu poate dispărea un om doar. Sunt ferm încredinţat că aici e vorba de o crimă.

— Nu-mi pot forma încă o părere precisă, domnule conte. Din păcate n-am fost la autopsie şi va fi greu pentru mine, poate chiar imposibil, să văd cadavrul. Ar trebui să mă folosesc de o şiretenie, sau de forţă. Singura nădejde e să pot pătrunde noaptea în cavou.

— Aţi avea curajul să faceţi asta? întreabă contele Eberhard, uimit peste măsură.

— Dac-aş avea curajul?! Ehei! Am făcut eu altele mai grele. Dar, deocamdată trebuie să-mi formez un plan de lucru. Un om ca acela din sicriu, care vă seamănă atât de bine, nu poate dispărea fără urmă. Am

făcut unele lucrări pregătitoare, deoarece domnul conte de Platen m-a iniţiat în chestiunea aceasta, încă de acum câteva zile.

Cercetările făcute la hotelurile din Berlin n-au dus la niciun rezultat. De dispărut n-a dispărut nimeni, de plecat, însă, au plecat mulţi, cum e şi firesc. Am căutat să stabilesc dacă unul sau altul avea asemănare cu dumneavoastră, şi pentru asta m-am folosit de o fotografie pe care mi-a dat-o domnul conte de Platen.

— Şi tot n-aţi izbutit să stabiliţi ceva? întreabă Eberhard.

— Portarii de la diferitele hoteluri căutau să-şi amintească de o persoană cu astfel de trăsături, dar ceva precis n-am putut scoate de la ei. În cele din urmă am renunţat la calea aceasta. Rămânea să mai cercetez la morgă. Îmi spuneam că s-ar fi putut ca necunoscutul să fi fost adus acolo ca sinucigaş şi apoi revendicat de persoane care s-au dat drept rude. Cu bani şi cu concursul unor elemente fără conştiinţă, lucrul e posibil. Dar nici aici n-am avut succes. Singurul cadavru care fusese adus acolo în ultimele zile era al unei tinere fete, probabil o prostituată, care fusese scoasă dintr-un lac din pădure şi purta încă o rochie zdrenţuită de mătase. Cine să fi fost fata aceea, nu ştia nimeni, şi apoi faptul n-avea niciun interes pentru mine. Tocmai când voiam să mă îndepărtez, sosi un bătrân care o recunoscu pe moartă, drept nepoata lui. Rar am auzit ţipete atât de disperate din gura unui bărbat, ca în clipa aceea. „Dora, sărmana mea Dora!” – am mai auzit, pe când ieşeam în stradă. „Ticălosul te-a omorât şi eu nu pot nici măcar să păşesc în faţa lui”. Asemenea izbucniri de durere se aud adesea şi de aceea nu m-am emoţionat prea mult, ci mi-am urmat drumul.

Detectivul simte de-odată mâna contelui pe braţul său.

— Cum spuneai că o chema pe moartă? întrebă Eberhard, cu răsuflarea oprită. Parcă spuneai că un bărbat bătrân a recunoscut într-însa pe nepoata sa?

— Aşa e, domnule conte, răspunse detectivul, uimit. Am auzit lămurit numele: Dora.

— Ce înfăţişare avea bărbatul? întreabă din nou Eberhard, cu glas tremurător. Descrie-mi-l cât mai exact cu putinţă, te rog!

Detectivul îndeplineşte dorinţa contelui şi când sfârşeşte, acesta strigă emoţionat:

— A fost bătrânul Müller, fostul administrator al castelului Hohenegge, pe care l-am căutat zadarnic până acum. Dora era nepoata lui şi amanta ticălosului acela de Anton.

Detectivul ridică privirea, surprins.

— Ce tot spuneţi acolo, domnule conte! Atunci am făcut o mare prostie că n-am rămas să stau de vorbă cu bătrânul. Dar cum să-mi dea în gând c-ar putea avea o legătură cu chestia noastră!

Contele Eberhard îl roagă pe detectiv să pună totul în mişcare, ca să afle unde locuieşte Müller.

— Probabil că bătrânul stă ascuns, de teama arestării, zice el, dar acum nu-l mai ameninţă niciun pericol, şi aş ţine mult să-l am în apropierea mea. Tocmai acum, când l-a lovit nenorocirea, aş dori să-i vin în ajutor, după cum a făcut şi el cu mine. Moartea nefericitei sale nepoate constituie pentru noi un indiciu preţios.

Detectivul spune că nu-i va veni prea greu să dea de urma bătrânului. Desigur că a luat parte la înmormântarea fetei şi o fi lăsat adresa lui funcţionarului de la morgă. Chiar dacă şi-a dat un nume fals se poate stabili repede unde locuieşte.

Eberhard îşi frământă capul să afle în ce fel şi-a găsit moartea biata Dora. El simte că bătrânul Müller avusese dreptate cu exclamaţia sa de la morgă. Anton o are pe conştiinţă pe fată. Dora la ameninţat probabil cu dezvăluirea unor taine, care puteau aduce distrugerea atât a contesei cât şi a noului ei amant, şi atunci acesta a înlăturat-o. În ce fel s-a întâmplat asta, rămâne un mister, pe care detectivul va izbuti poate să-l lămurească.

Se despărţiră, dar în seara următoare detectivul veni iarăşi la pavilionul din grădină. De data aceasta e însoţit de un bărbat bătrân, care păşeşte greu şi cu spatele încovoiat alături de el.

— Ai găsit ceva nou, domnule Werner? îl întreabă contele Eberhard pe detectiv.

— Cam aşa, domnule, răspunde acesta. În primul rând, îngăduiţi-mi să vă prezint pe însoţitorul meu.

În cadrul uşii apare făptura îmbrăcată în negru a bătrânului Müller. Cu pălăria în mână, el se apropie de stăpânul său.

— Domnule conte, mă bucur ca un copil că aţi fost eliberat din închisoare! zice el.

Eberhard sare în sus şi cuprinde amândouă mâinile bătrânului.

— Te-am căutat mult, Müller, dar dacă întâmplarea nu mi-ar fi venit în ajutor, cine ştie cât timp am mai fi fost departe unul de altul! Acum, însă, vei rămâne aici în casa asta minunată, care mi-a fost pusă la dispoziţie de bunul meu prieten, contele de Platen. Cred că domnul Werner ţi-a spus că n-ai de ce te teme de poliţie. Ai şi dumneata nevoie de odihnă şi mângâiere, căci ştiu ce s-a întâmplat între timp.

Bătrânul îşi apleacă pe piept capul şi plânsul îl podideşte în vreme ce spune:

— Nepoata mea Dora e moartă, înecată, după cum a stabilit medicul legist. Am trecut întâmplător pe la morgă şi nu ştiu ce m-a făcut să intru înăuntru… Atunci am găsit-o pe biata Dora întinsă pe catafalc, cu o rochie de mătase pe dânsa, cu o expresie de spaimă şi disperare pe figură. Nişte muncitori din pădure au scos-o dintr-un lac şi medicul spunea că s-a aruncat, probabil, de bunăvoie în apă. Eu, însă, nu pot crede asta, domnule conte. Pe gâtul ei am descoperit pete închise şi chiar dacă nimeni nu-mi va da dreptate, eu voi susţine sus şi

tare că un bărbat a vrut s-o ucidă, ba poate că a şi aruncat-o în lac, şi mizerabilul care a făcut treaba asta, nu poate fi altcineva decât servitorul Anton, care o face acum pe stăpânul la Hohenegge.

Contele Eberhard îl sili pe bătrân să se aşeze pe un scaun şi căută să-l mângâie cu vorbe calde.

— Asta vom stabili noi, Müller, ai încredere în viitor. Dacă Anton a făptuit şi această crimă, fii sigur că-şi va primi pedeapsa. Din păcate, morţii nu învie, altfel fii sigur că ţi-aş reda-o pe Dora.

Bătrânul clătină capul, îndurerat.

— Sunt sigur că şi dânsa are o mare parte de vină în sfârşitul pe care l-a avut. De ce n-a rămas la mine, în căsuţa mea simplă dar cinstită? De ce s-a încrezut în cuvintele ticălosului acela de Anton şi a devenit amanta lui? Ştia de pe atunci că legătura dintre ei nu putea să aibă un sfârşit bun. Când a fost ultima oară la mine, mi-a spus că de-abia atunci va păşi din nou în faţa mea, când Anton îi va fi redat cinstea pe care i-o răpise. Dar n-a mai venit, şi acum e moartă…

Contele Eberhard începe să se sfătuiască cu detectivul, care scoate un carnet din buzunar şi-şi ia notiţe.

— Mai am să vă fac unele comunicări, domnule conte, zise Werner. În primul rând aflaţi că am fost la Hohenegge. În castel n-am putut pătrunde, căci prea ar fi fost riscant. Dar am putut face unele constatări pe din afară. M-am aşezat în cârciuma din sat şi acolo am adus vorba despre întâmplările de la castel. Şi astfel am aflat unele lucruri interesante. Cârciumarul, care-i cunoştea pe servitori, nici n-a vrut la început să vorbească. Dar cu ajutorul unei sticle de vin, i-am dezlegat limba. Îmi spuse atunci că în ultima vreme s-au petrecut lucruri ciudate la Hohenegge. În primul rând, era peste măsură de mirat că un servitor, cu numele de Anton, o făcea pe stăpânul acolo, de când contele Eberhard zăcea în cavou. Individul ar avea o purtare scandaloasă şi plângerile la contesa Leonie n-ar aduce niciun rezultat. Servitorii îşi şopteau chiar că Anton trăieşte bine cu contesa. Tocmai când discutam în toi cu cârciumarul, se produse zgomot afară pe gang. Câteva persoane intraseră şi uşa se deschise imediat. Un domn gras, cu mutra înfuriată, păşi pragul. Alţi doi bărbaţi tineri îl urmau, iar în spatele acestora veneau două fete bine îmbrăcate, care păreau să fie cameriste sau cam aşa ceva. Cârciumarul se ridicase de pe scaun ca să salute pe noii-veniţi pe care părea să-i cunoască. Toate persoanele acelea veneau de la Hohenegge, unde fuseseră în serviciu. Domnul cel gras era bucătarul-şef, ceilalţi doi ajutorul său şi grădinarul. Una din fete era cameristă, cealaltă servitoare. Toţi au fost concediaţi pe loc.

Contele Eberhard ridică, surprins, capul.

— S-o fi petrecut ceva deosebit, domnule Werner, spune el, căci nu se concediază cinci persoane deodată.

— Aşa e, domnule conte, zâmbeşte detectivul. Oamenii au păstrat

tăcere la început, căci probabil că au fost ameninţaţi, dar furia şi dorul de răzbunare le-au dezlegat limbile în cele din urmă şi din cele spuse mi-am făcut o imagine asupra întâmplărilor de la castelul Hohenegge. Anton joacă şi de data aceasta rolul principal.

— Dar despre ce e vorba? întreabă contele Eberhard.

— Trebuia să-mi încordez auzul ca să aud şoaptele celor cinci persoane, căci chiar faţă de cârciumar pe care-l cunoşteau bine, nu cutezau să vorbească deschis. Dar păreau să fie furioşi cu toţii. După cât am observat, aveau bani, ceea ce înseamnă că li se plătise leafa, înainte de a fi aruncaţi în stradă. Cel mai pornit era bucătarul. El a lovit într-un rând cu pumnul în masă şi a răcnit: „Toată porcăria asta a făcut-o măgarul de Anton. De ce dracu a ţinut cu tot dinadinsul s-o târască pe contesă în bucătărie? Aşa ceva nu putea doar să admită dânsa, oricât ar fi de apropiaţi cei doi, unul de altul. Fireşte că el stă bine şi acum îşi râde de noi care am zburat de la castel. Dar ulciorul merge la apă numai până se sparge. Noi trebuie să păstrăm tăcere asupra afacerii scandaloase care s-a petrecut acolo, căci cine e nebunul să se vâre în gura lupului; dar parcă-l văd şi pe domnul Anton alungat în stradă şi poate că atunci va fi înhăţat de un poliţist care-l va duce frumuşel la închisoare. Din cauza unui asemenea ticălos să ne pierdem noi slujbele…” Ceilalţi căutau să-l potolească şi aruncau priviri bănuitoare spre mine. Dac-ar fi ştiut cât eram eu de interesat în chestia asta, s-ar fi ferit să rostească vreun cuvânt. După câtva timp părăsiră cârciuma şi se urcară într-o trăsură, care-i duse la gară. Cârciumarul mi-a povestit apoi că erau servitori de la castel, care fuseseră concediaţi, dintr-un motiv oarecare. Numai Anton, principalul vinovat, rămăsese încă în graţiile contesei Leonie. În locul celor plecaţi vor fi angajaţi alţii noi, iar contesa avea de gând să plece spre Sud, unde locuise şi înainte, cu răposatul conte.

Eberhard strigă din nou:

— Contesa Leonie vrea să plece! Eşti încredinţat de asta? Poate să fie numai o părere a oamenilor.

Detectivul clătină capul:

— Am căutat să iau şi alte informaţii şi am aflat de la un grădinar bătrân, pe care l-am întâlnit la poarta parcului, că doamna contesă e într-adevăr hotărâtă să plece cât mai repede. Anton, însă, va rămâne la Hohenegge, în calitate de administrator al castelului.

Contele rămâne câteva clipe tăcut, apoi ridică privirea şi spune cu glas hotărât:

— Dacă Leonie se înapoiază la Monaco, atunci nici eu nu voi mai putea rămâne aici. Trebuie să mă iau după ea, trebuie să fiu în apropiere, căci sunt sigur că pune la cale o nouă mârşăvie.

Contele de Platen priveşte surprins la prietenul său.

— Dar ştii că-ţi este interzis să părăseşti Germania, Eberhard! Va fi

imposibil să dobândeşti permisiunea pentru a trece frontiera.

Contele de Hohenegge se ridică enervat de pe scaun şi începe să umble neliniştit prin odaie.

— Aşadar sunt şi acum prizonier… trebuie să rămân aici, să mă prăpădesc de grija pentru Margot, care a rămas acolo la Monaco şi nici nu bănuieşte că demonul acesta cu chip de femeie caută s-o nimicească!…

— Nu spuneai că se află împreună cu mama ei, fosta detectivă pariziană? întreabă contele de Platen.

— Fireşte, „Vipera" e cu dânsa, şi o va apăra, atât cât îi va sta în puteri. Dar n-aveţi idee ce isteaţă şi fără frică e nemernica asta de Leonie! Ura ei o face capabilă de orice. Şi că o urăşte pe Margot şi i-a jurat moartea, asta o ştiu demult. Dar tocmai acum trebuie să fiu alături de biata fată, căci bănuiesc că e ameninţată rău.

Detectivul se ridică şi-şi ia rămas bun, căci îşi dăduse întâlnire cu nişte persoane, care aveau să-l ducă pe urme noi.

Eberhard rămâne cu Müller şi Platen.

— Nu pot să mai stau aici, este absolut imposibil! exclamă dânsul. Tu mă vei pricepe, Platen, căci îmi cunoşti situaţia, mai bine ca oricare altul.

— Pricep totul, Eberhard. Dar împotriva legii nu se poate face nimic.

Bătrânul Müller stă tăcut pe scaunul său. Ar fi vrut cu dragă inimă să-i ajute stăpânului său, dar nici el nu ştie cum.

— Este interzis prevenitului care-şi spune Eberhard de Hohenegge să părăsească Germania! strigă contele deodată şi rămâne în faţa mesei. Bine, în cazul acesta voi călători sub nume străin. Cunosc primejdiile la care mă expun, ştiu că mă aşteaptă arestarea dacă voi fi trădat. Dar cine să mă trădeze? În voi doi pot avea doar deplină încredere. Müller va rămâne aici şi va aştepta veşti de la mine, din Monaco. Poate că voi avea norocul să mă pun imediat în legătură cu Margot şi s-o hotărăsc să plece cu mine. Aici la Berlin voi găsi un adăpost pentru ea şi voi putea să veghez asupră-i până ce vinovaţii de la Hohenegge îşi vor primi pedeapsa meritată. Şi atunci când se va fi rupt lanţul care mă ţine legat de acest demon de femeie, care este Leonie, nu mă va mai reţine nimic să fac din mama copilului meu, soţia mea. Ea este nevinovată de crima grozavă care planează încă asupra ei, şi eu sunt încredinţat că voi şti să lămuresc şi chestia aceasta întunecată.

— Nu spuneai tu, Eberhard, că această Margot, care e moartă pentru autorităţile germane, poartă acum un nume fals? întreabă contele de Platen.

— Nu chiar fals, ci unul care nu i se cuvine de drept, răspunde Eberhard. S-a căsătorit cu bancherul Grosser, când acesta se afla pe

patul de moarte şi trăieşte acum împreună cu mama sa ca văduva lui şi moştenitoarea milioanelor sale.

— Ai fost încurcat în nişte chestiuni foarte ciudate Eberhard, murmură de Platen. Mă tem chiar că norii care atârnă deasupra capului tău, nu se vor împrăştia atât de uşor. Să nădăjduim că trăsnetul nu va cădea ca să distrugă totul.

Contele Eberhard face un gest de apărare.

— Sunt liber şi pot lucra, te am pe tine alături ca un prieten credincios şi mă simt în putere şi plin de curaj să pornesc lupta împotriva puterilor întunericului. Inteligentul domn procuror Braun mă ţine încă drept un escroc, şi dacă ar fi fost după dumnealui, aş mai sta şi azi în închisoare, până în ziua de apoi. Dar voi rămâne numai puţin timp departe de ţară, până o voi aduce pe Margot încoace, apoi voi fi liniştit în privinţa soartei ei şi vom putea formula dovezile de vinovăţie punct cu punct. Vrei să-mi faci acest ultim şi mare serviciu, Platen?

Rămâne locului în faţa contelui şi-l priveşte adânc în ochi. Câteva clipe Platen chibzuieşte, apoi îi întinde mâna.

— Mă simt îndatorat faţă de tine, Eberhard, căci prin şovăiala mea din cavoul de la Hohenegge, m-am încărcat cu o vină. Bine, notează-mi ce anume ai nevoie pentru ca să te deghizezi şi sub ce nume vei călători, şi eu îţi voi procura tot ce e necesar.

Cei doi prieteni îşi strâng mâinile în tăcere.

A doua seară, Eberhard părăseşte Berlinul, cu expresul de Riviera. Nimeni nu va recunoaşte într-însul pe castelanul de la Hohenegge, căci îşi schimbase înfăţişarea cu totul. O barbă lungă, cu fire argintii, îi ajunge până pe piept. Părul capului e şi el cărunt, dar niciun om nu va spune că e vopsit.

Capitolul 142 – Iahtul spaniolului

Masca-Roşie îşi dăduse drumul cu iuţeala fulgerului de pe peretele de stâncă.

— Mai bine în mare decât în mâinile lui Ochi-de-Pisică! îşi zice el.

Piciorul i se loveşte de piatră. Rammont pipăie cu mâinile în jur, căutând un punct de sprijin. La lumina slabă a lunii ce răzbate printre nori, el vede valurile agitate ale mării, izbindu-se de stânci, dar în aceeaşi clipă mai zăreşte o barcă aproape distrusă, şi fără să stea pe gânduri îşi face vânt pe dânsa.

Începe să vâslească nebuneşte căci ştie bine că a fost descoperit.

Barca e zvârlită încolo şi încoace, dar tot mai mult se îndepărtează de ţărm şi regele criminalilor se simte uşurat, deşi un val îi smulsese o lopată.

Strigăte furioase îi ajung la ureche, urmăritorii l-au descoperit, şi

probabil că se vor lua după dânsul cu o barcă pescărească.

Şi el n-are nici măcar o armă, totul a rămas în apă. Şi valiza în care pusese banii luaţi de la prefectul poliţiei din Monaco, s-a prăpădit. Masca-Roşie a rămas numai cu viaţa.

Deocamdată nu zăreşte nicio barcă pe urmele sale. El e azvârlit încolo şi-ncoace pe marea înfuriată şi nu mai poate stabili unde se află insula pescarilor. Din când în când o rază de lună pătrunde dintre nori şi lumina palidă joacă pe apă. Cât cuprinde cu privirea nu se zăreşte niciun vapor. Dar mult nu va dura şi se vor apropia urmăritorii şi atunci lupta va fi disperată.

În afară de lopata bătută cu fier la vârf, regele criminalilor nu posedă nici o altă armă. Şi el e aproape sigur că la o eventuală întâlnire pe mare, va fi învins. Cinci, şase sau mai multe căngi vor prinde barca lui pe jumătate umplută cu apă şi orice împotrivire va fi atunci zadarnică.

— Mii de draci! scrâşneşte Rammont, tocmai acum să mă părăsească norocul, după ce am adus la îndeplinire cele mai îndrăzneţe fapte, pentru a scăpa de călăii mei?

Cu mâinile trebuie să arunce afară apa din barcă, deoarece altminteri e ameninţat să se înece. Apoi începe să vâslească din nou cu singura lopată ce o are şi-şi croieşte drum printre valurile furioase.

Deodată, regele criminalilor tresare.

— Nu m-a înşelat auzul oare? exclamă el.

Ciuleşte urechile, apoi izbucneşte:

— E o sirenă ele vapor! Un semnal de alarmă pentru a evita ciocnirea cu vreo barcă, din cauza ceţii. O fi vreun iaht prin apropiere.

Apucă din nou lopata şi vâsleşte din toate puterile. Dar marea devine tot mai neliniştită şi dacă nu va ajunge curând la ţărm sau pe vreun vas, va fi pierdut.

Sirena vasului misterios amuţise. În schimb, ochii săi zăresc o rază slabă de lumină în ceaţă. Aceasta devine din ce în ce mai mare şi Rammont recunoaşte farul unui vapor.

Aici e salvarea lui, sau nicăieri.

El îşi dă seama prea bine că nu va fi luat pe bord atât de uşor, şi chiar dacă va fi primit, totuşi, e în primejdie să cadă în mâinile poliţiei.

Din nou se aude semnalul de alarmă peste marea biciuită de furtună. Încă o clipă, două, şi barca lui va fi zărită de marinarii vasului străin. Dar Rammont caută să evite asta. Se ghemuieşte cât poate mai mult şi trage lopata înăuntru. Coaja de nucă pe care se află, e zvârlită cu furie încoace şi-ncolo.

Cu viteză sporită iahtul solid spintecă valurile Mării Mediterane. Rammont înalţă capul cu precauţie. E ud până la piele şi picăturile de apă i se scurg pe faţă şi pe gât. Toată atenţia lui e concentrată asupra

unui singur punct. Trebuie să găsească un adăpost pe iahtul acesta, orice ar fi.

Un val năprasnic îl ridică în sus cu barcă cu tot şi înainte de a-şi da seama ce se petrece cu el, se trezeşte în apă…

O clipă, Rammont se afundă în mare, gata să se înece, dar luptă din răsputeri şi iese din nou la suprafaţă, la câţiva metri doar de prora vasului străin. Câteva mişcări de înot şi iese din vâltoarea primejdioasă.

Rammont mai are timp o jumătate de minut, şi dacă pierde prilejul acesta, se poate socoti pierdut. Apa îl biciuieşte cu putere în faţă şi cu multă greutate izbuteşte să ţină ochii deschişi.

Deodată, însă, zăreşte o funie lungă şi groasă, care atârnă în apă, de pe puntea iahtului. Vreo neglijenţă de-a marinarilor, dar un adevărat noroc pentru regele criminalilor.

Începe să înoate cu disperare şi întinde mâna spre funie. Câteva clipe se luptă s-o apuce, căci apa i-o smulge mereu dintre degete, dar în cele din urmă o ţine strâns în mână.

Cu un salt de panteră el se atârnă de funie şi numai picioarele îi mai stau în apă. Braţele-i sunt paralizate, dar voinţa de fier a regelui criminalilor învinge şi de data aceasta. Încetişor se caţără pe pântecele de metal al iahtului şi după câteva clipe escaladează parapetul de metal al punţii.

Se află în partea dindărăt a vasului; în apropierea sa sunt lăzi şi legături cu funii.

Tremurând din tot trupul, Rammont se aşază pe punte. Se simte salvat, dar dac-ar veni acum cineva să-l aresteze, n-ar mai fi avut putere să se apere.

Rămâne acolo nemişcat clipe îndelungate, pitulat printre lăzi şi frânghii. Nimeni nu observase episodul acesta, probabil că e vorba de un iaht de plăcere şi proprietarul doarme în cabina lui, iar cei câţiva marinari se preocupă prea puţin de întâmplările de pe mare.

Astfel se scurge un sfert de ceas, apoi Rammont se ridică încetişor, cu gândul să-şi caute o ascunzătoare. De-odată, însă, tresare speriat.

Sirena se aude din nou. În acelaşi timp el percepe glasurile marinarilor de la prora vasului:

— Ei! Luaţi-o alături, voi ăia de pe mare, altfel sunteţi pierduţi.

Desigur, e o barcă de pe insula pescarilor, care nimerise în drumul iahtului.

Rammont îşi încordează auzul. Îşi strecoară capul printre lăzi, doar, doar va recunoaşte ceva. Pe mare luminează câteva lanterne.

O barcă mare, cu câţiva pescari într-însa, se apropie de iaht. Masca-Roşie zăreşte lămurit silueta lui Ochi-de-Pisică.

— Opriţi maşinile! se aude glasul tunător al „noului Sherlock Holmes”. Ordinul poliţiei!

Se aude o înjurătură a marinarului de veghe, apoi timonierul comunică prin acustic ordinul în sala maşinilor, pentru oprirea vasului.

Pe punte bocănesc saboţii marinarilor. Între timp barca pescarilor se apropiase mult.

— Ce vreţi de la noi? strigă timonierul către Ochi-de-Pisică.

— Cui aparţine vasul acesta? întreabă detectivul cu un glas ce domină vuietul valurilor.

— Stăpânului nostru, Don Pueblo. Citiţi numele pe peretele vasului dacă aveţi ochi!

— Dincotro veniţi şi încotro mergeţi? întreabă din nou Hartenberg.

— De la Monaco spre Toulon. Poate că ne oprim câtva timp la Marsilia, dacă ţii să ştii cu tot dinadinsul. De ce ne-aţi oprit?

— Un criminal periculos ne-a scăpat la Monaco şi suntem pe urmele lui. S-a avântat pe mare cu o barcă mică şi trebuie să fie undeva pe aici. N-aţi observat nimic suspect?

— N-am văzut şi n-am observat nimic! Ar fi fost mai mult decât imposibil pentru individul ăla să se furişeze pe iahtul nostru, fără ca noi să observăm ceva. Căutaţi-l în altă parte, căci aici nu veţi da de el!

Cu toată situaţia periculoasă în care se află Rammont râde ironic în ascunzătoarea sa. Deocamdată se crede în siguranţă, căci Ochi-de-Pisică nu va cuteza să cerceteze iahtul.

— Atunci te rog să mă scuzi! se aude răspunsul detectivului.

Marinarii murmurară câteva înjurături în diferite limbi, apoi elicea începe din nou să se învârtească şi iahtul lui Don Pueblo goneşte înainte.

În clipa aceasta se aud paşi pe scara ce porneşte din interiorul vasului şi silueta stăpânului apare în deschizătura chepengului.

— Ce dracu s-a întâmplat de aţi oprit maşina? răcneşte el.

În câteva cuvinte marinarii îl lămuresc.

— Duceţi-vă dracului! strigă Don Pueblo spre barca de pescari care fusese înghiţită de ceaţă.

Apoi se întoarce spre timonier şi-l întreabă:

— Când acostăm la Marsilia?

Omul îi dă lămuriri precise, Don Pueblo clatină capul, se-ntoarce şi coboară din nou în interiorul vasului.

Iahtul de plăcere al spaniolului este amenajat cu un lux princiar. Lumina electrică arde jos în gangurile înguste acoperite cu covoare roşii şi împrăştie pretutindeni o lumină plăcută. În oamenii săi, Don Pueblo are o încredere neţărmurită, de aceea nu se preocupă de ce se petrece pe punte.

Încetişor, spaniolul se îndreaptă spre o uşă de pe coridor şi o deschide.

Intră într-o cabină elegantă acoperită de covoare în culori vii.

Pueblo se apropie de altă uşă şi o deschide.

— Degeaba te-ai speriat, Aranka, spune el şi păşeşte spre frumoasa femeie elegant îmbrăcată, care stă întinsă pe divan.

Aceasta a doua încăpere e amenajata cu un lux oriental. Pueblo îşi ţine amanta – cocota Aranka – ascunsă, întocmai cum face un paşă cu femeile sale. El nu-i îngăduie să se arate pe punte, când vasul acostează în vreun port.

Îi satisface toate gusturile pe care şi le exprimă. Cele mai scumpe vinuri îi stau la dispoziţie, bijuterii preţioase de la cei mai mari negustori orientali. Conform dorinţei sale, Aranka se îmbrăcase tot în costume orientale, în aşa fel încât nimeni n-ar recunoaşte într-însa o europeană. Perle preţioase strălucesc în părul ei negru, iar pe frunte poartă un colier cu diamante ce aruncă scântei în toate culorile.

Podeaua e şi aici acoperită cu covoare moi. Un parfum ameţitor învăluie aerul. Încăperea e astfel aşezată, încât nu pătrunde până acolo nici zgomotul maşinilor.

Pueblo, ai cărui ochi negri sunt plini de patimă, se aşază lângă Aranka pe divan. Frumoasa cocotă îl priveşte scrutător.

— Vasul s-a oprit brusc, Pueblo, şopteşte ea. Am simţit imediat lucrul acesta. Suntem în largul mării, în toiul nopţii. De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat?

Pueblo pare să nu acorde nicio atenţie faptului.

— Un poliţist din Monaco e în urmărirea unui criminal periculos. Marinarii mei l-au trimis la plimbare pe domnul poliţist, dar vasul au trebuit să-l oprească, altfel lucrul ar fi părut bănuitor.

— Un criminal primejdios? murmură buzele roşii ale cocotei.

De ce o străfulgerase gândul ciudat, că ar putea fi vorba de Hector Rammont? După cât ştie ea, dânsul fusese arestat şi vârât în închisoarea din Monaco. Despre incendierea acesteia nu aflase încă nimic, căci Pueblo o ţine în necunoştinţă asupra celor ce se întâmplă în lumea de afară.

Aranka se fereşte, însă, să-şi trădeze gândurile fată de gelosul spaniol. Ştie că Pueblo poate deveni îngrozitor în mânia sa. Îi ceruse să trăiască numai pentru el, şi să nu se gândească la nici un alt bărbat.

— Cunoşti numele criminalului dispărut? întreabă ea într-o doară, înfigând mâinile în părul negru, al spaniolului, ca să-i dea siguranţa că-l iubeşte.

— Nu, marinarii n-au întrebat despre cine-i vorba şi când am sosit eu pe punte, barca dispăruse din nou. Dar să lăsăm dracului chestia asta, să trăim mai bine numai pentru dragostea noastră.

Se târâse în genunchi pe covorul moale din faţa divanului şi cuprinde în braţe trupul minunat al frumoasei femei.

Astăzi, însă, Aranka pare să fie în dispoziţie proastă. Se lăsă în voia mângâierilor pătimaşe ale spaniolului, dar de-abia dacă răspunde la

ele.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Aranka? întreabă el, cu o flacără sinistră în ochi. Nici nu te uiţi la mine şi o umbră îţi învăluie chipul. Te gândeşti la un alt bărbat?

Ea vede albeaţa dinţilor lui şi-i aude respiraţia gâfâitoare. Trebuie s-o întoarcă repede, altminteri e primejdie să izbucnească în furie.

— Mă gândeam la timpul când eram încă liberă şi când mă duceam oriunde îmi plăcea, răspunde ea cu tristeţe bine jucată. Tu mă înconjori cu toate bogăţiile, mă acoperi cu bijuterii şi pietre scumpe, iar la mesele noastre se găsesc mâncărurile cele mai de preţ. Dar îmi răpeşti libertatea, pe care şi cea din urmă vieţuitoare o posedă. Te-am rugat de atâtea ori să mă laşi să cobor pe uscat, când iahtul va acosta în vreun port! Doresc să mă arăt printre oameni, să mai stau de vorbă şi cu alte fiinţe, nu numai cu marinarii aceştia brutali. N-ai niciun motiv să mă păzeşti cu atâta gelozie şi să mă ţii ca pe o prizonieră. Ai putea doar să rămâi lângă mine şi în felul acesta n-ar exista niciun pericol să mă pierzi.

Don Pueblo se ridică de jos. Figura lui se întunecase. Fulgere îi scapără din ochi.

— Nu-mi mai vorbi despre asta, Aranka! răcneşte el, cu glas răguşit. Ştiu bine că inima ta e necredincioasă, deşi de multe zile n-ai mai privit în chipul unui alt bărbat. Vei rămâne aici atâta timp, până când patima mea pentru tine se va fi potolit. Poate ca asta să ţină ani de-a rândul, poate până la moartea unuia din noi. Da, aici vei rămâne!

— Ca prizoniera ta? strigă Aranka.

— Ca prizoniera mea, da, râde Pueblo. Îţi lipseşte ceva poate? Spune-mi dorinţele şi dacă nu este ceva absolut imposibil, îţi voi împlini totul. Numai libertatea nu ţi-o pot dărui.

Vrea să se repeadă la ea, s-o cuprindă în braţe cu pasiune, dar dânsa îl împinge îndărăt cu amândouă mâinile.

Don Pueblo rămâne locului, tremurând din tot trupul. Aranka nu cutezase încă niciodată să i se împotrivească în felul acesta. Dar acum se pare într-adevăr că nu se mai teme de el ca odinioară, căci stă nemişcată pe divan şi aşteaptă să vadă ce se va-ntâmpla.

— Eşti sclava mea şi pot face cu tine tot ce vreau, Aranka! Nu uita lucrul acesta! strigă el.

Un hohot de râs se aude în încăpere.

— Ai trecut cu vederea, însă, că trăim într-o ţară civilizată şi că nu ai alt drept asupra mea, decât acela pe care ţi-l acord eu. Dacă voi ieşi pe punte când vom ajunge la Marsilia şi voi striga după ajutor, autorităţile mă vor elibera imediat. Am devenit iubita ta din propria mea voinţă, dar nu sunt prizonieră.

— Cine mă poate împiedica să te ucid? strigă el cu furie nestăpânită. Te-am luat la Monaco pe vasul meu, şi ţi-am spus că vei

deveni cu totul a mea. Şi trebuie să recunoşti că până acum am izbutit să te ţin ascunsă de privirile străinilor. Uşile cabinei sunt trainice şi prea uşor nu-ţi va veni să le spargi. Cei câţiva marinari pe care îi am aici fac totul pentru mine, căci îi plătesc împărăteşte. Ferestruica de colo, care dă spre mare, este mult prea mică, pentru ca să te poţi strecura prin ea. Şi apoi, mai e şi zăbrelită. Vezi, deci că nu-ţi rămâne altceva, decât să fii prizoniera mea, atâta timp cât voi vrea eu. În definitiv, cuşca asta de aur nici nu e atât de groaznică, cum ai vrea să afirmi tu. Ce mai ceri de la mine, Aranka?

Ea îl lăsase să vorbească până la capăt, apoi îşi dă capul pe spate cu o mişcare graţioasă şi răspunde cu hotărâre:

— Vreau să plec, vreau să revăd Parisul şi să petrec acolo după pofta inimii. Du-mă la Paris şi te încredinţez că nu vei mai avea să te plângi de mine.

— Nu! scrâşneşte Don Pueblo. Asta nu se va întâmpla niciodată, căci flăcările geloziei mi-ar arde sufletul.

— Bine! Atunci să ştii că mă voi folosi de primul prilej ca să rup lanţurile care mă ţin legată.

— Lanţurile acestea nu le vei rupe niciodată, Aranka. În privinţa asta am purtat eu de grijă.

Se-ndreaptă spre ieşire, căci îşi dă prea bine seama că acum nu mai e nimic de făcut cu femeia aceasta.

Dar nu ajunsese încă la uşă, când se aude sus pe punte zarvă mare.

— Ce să-nsemne asta? exclamă el.

Într-o clipă a dat uşa în,lături, apoi o ia repede pe gangul îngust.

Larma devine din ce în ce mai mare. Aude lămurit glasurile cunoscute ale marinarilor.

Deodată, Don Pueblo tresare speriat. Auzise un glas cu totul străin.

Din câţiva paşi ajunge pe punte. E noapte adâncă în jur şi valurile lovesc furioase în pereţii vasului.

— Ce s-a întâmplat? răcneşte spaniolul.

Vede câţiva oameni adunaţi şi după cât s-arată, aceştia caută să ţină un bărbat, care se smuceşte din mâinile lor.

Un marinar vânjos se desprinde din grup şi se apropie de Don Pueblo.

— Stăpâne, începe el cu glas agitat, ni s-a întâmplat ceva cu totul deosebit. Acum câteva minute Jan voia să ia nişte funii de la proră, dar în clipa când întinse braţul, se dădu speriat îndărăt, căci atinsese capul unui om, care se ascunsese acolo.

— Un bărbat străin pe vasul meu? şuieră spaniolul. Ia să-l văd şi eu, repede!

Cei doi marinari care îl ţin pe Rammont, îl prinseră fiecare de câte un braţ.

Înfăţişarea Demonului roşu e cam suspectă. Hainele ude îi atârnă

pe trup, părul îi cade pe frunte. Ochii săi aruncă fulgere spre Don Pueblo.

Cu omul acesta jucase el nu demult în sala luxoasă a cazinoului din Monte Carlo, dar pe atunci el purta masca prinţului de Bentivoglio, şi Don Pueblo nu e în stare să-l recunoască pe tovarăşul de joc de odinioară.

Spaniolul se apropiase.

— Aprindeţi o lanternă, ca să pot vedea mai bine mutra acestui om! porunceşte el marinarilor.

Ordinul e executat îndată.

Regele criminalilor se resemnase cu soarta şa. Îşi dă seama că trebuie să răspundă în mod inteligent şi fără şovăială. Nu se poate şti, dacă însuşi Don Pueblo nu-l va ajuta să-şi redobândească libertatea.

Cu braţele încrucişate, spaniolul stă în faţa prizonierului şi-l priveşte în faţă.

— Cum te numeşti, băiatule? întreabă el, cu glas ameninţător.

Hector Rammont întâmpină cu linişte privirea străpungătoare a proprietarului iahtului, apoi răspunde fără teamă:

— Vă voi spune fără niciun înconjur, domnule, dar nu faţă de maimuţoii aceştia.

Cu o smucitură se eliberează din strânsoare şi adaugă:

— Nu trebuie să vă fie frică, şleahtă de păcătoşi. Nu voi fugi şi nici în apă n-am să sar. Dumneavoastră domnule, vă voi răspunde precis, dacă vreţi să-mi acordaţi favoarea să staţi de vorbă cu mine.

Don Pueblo rămâne cam surprins. Individul, acesta, rupt şi prăpădit, cutează să vorbească pe un astfel de ton? El vede cum marinarii stau cu pumnii încleştaţi în faţa străinului, gata să se năpustească asupra lui, şi desigur că i-ar fi sunat ceasul regelui criminalilor, dacă Don Pueblo nu le-ar fi strigat:

— Daţi-vă înapoi!

Apoi se apropie şi mai mult de Masca-Roşie şi-l măsoară din cap până în picioare.

— Murdară gură ai, şefule, îi spune el, de data asta mai liniştit. Dar poate că e rost să aud ceva interesant. Vino cu mine!

Marinarii holbează ochii auzind cuvintele stăpânului lor. Acesta, milionarul Don Pueblo, omul ciudat care străbate mările cu iahtul său, acceptă să stea de vorbă cu un individ suspect; asta n-ar fi crezut cu putinţă niciunul din ei.

Cei doi ajunseră la deschizătura chepengului.

— Coboară! ordonă scurt spaniolul.

Hector Rammont se supune invitaţiei, cu fruntea sus, de parcă ar păşi într-o sală de bal.

Într-o cabină aranjată cu lux orbitor, Don Pueblo se lasă într-un fotoliu şi în faţa lui stă Masca-Roşie.

Apa şiroieşte încă din hainele zdrenţuite ale acestuia, dar nici spaniolul mândru nu se poate sustrage expresiei demonice a privirilor omului care a înspăimântat o lume întreagă.

— Ei, acum dă-i drumul şefule, şi fă-o cât mai scurtă, se adresează Don Pueblo, Măştii-Roşii. Vreau să ştiu cum ai ajuns pe vasul meu.

Regele criminalilor îşi recăpătase tot sângele rece. Un plan încolţise în creierul său, pe când cobora treptele în interiorul vasului.

Don Pueblo nu e oare multimilionarul, care o luase cu sine pe Aranka, atunci când aceasta a fugit din castelul maur? Drace! n-o fi rost aici de o nouă lovitură de maestru? Dar Rammont se feri să-şi trădeze gândurile.

— Sunt victima unui naufragiu, domnule, răspunde el la întrebarea prea puţin politicoasă a spaniolului. Vedeţi lesne după îmbrăcămintea mea că sunt un biet pescar, care-şi câştigă cu greu pâinea. Veneam de la Monaco spre insula noastră, când valurile mi-au înghiţit barca şi m-au azvârlit în apă. M-am lăsat în voia norocului şi aşa am ajuns lângă vasul dumneavoastră.

Rammont face o pauză scurtă pentru a observa efectul cuvintelor sale asupra spaniolului.

— Mai departe! spune acesta, scurt.

— M-aş fi înecat ca un şobolan, urmează Demonul, dacă n-aş fi zărit în ultima clipă o funie, care atârna în apă de pe puntea iahtului. Fără să stau mult pe gânduri m-am căţărat pe dânsa şi astfel am ajuns pe vapor. Marinarii nu m-au descoperit căci e al naibii de întuneric în noaptea asta. Deoarece eram obosit de moarte m-am aciuit printre nişte lăzi, cu gând să mă odihnesc câteva clipe. Ce-s eu vinovat dacă marinarii dumneavoastră au dat de mine acolo şi m-au tras afară ca pe o pisică? Dacă s-ar fi purtat mai blând, nu s-ar fi produs scandal. Dar măgarii s-au năpustit cu pumnii asupra mea şi au dat fără milă. Aşa ceva nu trec eu cu vederea.

— Cum te numeşti? întreabă Don Pueblo.

— Matteo! răspunde repede şi sigur de sine Masca-Roşie.

— Şi ce ai de gând să faci de acum încolo?

— Ceea ce se poate face în asemenea împrejurări. Veţi avea bunătatea să daţi ordin oamenilor dumneavoastră să-mi pună la dispoziţie haine uscate, şi când iahtul se va opri în vreun port, mă veţi debarca pur şi simplu. Vă voi mulţumi cum se cuvine şi treaba e terminată. După umila mea părere, aşa cred că se întâmplă de obicei, în cazuri de naufragii.

Don Pueblo izbucneşte într-un hohot de râs.

— Ce înseamnă asta, domnule? întreabă Hector Rammont, furios.

Nu cumva spaniolul îl bănuieşte? se întreabă apoi.

Don Pueblo se ridică puţin în fotoliu, îşi împreunează mâinile cu degetele încărcate de inele şi-şi îndreaptă privirile pătrunzătoare asupra lui Rammont

— Ascultă care e părerea mea în privinţa asta. Hm! Hm! Toată povestea cu naufragiul e iscodită. Vei fi fost tu pe o barcă, nu neg, dar sunt sigur că aia a fost furată şi în spatele tău era poliţia din Monaco, din mâinile căreia ai scăpat. Dracul să te creadă că te numeşti Matteo, eu nu! Şi te mai dai drept pescar! Ha, ha, ha! E de ajuns să-ţi privesc mâinile fine şi-mi dau seama îndată că ai minţit. Dar s-o scurtăm, şefule! Tu eşti criminalul primejdios care a scăpat din mâinile autorităţilor din Monaco şi pe care-l căuta mai adineauri un poliţist. Te-ai furişat pe vasul meu, ca să le scapi mai uşor. Şi acum află ce am de gând să fac cu tine. Mă îndrept cu iahtul spre Toulon, dar am de gând să fac o escală la Marsilia, voi da imediat ordin să ţi se pună la dispoziţie haine uscate, ca să nu răceşti cumva, ferească Dumnezeu! Dar după aceea te voi închide în vreo gaură întunecoasă a vaporului, în care vei rămâne până vom ajunge la Toulon. Acolo voi face ceea ce e de datoria oricărui om de treabă să facă: voi înştiinţa autorităţile. Şi ele vor şti unde să te transporte, n-avea grijă, băiatule!

Hector Rammont ascultase tot timpul fără să clipească din ochi. Şi când spaniolul sfârşi, un zâmbet rece îi flutură pe buze.

— Admir spiritul dumitale de observaţie! mărturiseşte el, calm. De ce-aş mai minţi acum? Da, e adevărat, sunt un criminal fugit din puterea autorităţilor. Ajuns pe insula pescarilor din apropierea oraşului Monaco, am şterpelit o barcă şi mi-am făcut vânt în largul mării. Îmi pare numai rău că n-am ajuns mai departe cu dânsa, după cum nădăjduiam. Acum sunt în puterea dumneavoastră şi n-am încotro. Să nu vă aşteptaţi să vă copleşesc cu rugăminţi sau să vă cerşesc îndurare. Nu-s eu omul acela şi cine mă cunoaşte ştie prea bine lucrul ăsta. Dar dacă-mi veţi da haine uscate, vă voi fi într-adevăr recunoscător.

Don Pueblo rămâne încremenit în faţa omului care stă lângă el. Dar nu se poate reţine să-i strige:

— Vei urla ca o fiară când poliţiştii din Toulon îţi vor pune cătuşele şi te vor vârî într-una din celulele temutei închisori din marele port militar francez.

— Vă înşelaţi, stimate domn, eu n-am urlat şi n-am tremurat niciodată în viaţa mea.

— Numele Matteo, pe care mi l-ai spus, e iscodit. Cum te numeşti în realitate?

— Nu vă mai obosiţi cu întrebarea aceasta, căci nu voi răspunde.

— Ce crimă ai făptuit? Cel puţin asta cred c-aş putea afla!

— Am sucit gâtul unui milionar şi apoi am şters putina! răspunde

Demonul, râzând.

— Nu cumva eşti un membru al bandei care-şi avea sălaşul în castelul maur din Monaco şi care a fost descoperiţi de poliţie? întreabă spaniolul.

— Poate da, poate nu, domnule. Deoarece ştiţi acum în ce fel stau lucrurile cu mine, sunt de părere să punem capăt discuţiei. Puteţi da ordin oamenilor să mă aducă în siguranţă. Încă o întrebare, dacă nu vă supăraţi când ajungem la Marsilia?

— Probabil peste două ceasuri. Dar ce te interesează lucrul acesta?

— Hm! De ce n-aş căuta să mă orientez! răspunde Demonul, batjocoritor. De altfel, vă mulţumesc că-mi veţi îngădui să rămân pe bord în timpul cât iahtul va opri la Marsilia. Oraşul acesta nu-mi prea place, mai cu seamă poliţia de acolo… Hm! Hm!

Spaniolul se ridică din fotoliu.

— Las' că-ţi va trece pofta să fii obraznic, sunt încredinţat de asta! murmură el.

Apasă pe un buton de sonerie şi peste câteva clipe îşi fac apariţia cei doi marinari care îl ţinuseră pe Rammont.

— Luaţi-l pe individul ăsta şi daţi-i un rând de haine vechi, porunceşte spaniolul. După aceea îl veţi duce în cămăruţa zăbrelită din spatele maşinii şi veţi încuia bine uşa. În tot timpul cât vom rămâne la Marsilia, îl veţi lăsa să zacă acolo. Rămâne pe iaht până vom ajunge la Toulon. Şi acum aşteptaţi ordinele mele viitoare.

Cei doi marinari îl apucă pe Rammont de braţe şi-l târăsc afară din cabină. Uşa se închide în urma lor şi Don Pueblo se lasă din nou în fotoliu.

— Al dracului individ! murmură el. De când tot colind mările, nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva şi apoi… îmi face impresia că l-am mai văzut pe băiatul ăsta… Mă voi interesa la Toulon de persoana lui şi nădăjduiesc că voi afla lucruri interesante.

Don Pueblo rămâne pe gânduri câteva clipe.

Aranka, amanta sa, nu trebuie să afle nimic de chestia asta, fireşte. Probabil că auzise şi ea larma de pe punte, dar n-are de unde să ştie ce s-a întâmplat.

Să se ducă din nou la dânsa, pentru a încerca s-o împace? Nu, căci pentru moment n-ar avea niciun rost asta.

Peste vreo două ceasuri iahtul va ancora la Marsilia şi va rămâne acolo până după-amiază, când îşi va urma drumul spre Toulon. În oraşul acesta va da de veste autorităţilor din port şi criminalul va fi luat în primire.

— Voi dormi şi eu aceste două ceasuri, murmură spaniolul.

Intră în dormitorul micuţ, dar luxos amenajat şi se trânteşte în pernele de mătase.

*

Să ne întoarcem acum la Masca-Roşie.

Cei doi marinari îl târăsc pe gangul îngust şi ajunşi în fundul acestuia, deschid o uşă. Rammont vede în faţa sa o încăpere mai mare, luminată electric.

— Intră, băiete! răcneşte unul din marinari şi nu poate rezista ispitei să-i dea un ghiont.

Regele criminalilor nu ripostează, ci păşeşte înăuntru şi rămâne în aşteptare.

— Şi acum ce aveţi de gând cu mine? întreabă el apoi.

— Ţine gura! îi răspunde marinarul.

În vreme ce unul din paznicii săi închide uşa, celălalt deschide un dulap şi scotoceşte printre mormane de haine până dă de ceea ce-i trebuie.

— Ai auzit ce a poruncit stăpânul nostru, spune el apoi. Uite aici haine uscate, meştere! Îmbracă-te cu ele, dar fă-o repede!

Rammont clatină doar capul.

Cei doi marinari părăsesc încăperea şi regele criminalilor rămâne singur. Respiră uşurat, de parcă s-ar fi trezit din nou la viaţă. Făcuse un pas înainte, căpătând haine uscate. Îşi scoate repede bulendrele ude, le aruncă într-un colţ şi se îmbracă cu celelalte.

Acum, când nu mai simte umezeala pe trup, energia şi curajul de luptă îi revin. Nu posedă nicio armă, dar îşi spune cu hotărâre că trebuie să găsească vreo unealtă, cu ajutorul căreia să spargă uşa celulei în care va fi închis. Señor Pueblo nu poate pretinde de la dânsul să aştepte până ce iahtul va ajunge la Toulon, unde avea de gând să-l dea pe mâna autorităţilor.

Cu privirile-i agere, Rammont cercetează încăperea în care se află. Începe să alerge dintr-un colţ într-altul, pipăie pereţii, podeaua, doar, doar o găsi ceea ce-i trebuie. Deodată tresare.

Lângă ferestruică, găseşte un drug de oţel, lung de vreo douăzeci centimetri. Cu iuţeala fulgerului, Rammont vâră unealta preţioasă în buzunarul lung al pantalonului. Era şi timpul, căci uşa se deschide şi marinarii îşi fac apariţia.

— Gata? întreabă unul din ei.

— Vă stau la dispoziţie, domnilor! răspunde în batjocură Demonul.

Cei doi îl apucă de braţe şi pornesc iarăşi pe gang. Ajung la o cotitură a acestuia, de unde se aude bine zgomotul maşinii. O lampă electrică împrăştie o lumină murdară din tavan. În fund se zăreşte o uşă de fier şi când ajung la dânsa, unul din marinari o deschide.

Aici va fi deocamdată noua locuinţă a Demonului roşu. Lumina de pe gang nu-i îngăduie să vadă interiorul. În orice caz, singurul mobilier e o bancă fixată în perete. De vreo fereastră nici nu poate fi vorba.

— E plăcută locuinţa aceasta! nu se poate reţine să spună Rammont. Transmiteţi mulţumirile mele stăpânului dumneavoastră, a fost foarte drăguţ cu mine.

— Ţine-ţi fleoanca, altminteri te trezeşti cu câţiva ghionţi în scăfârlie! răcneşte unul din marinari, şi cu un picior în moalele trupului, îi face vânt în celulă.

Uşa e închisă, o cheie se răsuceşte în broască şi marinarii se îndepărtează râzând.

Rammont se izbise cu capul de perete, dar nu scoate niciun geamăt. Un întuneric de iad domneşte în jurul său. Pipăie pereţii şi descoperind banca se aşază pe ea. Drugul de oţel pe care-l ascunsese în buzunar e la locul său şi niciunul din marinari nu se gândise să-i scotocească hainele.

— Nădăjduiesc să vă joc o festă ca să mă ţineţi minte! murmură el.

Rămâne câteva clipe să se odihnească, apoi se ridică şi dibuie uşa, îşi încordează auzul, dar nu aude nimic suspect. Întrebarea dacă Aranka, fosta lui amantă, se află sau nu la bord, îl preocupă iarăşi. El ştie bine că posedă o înrâurire demonică asupra femeilor. Poate va izbuti s-o aducă de partea sa?

Ajuns la uşă, el începe să examineze broasca. Pare să fie solidă de tot, căci oricât împinge cu umărul în tăblie, uşa nu se clinteşte din loc.

Se întoarce înapoi la bancă cu gând să făurească un plan de evadare. Cu uşa nu-i nimic de făcut, în privinţa asta e perfect încredinţat.

Se ridică şi scoţând drugul, îi examinează cu atenţie vârful.

— Oţelul e bun! murmură el. Pot avea încredere într-însul. Prin uşă nu voi putea ieşi şi nici prin peretele care desparte cabina mea de aceea unde se află maşina iahtului. Rămâne o singură cale: colţul dedesubtul băncii. Acolo e lemn şi poate voi izbuti să desprind o scândură.

Se pune imediat pe lucru şi reuşeşte într-adevăr să scoată o scândură. Nimeni nu-l deranjează, dar pe de altă parte, e ferm hotărât să zdrobească într-o clipă capul primului marinar care va intra în celulă.

Vâră mâna în deschizătură şi constată ca e un gang dedesubt.

Încă un sfert de ceas se scurge şi o nouă scândură e desprinsă din podea. Rammont nu mai stă o clipă pe gânduri şi-şi strecoară trupul prin deschizătură. Picioarele lui dau de apă, dar asta nu-l sperie.

Pas cu pas se furişează mai departe şi deodată se poticneşte de un obiect ce-i sta în drum. E o barieră care nu poate fi trecută, căci gangul devine prea îngust pentru un trup omenesc.

Masca-Roşie scrâşneşte de furie. Să se întoarcă înapoi în celulă şi să aştepte acolo până l vor da pe mâna poliţiei? Nu, asta niciodată.

Dar ce-ar fi să încerce să ajungă la cabinele elegante ale iahtului? E

cam riscată întreprinderea e drept, dar Rammont nu e omul care să se teamă de o primejdie, oricât ar fi de mare ea.

Îşi lipeşte urechea de perete şi caută să perceapă cel mai mic zgomot. Şi deodată i se pare că aude un sforăit zgomotos! Se apleacă şi ascultă tot mai încordat…

Da, nu mai încape îndoială. De partea cealaltă e un dormitor şi sforăitul e al lui Don Pueblo.

Demonul e hotărât acum să facă o spărtură în perete şi, punându-se pe lucru, izbuteşte într-adevăr să desprindă o scândură fixată cu şuruburi. Vâră mâna în deschizătură şi simte o materie mătăsoasă.

— E o cabină elegantă tapisată cu mătase! îşi spune el.

Îşi urmează lucrul şi izbuteşte să desprindă alte câteva scânduri.

Deschizătura e acum destul de mare, ca să se poată strecura printr-însa.

Dar tapiseria de mătase îi închide drumul.

Să se lase împiedicat de atâta lucru? Nu, în niciun caz. Cu drugul de oţel face o gaură în stofă, apoi o rupe de sus până jos.

O lumină vie îl orbeşte aproape şi aruncând o privire înăuntru, Rammont vede că încăperea e goală.

Fără să stea o clipă pe gânduri păşeşte în cabină şi rămâne o clipă locului. Deodată, însă, tresare speriat şi o exclamaţie de furie îi scapă de pe buze. Întoarce capul cu iuţeala fulgerului şi ridică drugul ca să zdrobească fără nicio şovăială capul aceluia care l-a surprins… Dar cu aceeaşi iuţeală lasă braţul în jos… În faţa lui stă, îmbrăcată în costum de orientală, cu perle în jurul gâtului şi diamante în părul negru… Aranka, fosta sa amantă.

Capitolul 144 – O revedere

Aranka stătea întinsă pe divan şi zadarnic încerca să adoarmă.

Deodată i se păru că aude un zgomot în încăperea alăturată. La început nu prea dăduse atenţie faptului, dar în cele din urmă se ridică şi se furişă în vârful picioarelor până la draperia care închidea cele două cabine.

Îşi roti ochii în toate părţile, dar nu văzu nimic. Deodată se produse o ruptură şi sub ochii ei tapetul de mătase al peretelui se desfăcu în două.

Aranka se înspăimântă atât de tare, încât era cât pe ce să scoată un ţipăt.

Voia să se repeadă la sonerie ca să alarmeze marinarii, dar în clipa următoare se reţinu. Îşi recăpătase tot sângele rece şi curiozitatea era mai mare decât spaima. Se furişă în vârful picioarelor în cabină şi pe când Hector Rammont stătea cu spatele la ea, frumoasa cocotă îi puse mâinile pe umăr.

El se întoarse repede şi după ce lăsase în jos braţul înarmat cu drugul de oţel, exclamă:

— Aranka!

Privirile ei se însufleţiră. Îşi aduse aminte dintr-odată de toate suferinţele pe care i le căşunase omul acesta, pe care îl recunoscuse imediat… Dar cu toate acestea şovăia să se îndrepte spre uşă, pentru a apăsa pe butonul soneriei electrice.

— Hector Rammont! murmură dânsa, întinzând braţele.

Fără să stea o clipă pe gânduri, el o cuprinde la pieptul său.

— Eşti singură, Aranka? întrebă dânsul, adâncindu-şi privirile într-ale ei.

Frumoasa femeie clatină capul şi arată spre cabina învecinată:

— Vino acolo, te voi putea ascunde mai uşor când se va apropia primejdia.

Înainte de a o urma, el întoarce capul spre ruptura din perete.

— Dacă Don Pueblo, amantul tău, ar intra aici, va observa îndată ce s-a petrecut, şopteşte el. Stai o clipă!

Zărise un tablou mare în peretele opus şi scoţându-l repede, îl atârnă deasupra rupturii din perete.

— Aşa, acum e bine! murmură el.

O urmează pe Aranka în cabina învecinată şi amândoi se aşază pe divanul cu perne de mătase. Mâinile ei îi cuprind capul şi-l trag spre piept.

— Cum ai ajuns aici, Hector, spune-mi repede, căci tremur de curiozitate. Ştii unde te afli?

Dânsul o acoperă cu sărutări pătimaşe, apoi răspunde:

— Mă aflu pe iahtul amantului tău, Don Pueblo. Îţi voi lămuri în câteva cuvinte ce s-a întâmplat cu mine.

Ţinând-o de mână, el îi povesteşte repede întâmplările din noaptea aceasta, precum şi în ce fel a scăpat din închisoarea din Monaco.

— După cum vezi, încheie el, mă aflu într-o situaţie nu tocmai plăcută, ba aş putea spune chiar primejdioasă. Ştiu că Don Pueblo se va opri cu iahtul la Marsilia, iar pe mine urmează să mă ducă la Toulon, unde voi fi predat autorităţilor. Şi nu cred să mi-o iei în nume de rău că perspectiva această nu mă încântă deloc. Pe când mă aflam în gaura aceea din fundul vasului, m-am gândit mereu la tine, şi vezi că soarta mi-a fost înc-odată favorabilă. Îmi vei da o mână de ajutor ca să mă salvez, Aranka?

Frumoasa cocotă îl priveşte cu patimă.

— Nu vreau să dezgrop trecutul, Hector, îi răspunde ea. În furia ta m-ai călcat în picioare, ai vrut să mă străpungi cu pumnalul şi câte altele, la amintirea cărora mă înfior. Eu, însă, îţi aduc şi azi iubirea de altădată şi n-aş putea să te arunc în ghearele primejdiei.

Cu o exclamaţie de bucurie, Masca-Roşie o trage la pieptul său şi o

clipă buzele lor se lipesc într-un sărut plin de înfocare.

— Vorbeşte mai departe! spune el apoi. Cere de la mine tot ce vrei, Aranka, demult mi-am dat seama cât de nedrept am fost faţă de tine. Unde mai găsesc o femeie care să-ţi fie egală în frumuseţe şi curaj?

— Alice! scrâşneşte Aranka. Unde e făptura aceea?

Demonul roşu face un gest de dispreţ

— S-a aruncat în mare şi a înghiţit prea multă apă. Asta s-a întâmplat în noaptea aceea când Ochi-de-Pisică m-a împresurat din două părţi în castelul maur. Cred că ai auzit de asta?

— Nu. N-am auzit, scumpul meu, căci Don Pueblo mă ţine ca pe o prizonieră pe iahtul acesta.

— Are vreun drept să te ţină sechestrată, Aranka? N-ai devenit de bunăvoie amanta lui?

— Îl urăsc! scrâşneşte ea. Acum, când te strâng din nou în braţele mele, aş putea făptui o crimă, ca să mă eliberez din lanţuri.

— Să chibzuim în linişte, Aranka! Marinarii, care m-au zvârlit în gaura aia întunecată, nu-şi închipuie că voi izbuti la Marsilia să evadez de pe vapor. Cunoşti tu vreun drum salvator, scumpa mea?

Ea priveşte gânditoare în gol, apoi răspunde cu mânie:

— Asta ar fi posibil numai prin viclenie sau forţă, Hector! Uşor nu va fi şi probabil că va trebui să jertfim pe unul din marinari. Dacă-ţi voi ajuta însă, să-ţi recapeţi libertatea, cer să mă iei şi pe mine. Vom găsi noi mijloace, căci avem o mie de ascunzători.

Rammont îi sărută mâinile şi exclamă cu însufleţire:

— Fireşte că te iau cu mine, iubito! De abia de acum încolo vom rămâne împreună şi vom oferi lumii probleme noi de dezlegat. Dar în ce fel te gândeşti să fugim? După cât îl cunosc eu pe Don Pueblo al tău sunt convins că în cele câteva ceasuri de popas la Marsilia, va lua cele mai severe măsuri de pază. Marinarii îi sunt credincioşi până la jertfirea de sine şi nu vor asculta de poruncile tale.

— Asta-i adevărat, Hector, de aceea trebuie să procedăm cu inteligenţă.

Rammont se pregătea sa răspundă ceva, dar în clipa aceea aude zgomotul făcut de un zăvor tras.

— Mii de bombe! Vine cineva! scrâşneşte el, sărind în sus de pe divan.

— Don Pueblo! exclamă Aranka, şi arată repede cu mâna spre draperiile grele ale patului.

— Ascunde-te acolo, altminteri suntem pierduţi!

Rammont şi ajunse la ascunzătoarea aceasta şi într-o clipă strânse draperiile în aşa fel, încât nu s-ar fi putut bănui de afară că se ascunde cineva acolo. Ţinându-şi respiraţia se ghemuieşte la perete. Drugul de oţel îl are la dânsul şi nu va şovăi o clipă să se folosească de el.

Spaniolul păşi înăuntru şi cu privirea iscoditoare cercetă încăperea.

— Nu ştiu de ce, Aranka, dar am impresia că pluteşte ceva străin în aer, zise el. Ai vorbit cu cineva sau s-a întâmplat ceva?

Frumoasa cocotă se întinsese din nou pe divan. Se reculesese între timp, numai pieptul îi tresălta uşor.

— Nu pricep ce vrei să zici, Pueblo, răspunse ea. De ce-mi tulburi liniştea din nou? Vrei să-mi îndeplineşti în sfârşit dorinţa şi să mă duci printre oameni când vom ajunge la Marsilia?

Spaniolul făcu un gest de împotrivire.

— Nu-mi mai vorbi despre asta, Aranka, te rog stăruitor.

Se apropie apoi de ea şi se aşează posomorât pe un scaun din faţa divanului.

— M-am culcat puţintel, căci voiam să fiu odihnit mâine dimineaţă, pentru ca să-mi pot vedea de treburi la Marsilia, dar un vis urât m-a făcut să mă trezesc speriat. Am văzut aplecându-se deasupra mea botul unui tigru, care mă fixa cu ochi fioroşi. Mi-era nu ştiu cum să rămân singur şi atunci am venit încoace. Hai să stăm de vorbă, Aranka, până se va lumina de ziuă!

Dar frumoasa cocotă clătină capul, obosită.

— Nu mă simt în stare pentru asta, Pueblo. Pleoapele îmi atârnă grele ca plumbul. Fă-mi plăcerea şi lasă-mă singură! Dacă vei coborî pe uscat la Marsilia, nu uita să-mi aduci ceva daruri. Asta-i singurul lucru ce-mi face puţină bucurie în situaţia mea nenorocită.

— Îţi voi îndeplini dorinţa, Aranka, şi voi pleca de lângă tine, deşi în pieptul meu arde o văpaie ca în adâncurile vulcanului Vezuviu. Dormi câteva ceasuri şi între timp vom ajunge în portul Marsiliei. Acolo voi coborî pe uscat şi într-un ceas voi fi înapoi. La revedere, scumpa mea.

O cuprinse în braţe şi o acoperi cu sărutări, apoi se îndreptă spre uşă. Din prag, însă, se întoarse înc-odată şi aruncă o privire lungă spre amanta sa.

— Aranka, şopti el, nu pot scăpa de gândul că eşti în căutarea unui mijloc ca să te eliberezi. Fii cu băgare de seamă, căci asta te-ar putea costa viaţa!

Ea nu găseşte cu cale să-i răspundă, ci-şi întoarce capul spre perete, prefăcându-se că doarme.

Spaniolul îşi muşcă buzele şi se îndepărtează.

Din dosul draperiilor patului, Hector Rammont auzise fiecare cuvânt schimbat între cei doi.

— Să procedăm cu cap, Aranka, îi spune el după câteva clipe. Tu vrei să dobândeşti libertatea, eu la fel. Numai la Marsilia vom izbuti. Cum voi face, nu ştiu încă, dar cred că greutăţile nu vor fi atât de mari. Curaj şi hotărâre am în cantitate suficientă, şi astea sunt elementele principale în asemenea întreprinderi.

— Îmi vei rupe şi mie lanţurile sclaviei şi după douăzeci şi patru de

ore vom fi la Paris.

— Dar cum stăm cu banii, iubito?

— Nu ai nimic, Hector?

El râde cu dispreţ.

— Am avut destul ca să trăiesc ca un paşă un an întreg, dar a trebuit să renunţ la tot şi să mă mulţumesc cu viaţa.

— Stăm prost în cazul acesta, căci afară de bijuteriile de pe mine, nici eu nu posed bani.

Rammont se plimbă câteva clipe prin cabină. Se opreşte apoi brusc şi rămâne în faţa frumoasei femei.

— Señor Pueblo, e milionar după cât ştiu, şopteşte el, dar cred că-şi ţine banii pe la băncile din străinătate. Însă, tot trebuie să existe vreo casetă pe bordul iahtului şi conţinutul ei cred că va fi suficient ca să ne asigure existenţa pentru câtva timp.

Ochii Arankăi aruncă fulgere.

— Ştiu unde se află caseta, Hector! Don Pueblo mi-a arătat-o o dată. Sunt într-însa peste o sută de mii de franci în aur şi bancnote.

Masca-Roşie zâmbeşte satisfăcut.

— Am bănuit eu asta, dovadă că sunt om inteligent. Comoara trebuie să intre în mâinile mele, dar cum se va întâmpla, e încă o enigmă. Pentru moment descrie-mi locul unde se află caseta şi cum se poate ajunge în încăperea respectivă.

— Don Pueblo ocupă trei încăperi, îi răspunde ea. În cea din fund se află caseta de oţel, înşurubată în podea. E însă, închisă cu o încuietoare secretă. Uşile celor două cabine dinainte sunt şi ele închise cu cea mai mare grijă, când Don Pueblo coboară pe uscat. De pază rămâne întotdeauna un marinar.

— Conţinutul casetei va cădea în mâinile mele, de asta sunt aproape sigur! răspunde Rammont, cu hotărâre. Fireşte că trebuie să aşteptăm până ce onorabilul Don Pueblo va părăsi iahtul.

— Dar cum vei ajunge în încăperile sale, Hector?

— Pe acelaşi drum pe care am venit încoace, scumpo. De data asta va merge mai lesne, căci desigur că ai la îndemână diferite unelte, care mi-ar putea uşura lucrul. Trebuie să-mi indici exact unde se află dormitorul lui.

— Vrei să cobori din nou în încăperea unde te-au închis?

— De ce nu, scumpa mea? Când e vorba de adus la îndeplinire o faptă mare, greutăţile nu m-au speriat niciodată. Cât e ceasul?

Aranka îi răspunde la întrebare.

— Atunci, vom fi peste o jumătate de ceas în portul Marsilia. Afară e încă întuneric, cu atât mai bine pentru noi. Acum mă înapoiez pe unde am venit şi tu vei aşeza la loc tabloul deasupra rupturii din tapet

Cu ajutorul Arankăi, Rammont caută un cuţit şi alte obiecte trebuincioase. După câteva minute se strecurase prin deschizătură şi

frumoasa cocotă atârnă la loc tabloul. Apoi se întinde înapoi pe divan, aşteptând desfăşurarea evenimentelor.

Se scursese ca la vreo jumătate de ceas şi de pe punte se auzi fluieratul strident al sirenei. Marsilia se vedea în zare.

Iahtul ancorează într-un loc retras al portului şi maşina e oprită. Între vas şi ţărm mai e o distanţă de câţiva metri. Marinarii primiseră poruncă severă să nu arunce puntea deocamdată.

Don Pueblo se îmbrăcase şi acum străbate gangul îngust. Figura lui e posomorâtă. Ca întotdeauna când coboară pe uscat, are în buzunarul de la spate un revolver cu şase gloanţe şi la brâu îi atârnă un cuţit spaniol, cu lama lată.

Pe covertă se întâlneşte faţă în faţă cu un marinar.

— Ce face individul din celula de jos? întreabă el, aspru.

— Stă nemişcat, stăpâne. Am fost mai acum câteva minute acolo şi am constatat că uşa e încuiată bine.

Fără să răspundă ceva, Don Pueblo se îndreaptă spre balustrada vasului şi face un semn celor trei marinari, care formează echipajul iahtului. Doi oameni aduc puntea şi o aruncă spre mal.

— Care din voi e de santinelă astăzi? întreabă Pueblo, înainte de a pleca.

Cârmaciul se apropie de el:

— Eu, señor. Cei doi camarazi ai mei vă roagă să le acordaţi o jumătate oră de libertate. Vor să şi cumpere ceva din oraş.

— Bine, răspunde spaniolul. Voi doi puteţi pleca, dar peste o jumătate de ceas să fiţi înapoi pe bord, altminteri sunteţi concediaţi. Tu, însă, Jan, vei retrage imediat puntea şi te voi aşeza de santinelă. Vei rămâne acolo până mă înapoiez eu. Revolverul îl ai?

— Da, señor. Alte ordine mai aveţi să-mi daţi?

Don Pueblo pusese de-acum piciorul pe punte şi răspunde:

— Nimeni nu trebuie să părăsească iahtul împotriva voinţei mele. Dacă prizonierul de jos, sau doamna din cabină, ar izbuti să scape şi să vină pe punte, alungă-i înapoi cu revolverul. În caz extrem poţi să-i împuşti şi eu nu te voi trage la răspundere.

Jan, timonierul, clătină capul.

Spaniolul ajunse pe ţărm şi se facu nevăzut în ceaţă.

După cum am amintit, locul unde ancorase iahtul e cam izolat.

După plecarea lui Pueblo, se îndepărtează şi cei doi marinari, care căpătaseră permisie pentru ei jumătate de ceas. Jan retrage puntea şi închide portiţa de metal a balustradei.

Coboară apoi în cabina sa, îşi ia revolverul greu şi o manta, apoi se reîntoarce pe punte. Îşi trage un scaun lângă balustradă şi se aşază pe el.

Pe ţărm totul e liniştit. Ceaţa e atât de groasă, încât de-abia se vede mâna înaintea ochilor. Maşina e oprită, niciun zgomot nu se aude din

adâncul vasului. Toate astea au o înrâurire adormitoare şi într-adevăr, nu trece mult şi Jan începe să sforăie, cu capul rezemat de balustradă.

În timpul acesta, Hector Rammont făcuse în grabă o gaură în peretele dublu, destul de mare ca să se poată strecura printr-însa.

Şi iată-l ajuns în prima cabină a spaniolului, unde luminile sunt aprinse. Străbate repede încăperea şi intră în dormitorul luxos mobilat. Dar uşa spre cabina unde se afla caseta, e încuiată.

O înjurătură scapă de pe buzele Demonului. Broasca pare să fie solidă, dar cu toate acestea trebuie s-o spargă, fie ce-o fi.

În afară de drugul de fier, are şi un ciocan şi un cuţit ascuţit. Dar aceste două unelte nu-i pot fi de niciun folos. Se întoarce în prima cabină şi caută un instrument mai bun. Aproape de tot de uşă se află fixat cu şuruburi de podea, un sfeşnic mare de bronz.

Cu o opintire, Rammont îl smulge şi-l trage spre uşa care duce în cabina unde se află caseta. Se foloseşte de sfeşnicul acesta ca de o pârghie şi izbuteşte într-adevăr să deschidă uşa.

Încăperea e mică şi neluminată, dar lumina care vine din dormitor e îndestulătoare. Caseta se află acolo, Rammont se lasă la pământ şi încearcă să deschidă capacul cu lovituri de ciocan.

Deodată, izbucneşte în râs.

Spaniolul uitase să încuie caseta. Capacul sare în sus la prima atingere şi mâinile Demonului se îngroapă în mormanul de aur şi bancnote.

Cu o repeziciune uimitoare Demonul îşi umple buzunarele, apoi, fără să mai piardă o clipă, coboară înapoi în închisoarea lui, de unde intră la Aranka.

Cei doi îşi cad în braţe, sărutându-se cu patimă.

Frumoasa cocotă îşi dezbrăcase între timp costumul oriental şi pusese pe dânsa o rochie obişnuită. Pe cap poartă o pălărioară de voiaj şi o mantie modernă îi învăluie trupul.

— Ai vreo armă, Aranka? întreabă Rammont.

— Niciuna! răspunde ea.

— În cazul acesta nu ne rămân decât ciocanul şi drugul de oţel; în definitiv ajunge şi nici zgomot nu face! murmură regele criminalilor.

El se pune pe lucru la broasca uşii şi în zece minute aceasta e deschisă.

— Acum să fim cu băgare de seamă! spune el încetişor. Mă voi strecura în cabina unde se află hainele marinarilor şi voi lua o mantie şi o pălărie. În costumul pe care îl am m-ar lua la ochi poliţiştii din port, rămâi aici lângă scară şi aşteaptă-mă până mă întorc!

Aranka se supune fără să rostească un cuvânt! E grozav de iritată căci peste câteva minute va fi liberă. Pueblo a plecat în oraş, dar se poate întoarce din clipă în clipă, căci gelozia îi roade inima.

Se scurg câteva minute până la înapoierea lui Rammont. Poartă o

mantie de culoare închisă şi o pălărie largă pe cap.

— Pe punte vom da de o santinelă, fii cu băgare de seamă! murmură ea.

El dă din cap şi se apleacă spre urechea ei.

— Voi urca singur sus, ca să-mi dau seama de situaţie. Dacă e o singură santinelă, nădăjduiesc să termin repede cu el. În afacerea asta tu nu-mi poţi fi de niciun folos, aşadar aşteaptă-mă până-ţi voi da un semn.

Ea vrea să-i mai răspundă ceva, vrea să-i spună că începe să pună la îndoială cuvintele sale, că el ar fi în stare s-o mai înşele o dată, dar Rammont o şi pornise pe scară în sus, ca o pisică.

Privirile-i agere examinează puntea iahtului. La mică depărtare vede o făptură sprijinită de balustradă.

— Asta e santinela!

De sub manta se vede ceva strălucind.

— O armă, murmură Rammont. Fii cu ochii în patru, băiete! Dar uite că doarme! Îl aud cum sforăie! Ehei, fiule, asta ţi-e pierzania!

Demonul se ridică încetişor şi păşeşte pe punte, cu ciocanul în mână, încă o clipă şi arma grozavă izbeşte cu putere…

Timonierul ridică mâinile în aer şi vrea să scoată un ţipăt, dar acesta îi moare pe buze. Ucigaşul îl înşfacă repede şi cât ai clipi îl azvârle în apa neagră.

— S-a făcut şi asta! murmură el apoi, cu un cinism revoltător.

Apoi, ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, îşi pipăie buzunarele să vadă dacă banii sunt acolo, şi se îndreaptă spre portiţa balustradei, pe care o deschide repede. Puntea e aşezată repede şi în clipa când pune piciorul pe ea, aude un zgomot în spatele său.

— Drace! exclamă el.

E Aranka!

— Hector! strigă ea, cu glas înăbuşit. Ce s-a întâmplat? Am auzit căderea unui corp în apă… Nu cumva ai omo?…

— Taci! strigă Demonul, care se oprise o clipă. Mi se pare că văd colo în ceaţă o făptură suspectă. Rămâi o clipă pe punte. Voi coborî pe ţărm să văd dacă „aerul e curat”.

— Nu mă înşeli, Hector? întreabă femeia, tremurând de spaimă.

— Ce tot îndrugi la prostii? Vezi şi tu dacă n-am dreptate!

Într-adevăr, o umbră se mişcă în ceaţă. Señor Pueblo nu poate fi, dar e probabil vreun marinar din port.

— Fereşte-te, însă, să-mi tragi clapa! mormăie frumoasa cocotă, în vreme ce el şi începuse să coboare puntea, tot pipăindu-şi aurul din buzunare.

Ajuns pe ţărm, Demonul îşi grăbeşte paşii, în vreme ce umbra se apropie tot mai mult.

— Opreşte! Stai pe loc! se aude deodată în tăcerea nopţii.

— Mii de bombe! scrâşneşte Masca-Roşie. Ăsta-i spaniolul. Trebuie să lucrez repede!

Îi dă în gând că nu are nicio armă la el. Ciocanul îl aruncase în apă şi cuţitul îl uitase în cabină. Doar cu mâinile putea lupta, faţă de revolverul spaniolului.

Acesta se apropie cu paşi mari de locul unde se află Rammont, şi în clipa când ajung faţă în faţă, Demonul se apleacă cu iuţeala fulgerului şi cu o săritură de pisică se dă în lături.

Un strigăt de furie scapă de pe buzele lui Don Pueblo şi în aceeaşi clipă a şi tras revolverul. Trei împuşcături se aud una după alta, dar răspunsul este un râs hohotitor.

— Individul a venit de pe iahtul meu şi nu e niciunul din marinari! scrâşneşte Don Pueblo. S-a întâmplat ceva, sunt sigur! Vai de Aranka, dacă are vreun amestec în treaba asta!

Îşi vâră repede revolverul în buzunar, în schimb scoate un pumnal ascuţit. N-ar avea niciun rost să pornească în urmărirea fugarului, căci ceaţa e prea deasă. Toată atenţia lui e îndreptată acum asupra iahtului. Cu paşi repezi se îndreaptă într-acolo, dar înainte de a pune piciorul pe punte, încearcă să pătrundă întunericul cu privirea.

Nu se zăreşte colo o făptură femeiască pe covertă? Da, da, e Aranka.

O gelozie turbată, amestecată cu furie, pune stăpânire pe sufletul spaniolului. Sângele începe să i se urce la cap, tâmplele îi zvâcnesc cu putere şi picioarele îi tremură. Numai degetele sale strâng cu putere pumnalul, a cărui lamă scânteiază în noapte.

*

Aranka auzise într-adevăr strigătul pe ţărm. O spaimă neţărmurită o cuprinse, căci recunoscuse glasul lui Don Pueblo. Probabil că gelozia îl făcuse să se înapoieze mai curând decât îşi propusese.

Văzuse bine cum Masca-Roşie dispăruse în ceaţă, auzise cele trei împuşcături, dar şi hohotul sinistru al Demonului.

Ea îşi adună tot curajul şi se apropie de portiţa balustradei. Doi, trei paşi pe puntea care se clatină şi va ajunge pe ţărm. Îşi strânge repede mantia în jurul trupului şi pune piciorul pe scândura umedă. Pe la jumătatea acesteia, însă, rămâne înlemnită în loc, căci Don Pueblo o ajunsese şi o apucă de umăr.

— Tu eşti, Aranka! răcneşte el.

— Dă-mi drumul! strigă şi ea, ca ieşită din minţi. Nu vreau să mă mai întorc în închisoarea în care m-ai ţinut, n-ai niciun drept să mă reţii împotriva voinţei mele. Voi striga după ajutor.

— Cocotă ordinară! scrâşneşte spaniolul şi ridică braţul să lovească. Ai fost a mea şi a mea vei rămâne, atâta vreme cât voi dori eu. Vei veni înapoi pe iaht şi voi purta eu de grijă să nu-mi mai scapi

atât de uşor.

— Nu vreau! Ajutor!… Ajutor!

— Te ucid dacă mai scoţi un singur strigăt! răcneşte Don Pueblo.

O luptă crâncenă se încinge între cei doi pe scândura îngustă. Un singur pas greşit şi unul din ei va cădea în mare.

Spaniolul întoarce repede capul, căci un sunet suspect îi ajunsese, la ureche. Vine dinspre partea unde se află postul de poliţie. Probabil că strigătul Arankăi fusese auzit.

— Ajutor! Veniţi-mi repede în ajutor! strigă cu disperare femeia. Vrea să mă omoare! Ajutor!

Se aud glasuri în ceaţă. Poliţiştii se apropie.

Spaniolul ridică pumnalul şi-l apropie de pieptul Arankăi. Ea caută să se smulgă, vrea să fugă în ultima clipă, dar simte ceva rece pătrunzându-i în inimă. Ţipătul îi moare pe buze şi se transformă într-un gâlgâit înfiorător. Mâinile ei se încleştează de braţul lui Don Pueblo, ca şi cum ar vrea să-l tragă după sine în bezna morţii. El, însă, o împinge cu furie şi trupul nenorocitei femei se prăbuşeşte în apa Mării Mediterana.

În aceeaşi clipă îşi fac apariţia doi poliţişti.

— Ei, ce s-a întâmplat aici? strigă unul din ei, omului care stă nemişcat pe scândura de legătură a iahtului. Răspunde, sau de nu, tragem!

Don Pueblo se apropie de ţărm.

— Nu e nevoie să trageţi, spune el, cu glas obosit. Vă stau la dispoziţie.

— Cine eşti dumneata şi ce au fost ţipetele de ajutor?

Liniştea şi demnitatea cu care se prezintă spaniolul în faţa poliţiştilor, fac o impresie puternică asupra acestora. Unul din ei îndreaptă lumina lanternei asupra lui şi făptura bine legată a lui Don Pueblo, îmbrăcat cu eleganţă, apare în toată măreţia ei.

— Cine sunteţi? întreabă poliţistul, de data aceasta mai politicos.

— Proprietarul iahtului pe care-l vedeţi în faţa dumneavoastră, răspunde calm cel întrebat. Numele meu este Don Pueblo. Voi prezenta hârtiile la poliţie.

Auzind numele acesta, reprezentanţii forţei publice duc mâna la chipiu, salutând respectuos.

— Îmi pot îngădui întrebarea ce rost aveau strigătele de ajutor, señor? întreabă în cele din urmă unul din poliţişti. Ni s-a părut că am zărit o a doua persoană lângă dumneavoastră pe punte. Ne-am înşelat oare?

— Nu, domnilor, nu v-aţi înşelat deloc, răspunde spaniolul. Am vârât pumnalul în inima amantei mele, o cocotă pariziană pe care o ţineam de câtva timp pe iahtul meu. Cadavrul l-am aruncat în mare, nu vă mai daţi osteneala să o salvaţi! Când mâna lui Pueblo mânuieşte

pumnalul nimereşte la sigur. Veţi pescui doar un cadavru din apă şi pentru asta aveţi timp destul când se va lumina de ziuă.

Vorbise cu o linişte înfiorătoare. Poliţiştii rămân înlemniţi şi nu ştiu ce să răspundă. În cele din urmă unul dintre ei spune cu glas nesigur:

— Don Pueblo, vă somez să mă urmaţi la secţie, unde domnul comisar vă va lua interogatoriul. Dacă lucrurile stau într-adevăr aşa cum susţineţi, atunci fireşte că…

Poliţistul se opreşte fără voie. Don Pueblo râde încetişor.

— Te pricep prea bine, spune el. Am comis o crimă împotriva unei femei, care m-a înşelat cu un criminal primejdios, pe care l-am pescuit din mare în cursul drumului. Ştiu că fapta comisă de mine, înseamnă în acelaşi timp pierzania mea. Aveţi bunătatea şi veniţi cu mine pe corvetă. Nu aud nicio mişcare acolo şi bănuiesc că singura santinelă pe care am lăsat-o de pază, a căzut victima acestor doi mizerabili.

— În privinţa aceasta veţi avea lămuriri mâine dimineaţă, când va fi cercetată apa. Ce vreţi să faceţi pe iaht, señor? întreabă cu bănuială, poliţistul.

— Vreau să-mi iau hârtiile şi cred că n-aveţi motiv să-mi refuzaţi cererea aceasta.

— Dacă ne îngăduiţi să vă însoţim, n-avem nimic împotrivă.

Pe buzele spaniolului se înfiripă un zâmbet ciudat, în vreme ce urcă puntea spre coverta iahtului. Poliţiştii îl urmează, dar nu pot observa zâmbetul lui.

Pueblo ajunsese la locul unde fusese doborâtă santinela.

— Fiţi buni şi îndreptaţi încoace lumina lanternei, se adresează el poliţiştilor.

Aceştia se execută imediat. Spaniolul se apleacă şi ridică de jos ciocanul greu.

— E pătat de sânge, zice el, calm. Acum ştiu în mod precis că fuga plănuită a amantei mele, a fost precedată de uciderea timonierului. Luaţi în păstrare arma aceasta, domnilor!

Poliţistul ia ciocanul din mâna spaniolului, apoi îl urmează pe acesta în interiorul iahtului. Ajuns în faţa cabinei sale, Don Pueblo o deschide.

— De fugit nu pot fugi, domnilor; mă puteţi aştepta afară! zice el, cu o privire ciudată în ochii întredeschişi. În cinci minute sunt îndărăt şi vă stau cu totul la dispoziţie.

Poliţiştii aprobă din cap şi Don Pueblo intră în cabină, închizând uşa în urma sa.

*

Spaniolul rămâne în mijlocul încăperii luminate şi de-abia acum chipul i se schimonoseşte în mod groaznic. Cu un răcnet de mânie se

năpusteşte în cabina din fund şi în aceiaşi clipă a şi descoperit furtul.

Dar pierderea banilor nu l-ar îndurera prea mult, dacă prin aceasta n-ar avea o dovadă că Aranka l-a înşelat într-adevăr cu un ticălos.

Pueblo rămâne nemişcat clipe îndelungate, răsuflând din greu. O lume întreagă de sentimente îi trece prin suflet… apoi dă din umeri şi se-ndreaptă calm spre un dulăpior, care se află într-un colţ al cabinei. Îl deschide şi atunci ies la iveală câteva sticluţe, din care alege repede una. Cu un zâmbet înfiorător o duce la gură, dă pe gât conţinutul, apoi o aruncă pe podea.

Don Pueblo rămâne câteva clipe nemişcat în mijlocul cabinei, apoi trupul începe să i se clatine pe picioare şi chipul i se schimonoseşte. Cu o lovitură surdă cade la pământ, unde rămâne neînsufleţit.

Poliţiştii aşteaptă zadarnic pe coridor, în faţa uşii. În cele din urmă, unul din ei o deschide încetişor şi din câţiva paşi ajunge în cabină unde zace întins cadavrul. Se apleacă asupra lui şi murmură către colegul său:

— E mort ca toţi morţii. Oamenii ăştia bogaţi au întotdeauna la-ndemână mijlocul să scape din încurcătură. Rămâi tu aici de pază, Louis, eu mă duc să anunţ la secţie.

Peste zece minute, comisarul vine însoţit de câţiva agenţi. Iahtul lui Don Pueblo este sechestrat până la sosirea reprezentanţilor parchetului.

Între timp, Masca-Roşie ajunsese la o casă dărăpănată unde găseşte o ascunzătoare. Dar nu rămâne mult timp acolo, căci arde de curiozitate să ştie ce s-a petrecut pe ţărm.

Ca un şarpe se furişează în umbra caselor şi ajunge la un loc de unde poate observa nestingherit desfăşurarea lucrurilor.

Aranka e moartă, ucisă cu pumnalul de spaniolul gelos. Asta şi voise el.

După un sfert de ceas se furişează mai departe prin străduţele întortocheate ale marelui port francez şi a doua zi trage la un hotel din centrul oraşului, după ce îşi schimbase cu totul înfăţişarea. De aici trimisese telegrama către Ochi-de-Pisică, dar înainte ca acesta să poată ajunge la Marsilia, Demonul călătorea în expres spre Paris.

Capitolul 145 – Copilul lui

În vila „La Patrie”, „Vipera” continuă să vegheze cu grijă asupra copilei sale, Margot.

Tânăra mamă se restabilise aproape complet. Copilul contelui Eberhard stă culcat în perniţe de mătase şi Margot se îngrijeşte de el cu duioşie nespusă.

Adesea lacrimi fierbinţi o podidesc şi se aruncă în genunchi lângă pătuţul micuţului nevinovat.

De la Eberhard nu aflase nimic. Şi cu toate acestea, însănătoşirea ei începuse din ziua când aflase că scumpul ei iubit trăieşte.

Într-o după amiază se auzi clopotul la poarta vilei. Servitorul alergă într-acolo şi văzu un străin la grilaj.

— Trebuie să vorbesc imediat doamnei Vacher, într-o chestiune foarte importantă, zice acesta.

— Numele dumneavoastră, domnule? întreabă servitorul.

Străinul stă pe gânduri câteva clipe, apoi răspunde calm:

— Aş dori să rostesc numele meu numai în faţa stăpânei dumitale. Nu trebuie să te temi că aş putea face vreun rău uneia din cele două doamne. Îţi dau chiar asigurarea că nu vei avea de îndurat niciun fel de neplăceri dacă-mi vei da drumul să intru, fără să mă anunţi.

Cuvintele liniştitoare ale străinului izbutesc să înfrângă cerbicia servitorului credincios. El primise poruncă să nu lase acces în vilă niciunui om străin, dar de data aceasta un glas interior îl îndeamnă să facă o excepţie.

— Am toată încrederea în cuvintele dumneavoastră, domnule, spune el şi deschide poarta.

Vizitatorul e elegant îmbrăcat, înalt de statură şi face o impresie cât se poate de bună. Alături de servitor el păşeşte pe aleea ce duce spre vilă.

— O voi anunţa pe doamna Vacher, spune servitorul.

Dar în aceeaşi clipă se deschide o uşă şi în pragul ei îşi face apariţia, „Vipera”.

Străinul se apropie repede de ea.

— Mă iertaţi, doamnă, dacă am cutezat să intru în felul acesta, zice el. Daţi-mi voie să vă spun ce mă aduce încoace şi atunci cred că nu-mi veţi lua în nume de rău.

„Vipera” pălise. Ea face un semn servitorului să se-ndepărteze, apoi se adresează vizitatorului, cu glas tremurat de emoţie:

— Dumneata aici, conte Eberhard? Am auzit doar de curând că ai fost arestat şi judecătorul de instrucţie refuză să-ţi acorde liberarea pe cauţiune?

Contele Eberhard – căci el e – răspunde:

— Aşa e, doamnă. S-a făptuit o adevărată crimă judiciară împotriva mea, prin aceea că am fost arestat, numai pentru faptul ca am căutat s-o trag la răspundere pe nemernica mea soţie. Dar ce vreţi? Leonie nu se dă în lături de la niciun mijloc. Ea ar fi în stare să calce peste cadavre, căci ştie prea bine că ar fi pierdută, dacă lumea m-ar recunoaşte pe mine drept soţul ei. Trebuia, deci, găsită o cale salvatoare pentru ea şi, oricât ar părea de necrezut, a găsit-o. În coşciugul de la Hohenegge zace un bărbat pe care eu nu-l cunosc, dar care se aseamănă în chip uimitor cu mine şi asupra mea continuă să apese bănuiala unei înşelătorii monstruoase.

— Şi cu toate astea ai izbutit să fii liber! zice „Vipera” şi arată spre un scaun.

El o lămureşte în câteva cuvinte asupra celor petrecute şi adaugă:

— Dacă mă vedeţi aici înseamnă, de fapt, că am comis o ilegalitate. Mi-a fost interzis să părăsesc Germania, atâta vreme cât apasă asupra mea o bănuială. Dar eram grozav de neliniştit, simţeam nevoia să vin încoace, la Monaco, căci Leonie e şi ea aici şi pune la cale o nouă faptă criminală. Am plecat sub nume fals şi deghizat. O ştiam pe Margot sub scutul dumneavoastră, dar în definitiv sunteţi numai două femei şi nu ştiaţi nimic de faptul că Leonie a sosit din nou aici.

„Vipera” priveşte surprinsă.

— Într-adevăr, n-aveam nicio bănuială în privinţa asta, domnule conte, mărturiseşte ea. Şi asta e cu atât mai de mirare, cu cât nu fac parte dintre acele femei care suferă de miopie, ca să zic aşa. Ocupaţia mea dinainte, în serviciul poliţiei secrete din Paris, mi-a ascuţit simţurile foarte mult. Fireşte, însă, că n-am putut bănui prezenţa aici a contesei Leonie, tocmai acum, când se simte atâta nevoie de ea la Hohenegge. Dar credeţi într-adevăr că femeia aceasta criminală plănuieşte ceva împotriva lui Margot?

— Sunt perfect convins de aceasta şi presimţirile mele nu m-au înşelat niciodată. De aceea n-am mai avut astâmpăr în Germania, când am auzit că Leonie a plecat încoace. Nădăjduiesc că ea nu bănuieşte nimic despre prezenţa mea şi trebuia să facem tot posibilul să nici nu afle.

„Vipera” îşi trece mâna peste frunte.

— Dar ce se va-ntâmpla acum, domnule conte? întreabă ea.

Eberhard îşi îndreaptă privirea-i întristată asupra mamei lui Margot:

— Eu sunt aici, doamnă, şi ştiu că numai la câţiva paşi de mine trăieşte femeia căreia îi aparţine inima mea şi-i va aparţine întotdeauna. Tremur la gândul că nenorocita ar putea cădea jertfă vreunei curse întinse de Leonie şi aş fi în stare să stau de pază zi şi noapte la pragul uşii sale. Dar mai ştiu încă ceva, un lucru care m-a tulburat în mod grozav, dar în acelaşi timp m-a făcut să simt o fericire dumnezeiască. Margot a devenit mamă, mama copilului meu! Nu e aşa, doamnă?

„Vipera” înclină uşor capul.

Contele Eberhard îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Mama copilului meu! geme el. Bănuiţi oare, ce cuprinzătoare sunt cuvintele acestea pentru mine? Am vrut să fac din Margot soţia mea şi Dumnezeu mi-e martor că n-am avut niciun gând ascuns, atunci când din îmbrăţişarea trupurilor noastre s-a pus temelia unei vieţi noi. Dar soarta a dezlănţuit o furtună asupra capetelor noastre, fulgerele ne-au lovit în plin şi distrugându-ne fericirea. Tatăl meu ucis, Margot

sub acuzaţia unei crime înfiorătoare, părăsită de propriul ei tată şi eu nevoit să cred în vinovăţia ei. Am suferit vum nici nu vă puteţi face idee. Şi apoi, când a început să mi se lumineze înaintea ochilor, când am vrut s-o atrag spre mine, ca să lupt împotriva Leoniei şi a lumii întregi, Margot, m-a respins! Bănuiesc sau ştiu în parte astăzi de ce s-a întâmplat aceasta… numai de dragul propriei mele fericiri. Şi astfel am devenit soţul Leoniei şi prin asta cel mai nefericit om de pe pământ. Doamnă, lăsaţi-mă să păşesc în faţa lui Margot, îngăduiţi-mi favoarea să-i pot săruta mâinile. Nu vreau s-o înspăimânt, şi mă voi retrage în tăcere, dacă ea va cere asta de la mine. Dar nu pot să rămân aici fără să arunc măcar o privire asupra copilului meu, pentru care tremur azi ca şi pentru Margot.

Contele Eberhard face o pauză şi rămâne în faţa „Viperei”, respirând din greu. În odaie domneşte linişte de moarte, o rază de soare tremură pe covorul colorat şi fosta detectivă pariziană se ridică încetişor.

— Îţi pricep bine suferinţa, domnule conte, zice ea, privindu-l cu compătimire. Dea Domnul să nu dureze prea mult până ce nevinovăţia dumitale va ieşi la lumină şi femeia aceea demonică îşi va primi pedeapsa. Dar dacă pentru Margot va mei străluci cândva soarele, asta nu cutez să nădăjduiesc, căci nenorocita a suferit prea mult.

— Pot s-o văd, doamnă? întreabă din nou contele, cu ton rugător. Duceţi-vă la dânsa şi pregătiţi-o pentru sosirea mea. Nu vreau s-o înspăimânt, voi rămâne ca un cerşetor în faţa ei, dacă aşa va cere. Numai vă rog să nu mă trimiteţi nemângâiat de aici.

— Vino! spune „Vipera”, după o clipă de gândire.

Eberhard o urmează pe fosta detectivă şi amândoi urcă scara spre etaj.

— Aşteaptă o clipă aici, domnule conte, spune „Vipera”, în coridor.

Eberhard începe să meargă cu paşi repezi încolo şi-ncoace. Inima îi bate cu putere şi cele câteva minute de aşteptare îi par o adevărată veşnicie. În sfârşit, uşa se deschide încetişor.

— Intră înăuntru, domnule conte, Margot te aşteaptă, zice fosta detectivă, cu vocea slabă.

Eberhard îşi apasă mâna pe piept, intră în vestibul, apoi desface draperia care dă în odaia lui Margot.

În încăperea cochet aranjată zăreşte pătuţul copilului şi alături făptura tinerei mame. Ea este palidă, dar stăpână pe sine şi numai mâinile şi le apasă pe pieptul ce zvâcneşte cu putere. Copilaşul doarme liniştit în pernele de mătase şi nu bănuieşte nimic din ce se petrece în jurul său.

„Vipera” se retrăsese în vârful picioarelor. Nu vrea să-i deranjeze pe cei doi prin prezenţa sa.

— Margot! exclamă buzele tremurânde ale contelui.

Privirile celor doi se întâlnesc, adâncindu-se unele într-altele. Şi deodată, Eberhard întinde braţele şi se prăbuşeşte în genunchi în faţa femeii iubite. Ea vrea să se dea în lături, vrea să fugă, dar o părăsesc puterile. El îi şi apucase mâna şi o acoperă cu sărutări fierbinţi.

— În sfârşit, în sfârşit, îmi dăruieşti fericirea să pot fi în apropierea ta, Margot! murmură el, emoţionat peste măsură.

Apoi se ridică din genunchi şi ţinând-o de o mână, priveşte cu simţământ de nespusă duioşie, spre copilul din pătuţ.

— Copilul nostru! murmură el şi fericirea de care se simte cuprins îl face să se clatine pe picioare. De ce refuzi încă şi acum să-mi mărturiseşti, Margot, că inima ta îmi aparţine numai mie, că mă iubeşti şi acum cu aceeaşi căldură, ca atunci, în parcul din Hohenegge? Am auzit cuvintele tale disperate, când zăceam în stare de catalepsie în vila alăturată, pe catafalc. Am simţit cum te lupţi cu Leonie şi deşi înduram chinuri groaznice, nu-ţi puteam veni în ajutor. Faţă de lume tu erai nevoită să treci drept moartă, copilului nostru a trebuit să-i dai un nume străin, dar acum noi doi să stăm împreună şi să ne sfătuim dacă nu există niciun mijloc, pentru a redobândi fericirea pierdută.

Cuvintele lui au un efect binefăcător şi Margot răspunde:

— Noi nu ne mai putem bucura de fericire în lumea asta, ea ne-a fost răpită pentru totdeauna, Eberhard.

Atunci, braţele lui o cuprind cu patimă, ca în vremurile de odinioară, şi lipindu-şi capul de umărul bărbatului iubit, ea plânge multă vreme ca un copil.

Eberhard o duce spre pat şi amândoi se aşează, unul lângă altul.

— Lacrimile îţi vor aduce uşurare, Margot, şi apoi vom vorbi despre viitorul nostru, spune el cu glas blând şi-i mângâie părul blond.

Deodată ea tresare speriată şi se dă în lături.

— Ce fac, Dumnezeule? Orice s-ar întâmpla, tu eşti soţul Leoniei şi gura ta nu trebuie să mă atingă. Ruşinea şi dispreţul va urmări şi pe bietul copilaş, până la sfârşitul vieţii sale.

Dar contele Eberhard clatină capul cu energie. Acum, când se află iarăşi în apropierea lui Margot, curajul pune din nou stăpânire pe el şi cu glas hotărât răspunde:

— Nu, Margot, nu vorbi în felul acesta! Voi cunoaşte de acum încolo o singură ţintă în viaţă, pe care o voi urmări cu jertfirea ultimei picături de sânge din mine. Şi această ţintă este să redau copilului de colo numele meu şi onoarea ce i se cuvine. Fireşte, Leonie a devenit, cu numele, soţia mea, dar demult m-am depărtat de ea cu scârbă, şi i-am apus lucrul acesta în faţă, iar ea m-a împroşcat cu vorbe grozave.

— Dar ce ţi-a spus, Eberhard? întreabă Margot, cu spaimă.

— N-am înţeles-o prea bine poate că numai furia fără margini a făcut-o să rostească aceste cuvinte: sărac ca un cerşetor, alungat cu

câinii, să părăsesc domeniul meu, Hohenegge, dacă va vrea dânsa astfel. Întrucâtva şi-a adus la îndeplinire ameninţarea, atunci când am venit ca s-o predau pe mâna parchetului. M-a făcut escroc, învinuindumă că nu urmăresc altceva decât să dobândesc titlul şi averea decedatului conte.

Margot se simte uşurată.

— Nu ţi-a amintit nimic despre vreo taină? întreabă ea.

— Nu, nimic. Enigma asta întunecată apare necontenit şi eu caut zadarnic s-o dezleg. Tu posezi cheia, Margot, probabil şi mama ta, dar niciuna din voi nu vreţi şi vorbiţi. N-a venit încă timpul să mă lămuriţi şi pe mine?

— Nu mă chinui, Eberhard, te implor! Mama trebuie şi ea să tacă! De ce o face încă Leonie, deşi tu i-ai aruncat dispreţul în faţă, bănuiesc întrucâtva dar prea bine nu pricep. Dacă aş cunoaşte vreun mijloc să fac să dispară acest secret din lume, aş fi cât se poate de fericită, dar din nenorocire nu există niciunul şi de aceea trebuie să tac până la mormânt. Îl implor pe Dumnezeu zi şi noapte, ca Leonie să nu se folosească de această taină, pentru a ne arunca în nenorocire.

Contele Eberhard clatină capul şi pe fruntea lui apare o cută întunecată.

— Aşadar, mă lăsaţi să rătăcesc în ceaţă, probabil pe marginea unei prăpăstii, pe care nici măcar n-o văd. Poate că m-aş putea apăra, dar voi refuzaţi a-mi da vreo indicaţie asupra drumului salvator.

În cuvintele lui e multă amărăciune. Margot i se aruncă atunci la picioare şi ridică mâinile implorator:

— Nu mi-o lua în nume de rău, Eberhard! Dacă tac, este numai pentru că tremur de dragul tău, al fericirii tale.

— Eu cred însă că această fericire se va pierde tocmai prin faptul că nu vreţi să vorbiţi, murmură dânsul. Dar îţi făgăduiesc, Margot, că nu vreau să mai insist, deoarece văd că nu vom ajunge la niciun rezultat. Acum, însă, să vorbim despre viitorul nostru, care se arată în culorile cele mai întunecate.

În cuvinte repezi, întrerupt adesea de Margot, el îşi istoriseşte păţaniile din ultimul timp. Ea se lipeşte sfioasă de dânsul şi din când în când buzele ei murmură:

— Sărman bărbat!

— Margot! strigă în cele din urma Eberhard, cu glas hotărât. De mult am rupt în inima mea legătura care mă ţinea strâns de Leonie. I-am spus deschis că imediat după înapoierea noastră la Hohenegge, voi introduce divorţul. Dar ea mi-a luat-o înainte, încercând să mă otrăvească. Acum s-a iscat între noi doi o luptă disperată. Dreptatea va ieşi învingătoare, în privinţa asta sunt sigur. Va mai trece puţin timp, până ce această femeie va zăcea la pământ, doborâtă. Atunci voi aduce o altă stăpână la Hohenegge şi aceea vei fi tu şi nimeni alta, Margot

El o priveşte cu dragoste nespusă, dar mâna ei, pe care o strânge într-a lui, tremură.

— Nu pot crede încă în minunea asta, Eberhard. Uiţi de piedicile care stau în calea noastră!

— Dimpotrivă, scumpa mea, mă gândesc la fiecare piedică, pe care duşmanii ne-o aruncă în cale. Bănuiala de omor, care plana cândva asupră-ţi, azi nu mai există. Ochi-de-Pisică, tatăl tău e şi el ferm încredinţat – ca şi procurorul – că Masca-Roşie l-a omorât pe tatăl meu. Numai dovezile precise lipsesc deocamdată. Eu voi aduce însă poliţia pe o urmă nouă, îi voi spune că Masca-Roşie a comis fapta în complicitate cu mizerabila Leonie, pentru ca să te distrugă pe tine, Margot. Lovitura a reuşit, după cum ştii prea bine. Între timp, însă, s-au petrecut multe lucruri, care se înlănţuie între ele, dar trebuie numai omul care să strângă toate inelele la un loc. Şi pentru scopul acesta îmi voi dedica eu toate puterile, îndată ce vântul îşi va schimba direcţia, nădejdile noastre vor reînvia din nou şi totul va fi bine cu timpul. Divorţul, care va aduce în public toată chestia scandaloasă, nu prea e necesar, cred, căci ştiu că până şi cel mai mare criminal, când vede că jocul e pierdut pentru el, recurge la ultimul mijloc ce-i stă la dispoziţie. Eu nu-i voi refuza Leoniei cele câteva picături de otravă, dacă mi le va cere.

Margot se cutremură şi murmură:

— Poţi face asta, Eberhard?

— Eu însumi nu, dar îi voi da prilejul şi voi purta de grijă ca poliţia să n-o stânjenească. Asta e mai mult decât o favoare, dacă te gândeşti cu câte crime s-a încărcat femeia asta.

— Şi dacă va refuza, Eberhard? Aş pune rămăşag de pe acum că aşa va face. O femeie ca Leonie nădăjduieşte până în ultima clipă şi niciodată nu-şi va lua viaţa de bună voie.

— În cazul acesta nu voi avea nevoie de nicio consideraţie, ci voi lăsa în sarcina justiţiei să facă cu dânsa ce trebuie. Şi acum încă ceva, Margot. Leonie a părăsit Hohenegge şi a venit încoace. A ştiut să se ascundă cu atâta dibăcie, încât nici măcar mama ta, vigilenta poliţistă franceză, nu ştie de prezenţa ei. Asta nu prevesteşte nimic bun, şi deoarece nu pot lipsi prea mult timp din Berlin, ţi-aş face propunerea să pleci cât mai curând. În Berlin se poate găsi lesne un adăpost pentru tine şi pentru mama ta. Acolo te voi putea lua sub ocrotirea mea şi a prietenului meu, pe câtă vreme aici, în Monaco, lucrul ar merge foarte greu. Nu trebuie să şovăim prea mult, căci simt cu precizie că Leonie plănuieşte o crimă nouă. Eşti de acord să plecăm chiar mâine după-amiază?

Margot rămâne surprinsă la auzul acestei veşti.

— Nu ştiu ce să răspund la propunerea asta, Eberhard, spune ea. Dacă Leonie se află într-adevăr în vila învecinată, atunci a venit

probabil să aranjeze unele chestiuni pe care le-a lăsat baltă, din pricina presupusei tale morţi. Nu va cuteza să întreprindă ceva împotrivă-mi, deşi până acum nu s-a dat în lături.

Eberhard clatină capul şi priveşte gânditor în pământ.

— Tăcerea ei nu-mi place deloc, Margot, este la fel ca liniştea dinaintea furtunii. Ce te reţine aici în Monaco? Vei găsi şi în patrie un adăpost plăcut, voi purta eu de grijă pentru asta. Mama ta va fi de acord cu propunerea mea. Vrei s-o chem să ne sfătuim împreună?

— Poate că e mai bine aşa, Eberhard.

Contele deschide uşa şi se adresează servitorului pe care-l întâlneşte pe coridor.

— Roag-o pe stăpâna dumitale să vină puţin până sus!

Peste câteva clipe „Vipera” îşi face apariţia. Dintr-o singură privire ea îşi dă seama de situaţie. Margot şi Eberhard şi-au spus ce aveau să-şi spună şi asta e cât se poate de bine, chiar dacă misterul întunecat asupra naşterii contelui nu trebuie să fie dat pe faţă încă.

Cele trei persoane stau acum de vorbă liniştite, sfătuindu-se asupra viitorului.

Cuvintele contelui găsesc teren prielnic la „Vipera”. Şi dânsa găseşte că tăcerea din vila învecinată nu este de bun augur.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, Margot, sunt şi eu de acord să plecăm mâine spre casă, în Germania, zice ea.

Toţi rămân înţeleşi şi după ce Eberhard îşi ia rămas bun de la cele două femei, părăseşte vila „Da Patrie”.

Capitolul 146 – Arestată

Ziua trece încetişor.

Contele Eberhard trăsese sub nume fals la un hotel, dar o nelinişte ciudată îl alungă parcă din casă. El ştie prea bine că „Vipera” veghează cu ochi deschişi asupra lui Margot şi că e obişnuită să observe totul din jurul ei, dar tocmai faptul că nu s-a petrecut încă nimic, îi dă de gândit.

Când se lasă întunericul, el îşi ia înfăţişarea pe care o avusese în cursul drumului de la Berlin încoace şi părăseşte pe furiş hotelul. Trebuie să comande trăsura care le va duce pe „Vipera” şi pe Margot la gară.

După ce a rezolvat chestia asta, se îndreaptă spre cartierul vilelor, în care locuiesc cele două femei cărora le poartă acum un interes atât de mare.

În faţa grilajului vilei „La Patrie” se opreşte şi se uită în grădină; totul e liniştit, nimic nu se mişcă.

„Vipera” se pregăteşte, probabil, pentru călătorie şi la ora hotărâtă se va urca cu Margot în trăsura ce va aştepta în faţa casei. De abia la

Berlin, contele Eberhard se va apropia de ele, deşi va călători împreună în acelaşi tren. Aşa stabiliseră.

Încetişor, păşeşte mai departe. O forţă misterioasă îl atrage spre casa, în care locuise câtăva vreme cu Leonie. Se opreşte şi aici în faţa grilajului şi zeci de gânduri îi trec prin minte.

— Şi ea e totuşi aici! murmură el.

Rămâne pe gânduri, ca în prada unei nehotărâri, apoi încleştează pumnii şi şopteşte din nou:

— Ne vom socoti noi, n-avea grijă!

Se întoarce, îndreptându-se iarăşi spre vila „La Patrie". Deodată, tresare puternic.

— Ce să însemne trăsura oprită acolo?

Câteva persoane coborâseră, tocmai dintr-însa. Lumina felinarului e destul de vie ca să-i îngăduie să recunoască cum că sunt slujbaşi ai justiţiei din Monaco. Ba chiar e şi un comisar în uniformă.

Un fior îi trece prin spate. Clopotul fusese tras şi servitorul îşi face apariţia.

— Ce doriţi, domnilor? întreabă el cu glas tare.

Un bărbat îmbrăcat în negru şi cu înfăţişare severă, răspunde:

— Deschide, în numele legii!

Servitorul se dă cu un pas înapoi, speriat, în vreme ce lui Eberhard nu-i vine să-şi creadă urechilor.

— Sfinte Dumnezeule, dar ce caută poliţia din Monaco în vila „La Patrie"? se întreabă el. Tocmai acum, cu câteva ceasuri înainte de plecarea lui Margot să se ivească o piedică în cale? Asta e cu neputinţă!

El stă în umbra zidului, şi poate auzi şi vedea totul.

Împotriva lui Margot şi a mamei sale nu poate exista niciun fel de bănuială doar, altfel n-ar fi rămas până astăzi netulburate. Să fi trădat cineva prezenţa lui?

— Nu auzi ce-ţi spun? se aude din nou glasul domnului îmbrăcat în negru. Te somez să deschizi poarta şi aceasta în numele legii, al cărei reprezentant sunt. Dacă şovăi o singură clipă, voi pune să se spargă broasca.

Servitorul îşi dă seama că n-are încotro şi deschide.

— Îmi veţi îngădui, domnilor, s-o înştiinţez pe stăpâna mea de vizita dumneavoastră! zice el. Pe cine trebuie să anunţ şi în ce chestiune veniţi?

Contele Eberhard nu prea aude lămurit răspunsul reprezentantului justiţiei, dar cu toate acestea se cutremură de groază. Domnii intraseră în parc şi numai vizitiul rămăsese pe capră. Câteva clipe stă gânditor, apoi coboară şi-şi face de lucru, pe la cai. Eberhard se foloseşte de împrejurarea aceasta pentru a deschide portiţa, care rămăsese descuiată, şi a intră şi el în parc.

Pe un drum lăturalnic el ajunge la vilă, tocmai când reprezentanţii legii pătrund în sala de la parter. Aceasta e luminată şi o mulţime de cufere stau îngrămădite lângă perete.

— Anunţ-o pe doamna Vacher că dorim să-i vorbim! spune domnul îmbrăcat în negru, în vreme ce comisarul discută în şoaptă cu un alt domn.

Servitorul vrea să se îndepărteze, dar tocmai atunci îşi face apariţia „Vipera" pe scară. E palidă la faţă căci se speriase la vederea persoanelor străine, între care se afla şi un poliţist.

Contele Eberhard intrase şi el în sală. Face în aşa fel încât să nu poată fi observat şi se ascunde într-un colţ.

— Ce vă aduce la mine, domnilor? întreabă „Vipera" cu glas tremurător. Nu sunt obişnuită să primesc vizite neanunţate şi v-aş ruga să-mi spuneţi de ce nu m-aţi înştiinţat prin servitor?

— Veţi auzi îndată, doamnă, de ce nu ne-am folosit de calea obişnuită, răspunde domnul în negru. În numele legii, al cărei reprezentant sunt, vă întreb dacă se află încă în casa aceasta presupusa văduvă a bancherului german Grosser?

„Vipera" îl priveşte cu semeţie pe interlocutorul ei.

— Aţi spus „presupusa" văduvă, domnule? întreabă ea. Doamna Grosser e încă aici, dar suntem tocmai pe punctul de a pleca în Germania.

Domnul în negru zâmbeşte ciudat:

— Ştim asta. Aveţi bunătatea şi chemaţi-o aici pe doamna Grosser.

— Nu va fi posibil, domnule, răspunde fosta detectivă franceză. Doamna Grosser a devenit mamă şi se află lângă copilul ei.

— Nu face nimic, cred că aveţi vreo doică sau o cameristă, care s-o poată înlocui câteva clipe, sună răspunsul aspru. Dacă doriţi, însă, să mergem noi la dânsa, nu avem nimic de obiectat.

— Nu, nu, se împotriveşte cu grabă „Vipera". Vă rog să-mi spuneţi un singur lucru, înainte de a o chema încoace pe doamna Grosser: ce vină apasă asupra ei?

— Veţi auzi când doamna se va afla în faţa noastră.

Fără să mai răspundă un cuvânt, „Vipera" se îndepărtează.

Contele Eberhard se stăpâneşte cu greu. El îi vede pe domnii rămaşi singuri în sală, vorbind în şoaptă între ei. Cuvintele pe care izbuteşte să le prindă, fac ca sângele să-i clocotească în vine. Nori grei s-au abătut dintr-odată asupra acestei case şi fulgerele au şi început să izbucnească dintr-înşii.

— Cine ne-a făcut asta? murmură el, ducându-şi mâna la frunte.

În clipa aceasta mama şi fiica îşi fac apariţia în capul scării. Amândouă par liniştite şi, ţinându-se de mână, coboară treptele.

— Eu sunt doamna Grosser, spune Margot, privind liniştită spre domnii din comisie. Ce doriţi să aflaţi de la mine?

Procurorul din Monaco, care conduce personal această acţiune, o măsoară pe tânăra femeie cu o privire pătrunzătoare. E frumoasă şi el simte o uşoară părere de rău că nu poate proceda cu mai multă consideraţie faţă de dânsa.

— Voi veni repede la chestiune, doamnă, răspunde el. Pretindeţi că sunteţi văduva răposatului bancher Grosser din Berlin?

— Aşa şi este, domnule.

— Bine, rămâneţi vasăzică la această susţinere. Spuneaţi că vreţi să plecaţi mâine, adică doamna de lângă dumneavoastră spunea lucrul acesta. Aş putea să ştiu încotro?

— Spre Germania, domnule, şi nu ştiu de ce n-aş avea dreptul să fac asta?

— Aveaţi de gând să plecaţi singură?

— Nu. Doamna Vacher urmează să mă însoţească, de asemeni intenţionez să iau cu mine şi copilul nou născut precum şi servitorii.

Procurorul schimbă o privire cu domnul de lângă el.

— Cine e tatăl copilului dumneavoastră? întreabă apoi. Mă iertaţi dacă vă pun această întrebare, care e însă foarte necesară.

— Trebuie să vă răspund la dânsa, domnule? întreabă Margot, îmbujorându-se. Ca văduvă a bancherului, întrebarea e de prisos.

— Rămâne la aprecierea dumneavoastră să răspundeţi sau nu. Vă avertizez, însă, că consecinţele le veţi suporta din vina dumneavoastră.

— De acord. Refuz să răspund la întrebarea aceasta, pentru faptul că în sinea ei este o insultă pentru mine.

— Ce legături există între dumneavoastră şi doamna Vacher? întreabă procurorul.

— Legături foarte fireşti, domnule. Doamna Vacher este mama mea.

— În cazul acesta găsesc foarte ciudat că aţi trecut sub tăcere până azi acest fapt.

— Aveam motive puternice.

— Să venim la chestiune, doamnă! zice procurorul aspru, străpungând-o cu privirea pe Margot. Poliţia din Monaco a primit în cursul zilei de astăzi un raport detailat, prin care sunteţi învinovăţită că trăiţi sub nume fals. Mai sunteţi acuzată că tot sub nume fals v-aţi căsătorit cu bancherul muribund Grosser, pentru a intra, astfel, în posesia marii sale averi. Dumneata n-ai fost fiica adoptivă a bancherului, ci Margot Hartenberg, urmărită în Germania pentru crimă. Negi lucrul acesta?

O tăcere de mormânt învăluie încăperea. Ca un trăsnet o loveşte pe Margot destăinuirea procurorului. Ea schimbă cu „Vipera” o privire disperată, dar în clipa aceasta nici fosta detectivă franceză nu-i poate da vreun sfat. Prea a venit pe neaşteptate totul.

— Te întreb înc-o dată dacă te numeşti Margot Hartenberg şi dacă

recunoşti că ai fost învinovăţită de a-l fi ucis pe contele Bertram de Hohenegge? se aude glasul tăios al procurorului.

Din ascunzătoarea sa, Eberhard vede zugrăvită pe chipul lui Margot drama care se desfăşoară în sufletul ei. Pieptul îi palpită cu putere şi privirile-i disperate rătăcesc de la unul la altul, dar nicăieri nu vede un semn de ajutor. Până şi mama ei stă ca împietrită.

Atunci el vrea să se năpustească în mijlocul sălii, vrea să se alăture de Margot şi să strige în gura mare, că totul e o înscenare a contesei Leonie. Dar în clipa aceasta buzele palide ale femeii iubite, murmură:

— Nu neg, domnule. Eu sunt presupusa moartă, Margot Hartenberg, dar mâna mea e curată şi nu eu l-am ucis pe contele Bertram de Hohenegge, chiar dacă toate indiciile sunt împotriva mea – ci un altul e ucigaşul, personajul acela demonic, care răspunde la numele de Masca-Roşie.

Procurorul dă din cap. Cuvintele acestea par să nu-l fi surprins prea mult.

— Masca-Roşie, regele criminalilor, care ne-a scăpat şi nouă în ultimul moment! Dar se va dovedi poate că dumneata ai fost în legătură încă de atunci cu acest ticălos fără pereche, în vremea când erai infirmieră în castelul Hohenegge şi în acelaşi timp amanta tânărului conte Eberhard.

Un ţipăt răsunător se aude în încăpere. Contele de Hohenegge nu se mai putuse stăpâni, se năpustise din ascunzătoarea sa şi se apropie de Margot, a cărei mână o ia într-a sa.

— Asta e o minciună diabolică, o înscenare murdară, căreia trebuie să-i cadă jertfă o fiinţă nevinovată! răcneşte el, tremurând din tot trupul.

Procurorul şi toţi ceilalţi rămân ca împietriţi.

— Ce-nseamnă asta? Cine eşti dumneata, de îndrăzneşti să intervii în felul acesta neobişnuit, în cursul anchetei noastre?

— Eu sunt contele Eberhard de Hohenegge, presupus mort!

Cuvintele acestea produc o adevărată stupoare. Procurorul auzise în treacăt de chestia morţii subite a contelui de Hohenegge, la Monaco, şi de transportarea în patrie de către soţia sa.

Dar că acest conte a înviat din morţi, asta nu ştia.

În clipa aceasta „Vipera” se apropie cu grabă de Eberhard, căci îşi dăduse seama imediat de situaţia primejdioasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule conte! exclamă ea, în şoaptă, nu mai rosti niciun cuvânt, altminteri eşti pierdut! Pe Margot n-o putem salva în clipa de faţă, din nenorocire, şi trebuie să lăsăm ca lucrurile să-şi urmeze calea lor, oricât ar fi de grozavă această cale. Dar dacă dumneata vei fi arestat din nou, atunci înseamnă că nenorocita va avea un prieten mai puţin.

Eberhard priveşte spre fiinţa iubită şi murmură:

— Margot, cum te-aş putea lăsa pe mâna acestor oameni? Voi lupta pentru tine până la ultima suflare. Acum când ştiu că îmi aparţii cu trup şi suflet, norii întunecaţi de deasupra capului meu s-au împrăştiat cu totul. Domnule procuror – se adresează el apoi magistratului, – vă rog să-mi îngăduiţi o scurtă convorbire în particular cu aceste două doamne. Vă dau cuvântul de cinste, că nu voi face nimic pentru a sprijini vreo încercare de fugă.

Procurorul rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi clatină capul ca hotărâre:

— Îmi pare rău, domnule, că nu vă pot satisface dorinţa. Am primit dispoziţii precise din partea justiţiei germane şi Margot Hartenberg – sau cum se mai numeşte – va fi expediată în ţara ei arestată. Aşadar, nici rămas bun nu vă puteţi lua de la dânsa.

Contele Eberhard se apleacă şi sărută mâna iubitei sale. Ea îl priveşte cu adâncă tristeţe, dar e complet resemnată.

— Să nu ne facem sânge rău, domnule conte, spune ea, cu ton mândru. Sunt pregătită pentru orice şi-mi dau seama că mi-aş putea înrăutăţi situaţia, dacă aş recurge la un mijloc disperat. Domnule procuror, vă făgăduiesc să vă urmez fără niciun fel de împotrivire, dar vă rog să-mi îngăduiţi a-mi lua rămas bun de la copil.

De data asta, procurorul răspunde imediat:

— Dacă admiţi ca faptul să aibă loc în prezenţa mea, n-am nimic împotrivă. Între timp, doamna Vacher îţi va împacheta lucrurile trebuincioase, apoi te voi ruga, să mă urmezi la trăsură.

Contele ţine încă mâna lui Margot într-a sa. Ea simte că un fior străbate trupul lui şi că izbuteşte numai cu greu să se stăpânească.

— Rămâi cu bine, Margot, inima mea sângerează, lăsându-te în părăsire, dar simt că n-am încotro! murmură el, cu glas înăbuşit de emoţie. Îţi fac însă o făgăduială, pe care o vei lua cu tine pe calea spinoasă: nu mă voi odihni până nu voi izbuti să scot la iveală întreaga ta nevinovăţie şi până nu-i voi fi strivit pe duşmanii tăi. Sunt perfect încredinţat că această comedie a fost pusă în scenă de Leonie. Vai de ea, dacă va da ochi cu mine acum!

Procurorul găseşte de cuviinţă să întrerupă convorbirea dintre cei doi.

— Grăbeşte-te, Margot Hartenberg!

Tânăra mamă scoate un oftat şi apleacă resemnată capul.

Alături de „Vipera” urcă scările, urmată de procuror şi ceilalţi domni din comisie.

Contele Eberhard rămâne singur în sală, se prăbuşeşte într-un fotoliu şi-şi îngroapă capul în mâini. Îşi dă bine seama nefericitul bărbat că pentru moment nu există nicio cale de scăpare. Demonul acela de femeie triumfase înc-o dată asupra lui.

După un sfert de ceas se aude sus deschizându-se o uşă. Eberhard

se ridică din fotoliu şi păşeşte spre ieşire. Piciorul lui e nesigur, se clatină ca un om beat.

Cele două femei, urmate de oamenii legii, coboară încetişor treptele. El le vede, întorcându-se din uşă.

Margot poartă o rochie simplă de călătorie. Unul din domni, duce valiza în care „Vipera" pusese obiectele trebuitoare. Acum se apropie cu toţii de uşa unde stă contele. În trecere, Margot îşi ridică privirile, îndreptându-le cu durere şi iubire, în acelaşi timp, spre chipul bărbatului, apoi îi întinde mâna.

— Rămâi cu bine şi nu mă uita! murmură buzele ei.

În afară de Eberhard, nimeni nu pricepuse aceste cuvinte.

— Niciodată nu te voi uita, ţi-o jur, Margot! spune el, şi se dă în lături.

„Vipera" îşi conduce copila până la trăsură.

— Urcă, te rog! se adresează procurorul tinerei femei.

Aceasta se aruncă înc-o dată la pieptul mamei sale şi câteva clipe nu se aud decât suspine înăbuşite. Apoi „Vipera" însăşi îi desprinde braţele şi o împinge încetişor în trăsură.

— Mai există încă un Dumnezeu pentru noi, Margot! spune ea, cu glas emoţionat. Crede într-însul, şi roagă-te lui, când disperarea va ameninţa să te cuprindă, în nopţile întunecoase. Trei oameni lucrează pentru tine şi va veni ziua când nevinovăţia ta va ieşi la lumină.

Margot nu mai are puterea să răspundă, ci se prăbuşeşte în colţul trăsurii.

Procurorul şi încă un domn urcă şi ei, apoi caii pornesc în goană pe caldarâmul străzii.

„Vipera" mai rămâne câteva clipe locului, ca împietrită. E cu neputinţă de descris simţămintele care se zbat în inima ei.

În cele din urmă se-ntoarce şi păşeşte încetişor spre vilă. Nici ea nu va mai rămâne acum aici, pe pământ străin, când scumpa-i copilă a fost dusă la închisoare.

Contele Eberhard îi apare în faţă.

— A plecat? exclamă el, cu un glas care o face pe biata femeie să se cutremure.

— Da! răspunde ea, aproape fără să-şi dea seama. Reculege-te, domnule conte, trebuie să ne adunăm forţele acum, ca să ne putem împotrivi puterilor duşmane. Ce gândeşti să faci?

Eberhard clatină capul şi în ochii săi luceşte o expresie sălbatică.

— Leonie e aici, o presimt, şi aş putea afirma chiar că s-a ascuns pe undeva, prin parc, pentru a vedea dacă lovitura ei criminală a izbutit. Dacă a cutezat într-adevăr să facă asta, dacă…

„Vipera" pune repede mâna pe braţul lui.

— Nu face imprudenţe, conte Eberhard, te implor în numele lui Margot! Fiica mea a plecat resemnată de aici, după ce i-am făgăduit să

nu mă despart o clipă de bietul ei copil. Asta a liniştit-o mult. Nu vrei să vii cu mine în casă, ca să stăm de vorbă asupra celor ce ne rămân de făcut?

— Voi veni, doamnă, fireşte că voi veni… dar acum lasă-mă, trebuie să ies de aici, altfel mă înăbuş!

Ea vrea să-l reţină, căci are o bănuială grozavă, dar el s-a smuls din mâinile ei şi se năpusteşte ca un ieşit din minţi spre poarta parcului.

— Sărmanul de el! murmură dânsa, privind lung după el. Ajută-i Doamne, să nu făptuiască o imprudenţă!

Bătrânul servitor al bancherului Grosser, pe care Margot îl luase cu dânsa din Berlin, vine dinspre vilă. Credinciosul om are lacrimi în ochi.

— Ce nenorocire, doamnă! exclamă el.

— Să nu ne pierdem nădejdea, moşule! îi zice „Vipera". Şi acum încuie bine poarta, căci trebuie să fim cu ochii-n patru asupra copilaşului care se află în camera de sus.

Bătrânul clatină doar capul şi se îndepărtează să îndeplinească porunca.

Capitolul 147 – Lupta unui demon

Contesa Leonie de Hohenegge a sosit într-adevăr la vila ei din Monaco.

Camerista Dora dispăruse şi Anton rămăsese în Germania. Nu-i rămânea, deci, decât să angajeze noi servitori.

Fata pe care o angajase demonica femeie, nu ştie nimic despre întâmplările misterioase din ultimul timp. Stăpâna ei n-o scapă o clipă din ochi şi i-a dat poruncă să nu se arate în afara parcului şi să nu stea de vorbă cu nimeni.

Prin faptul că nici Leonie nu părăsise casa în timpul zilei, prezenţa ei rămase tăinuită. Cu toate acestea, începuse din prima clipă să lucreze la planul ce-l făurise.

Aflase că Margot continuă să locuiască în vila „La Patrie" împreună cu femeia aceea bătrână, fosta poliţistă în serviciul poliţiei secrete din Paris.

Timp îndelungat contesa stătuse la gânduri dacă să cuteze într-adevăr s-o trădeze pe Margot şi să determine arestarea ei. În cele din urmă se hotărî, căci se temea că Eberhard, fiind în libertate, va căuta s-o recucerească pe fosta lui amantă.

Ea nu ştie că soţul ei părăsise Berlinul, pentru a veni la Monaco, dar presupune că va trimite un om de încredere pentru a o readuce în patrie pe Margot.

Ura ei împotriva acestei femei nu se micşorase deloc, dimpotrivă, căpătase un caracter fanatic. Nu numai pe Margot vrea s-o piardă, ci şi

pe copilul ei.

Prima lovitură o îndreaptă asupra tinerei mame. Doar două telegrame adresate poliţiei din Berlin şi soarta lui Margot e pecetluită. Autorităţile din Monaco vor fi rugate pe cale oficială să aresteze şi să extrădeze pe numita Margot Hartenberg, urmărită sub bănuiala de crimă şi care a fost considerată moartă câtva timp.

Leonie calculase cu exactitate cât timp va trebui să dureze, până să se producă arestarea. Când începu să se însereze, ea nu-şi mai găsi astâmpăr în casă şi ieşind afară, se furişă până la gardul de verdeaţă, care despărţea vila ei de aceea a lut Margot. Găsi repede un loc de unde putea observa intrarea în „La Patrie" şi se puse la pândă.

Un ceas întreg aşteaptă, dar nimic nu se întâmplă.

Deodată, însă, i se pare că aude uruitul unor roţi de trăsură. Şi-ntr-adevăr, în faţa vilei vecine se opreşte o trăsură.

— Ei sunt! murmură criminala, cu glas tremurat.

În faţa intrării vilei „La Patrie" arde o lanternă. Servitorul apare la poartă, apoi dispare din nou.

Leonie nu simte niciun fel de oboseală, deşi stă de mai bine de un ceas pe locul acesta. Ochii ei scânteiază de curiozitate şi rămân fixaţi asupra intrării vilei.

Se scurg încă vreo câteva minute, apoi se aude iarăşi zgomot de paşi: câteva persoane urcă treptele casei.

— Sunt reprezentanţii justiţiei, bucură-te, cocotă ordinară! scrâşneşte ea. Îşi propune să rămână aici, până ce femeia pe care o urăşte de moarte, se va urca în trăsură.

Deodată, însă, tresare speriată, căci pe treptele vilei apare o siluetă bărbătească. Ea nu-i poate vedea chipul, dar fără voie se loveşte cu mâna peste frunte.

— Contele Eberhard! murmură ea. Dar nu… nu… asta e cu neputinţă. Chiar dacă a fost eliberat din arestul preventiv, i s-a pus, desigur, în vedere să nu părăsească Germania. Trebuie să mă fi înşelat.

Se scurge o bucată bună de timp, apoi apar din nou persoane în uşa vilei.

— Vin! Ei sunt, cu Margot prizonieră în mijlocul lor! şopteşte Leonie. Ah! ce bine-mi pare! Planul meu a reuşit de minune.

După ce vede trăsura îndepărtându-se, Leonie se înapoiază în grădină. Merge gânditoare, cu pieptul tresăltând de bucurie. Îşi propune să plece cât mai curând din locurile acestea, îndreptându-se spre Londra sau Paris.

Deodată se opreşte brusc. Cum de putuse să uite că dincolo, în vila „La Patria", mai e încă un duşman al ei, – copilul?!

Mama în închisoare şi copilul… răpit şi aruncat în mare. Da, asta trebuie să facă.

Cu paşi repezi se îndreaptă spre casă. Simte nevoia să rămână

singură în noaptea asta, pentru a întocmi planul în amănunţime. Prea uşor nu va fi să pună mâna pe micuţ, căci desigur că „Vipera” veghează cu străşnicie asupra lui. Dar Leonie a învins greutăţi mult mai mari şi e sigură că va izbândi şi de data aceasta.

Ajunsă în faţa vilei, demonica femeie tresare speriată. Cine se plimbă prin parc la ora asta târzie?

Ea se întoarce repede, căutând o ascunzătoare. Dar în aceeaşi clipă apare la câţiva paşi doar de dânsa silueta unui bărbat.

Cei doi oameni se privesc ţintă câteva clipe, apoi străinul se năpusteşte la ea, cu un ţipăt înăbuşit. Dânsa încearcă să fugă, vrea să scoată un ţipăt, dar celălalt a şi ajuns-o, o apucă cu mâinile şi o împinge la pământ.

— Contele Eberhard! exclamă ea, ca în vis. Ce vrei de la mine?

— Ah! Mă recunoşti în sfârşit ca soţul tău! strigă el, în tăcerea nopţii. Suntem singuri acum, niciun procuror sau judecător de instrucţie nu se află pe aproape ca să ne poată auzi. Mărturiseşte că tu ai pus la cale comedia de astăzi împotriva bietei Margot!

Leonie îşi revenise din spaimă şi încearcă cu disperare să scape din strânsoarea lui.

— Strig după ajutor, poliţia te va aresta ca escroc! răcneşte ea.

— Cine este mortul pe care l-ai băgat în sicriul mei, cu ajutorul ticălosului tău amant, Anton? o întreabă el, pe ton agresiv, strângând mai tare mâinile în jurul gâtului ei.

— Ah! lasă-mă! gâfâie criminala. Vrei să făptuieşti un omor?

— Ţi-ai meritat moartea de mii de ori, căci eşti un diavol, nu o femeie.

Ea vede lucirea sinistră din ochii lui, ştie prea bine că nimeni nu-i poate veni în ajutor, căci servitorii dorm probabil. Şi atunci, se simte cuprinsă de o spaimă de moarte.

— Ucigaşule! strigă ea, înăbuşit.

Încearcă să se ridice, dar în zadar, căci el o apasă tot mai mult şi negru i se face în faţa ochilor. Sfârşitul i se apropie… îl simte. Gândul acesta îi trece ca un fulger prin minte şi nici contele Eberhard nu se gândeşte s-o cruţe. El nu vrea să ţină seamă de urmările posibile ale faptei sale, dorul de răzbunare e prea puternic ca să-l facă să dea înapoi.

Deodată, însă, se simte tras înapoi cu putere.

— Ţi-ai pierdut minţile? se aude un glas aspru îndărătul lui.

Contesa căzuse în nesimţire la pământ, în vreme ce Eberhard se ridică speriat, ca trezit dintr-un vis. Aruncă o privire plină de furie asupra soţiei sale care zace nemişcată, apoi îşi îndreaptă ochii spre bărbatul care-l trăsese înapoi. După cât se pare, e un grădinar.

— Ce vrei de la mine? izbucneşte contele şi-şi şterge năduşeala de pe frunte. Mă priveşte pe mine ceea ce fac! Pleacă de aici, repede!

Dar grădinarul rămâne locului şi clatină capul.

— Nu, domnule conte, rămân aici, sau, mai bine zis, vom părăsi împreună locul acesta.

Eberhard se dă îndărăt fără voie. În lumina lunii vede chipul străinului.

— Ochi-de-Pisică, „noul Sherlock Holmes”! exclamă el, uimit.

— Întocmai, domnule conte, Ochi-de-Pisică, n-aţi greşit! Mulţumesc soartei care m-a făcut să intervin la momentul potrivit, pentru a vă împiedica să înfăptuiţi o mare imprudenţă!

Cum a ajuns detectivul în grădina acestei vile?

Vom explica faptul în câteva cuvinte.

După cum ştim, Hartenberg rămăsese la Monaco. Masca-Roşie îi scăpase din mână, ba cutezase chiar să-şi bată joc de el, trimiţându-i o telegramă, de asemenea şi prefecturii poliţiei.

Fireşte că telegraful începu să lucreze în toate direcţiile, dar în cele din urmă autorităţile fură nevoite să-şi dea seama că regele criminalilor nu poate fi prins.

Din Marsilia sosi, în schimb, vestea celor petrecute pe iahtul bogatului spaniol Don Pueblo. Ochi-de-Pisică plecă imediat în marele oraş francez şi recunoscu în femeia ucisă pe fosta amantă a Măştii-Roşii, care fusese pescuită din mare. De asemeni, examină şi cadavrul timonierului şi după felul cum fusese dată lovitura, îşi dădu seama imediat că este opera lui Hector Rammont. Vasăzică Demonul se furişase pe iahtul spaniolului, prilejuind moartea a trei oameni, apoi se făcuse nevăzut.

Deocamdată, Ochi-de-Pisică nu mai avea ce căuta la Marsilia, căci după indiciile ce le culesese, regele criminalilor părăsise oraşul chiar în aceeaşi zi şi plecase ştie Dumnezeu unde.

Detectivul se înapoie la Monaco şi află acolo ce se petrecuse în Germania. Se duse imediat la „Vipera” şi împreună se sfătuiră ce era de făcut. Atunci sosi şi vestea eliberării contelui Eberhard.

Din clipa aceasta, Ochi-de-Pisică veghea în taină, asupra vilei „La Patrie”, căci bănuia pe drept cuvânt că Eberhard va face încercarea să se apropie de Margot.

Cu prilejul acesta descoperi reîntoarcerea Leoniei.

Faptul era de un interes deosebit pentru dânsul şi îl îndemnă să-şi dubleze vigilenţa.

Văzu în seara asta trăsura procurorului şi stătea în apropiere când Eberhard îi urmă în vilă pe reprezentanţii justiţiei. El îşi dădu seama imediat ce se petrece. Era tot atât de îndurerat ca şi Eberhard, dar poseda arta de a se stăpâni chiar în cele mai groaznice clipe ale vieţii. Fără ca vizitiul sau altcineva să bănuiască, se furişă şi el în parcul întunecat şi observă tot ce se petrece, stând în apropierea intrării principale. O văzu pe Margot plecând şi atunci simţi şi el îndemnul să

se arunce în faţa trăsurii şi să caute a o apăra pe nenorocita-i copilă. Dar se răzgândi şi plecă capul cu resemnare, ştiind că asta nu va ajuta la nimic. „Vipera” rămânea cu copilul, trebuia, deci să stea vorbă înc-o dată cu fosta lui soţie.

Aşadar – îşi spuse el – contele părăsise într-adevăr Germania, în taină, pentru a veni s-o apere pe Margot. Sosise însă prea târziu, pentru a o putea duce pe nenorocita femeie la Berlin. Contesa Leonie i-o luase înainte.

Îl văzu pe Eberhard pornind ca un nebun de la vilă, şi-şi dădu imediat seama încotro se duce. Înainte ca servitorul să încuie poarta, detectivul se şi află în stradă, şi-l urmă pe conte.

— Dacă ăştia doi se vor întâlni, se întâmplă o a doua nenorocire! murmură Hartenberg. Trebuie să intru în grădină după el, dacă nu va fi prea târziu de-acum!

Atunci văzu venind spre el un om bătrân, grădinar purtând tunica obişnuită cu nasturi de metal şi o şapcă pe cap. În jurul şoldurilor, un şorţ de piele. Detectivul îi făcu un semn să stea pe loc şi i se adresă repede:

— Ascultă, omule, vrei să câştigi o monedă de aur?

— De ce nu, domnule? râse celălalt. Ce am de făcut?

— O nimica toată. Dă-mi tunica şi şorţul dumitale pentru un sfert de ceas. În timpul acesta vei purta hainele mele. Colo, după colţul străzii, e o cârciumă, unde mă poţi aştepta până mă întorc.

— Dar ce vrei să faci cu hainele mele? întrebă grădinarul.

— Asta mă priveşte pe mine. Vrei, sau nu vrei?

Grădinarul se scărpină pe după ureche, apoi răspunse hotărât:

— Nu, nu vreau, atâta vreme cât nu ştiu dacă vorba de o afacere cinstită.

Ochi-de-Pisică îşi dădu seama că nu e timp de pierdut:

— Ascultă, omule, priveşte insigna asta de aici! Prefectura poliţiei din Monaco, mi-a dat împuternicirea să chem în ajutor orice reprezentant al forţei publice. Ai auzit vreodată vorbindu-se despre un detectiv secret?

Cuvintele acestea avută efect.

— În regulă, domnule, răspunse grădinarul. Pricep cum devine cazul.

După câteva minute deghizarea e făcută şi detectivul se şi află în interiorul parcului. Din buzunarul pantalonului său, Hartenberg îşi scosese o barbă falsă pe care şi-o aplicase cât ai clipi din ochi, astfel că nimeni nu l-ar fi putut recunoaşte din primul moment.

*

— Dumneata eşti, Hartenberg? Dac-aş fi bănuit asta! exclamă contele.

— Un moment, numai. Vreau să văd dacă nu i-ai făcut prea mult rău contesei Leonie. Numai de dragul dumitale fac asta, domnule conte, crede-mă!

Detectivul se lasă în genunchi lângă făptura nemişcată, şi-şi lipeşte urechea de pieptul ei, apoi se ridică şi zâmbeşte:

— E numai, leşinată. Apucă şi dumneata, domnule conte, s-o ducem în apropierea vilei.

— Nu! răspunde Eberhard, cu glas hotărât. Nu cere asta de la mine, căci femeia aceasta mi-a produs cele mai mari suferinţe pe care ar fi putut să le îndure vreodată un bărbat. Sub masca unei femei păşeşte prin lume ca un vampir, împrăştiind numai nenorocire în juru-i. Dacă într-adevăr e încă în viaţa, îmi pare nespus de rău. Nu m-am mai putut stăpâni când am văzut cele petrecute în seara asta. Probabil că dumneata nu ştii încă cum că Margot...

— Ştiu totul, domnule conte, îl întrerupe detectivul. Te-am văzut chiar şi pe dumneata în vila „La Patrie”.

— Cum, ai fost în apropiere şi n-ai sărit în ajutor, când propria dumitale copilă a fost târâtă de acolo, învinovăţită din nou de crimă?

— Fireşte, domnule conte, dar fii încredinţat că n-aş fi şovăit o clipă să dobor cu revolverul zece oameni, dacă aş fi fost convins că prin aceasta îi pot fi de folos copilului meu. Aşa cum se prezentau lucrurile, însă, nu mi-a rămas altceva de făcut decât să mă abţin de la orice manifestare violentă şi singurul lucru inteligent mi s-a părut să te urmez pe dumneata, pentru ca nu cumva printr-o nebunie să-ţi distrugi tot viitorul.

— Ce vrei să spui cu asta, Hartenberg?

— Nu vreau ca domnul conte Eberhard de Hohenegge, omul care a rămas până acum nepătat, să devină un ucigaş, cu toate că femeia aceasta nu merită altceva decât moartea de zeci de ori! Ştii, domnule conte, că eu nu prea îl aveam la inimă pe tatăl dumitale… e o chestiune întunecată de familie… şi eram pornit şi împotriva dumitale, pentru că te ţineam drept seducătorul lui Margot. Între timp, însă, părerile mele s-au schimbat puţin, dar nu e timpul acum să intrăm în amănunte. Un lucru ştiu, însă, şi anume: că am de-a face cu un caracter nobil şi asta e de ajuns. Dacă insişti ca Leonie să rămână aici, nu mă opun. Nu va trece mult până să-şi revină în fire şi atunci se va târî ea în casă.

Contele Eberhard rămâne o clipă în loc, cu privirea întunecată şi răsuflând din greu.

— Şi să plec de aici, Hartenberg, s-o las pe femeia aceasta nepedepsită? Pe femeia care mi-a răpit toată fericirea vieţii mele, care a aşezat în sicriul meu un cadavru străin, ca să facă din mine un înşelător? Cum să plec de aici când în pieptul meu se zbate o furtună şi disperarea ameninţă să-mi răpească minţile, când mă gândesc la

soarta tristă a lui Margot?

Detectivul se apropie de conte:

— Ţi-am mai spus-o că şi cu sufăr tot atât da mult ca dumneata, dar singura cale inteligentă este aceea a resemnării, până va veni momentul să putem proceda cu hotărâre. Contesa Leonie nu va scăpa de soarta ei, mai curând sau mai târziu o va lovi pedeapsa. Dumneata, însă, te afli în mare pericol, căci acum când soţia dumitale ştie că ai părăsit Berlinul, e de ajuns să dea o singură telegramă şi te trezeşti arestat şi transportat în Germania, ca şi Margot. Fii cu judecată, domnule conte, şi urmează-mă! Ne vom sfătui repede ce e de făcut şi te rog să vezi în mine un sincer prieten.

Eberhard întinde detectivului mâna, şi cei doi bărbaţi se privesc câteva clipe în tăcere.

— Îţi mulţumesc, Hartenberg, pentru cuvintele rostite şi, de azi încolo, mă las cu totul condus de dumneata.

— În cazul acesta vei ajunge la ţintă, şi te rog să nu uiţi că eu ţi-am făgăduit aceasta.

După câteva clipe au părăsit grădina şi la colţul străzii se despart pentru scurt timp.

— Trebuie să predau grădinarului hainele sale. În zece minute mă înapoiez.

Contele, Eberhard chibzuieşte câteva clipe, apoi zice:

— Vino la hotel la mine. Acolo vom fi netulburaţi.

Îi spune detectivului numele hotelului şi numărul camerei sale.

Peste o jumătate de oră cei doi bărbaţi sunt împreună în odaia luminată.

— M-am gândit la toate, domnule conte – începe Hartenberg – şi primul sfat ce ţi-l pot da, este să părăseşti deocamdată Monaco şi să te înapoiezi la Berlin. Sunt convins că mâine dimineaţă Leonie va trimite o telegramă judecătorului de instrucţie în care va trăda prezenţa dumitale aici. Dumneata trebuie să i-o iei înainte şi sunt sigur că magistratul te va crede că ai plecat pentru câtva timp în interiorul ţării, pentru a rezolva nişte afaceri urgente. Cu asta vei distruge planul Leoniei. Apoi nu va trebui să părăseşti Berlinul sub niciun motiv, căci vei fi pus sub observaţie severă. Adresa dumitale o cunosc, locuieşti la domnul conte de Platen. Îţi voi comunica tot ce se petrece aici şi te rog să faci acelaşi lucru în privinţa lui Margot. Eu o voi spiona în ascuns pe contesa Leonie, dar cred că nu va trebui să fac asta mult timp, căci după întâmplarea de astăzi, ea va părăsi oraşul, pentru a se duce în vreo capitală străină. Ca o umbră o voi urmări, căci bănuiesc că se va întâlni cu omul acela, a cărui distrugere este ţinta vieţii mele: Masca-Roşie. Perechea aceasta demonică nu va putea să scape până la urmă şi într-o bună zi se va prinde în plasa pe care i-o întindem din toate părţile. Priveşte cu încredere în faţa dumitale, domnule conte! Nu eşti

de aceeaşi părere cu mine?

Eberhard întinde detectivului mâna.

— Nu, Hartenberg, nu am nicio îndoială în privinţa aceasta. Ai dreptate, e mai bine s-o las deocamdată pe Leonie în plata Domnului şi să părăsesc Monaco. Când pleacă primul tren?

— Mai e timp o jumătate de ceas, tocmai cât e necesar să-ţi faci bagajele. Când vei ajunge la Berlin, telegrafiază-mi îndată, ca să ştiu cum stăm.

— Şi ce va fi cu mama lui Margot, care a rămas de veghe lângă copilul meu? întreabă contele, cu glas tremurat.

Detectivul priveşte câteva clipe îngândurat.

— Îl recunoşti într-adevăr drept copilul dumitale? întreabă el în cele din urmă.

— Da, Hartenberg, ba ceva mai mult: îţi jur, dumitale, în calitate de tată a lui Margot, că voi face din fiica dumitale soţia mea şi voi da copilului numele cinstit al conţilor de Hohenegge.

— Îţi mulţumesc, conte Eberhard.

Liniştit rosteşte detectivul aceste cuvinte, apoi continuă:

— „Vipera", mama lui Margot a luat copilul sub protecţia ei. Pentru moment asta e de-ajuns, eu voi pune însă pe cineva alături de dânsa, ca să-i poată veni în ajutor atunci când va fi nevoie. Nu trebuie să-ţi fie teamă, deci, că Leonie ar mai putea întreprinde ceva şi împotriva copilului. Din moment ce mizerabila va părăsi Monaco, dispare şi pericolul acesta, dar atâta vreme cât va fi aici, n-o voi părăsi din ochi o singură clipă.

*

După o jumătate de ceas, contele Eberhard e în drum spre Germania.

În ziua următoare, Hartenberg primeşte o telegramă din partea lui, prin care îl anunţă că a sosit cu bine la Berlin şi s-a prezentat îndată judecătorului de instrucţie. În vreme ce se afla acolo, sosi o depeşă din partea contesei Leonie, care cerea autorităţilor germane să emită un mandat de arestare împotriva „falsului conte Eberhard de Hohenegge", aflător în Monaco.

Judecătorul de instrucţie îi făcu cunoscut conţinutul telegramei.

— Ai făcut un pas primejdios, spune el apoi. Dar să considerăm că nu s-a întâmplat nimic şi dă-mi cuvântul dumitale că nu vei mai părăsi oraşul.

Contele se supune acestei cereri.

Astfel află Ochi-de-Pisică că Eberhard se găseşte din nou în casa prietenului său, împreună cu credinciosul Müller, fostul administrator al castelului din Hohenegge.

Cu multă greutate, „noul Sherlock Holmes" izbuteşte să se apropie

de noua cameristă a Leoniei, de la care află următoarele:

Contesa se restabilise destul de repede şi imediat trimise telegrama la Berlin. Apoi îşi manifestase dorinţa să plece fără zăbavă din Monaco şi anume la Londra.

Detectivul obţine făgăduiala cameristei să-i dea de veste îndată ce va afla ora exactă a plecării contesei.

Se scurg încă douăzeci şi patru de ore şi, deoarece nu se petrece nimic, Ochi-de-Pisică se hotărăşte să escaladeze în timpul nopţii zidul parcului, pentru a da ochi cu camerista, care probabil că nu găsise prilejul să pună în crăpătura de lângă poartă, bileţelul făgăduit. Ajuns în grădină, păşeşte încetişor pe alee şi deodată zăreşte înaintea sa, o rază slabă de lumină. Făcând un ocol, se apropie de locul cu pricina.

— Aha! exclamă el, observând-o pe contesă făcându-şi de lucru, cu o lanternă în mână, pe lângă gardul de mărăcini care desparte vila ei de „La Patrie”.

Cu ajutorul unui foarfece de grădinar, mizerabila taie crengile pentru a-şi face drum în interiorul curţii învecinate.

— Copilul! murmură Hartenberg şi un fior îi străbate trupul.

Mergând pe urmele Leoniei, detectivul ajunge şi el în grădina vilei „La Patrie”.

Cum de e cu putinţă ca „Vipera” fosta poliţistă franceză, să fie atât de neprevăzătoare încât să nu pună nicio pază, care să preîntâmpine intrarea persoanelor străine în parc? Felinarul, care arde de obicei în faţa porţii, e stins astăzi. Cerul e acoperit de nori, care sunt alungaţi de vânt.

Ochi-de-Pisică rămâne în loc şi-şi încordează auzul. Umbra slabă a Leoniei dispăruse, şi el trebuie să stabilească în primul rând direcţia pe care o luase.

La etajul întâi, o fereastră e luminată. Acolo veghează probabil „Vipera” lângă copilul fiicei sale. Deodată se aude un zgomot uşor de geam spart şi detectivul ştie îndată ce înseamnă asta.

Se scurg două minute şi, deodată, se petrece ceva neaşteptat. Un glas puternic se aude, apoi un zgomot de corp ce cade şi trosnetul unor crengi uscate. După o clipă, două detunături de revolver tulbură liniştea nopţii şi prin faţa detectivului, trece în goană o făptură. El aude înjurături înăbuşite, mai aude respiraţia gâfâită a Leoniei, şi-şi dă seama că „Vipera” stătuse de pază şi nu şovăise s-o întâmpine cu gloanţe pe femeia demonică.

Mulţumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Hartenberg se ia după Leonie, dar văzând-o înapoindu-se în casă se hotărăşte s-o lase în plata Domnului.

Liniştit, el sare zidul din nou şi, ajuns în stradă, introduce mâna în spărtura de lângă poartă. Acum găseşte bileţelul cameristei, probabil că-l aşezase acolo, folosindu-se de prilejul absenţei din vilă a stăpânei

sale. Cu paşi repezi el se îndreaptă spre un felinar şi-l citeşte.

— Care vasăzică, pleacă mâine dimineaţă, murmură el, zâmbind. şi încă spre Londra, adaugă el. E şi firesc să fi încercat ca, înainte de plecare, să îndepărteze copilul. Dar lasă c-o urmez eu unde s-o duce. Dacă a spus că pleacă spre capitala Angliei, e sigur că merge la Paris.

Capitolul 148 – Vânzarea colibei

Xaver Birk, grav rănit de contesa Leonie, zace în culcuşul sau mizerabil din colibă. Ana, fiica lui, îl îngrijeşte cu dragoste nespusă şi în câteva rânduri venise şi un medic din oraş.

După multe rugăminţi, biata fată izbutise să-l înduplece pe doctor să nu facă nicio comunicare autorităţilor. După convingerea lui, era vorba de o împuşcătură pe care braconierul o căpătase cu prilejul unei escapade nocturne prin pădure. În cele din urmă medicul declară că nu va mai veni, căci starea rănitului nu mai îngăduia nicio speranţă.

Ana părăsea numai arareori patul bolnavului care devenise un adevărat schelet, frământându-se zi şi noapte în dureri grozave. Din când în când, în clipele mai liniştite, o chema pe fată să stea lângă el şi începea să vorbească despre Max Şerparul. De câtva timp căpătase o ură grozavă împotriva tânărului pentru că nu-şi ţinea făgăduiala şi nu dădea niciun semn de viaţă.

Ana îl rugă în repetate rânduri pe bătrân, să nu vorbească în felul acesta. Xaver Birk nici nu bănuia măcar că tocmai Max era acela care îi dăduse mijloacele necesare, pentru a trăi liniştiţi câtva timp.

La două nopţi o dată, fata găsea sub banca din faţa colibei un pachet, conţinând alimente, vin şi ceva bani. Niciodată nu găsise, însă, vreun bileţel.

Braconierul credea că vreo câţiva săteni, din sat puneau mână de la mână, ca să nu-l lase să moară de foame. Ana ştia însă că lucrurile nu stau astfel.

Uneori în timpul nopţii, când rănitul nu putea închide ochii, fata îl auzea murmurând cuvinte ciudate. Vorbea despre o crimă pe care ar putea s-o dea la iveală, numai să vrea şi a cărei dezvăluire l-ar face om bogat, dacă s-ar putea ţine pe picioare. De altfel, credea cu tărie în vindecarea sa şi numai asta îl determina să nu trădeze nimănui taina.

Ana ştia că Max Şerparul se aţinea prin pădurea din jurul colibei. O misiune secretă îl adusese înapoi la Hohenegge şi probabil că făcuse o făgăduială să nu se pună în legătură cu ea.

. . . . . .

O dimineaţă posomorâtă şi ploioasă.

Cu o zi înainte, Ana primise o veste tristă din partea pădurarului. Unul din ajutoarele acestuia trecuse pe la dânsa şi-i spusese că şeful

său ceruse autorităţilor să-l evacueze pe Xaver Birk din colibă şi să-l transporte la spitalul din sat. Fata n-avea decât să intre ca slujnică pe undeva, câştigându-şi existenţa în felul acesta.

Ana îşi aduse aminte că pădurarul o urmărise o dată cu propuneri ruşinoase şi pentru că ea îl respinse cu hotărâre, îi purta pică.

În disperarea ei, fata se duse la primarul satului şi-l rugă să-i îngăduie să rămână în coliba lor. Dar primarul dădu din umeri şi-i răspunse că de vreme ce pădurarul cere aceasta, el nu poate face nimic. În afară de asta, pădurarul făcuse o petiţie autorităţilor superioare şi acestea i-a dat încuviinţarea să scoată la licitaţie coliba. Singura cale ce rămânea fetei, era s-o cumpere ea, dacă avea bani.

Neştiind cui să se mai adreseze, Ana se duse la pădurar, dar acesta o luă în râs şi-l dădu acelaşi răspuns.

Îndurerată, fata se întoarse acasă, pe înserat. Ea ştia că bătrânul Xaver Birk avea unele fapte pe conştiinţă, că nu se prenumăra printre sfinţi, dar în definitiv ea era copila lui şi tremura la gândul că nenorocitul va fi alungat pur şi simplu din casă şi dus la spital, unde va fi lăsat în părăsire, ca toţi oamenii săraci.

Nu avu curajul să spună ceva bătrânului, dar pe la miezul nopţii se furişă afară din colibă şi aşteptă cu înfrigurare, doar, doar, o veni Max Şerparul. Dar trecu noaptea şi nimeni nu se arătă.

Nu avea încotro, trebuia să-i comunice bătrânului ce-l aştepta. Cu vorbe cât mai potrivite, Ana îi spuse cele necesare.

Braconierul o privi împietrit câteva clipe, apoi începu să înjure cu atâta furie, încât biata fată fu cuprinsă de spaimă.

— Să îndrăznească dumnealor să mă alunge cu forţa din casă! scrâşni el. Le voi povesti atunci o istorie, că li se va face părul măciucă în cap. Unde este contesa de Hohenegge? Tot nu s-a înapoiat încă? De ce refuzi să te duci la castel şi s-o rogi să vină încoace?

Ana se uită cu groază la bătrân, căci credea că aiurează.

— Contesa Leonie a plecat, după cum am auzit ieri, tată. Nu-i poţi vorbi, deci! răspunse ea, numai ca să spună ceva.

— A plecat! scrâşni cu furie Xaver Birk. Atunci trebuie să rămân în viaţă până se va reîntoarce, căci două cuvinte să vorbesc doar de dânsa şi am scăpat de toate nevoile.

Se întrerupse şi-şi îndreptă privirea spre ferestruică.

— I-auzi, Ana, cred că banda vine de-acum! Aşează-mă mai bine, ca să pot cel puţin auzi ce dracu vorbesc între dânşii. Deschide fereastra, nu vreau să mă înăbuş în gaura asta!

Ana făcu ceea ce îi cerea bătrânul.

Afară, pe potecă, se vedeau într-adevăr venind mai mulţi bărbaţi, care vorbeau tare. Ana îşi apăsă mâinile pe piept şi se adresă cu glas rugător tatălui ei:

— Încearcă să te stăpâneşti, tată, poale că Dumnezeu ne va trimite

ajutor în ultima clipă.

Nu ştia singură de ce îi venise deodată speranţa aceasta. Ieşi repede afară, în vreme ce în urma ei izbucni un râs înăbuşit.

Era primarul satului, însoţit de pădurar şi câţiva săteni.

— Am venit să scoatem coliba la licitaţie, fecioară Ana! spuse primarul şi înfipse un băţ gros în pământul umed.

De ani de zile nu mai venise încoace, la fel şi cei câţiva săteni. Coliba avea o înfăţişare prăpădită şi spre marea-i mulţumire, Ana văzu că niciunul din săteni nu prea era entuziasmat. Pădurarul observă şi el impresia ce făcuse asupra sătenilor şi căuta să dreagă lucrurile:

— Pietrele sunt bune şi s-ar mai putea face ceva cu ele. De asemeni uşile şi ferestrele se mai pot întrebuinţa. În spate e un şopron mic, care nu e deloc de dispreţuit. Să nu ne pierdem vremea cu formalităţi, ci să începem îndată cu licitaţia. Cine vrea să vadă casa pe dinăuntru, o poate face în voie.

Doi săteni intrară pe gangul strâmt şi-şi vârâră capetele în odaie. Se dădură, însă, repede îndărăt când zăriră chipul de cadavru al bolnavului şi auziră înjurăturile lui.

— Duceţi-vă dracului cu toţii, ticăloşilor! strigă Xaver Birk, cu ultimele puteri ce-i mai rămăseseră.

Primarul schimbă câteva cuvinte cu secretarul său, apoi începu licitaţia. Ana stătea sprijinită de uşă, cu braţele încrucişate pe piept. Ochii ei înotau în lacrimi, gândindu-se că va fi alungată din casă împreună cu bătrânul bolnav, şi că nu mai există niciun ajutor pentru el.

— O sută de mărci! strigă primarul. Cine dă mai mult?

Pădurarul făcu o mutră cam surprinsă, numai ca să sporească puţin interesul cumpărătorilor, apoi oferi el însuşi suma îndoită.

— Două sute de mărci! strigă primarul, pentru a doua oară.

Un alt ţăran adăugă zece mărci la suma aceasta. Dar nimeni nu voia să dea mai mult.

— Două sute douăzeci de mărci! strigă pădurarul.

Sătenii se retraseră şi pădurarul scrâşni din dinţi de mânie, căci sub niciun motiv nu voia să se adjudece asupra lui dărăpănătura.

Puse mâna pe umărul vecinului său şi căută să-l convingă:

— Ce Dumnezeu, Peter, încă zece mărci mai poţi da şi tu. Examinează bine coliba şi vezi dacă nu face!

Ţăranul se scarpină după ceafă şi spuse cu şovăială:

— Două sute treizeci de mărci dau, dar niciun gologan mai mult.

Ceilalţi săteni clătinară din cap şi primarul voia tocmai să încheie licitaţia, când se auzi deodată o voce puternică:

— Trei sute de mărci!

Toţi îşi întoarseră capetele şi de pe buzele Anei scăpă un strigăt înăbuşit de bucurie. Recunoscuse în omul care apăruse dindărătul

copacilor, pe Max Şerparul. O roşeaţă vie se ivi pe faţa tinerei fete şi tremurând de emoţie se sprijini de peretele colibei.

Max purta un costum nou, pe cap avea o pălărie frumoasă şi cizme înalte în picioare. Fără să se sinchisească de mutrele uimite ale sătenilor, el păşi cu hotărâre în mijlocul lor.

Primarul îşi reveni cel dintâi din surpriză.

— Ce să însemne asta? exclamă el. Cine eşti dumneata de te amesteci în treburile noastre?

Din cuvintele acestea, Max Şerparul îşi dă seama că arsurile de pe faţă îl făcuseră de nerecunoscut. Dar deşi simte o împunsătură în inimă la gândul acesta, pe de altă parte e mulţumit.

Salută respectuos şi priveşte calm pe primar.

— Credeam că este o licitaţie publică, la care poate participa oricine, zice el. Am întârziat puţintel, dar cred că nu face nimic. Am oferit trei sute de mărci şi, dacă e cineva care oferă mai mult, nu trebuie să se jeneze.

În clipa aceasta, pădurarul l-a recunoscut, totuşi. Îi pune mâna pe braţ şi exclamă, tulburat peste măsură:

— Max Şerparul!

Tânărul se întoarce, calm, şi răspunde:

— Mă bucur că m-ai recunoscut în cele din urmă, domnule pădurar, cu toate că arsurile de pe faţă m-au schimonosit.

— Credeam că ai ars sub ruinele colibei tale! continuă pădurarul, de-abia revenindu-şi în fire.

— După cum vezi, te-ai înşelat! zâmbeşte Max.

Pădurarul se dă înapoi cu câţiva paşi şi bate cu degetele în masa care se află în faţa colibei.

— Cu omul acesta nu-i lucru curat! strigă el furios. La început, toţi credeau că e mort, apoi se răspândi zvonul că umblă noaptea prin pădure. În ultimul timp dispăruse fără urmă şi eu credeam că oamenii se înşelaseră, crezând că trăieşte. Acum, însă, îl văd în faţa mea, în carne şi oase. Max Şerparul şi-a îngăduit o glumă proastă cu noi. Sfârşeşte licitaţia, primarule!

În clipa aceea, Max îndreaptă spre pădurar o privire ameninţătoare.

— Te fac atent, domnule pădurar, zice el, cu hotărâre, că nimeni nu are dreptul să mă împiedice să fac ceea ce vreau. Licitaţia aceasta e publică şi eu ofer trei sute de mărci pentru colibă. Ceea ce voi face cu dânsa, e treaba mea! Banii îi pun pe masă, colo şi cred că nici nu puteţi pretinde altceva. Dacă domnul primar refuză să primească, voi face plângere unde trebuie.

Pădurarul mormăie câteva înjurături în barbă:

— Ticălos blestemat! Cum aş mai vrea să te apuc de guler şi să-ţi arăt ce pot!

Primarul rămâne nehotărât, neştiind ce să facă. Îşi dă însă seama că Max Şerparul are dreptate, licitaţia este publică, aşa cum voise însăşi pădurarul.

— Trei sute de mărci! strigă el, luând o hotărâre bruscă. Cine oferă mai mult?

Pentru aşa ceva nimeni nu e dispus. Sătenii murmură ceva, apoi se dau în lături.

Max Şerparul rămâne nemişcat în faţa mesei. Aşteaptă câteva clipe, apoi spune ameninţător:

— Ei, domnule primar, vrei să adjudeci coliba asupra mea, sau nu?

Pădurarul dă un ghiont în spate unuia din ţărani, dar acesta clătină capul, negativ. În cele din urmă, primarul vede că n-are încotro şi strigă:

— Trei sute de mărci pentru colibă şi inventarul ei, în afară de ceea ce aparţine lui Xaver Birk.

Max clatină uşor din cap. Aruncă o singura privire spre Ana, care-i mulţumeşte din ochi, apoi scoate din buzunar un portofel şi extrage dintr-însul câteva bancnote.

— Numără bine, domnule primar, nu vreau să spui cumva mai târziu că a fost o greşeală! zice el.

Primarul priveşte banii cu ochi holbaţi, îi numără, apoi spune:

— Exact, Şerparule. Secretarul îţi va da îndată chitanţa. Aş dori însă să ştiu, cum de ai pus mâna pe atâţia bani!

— Nu te priveşte, de furat nu i-am furat şi nici vreun om n-am omorât.

Apoi se apropie de Ana şi-i întinde mâna:

— Bună ziua, Ana, trebuie să mă ierţi c-am venit atât de târziu, dar n-a mers altfel. Ce face tata?

Tânăra îl priveşte cu ochii înecaţi în lacrimi, apoi răspunde în şoaptă:

— Îi merge rău, Max, foarte rău. Mă tem că i se apropie sfârşitul.

Spumegând de mânie, pădurarul se apropiase de primar şi strigă:

— Lucru curat nu-i la mijloc. Individul a ieşit din închisoare fără o haină pe el şi în coliba incendiată nu cred să fi găsit vreo comoară. Să dovedească de unde are banii!

Max Şerparul se întoarce şi-l priveşte ironic pe pădurar, măsurându-l din cap până în picioare.

— Degeaba te frământi, pădurarule! Pot dovedi în orice clipă de unde am banii, dar asta o voi face numai la cererea procurorului. Dacă doreşti, îi pot spune unde locuiesc: în sat, la hanul „Boul albastru”. Îţi stau la dispoziţie oricând, de azi încolo.

Pădurarul mormăie ceva, apoi îşi aruncă arma pe umăr şi adaugă:

— Las’ că mai stăm noi de vorbă în alt fel!

Primarul îşi pusese şi el pălăria pe cap. Secretarul strânge hârtiile

de pe masă şi le vâră în buzunar.

— Mai doreşti ceva, domnule pădurar? îl întreabă primarul.

La răspunsul negativ se întoarce spre Ana şi-i spune cu glas aspru:

— Coliba a fost vândută lui Max Şerparul, după cum ai auzit. Conform legii, trebuie să părăsiţi casa în decurs de douăzeci şi patru de ore…

— Nu te îngriji dumneata ce se va întâmpla cu coliba şi locuitorii ei! îi taie vorba Max. Dacă vreau eu, fac pe numele lui Xaver Birk şi a fiicei sale coliba şi tot ce mai ţine de dânsa. Acum vă rog faceţi-mi plăcerea şi căraţi-vă!

Primarul loveşte furios cu bastonul în pământ şi priveşte încruntat la Max.

Ce îndrăzneţ devenise individul acesta! Înainte umbla cu capul plecat şi se ascundea de câte ori îi ieşea în cale cineva.

— Bine, bine! strigă el şi porneşte din loc.

Sătenii se pregătesc şi ei de plecare, în frunte cu pădurarul. Acesta, însă, se mai întoarce în ultimul moment şi, ridicând ameninţător braţul, strigă:

— N-avea grijă, Şerparule, nu te scap eu din ochi, şi când te-oi prinde pe drumuri oprite, îţi vei putea face rugăciunea din urmă!

Max nu-i răspunde, ci se întoarce spre Ana şi-i cuprinde din nou mâinile:

— Să nu-ţi pese de nimic, Ano, totul se va întoarce în bine!

Câteva clipe cei doi amorezaţi se privesc în ochi, cu dragoste adâncă. Deodată, se aude prin fereastra deschisă glasul răguşit al bătrânului:

— Ei, ce Dumnezeu, nu mai vine nimeni lângă mine? Să crap aici ca un câine? Unde sunt ticăloşii ăia care vor să arunce în drum pe un bătrân sărac şi bolnav? Vreau să vină aici procurorul, ca să-i povestesc în câteva cuvinte cum se poate deveni contesă de Hohenegge!

Max Şerparul strânge mâna fetei, cu înfrigurare. Ana tremură de spaimă.

— Ce vrea să zică cu asta? întreabă ea, în şoaptă.

— Tăcere! Sunt aproape convins că bătrânul ne poate face nouă şi chiar contelui Eberhard un mare serviciu. Să intrăm înăuntru!

Fata păşeşte înainte şi deschide uşa.

— Tată! exclamă ea, apropiindu-se de culcuşul bolnavului. Primarul şi pădurarul au plecat, iar noi nu mai trebuie să părăsim coliba. Dumnezeu ne-a trimis un ajutor la vreme.

Xaver Birk încearcă să se sprijine în cot şi ochii lui aruncă scântei.

— Aha! probabil că a intervenit doamna contesă în chestia asta! gâfâie el. Care vasăzică tot mai are conştiinţă! Am ştiut eu că nu va lăsa să ajungă lucrurile la extrem.

Ana se cutremură din nou auzind cuvintele acestea ciudate.

— Te înşeli, tată, nici nu poate fi vorba de doamna contesă. Un prieten al nostru a cumpărat coliba şi ne-o dăruieşte nouă. E aici, lângă mine şi vrea să-ţi vorbească.

În clipa aceasta Max Şerparul îşi face apariţia.

— Hai noroc, Xaver Birk! spune el, scoţându-şi pălăria.

Braconierul holbează ochii şi vrea să se ridice, dar cade îndărăt cu un geamăt.

— Max Şerparul! murmură el. Aşadar, mai trăieşti? De ce n-ai dat vreun semn de viaţă atâta vreme?

— Asta ţi-o voi spune altă dată, Birk, nu e timpul potrivit acum. Întâi să te văd iar pe picioare.

Bătrânul începe să se vaiete şi Ana, împreună cu iubitul ei, îl aşază mai bine în culcuş.

— Dă-i doctoria, Ana, pe care v-am trimis-o de curând! spune Max. E rău de tot, bătrânul, văd şi eu. Dar tocmai acum nu trebuie să se prăpădească.

Capitolul 149 – Moartea braconierului

Seara coborâse peste poiana din pădure, care adăposteşte mizerabila colibă a braconierului.

Pe banca din faţă stau doi oameni strâns lipiţi unul de altul: Ana şi Max Şerparul îşi ţin mâinile împreunate şi nu rostesc niciun cuvânt.

În noaptea care urmase licitaţiei, tânărul părăsise poiana, dar a doua zi dimineaţă veni din nou. Aduse cu sine un medic, care să-l examineze pe bătrânul bolnav.

Afară, în faţa colibei, Max aşteaptă raportul doctorului. E o sentinţă de moarte! Zilele, ba poate chiar ceasurile bătrânului braconier, sunt numărate.

După ce doctorul plecă, Max se întoarse în colibă. Xaver Birt zăcea în culcuşul său de frunziş şi-i înjura de zor pe medici, care îi făceau numai rău de câte ori veneau.

— N-am nevoie de vraci dintr-ăştia, mă fac sănătos şi fără ei. Asta şi aştept şi nu trebuie să mor, căci mai am de jumulit o găinuşă colo la castel.

Max Şerparul nu ţinu seamă de vorbele sale. Se feri şi acum să deschidă discuţia cu bătrânul, căci îşi spunea că atât el cât şi Ana nu vor putea conta mai târziu ca martori vrednici de crezare. Toată ziua trecută rumegase însă un alt gând.

Căută să-l liniştească pe braconier şi-i spuse că fusese nevoit să părăsească ţinutul, având de aranjat o afacere importantă, care-l reţinuse până acum. Banii pentru cumpărarea colibei îi primise de la o doamnă foarte bogată, pentru care lucra.

Când se făcu seară şi bătrânul aţipise, Max ieşi afară şi se aşeză pe

bancă. Ana veni lângă el şi amândoi rămaseră câteva clipe tăcuţi, furaţi de vraja dragostei ce-l lega cu atâta putere. Tânărul simţea nevoia să se spovedească fetei, singura fiinţă în care avea deplină încredere. Îi povesti toate întâmplările din ultimul timp şi încheie:

— Contesa de Hohenegge este un diavol cu chip de om. Am ştiut asta încă de atunci când am scos hârtiile secrete din fântâna din parcul castelului. Apoi nu ştiu cum s-a făcut că s-a furişat în mine duhul rău, când dânsa a venit să-mi facă o vizită la colibă. Bine a fost, însă, că domnul conte a sosit la timp. Am meritat cu prisosinţă loviturile de bici pe care mi le-a dat atunci. Ea, însă, m-a împuşcat pe la spate, ce pe un câine turbat şi s-a bucurat crezând că am murit sub ruinele colibei incendiate. Tatăl tău m-a salvat. Şi pentru asta îi datorez mult. Voiam să mai apar o dată în faţa contesei, deoarece prima oară n-am izbutit s-o gâtui, după cum aveam de gând, în furia de care eram cuprins. Intenţionam s-o iert, cerându-i în schimb, o sumă mare de bani, care să ne îngăduie să plecăm în lume. Ea, însă, m-a trădat din nou, şi, numai o minune m-a salvat de la moarte. Şi minunea aceasta a fost întruchipată de o femeie, „Vipera”. Din noaptea aceea totul s-a schimbat în mine, şi-ţi jur că nu mă voi mai abate niciodată de pe drumul cinstei, căci buna doamnă mi-a făgăduit să se îngrijească de viitorul meu, de al nostru, Ano!

Fata nu răspunde nimic la cuvintele iubitului, dar îşi lipeşte capul de umărul lui şi plânge încetişor. Amândoi rămân tăcuţi câteva minute, apoi Max urmează:

— Mai avem o sarcină mare înainte-ne, Ana, şi nu trebuie să ne dăm în lături de la îndeplinirea ei, căci de ea atârnă fericirea unor oameni nobili. Cică, domnul conte Eberhard ar zace într-un sicriu din cavoul familiei, şi în acelaşi timp se spune că a apărut în faţa soţiei sale, cerându-şi drepturile. Moartea lui n-ar fi fost decât o stare de catalepsie. Eu aş putea da unele indicaţii preţioase autorităţilor, căci în noaptea dinaintea sosirii la castel a comisiei de anchetă, care trebuia să deschidă sicriul, am dat târcoale prin parc şi am observat unele lucruri suspecte. „Vipera” a fost înştiinţată de mine şi ştie totul. Din câte am aflat, contele Eberhard se află la Berlin şi a fost eliberat din arestul preventiv, în schimbul unei cauţiuni materiale. Aş dori să mă pun în legătură cu el, dar nu vreau să-l părăsesc pe tatăl tău tocmai acum.

— Te gândeşti că nu mai are mult de trăit? întreabă Ana încetişor.

— Da, răspunde Max. Salvare nu mai există pentru el. Doctorul mi-a spus azi-dimineaţă, că până mâine catastrofa se va fi produs.

Ana tremură din tot trupul şi e gata să izbucnească în plâns, dar se stăpâneşte cu toată puterea.

— Ştii tu unde a fost tata în noaptea când i s-a întâmplat nenorocirea? întreabă ea în şoaptă.

— Bănuiesc numai, Ana. Siguranţa o voi dobândi numai după ce va spune el însuşi, şi nu trebuie să moară înainte de a fi vorbit.

— A fost poate la castel, după cum îşi propusese?

— Da, acolo a fost, şi gloanţele care l-au nimerit, au fost trase de contesa Leonie. De data asta crima îi va fi fatală, însă, căci înainte ca bătrânul să moară va ridica acuzaţia împotriva ei.

— Şi crezi tu că vom fi crezuţi când vom istorisi judecătorului ceea ce tata ne-a lăsat cu limbă de moarte?

— Asta e tocmai ce-mi munceşte gândul, de ieri. O singură cale există: trebuie să aducem aici o persoană, a cărei mărturie să cadă mai greu în cumpănă, decât a noastră.

Fata clatină capul, cu tristeţe.

— Cine va primi să vină încoace? Primarul n-o va face, cât despre ceilalţi săteni, sunt bucuroşi dacă-s lăsaţi să-şi vadă de treburile lor, necum să se mai amestece în ale altora.

— Ai dreptate, Ana, dar eu nădăjduiesc că tot se va găsi un om care să ne ajute în această chestie importantă. Înainte de a fi fost vârât la închisoare, am făcut cuiva un serviciu, pentru care mi-a făgăduit că-mi va fi recunoscător. Este Eindhofer, tânărul moşier, care-şi are proprietăţile colo peste deal.

— Şi crezi că va veni dacă-l vei chema? Şi apoi, va primi să fie de faţă la spovedania tatei?

— Sunt convins, Ana. Partea proastă e că trebuie să-l vestim cât mai repede, căci mâine dimineaţă va fi poate prea târziu.

— Atunci rămâi tu cu tata, Max. Voi lua o lanternă şi voi porni repede prin pădure.

Max se ridicase de pe bancă.

— De fapt, ar trebui să mă duc chiar eu, dar deoarece tatăl tău n-a trădat încă taina acelei nopţi şi apoi nu ştiu dacă moşierul va veni, destul de repede… pricepi tu! Eşti, doar, curajoasă, Ana, o ştiu bine. Pentru orice eventualitate ia cu tine revolverul acesta încărcat, pe care-l port aspra mea, de câtva timp. Moşierului îi spui doar atât: „Max Şerparul te roagă să-i faci, un serviciu”. Va şti el atunci despre ce-i vorba.

În clipa când tânărul sfârşi de vorbit, se aude din colibă strigătul răguşit al bolnavului. Glasul e grozav de schimbat, un glas de om căruia i se apropie sfârşitul.

— Grăbeşte-te, Ano, am aşteptat poate prea mult, zice Max, apoi intră în coliba slab luminată şi se aşază la căpătâiul muribundului.

Braconierul se zvârcoleşte neliniştit, geme din când în când şi pumnii i se încleştează.

— Vreau s-o am aici! strigă el cât poate. De ce nu mi-o aduceţi încoace, ca să-i pot spune ce am auzit prin uşă? Va face nişte ochi cât roata carului.

Max îşi aşază mâna pe braţul bătrânului şi caută să-l liniştească:

— De cine vorbeşti, Xaver Birk? Dacă ţii atât de mult să vorbeşti cu cineva, ţi-aş putea aduce încoace persoana respectivă.

Muribundul priveşte bănuitor la tânăr:

— Nu mai am prea multă încredere în tine, Max. Nu ne-ai făgăduit, oare, că vei aduce bani, ca să putem pleca de aici?

— N-am avut încă norocul, Xaver, răspunde celălalt. Pe contesa de Hohenegge vrei s-o ai aici?

— Da! murmură bătrânul, cu glas stins. Tu ştii tot atât de bine ca şi mine că e un diavol, pe care trebuie să-l strivim.

— Nu vrei să-mi încredinţezi taina acelei nopţi, Xaver?

Muribundul îndrugă ceva nelămurit. Max urmează:

— Dacă ţi-aş putea fi de folos, aş face-o din toată inima, Xaver. Dar la ce bun să mă duc la castel, de vreme ce contesa e plecată în străinătate şi cine ştie când se înapoiază? Dacă vrei să chemi poliţia, o pot face îndată.

— Nu, n-am nevoie de copoii aceştia. Ăia or să mă întrebe cine m-a împuşcat şi ar fi în stare să mă vâre în temniţă aşa cum sunt.

O pauză lungă intervine. Bătrânul aţipise, dar deodată deschide iar ochii. Privirile lui sunt fixe, ca ale unui mort.

— Ei!… Max, unde eşti? M-ai părăsit?

— Aici sunt, Xaver Birk, poţi fi liniştit, căci voi rămâne lângă tine cât timp va fi nevoie.

— Fă lumină în odaie, nu mai văd nimic! horcăie bătrânul.

Max se ridică şi aşază lampa pe o policioară din apropierea culcuşului muribundului.

— Cine ciocăneşte colo în colţ? murmură acesta şi broboane de sudoare îi acoperă fruntea. Ah! asta e contesa! Mă priveşte cu ochii ei negri ca păcatul şi vrea să mă gâtuie. Scoate-o afară şi ucide-o, ca să am linişte odată!

Max îi şterge sudoarea rece de pe frunte şi spune cu voce hotărâtă:

— Aiurezi numai, Xaver Birk, aici în colibă suntem doar noi doi.

Bolnavul închide ochii.

— Atunci… e bine, Max! murmură el

Se mai scurge un sfert de oră în tăcere. Ana ar fi trebuit să fie înapoi până acum. Ce se întâmplase?

Xaver Birk îşi încleştează deodată degetele de braţul tei Max şi horcăie:

— Cred că s-a sfârşit cu mine… da... da… Mai dă-mi o linguriţă cu doctorie, ca să pot vorbi câteva clipe, căci acum trebuie să-ţi spun ce am auzit atunci.

Tânărul îi aduce repede doctoria şi Xaver Birk se linişteşte într-adevăr.

— Acum ascultă! geme el.

În clipa aceasta, Max se ridică de pe scaun.

— Ce s-a întâmplat? întreabă muribundul.

— Ana se înapoiază, răspunde tânărul.

Se repede apoi la uşă şi vede lumina lanternei fetei şi că aceasta nu era singură.

— Slavă Domnului! exclamă Max Şerparul. Era şi timpul să veniţi. Ano, du-te înăuntru şi spune-i tatălui tău că-i aducem un martor, faţă de care poate vorbi fără teamă.

În câteva cuvinte Max îl iniţiază pe moşier:

— E vorba să lămurim un mister întunecat, în care sunt amestecaţi contesa Leonie şi contele Eberhard de Hohenegge. Lucruri grozave atârnă de asta. Făgăduieşte-mi, însă, un lucru, înainte de a păşi lângă patul bolnavului, şi anume că vei păstra tăcere deplină asupra celor ce vei auzi, până ce-ţi voi cere eu să vorbeşti.

— Şi dacă n-aş putea face asta? întreabă celălalt.

— Atunci nici să nu intri.

Moşierul chibzui puţin, apoi întinse din nou mâna binefăcătorului său de altădată, pe care-l socotea prieten adevărat, şi zise:

— Probabil că ştii tu de ce ceri făgăduiala asta de la mine, de aceea ţi-o dau.

După câteva clipe stau cu toţii, la căpătâiul muribundului. Sprijinit de fiică-sa, bătrânul începe să povestească şi la urmă spune:

— Contesa e un diavol, o criminală pe care trebuie s-o striveşti în picioare. Duceţi-o în faţa justiţiei, între baionete. A vrut să-l ucidă şi pe Max Şerparul, l-a aruncat în foc şi-mi pare rău că n-am putut-o împuşca atunci când am văzut-o fugind de la locul incendiului.

Moşierul devenise palid şi un fior îi trece prin trup. Aproape că nu-i vine să creadă ce auzise.

— Ţi-ai întipărit în minte totul? îl întreabă Max Şerparul.

— Da, cuvânt cu cuvânt. Dacă vei avea nevoie cândva de mărturia mea, ştii unde mă poţi găsi. Până atunci nu voi sufla un cuvânt.

Mai aruncă o privire spre muribund, apoi strânge mâna lui Max şi Anei şi părăseşte coliba.

Nu ajunsese încă pe poteca din pădure, când Xaver Birk îşi dădu sufletul.

Ana îi închide ochii, ar vrea să izbucnească în lacrimi, dar un fior de gheaţă îi trece prin trup.

Prin fereastra întredeschisa pătrunde ţipătul unei păsări de noapte, apoi o tăcere adâncă se lasă peste pădure.

Peste noapte Max şi Ana veghează la căpătâiul lui Xaver Birk. A doua zi dimineaţă, Şerparul se duce în sat şi vesteşte autorităţilor moartea braconierului.

Cei doi tineri rămân singuri, după ce groparul a aruncat ultima lopată de ţărână. Înalţă spre cer o rugăciune fierbinte pentru odihna

sufletului celui răposat, apoi păşesc mână în mână pe şoseaua învăluită în umbrele serii.

Tot timpul nu rostesc niciun cuvânt, doar din când în când ochii lor se întâlnesc, cu o sclipire de nădejde într-înşii. Încă puţin şi Max Şerparul nădăjduieşte să poată părăsi ţinutul, împreună cu aleasa inimii sale.

Coliba e acum mai pustie ca întotdeauna.

— Nu trebuie să rămân la tine, căci nu vreau ca sătenii să bârfească asupra noastră, zice tânărul. Nu-ţi este frică să stai singură, în vreme ce eu mă voi duce să-l caut pe contele Eberhard ca să discut cu el o chestiune importantă?

Fata îi întinde amândouă mâinile şi răspunde:

— Nu, Max, nu mi-e frică. Voi rămâne atâta vreme până vei veni şi mă vei lua. Nimeni nu va îndrăzni să se apropie de mine şi chiar dacă s-ar întâmpla asta, voi şti să mă apăr.

— Bine, Ano. Ţine uşa şi fereastra bine închise în timpul nopţilor şi nu lăsa revolverul de lângă tine. Dacă norocul îmi va sta în ajutor, peste câteva zile vin să te iau şi voi găsi un adăpost pentru tine la Berlin. Nu mai are niciun rost să rămâi în coliba aceasta, dar deocamdată trebuie să stau de vorbă cu contele Eberhard.

Se despart cu multă duioşie şi Max Şerparul străbate pădurea, cufundat în gândiri. Deodată, are impresia că este observat de cineva. Priveşte cu atenţie în toate părţile, dar nu izbuteşte să recunoască nimic.

— Probabil că mi s-a năzărit! murmură el şi păşeşte încetişor mai departe.

Tocmai în clipa aceasta luna se furişează dintre nori, luminând ţinutul. În tufişurile din apropiere se aud foşnete. Max se întoarce cu iuţeala fulgerului şi… o împuşcătură sparge liniştea nopţii şi-i dă jos pălăria de pe cap.

Înainte ca misteriosul individ să poată trage a doua oară, Max Şerparul dă la o parte crengile tufişului şi în lumina nesigură a lunii zăreşte o făptură care încearcă să fugă.

— Opreşte, mizerabile! răcneşte el şi probabil că fugarul ar fi izbutit să scape, dacă nu s-ar fi împiedicai de ceva, întinzându-se la pământ.

Max îl apucă de ceafă şi între cei doi se încinge o luptă disperată. Alături de fugar se află o puşcă de vânătoare.

— Dă-mi drumul! gâfâie criminalul, încercând să se elibereze.

— Întâi să te văd la faţă, ticălosule! scrâşneşte Max Şerparul.

Începe să care la pumni pe capul celuilalt şi în cele din urmă izbuteşte să-l reducă la neputinţă, târându-l în luminiş. În aceeaşi clipă tresare speriat, căci la lumina lunii zărise chipul atacatorului.

— Tu eşti, câine mizerabil? strigă el. Noul administrator al

castelului, domnul Anton!

Scrâşnind de furie, Anton priveşte cu ochii holbaţi la Max Şerparul.

— Ne mai întâlnim noi o dată şi atunci ne vom socoti! gâfâie el.

Se smulge repede din mâna duşmanului şi se năpusteşte în parcul castelului, care se află alături. Arma rămâne în mâinile lui Max Şerparul. Acesta o priveşte cu atenţie în lumina lunii.

— Ticălosul bănuieşte probabil că l-am observat în noaptea cu pricina. Mărturisirea mea i-ar putea deveni primejdioasă şi de aceea căutase să mă suprime. Ştie acum ce înfăţişare am şi cred c-aş face bine să dispar pentru o bucata de timp. Arma, însă, o voi păstra, căci îmi va folosi, poate, mai târziu.

Furişându-se pe lângă copaci, Max Şerparul ajunge în şosea şi de acolo la gară.

Capitolul 150 – Conte şi bandit

Într-unul din cele mai elegante palate din Paris, locuia de câtva timp contele Kadorff, un nobil german, după cum spuneau servitorii de care era înconjurat. Contele ar fi posesorul unei averi de multe milioane şi se întorsese de curând dintr-o expediţie făcută la Polul Nord.

Era un bărbat de statură înaltă, cu ochi misterioşi, negri şi o barbă de aceeaşi culoare. Îmbrăcămintea sa trăda din primul moment pe omul de lume. Un diamant minunat strălucea pe degetul inelar, şi la cravată purta un ac ce trebuie să fi costat o mică avere.

Din cauza lipsei îndelungate din Paris, contele părea să nu aibă nicio legătură de prietenie, căci totdeauna era văzut singur, când făcea vreo plimbare cu maşina sa, ceea ce se întâmpla de obicei spre seară.

Toamna era pe sfârşite. Parisul se pregătea pentru baluri şi serate, teatrele anunţau noutăţi şi sezonul monden era aşteptat cu nerăbdare de toată lumea.

Într-o dimineaţă, contele Kadorff stă în luxosu-i cabinet de lucru şi-şi mângâie barba ce-i ajunge până la piept. În faţa sa, pe masă, se află numeroase hârtii, acoperite cu semne ciudate.

Un servitor galonat îşi face apariţia şi anunţă:

— Şoferul angajat de domnul conte a sosit şi întreabă dacă se poate prezenta.

— Da, doresc să stau de vorbă cu el, Baptist. Spune-i să intre.

După câteva clipe, noul şofer se află în faţa contelui.

Acesta nu prea era mulţumit cu cel de până atunci, pe care i-l procurase un birou de plasare şi-l concedie, plătindu-i salariul pe trei luni.

Privirile reci şi pătrunzătoare ale nobilului german se îndreaptă asupra vizitatorului.

— Dumneata te-ai oferit pentru locul cel nou? întreabă el.

— Da, domnule, răspunde celălalt, tot atât de calm.

Contele Kadorff se ridică şi trecând prin faţa şoferului, se îndreaptă spre draperia care dă în vestibul şi ridicând-o, priveşte în încăpere, apoi intră iar înăuntru şi trage zăvorul la uşă. După câteva clipe se înapoiază şi se aşază liniştit într-un fotoliu.

— Suntem singuri, Joe, acum poţi vorbi!

Cu o mişcare îndemânatică, „şoferul" îşi smulge mustaţa şi… apare într-adevăr Joe, aghiotantul Demonului roşu.

— Te-am recunoscut imediat, şefule, pe când mă aflam aseară sub portalul luminat al hotelului şi tu te-ai oprit cu maşina, spune banditul, luând loc în faţa contelui, care nu este nimeni altul, decât Hector Rammont, vechiul nostru cunoscut.

— Cum ai scăpat atunci, când am fost alungaţi din castelul maur din Monaco? întreabă Masca-Roşie.

Joe zâmbeşte liniştit, apoi spune:

— De fapt, n-a fost decât o joacă de copil, căci poliţia din Monaco nu face două parale. Ochi de-pisică, singurul de care avem a ne teme în mod serios, era prea ocupat cu prinderea ta şefule, ca să se mai intereseze de fiecare membru în parte al bandei noastre. Înainte de a ni se tăia drumul, am deschis în grabă o uşă secretă şi am coborât scăriţa îngustă. Îmi dădusem imediat seama că sus nu mai era nimic de salvat, altminteri aş fi luptat pentru tine până la ultima suflare. Mi-am zis atunci că trebuia să mă pun eu în siguranţă, pentru a încerca apoi să te salvez pe tine. Dar mi-ai luat-o înainte, şefule, şi ţi-ai rupt lanţurile, fără să mai dai răgaz prietenilor să-ţi vină în ajutor.

— Aţi rămas la Monaco în timp ce eu eram la închisoare? întreabă Rammont.

— Puţin timp numai, apoi m-am deghizat şi am luat drumul spre Paris, iar ceilalţi m-au urmat unul câte unul, deghizaţi şi dânşii. Aici ne-am reîntâlnit şi urma să punem la punct planul care să ducă la eliberarea ta din închisoare. Prea uşor n-ar fi fost, căci Ochi-de-Pisică veghea cu străşnicie, dar în cele din urmă tot am fi ajuns la ţintă. Cu pregătirile s-au scurs câteva săptămâni, şi când venise timpul să dăm lovitura, ni s-a adus vestea că Masca-Roşie a căzut jertfă focului din închisoare.

— Probabil, însă, că n-ai dat crezare faptului, Joe?

— Aşa e, şefule, te cunoşteam eu destul de bine şi mi-am dat seama că nu se poate să fie aşa, şi că ai jucat o festă atât poliţiei cât şi lui Ochi-de-Pisică.

— Te înşeli, Joe, poliţia aş fi putut-o înşela, în definitiv, dar pe „noul Sherlock Holmes", mai greu. Omul acesta e tot atât de genial ca şi mine şi numai pentru dânsul am respect. Dacă va fi să se sfârşească vreodată cariera mea, să ştii că numai el va fi cauza, de asta sunt

încredinţat.

Joe priveşte cam uimit la şeful său. Chipul întunecat al acestuia îi dă de gândit.

— Doar nu te temi, cred, de Ochi-de-Pisică, şefule?

— Să lăsăm deoparte deocamdată chestia şi să vorbim de alte lucruri. Aşadar, vei rămâne aici în casă, în locul şoferului concediat. E singura cale ca să putem fi în legătură, fără să batem la ochi. I-ai înştiinţat pe băieţi?

— Da, şefule, încă în cursul nopţii trecute.

— Câţi oameni ai aici?

— Vreo şaisprezece, ultima rămăşiţă a puternicei noastre asociaţii.

— O vom spori repede, n-avea grijă, Joe! Şi acum îţi voi spune de ce am socotit că vin la Paris, după fuga izbutită din Monaco. În metropola franceză, într-un loc sigur din catacombe, se află încă dulapul secret, pe care l-am luat din subteranele Băncii Franţei. Mi-am pus în gând să transport în Germania opera aceasta de artă, căci intenţionez ca tocmai acum, când se desfăşoară la Berlin cele mai primejdioase întâmplări pentru mine, să mă arunc în gura lupului.

— Vrei să te înapoiezi la Berlin, şefule? Asta ar fi prea mare cutezanţă!

— Planul meu e complet pus la punct, Joe. Şederea mea aici îmi este necesară numai pentru a putea făuri în linişte noi planuri de acţiune şi apoi, am nevoie şi de bani. Vreo lovitură nu mă gândesc să dau la Paris, căci ni s-ar putea face apoi greutăţi la plecarea spre Germania. Voi rămâne numai atâta vreme în capitala Franţei, până când contesa Leonie de Hohenegge, îmi va pune la dispoziţie sumele cerute.

— Unde se află actualmente contesa? întreabă aghiotantul.

— Ea a făcut ce a făcut şi a scăpat din nou de soţul ei şi prin asta a devenit posesoarea necontestată a multor milioane de mărci. E în mâna mea, o ştie, prea bine, şi de aceea i-am transmis rugămintea sau porunca, – cum vrei s-o iei! — să-mi pună la dispoziţie banii de care am nevoie.

— Şi, dacă refuză?

— Cam greu va face asta. E destul de inteligentă ca să-şi dea seama că în aceeaşi clipă soarta i-ar fi pecetluită…

De altfel, agentul meu din Berlin, îmi vesteşte că Leonie a părăsit din nou Hohenegge şi a plecat spre Monaco, de unde nădăjduiesc să capăt în curând veşti.

— Poate că contesa nici n-a primit scrisoarea ta cifrată, şefule!

— Asta o vom vedea, Joe.

Masca-Roşie vrea să continue, dar în aceeaşi clipă se aude soneria telefonului. El duce receptorul la ureche şi după câteva clipe îl pune la loc, spunând doar:

— E în regulă.

Apoi adresându-se aghiotantului:

— Tocmai mi se comunică faptul că Leonie a plecat şi din Monaco, luând drumul spre Paris, deşi ea lăsase vorbă că se îndreaptă spre Londra.

— Aha! Asta are cântec! zice Joe. Numai de n-ar fi iar la mijloc Ochi-de-Pisică!

— Nu face nimic. Vom avea cel mult înc-o dată plăcerea să ne măsurăm aici la Paris cu „noul Sherlock Holmes”.

— Ai ceva ordine să-mi dai, şefule? întreabă Joe.

Masca-Roşie face câteva însemnări cu creionul pe o bucată de hârtie, pe care o întinde apoi aghiotantului.

— Uite aici dispoziţiile mele. La noapte doresc să stau de vorbă cu băieţii. Aveţi vreun local sigur unde ne putem întâlni?

— Ne întrunim la tunelul „Floarea roşie”.

— Bine, la ora unu după miezul nopţii, voi fi acolo. Spune patroanei, pe care o cunosc, să facă vânt tuturor clienţilor suspecţi. Uşile din fund sunt destul de trainice, cred, pentru cazul când va fi să ne surprindă poliţia?

— Totul e în regulă, şefule, dar cred că nici nu visează poliţiştii parizieni că Masca-Roşie ar fi aici. La ce oră să vin să te iau?

— La douăsprezece şi jumătate să fii cu maşina la colţul străzii. Cred că suntem înţeleşi.

Capitolul 151 – La „Floarea roşie”

Cu câteva minute înainte de ora unu, automobilul contelui Kadorff opreşte într-o piaţă slab luminată. Un bărbat îmbrăcat cu o mantie lungă, cu o pălărie moale pe cap, sare dintr-însul şi după ce schimbă câteva cuvinte cu şoferul de la volan, maşina se îndepărtează repede.

Cartierul nu prea se bucură de renume bun şi după ce Rammont face câţiva paşi, se izbeşte faţă în faţă cu un individ, care i se adresează:

— Fiţi atât de bun, domnule, şi spuneţi-mi cât e ceasul!

În mâna dreaptă omul ţine un baston noduros şi de jur-împrejur nu se zăreşte ţipenie de om.

— Cu plăcere, dragul meu, îi răspunde Demonul roşu şi se apropie de individ.

Dar înainte ca acesta să-şi dea seama ce se petrece, primeşte în frunte un pumn zdravăn, care-l culcă la pământ.

Calm, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Masca-Roşie îşi urmează drumul. Coteşte într-o stradă lăturalnică şi mai prost luminată ca cea dinainte. Cam pe la mijlocul ei zăreşte lumina roşie a unui felinar, deasupra intrării unei case. E spelunca „Floarea roşie”.

După câteva minute, „contele” ajunge în dreptul ei şi după ce aruncă o privire în dreapta şi în stânga, coboară cele câteva trepte care duc jos şi împinge o uşă.

Bolta aceasta nu e prea mare, în schimb e plină cu fum şi atmosferă înăbuşitoare. O lampă murdară atârnă de tavan, împrăştiind o lumină confuză.

Masca-Roşie, care se deghizase din nou de data aceasta, se îndreaptă spre locul unde stă patroana. Vagabonzii din partea opusă îşi încordează auzul, ca să prindă ceva din ceea ce vorbesc cei doi, dar e în zadar. Ei văd numai cum femeia deschide deodată ochii mari, apoi apasă pe un buton electric din apropierea sa. Privirile ei speriate se fixează necontenit asupra clientului întârziat.

Acesta îşi întorsese spatele şi măsoară din cap până în picioare pe indivizii aşezaţi la mesele de lângă peretele opus. Apoi se adresează patroanei, cu o voce slabă:

— Adu băieţilor rachiu cât poftesc. Plătesc eu totul.

Femeia face o plecăciune şi în aceeaşi clipă se deschide în fundul boltei o uşiţă îngustă. Un individ, cu cap deformat şi umeri strâmbi, îşi face apariţia în speluncă.

Masca-Roşie păşeşte spre el şi-i face un semn. Stârpitura ştie probabil ce înseamnă asta, căci fără să răspundă ceva împinge uşa şi Hector Rammont îl urmează într-un gang îngust şi întunecos. De abia după ce a închis uşa, călăuza scoate din buzunar o lanternă, cu care luminează locul.

Vagabonzii rămaşi în speluncă sar de pe scaune şi, clătinându-se pe picioare, se îndreaptă spre patroană.

— Ia spune, ce legături ai cu domnul care a intrat adineauri! o întreabă unul din ei, cu glas aproape ameninţător.

Femeia se reculesese între timp. Ea ştie bine că un singur cuvânt trădător ar costa-o capul. De aceea, iscodeşte o poveste:

— Ăsta n-a mai fost demult pe aici. A scăpat din închisoare şi vrea să-şi reia afacerile aici, la Paris. Pare să fie în franci, totuşi, căci mi-a spus să vă dau de băut pe socoteala lui. E un client fain, domnul baron!

— Ce? răcneşte unul din indivizi. E baron?

— Ei, a fost o dată, dragii mei. Acum compatrioţii săi, nu mai vor să ştie de el şi de aceea dânsul le-a jurat moartea. Dar ţineţi-vă gura şi nu vă ocupaţi deocamdată de el. E un tip ciudat şi dacă va avea nevoie de unul din voi, vă va da de ştire. Fiecare serviciu îl plăteşte cu aur.

Indivizii privesc cu lăcomie la sticla mare cu rachiu, pe care patroana o luase de pe o poliţă, pentru ca să le umple apoi paharele.

— Nouă n-are ce să ne strice, dacă domnul baron se gândeşte la noi, spune unul din ei. Să aşteptăm niţeluş, poate se întoarce.

— Nu cred! răspunde patroana. Mi-a cerut să-i procur un loc unde

să poată dormi noaptea aceasta, fără să se teamă că l-ar putea deranja poliţia. Pierre al meu l-a dus sus. Mâine noapte îl vom revedea şi e posibil ca până atunci să fi hotărât ceva nou.

*

Masca-Roşie merge în urma călăuzei prin gangul întunecat. În faţa unei uşi de lemn stârpitura se opreşte, scoate o cheie mare din buzunar şi deschide.

— A sosit de acum cineva? întreabă Rammont.

— Nu, şefule! răspunde celălalt.

— Atunci fii atent la semnal!

Călăuza deschide altă uşă, de data asta însă, prin apăsarea pe un loc anumit din perete. Intră într-o încăpere boltită, unde aerul e înăbuşitor. În mijloc se află o masă lungă, iar lângă pereţi două bănci şi un scaun jos. Prin colţuri se văd câteva legături de paie.

— Aprinde lumina! porunceşte Masca-Roşie.

Individul se urcă pe scaun şi aprinde o lampă atârnată de plafon.

— Acum vreau să rămân singur! spune Demonul şi celălalt părăseşte încăperea.

Masca-Roşie îşi aruncă pălăria pe masă şi-şi dă jos mantia de pe umeri. Scoate apoi un pumnal din buzunar şi-l înfige în tăblia mesei. Alături aşază revolverul încărcat.

După cinci minute se aude un zgomot la uşă şi un individ cam de vreo treizeci de ani păşeşte în începere. El rămâne un moment locului şi priveşte temător la omul cu barbă. Masca-Roşie face un semn din cap şi noul intrat ia loc pe bancă.

Cei doi nu schimbă nicio vorbă între ei; după câteva minute uşa se deschide din nou şi intră trei bărbaţi, care se aşază alături de primul.

Peste alte cinci minute îşi face apariţia Joe. Sub mantia până peste genunchi poartă livreaua elegantă de şofer al contelui. La ordinul lui Rammont, aghiotantul lăsase maşina în seama unui om de încredere şi venise să ia parte la consfătuire.

După încă un sfert de ceas, sunt adunaţi toţi cei şaptesprezece oameni, câţi au mai rămas din bandă.

Masca-Roşie îşi numără tovarăşii, apoi face un semn cu mâna, lui Joe. Acesta se ridică şi păşeşte spre uşă pe care o deschide şi şopteşte câteva cuvinte omului care stă de pază pe gang.

După câteva minute stârpitura se înapoiază cu un urcior mare cu vin şi paharele trebuincioase. În faţa Măştii-Roşii aşază un pocal de argint.

După ce paharele sunt umplute, Joe se ridică şi face un semn cu mâna că vrea să vorbească.

O tăcere de mormânt se face în jur.

— Camarazi, începe el, v-am transmis semnalul convenit şi aţi

răspuns cu toţii la chemarea mea. Despre ce e vorba, cred că ştiţi, căci vedeţi în mijlocul vostru pe omul pe care toţi l-aţi socotit pierdut. Ridicaţi paharele şi strigaţi după mine: „Trăiască stăpânul şi maestrul nostru, Masca-Roşie!”

— Trăiască Masca-Roşie, şeful nostru! Să trăiască şi să ne conducă şi mai departe! răsună, şaisprezece glasuri în bolta misterioasă.

Rammont se ridică de pe scaun. Cu dreapta înalţă pocalul de argint, apoi spune:

— Bun venit, camarazi! Încrederea pe care v-aţi pus-o în mine se va dovedi întemeiată şi braţul Măştii-Roşii vă va conduce din nou! Beau pentru norocul nostru, al tuturor!

— Trăiască şeful! Trăiască şeful! se aude din toate părţile.

— Şi acum, să ne punem imediat pe lucru! rosteşte Demonul. Joe mi-a spus că v-aţi găsit o ascunzătoare aici, la Paris. Aţi rămas numai şaptesprezece oameni din întreaga asociaţie. O parte din camarazii noştri au fost ucişi, alţii se găsesc în închisoarea din Monaco. Deocamdată nu există nicio nădejde să-i eliberam. Trebuie să aşteptăm până se va ivi un prilej mai bun. De un singur lucru vă rog să fiţi siguri: niciunul din ei nu va trăda secretele ce ne leagă pe noi. Am venit la Paris, dar nu mă gândesc să rămân aici, căci terenul nu prea e sigur. Poliţia franceză are la dispoziţie mijloace rafinate şi eu am nevoie de un loc unde să ne putem strânge rândurile din nou. Ne vom înapoia, deci, la Berlin, unde am mai lucrat noi nu demult, şi încă cu succes.

Criminalii nu se aşteptau, probabil, la propunerea aceasta. Masca-Roşie observă impresia neplăcută şi intervine repede:

— Vă temeţi poate să urmaţi chemarea mea? Să aud părerea voastră!

Un individ cu barba căruntă şi cu ochi adânciţi în orbite se ridică şi spune:

— Recunoaştem cu toţii curajul tău şi sângele rece de care ai dat dovadă întotdeauna şi în care nu te-a întrecut încă nimeni, nici măcar cel mai vestit dintre toţi detectivii; „noul Sherlock Holmes” care ne dă cel mai mult de lucru. Dar părerea mea este că tocmai de Berlin trebuie să ne ţinem departe câtva timp, căci acolo se va ivi din nou Ochi-de-Pisică şi va porni vânătoarea împotriva noastră.

— Şi dacă am ales Berlinul, tocmai din pricina asta? întreabă Rammont, cu ironie în glas.

Bătrânul criminal nu ştie ce să răspundă. Ceilalţi murmură ceva nedesluşit, apoi Rammont intervine din nou:

— Rămâne aşa cum am stabilit: ne înapoiem la Berlin. Am pus ochii acolo pe un castel vechi, lângă un lac mare, şi se poate ajunge la el atât pe apă, cât şi pe uscat. Proprietarul va fi bucuros dacă va scăpa de el pe un preţ bun, căci el nu mai locuieşte într-însul. Peste două

zile, Joe va pleca la Berlin şi va încheia afacerea. Noi îl vom urma peste opt zile. Care dintre voi a fost de faţă când am ascuns în catacombe dulapul secret luat din subteranele Băncii Franţei?

Doi dintre criminali se ridică în picioare.

— Şi aţi putea da de locul acela? întreabă Rammont

Unul din indivizi se scarpină după ureche şi răspunde:

— Nu-mi prea aduc bine aminte, stăpâne.

— Şi tu? se adresează Rammont celuilalt.

Acesta răspunde repede:

— Voi găsi locul, poţi avea toată încrederea. Mai erau încă trei oameni cu mine, dar ăştia lipsesc acum. Cap Alb a făcut nişte semne cu creionul roşu pe pereţi, astfel că voi recunoaşte drumul…

— Bine, răspunde Rammont. Din păcate, Cap Alb nu vă mai poate fi de niciun folos, căci a fost străpuns de un glonte. Dulapul despre care vă vorbeam e încuiat şi numai eu cunosc literele, care trebuie orânduite, pentru a se deschide mecanismul secret. Conţinutul lui a fost scos demult şi vândut pe preţ bun. Mă gândesc, însă, să duc dulapul la castelul ce-l voi cumpăra lângă Berlin şi să păstrez în el documentele mele. În scopul acesta, el trebuie să fie transportat pe ascuns în Germania. Joe vă va da indicaţiile necesare, pe care le veţi urma întocmai.

În ce priveşte răsplata pentru munca voastră, veniţi mâine noapte la ora unu aici şi vă asigur că nu veţi avea de ce vă plânge. Până atunci, buzunarele mele vor fi din nou umplute.

Indivizii izbucnesc în urale puternice, dar amuţesc îndată la un semn al lui Rammont, care spune:

— Cred că nu e nevoie să mai accentuez, că trebuie să fiţi cu ochii în patru. Nu rămâneţi niciodată în grup, ci împrăştiaţi-vă, cât mai departe unul de altul. Dacă întâmplarea ar face ca unul din voi să fie arestat de un poliţist, iar un tovarăş se află prin apropiere, acesta să nu facă niciun gest care l-ar putea trăda, ci să vină să mă anunţe imediat. Acum umpleţi din nou paharul şi să ciocnim de despărţire. Mâine noapte la ora unu, mă găsiţi în acelaşi loc.

Se aude zgomotul făcut de paharele care se ciocnesc şi plescăitul limbilor celor şaptesprezece.

— E vreunul nou printre voi? întreabă deodată Rammont. Era cât pe ce să uit să-l întreb pe Joe de asta, deşi el răspunde cu propriul său cap de siguranţa noastră.

Dintr-un colţ se ridică un individ de vreo douăzeci şi cinci de ani, cu figura palidă şi scofâlcită. Ochii lui au o expresie ciudată, visătoare, dar în acelaşi timp şi vicleană.

— Eu, şefule, am venit pentru prima oară în rândurile voastre, spune el cu glas tare, privind ţintă la Masca-Roşie. Tovarăşul Joe mi-a luat jurământul cuvenit şi mi-a spus că pot cuteza să vin aici…

Demonul schimbă o privire cu aghiotantul său.

— Garantezi tu de el, Joe? întreabă apoi, tare.

— Da, şefule! se aude răspunsul.

— Atunci, să depună jurământul şi în faţa şefului! porunceşte Rammont.

Ceilalţi criminali ştiu despre ce e vorba. Dintr-odată se ridică cu toţii.

Un strigăt răguşit izbucneşte din pieptul tânărului, căci fără să bănuiască măcar, se simte înşfăcat din mai multe părţi de pumni puternici şi apăsat în jos. El cade în genunchi şi cu toată împotrivirea disperată e târât până în dreptul Măştii-Roşii, care aşteaptă liniştit, cu braţele încrucişate pe piept.

— Ce se va întâmpla cu mine? bâlbâie noul tovarăş, speriat de moarte.

— Taci! răcneşte Rammont. Scoateţi cuţitele, băieţi!

Cei şaptesprezece fac un cerc în jurul novicelui. În lumina slabă a lămpii din tavan scânteiază un număr de cuţite.

— Apropiaţi-vă şi loviţi în clipa când vă voi face un semn din ochi! se aude din nou glasul tăios al regelui criminalilor.

— Ce crimă am făcut? întreabă cu glas înăbuşit tânărul, căruia broboane de sudoare rece începuseră să-i acopere fruntea. Eu nu-s trădător, mai îngână el.

— Te cred, răspunde Masca-Roşie. Dar acum vei repeta jurământul pe care ţi-l voi dicta eu. O singură clipă dacă eziţi, ţi se vor înfige în inimă cuţitele camarazilor. Ai intrat în peştera leului, ai depus primul jurământ şi nu mai poţi da înapoi. Una din două: sau devii dintr-ai noştri cu trup şi suflet, pentru totdeauna, sau vei muri în locul acesta.

Individul răsuflă adânc şi pare că se liniştise puţin.

E adevărat, nu se gândise la trădare, dar ceremonialul acesta de aici îl cam tulburase.

Hector Rammont începe să rostească jurământul, cu glas limpede. După primele cuvinte se opreşte, aşteptând ca noul tovarăş, să repete întocmai. Şi astfel face mereu, până la sfârşit.

Acum Demonul roşu face un semn, novicele e ridicat de jos şi şeful îi întinde pocalul de argint.

— Ai devenit dintr-ai noştri! spune el, scurt. Bea în norocul asociaţiei.

Cu mâna tremurândă tânărul duce cupa la gură şi soarbe dintr-însa. De abia isprăvise, că se aude un semnat, de sus. Într-o clipă Joe e la uşa pe care o deschide brusc. Bandiţii ştiu bine ce înseamnă asta.

E alarmă! Se impune s-o şteargă cât mai repede cu putinţă.

Joe se întoarce spre cei din încăpere şi strigă:

— Poliţiştii bat la intrarea principală. Am pregătit de acum cele necesare.

— Atunci, luaţi-o înainte! zice Masca-Roşie, fără să se tulbure prea mult. Iei tu conducerea, Joe! N-avem nicio clipă de pierdut.

Într-o clipă, urciorul cu vin şi paharele au dispărut în dosul unui bolovan, pe care doi oameni îl scot din perete. Masa e mutată de la locul ei, băncile de asemenea.

Masca-Roşie stă afară, în anticameră, şi urmăreşte cu atenţie lucrările acestea. Prin faţa lui trece Joe, urmat de alţi trei indivizi. Ei urcă sus, în gangul umed şi întunecos, spre taverna bătrânei gazde de hoţi.

Din depărtare se aud glasuri răstite şi lovituri puternice în uşă.

Joe adresează câteva cuvinte stârpiturii şi acesta clatină capul în semn afirmativ.

— Uite-i colo în faţă! spune el.

La intrarea în tavernă, zac la pământ doi vagabonzi beţi. Ei sunt luaţi în primire, şi târâţi prin gang, apoi pe scară, în încăperea secretă, unde avusese foc consfătuirea Demonului cu asociaţii săi. Sunt aruncaţi pe paie, apoi toţi ceilalţi se retrag şi închid uşa în urma lor.

Masca-Roşie stă acum sub scară, unde se vede o gaură mare.

— După mine! strigă el celorlalţi.

Capitolul 152 – Ghinionul poliţiei

După vreo cinci minute, poliţiştii ajung în gangul îngust, cu revolverele în mână.

Unul din agenţii secreţi ai siguranţei pariziene observase în noaptea aceasta că prea mulţi indivizi se îndreaptă spre „Floarea roşie”. Se aşează într-un loc ascuns şi de acolo spionă intrarea în speluncă. Chiar dacă indivizii veneau izolaţi, se vedea, totuşi, că aparţin aceleaşi bande şi că s-au înţeles să se întâlnească cu toţi în acelaşi loc.

În cele din urmă, lumina roşie se stinse în faţa intrării tavernei şi agentul se gândi atunci să înştiinţeze primul post de poliţie. I se puse la dispoziţie un comisar cu opt oameni, înarmaţi până în dinţi.

În cercurile poliţieneşti din Paris, umbla zvonul că o parte din banda Măştii-Roşii, scăpată din Monaco, se afla la Paris, căutând să se reorganizeze. „Floarea roşie” era cunoscută demult autorităţilor, ca o ascunzătoare a celor mai ticăloşi indivizi.

Comisarul se apropia cât mai fără zgomot de intrarea tavernei. Coborî cele câteva trepte şi-şi încordă auzul, ca să prindă ceva zgomote suspecte.

În cele din urmă bătu în uşă, dar fără rezultat. Repetă bătaia, strigând:

— Ei! Deschideţi, în numele legii! Dacă refuzaţi, dau ordinul să se spargă uşa.

Dar nici acum nu primi vreun răspuns.

Comisarul urcă în stradă şi se sfătui cu agentul secret. Coborî apoi din nou şi cu ajutorul câtorva poliţişti, sparse uşa. La câţiva paşi de dânsul stătea patroana localului, ţinând în mână o lampă aprinsă.

— Muiere blestemată! strigă înfuriatul comisar, de ce n-ai deschis când am dat poruncă?

Îşi plimbă lumina lanternei sale prin încăpere şi dădu câteva ordine oamenilor. Doi poliţişti rămaseră să păzească la uşă, ceilalţi îl urmară pe şeful lor.

Patroana începu să se vaiete, jurându-se că e nevinovată şi că nu ştie ce vrea onorata poliţie de la dânsa. Avusese câţiva clienţi, care ceruseră să-i lase să rămână acolo, ceea ce le-a îngăduit, din bunătate de inimă. Apoi a stins lumina şi se pregătea tocmai să se culce.

După felul cum vorbea, comisarul era gata s-o creadă. Agentul, însă, o privi cu ochi străpungători şi zise celuilalt:

— Bătrâna asta minte cu neruşinare. Ei! uite că vine unul încoace!

Din gangul îngust îşi făcu apariţia stârpitura. Avea numai pantaloni pe el, iar cămaşa era doar formată din câteva petece cusute laolaltă.

— Ce s-a întâmplat aici, doamnă patroană? întrebă el, cu glasul răguşit. Domnii de la onorata poliţie caută probabil vreun criminal?

— Ţine-ţi gura! strigă la el comisarul.

Apoi se apropie de patroană şi-i zise, cu glas poruncitor:

— Acum lasă minciunile la o parte şi spune adevărul! Ştim că o mulţime de indivizi au intrat în tavernă şi n-au mai ieşit de aici. O fi vreo gaură colo jos, unde s-au întâlnit „domnii”. Vrei să ne mărturiseşti unde se află ticăloşii?

Bătrâna începu din nou să se vaiete şi să se jure:

— Dumnezeu să mă pedepsească, dacă nu spun adevărul. Nu ştiu nimic despre indivizii aceia care ar fi dispărut aici! Veţi găsi câţiva oameni sărmani, dar pe altcineva, ferească Sfântul! Domnul poliţist care v-a adus la cunoştinţă faptul, trebuie să se fi înşelat. Poate că aceia pe care îi căutaţi au dispărut în casa de alături!

Agentul secret şopteşte câteva cuvinte comisarului.

— Luaţi-o în primire pe bătrână şi vedeţi să nu vă scape, spune acesta.

Patroana e aşezată cu forţa pe un scaun şi un poliţist se postează lângă ea.

Agentul înhaţă acum pe stârpitură.

— Cu tine o vom face scurtă de tot, ticălosule! îi strigă el. Ne vei conduce imediat acolo unde s-au ascuns ăia din bandă! Dacă refuzi, s-a zis cu tine! Înainte!

Cu o lovitură în spate, îl împinge în gangul întunecos, unde îl urmează ceilalţi, cu lanternele aprinse.

— Înainte! porunceşte comisarul, păşind în frunte, alături de

detectiv.

Cocoşatul căzuse la pământ şi scoate un răcnet de fiară.

— Se preface! murmură agentul. Îl cunosc eu prea bine, căci nu e pentru prima oară când îmi cade sub mână.

Cu o smucitură îl ridică de jos şi-l împinge mai departe. Acum stau cu toţii în faţa scării care duce în adâncime.

— Aha! exclamă comisarul, cred că suntem pe drumul cel bun. Acum să fim cu băgare de seamă, ca nu cumva să ne întindă vreo cursă mizerabilii.

Coboară treptele cu atenţie, călăuziţi de cocoşat, care scoate din când în când o înjurătură.

— Colo e o uşă, deschide-o! porunceşte comisarul şi arată spre intrarea beciului unde se adunaseră cu puţin înainte tovarăşii lui Hector Rammont.

Cocoşului descuie uşa, cu mâna tremurătoare şi poliţiştii privesc în încăperea slab luminată. Dar spre marea lor uimire, nu găsesc nici urmă de bandă. Agentul de siguranţă intră înăuntru şi luminează cu lanterna în toate părţile.

— Aerul e grozav de înăbuşitor aici, miroase a vin. Cum explici asta? se adresează el cocoşatului, scuturându-l de braţ.

— Nu ştiu, domnule poliţist, răspunde acesta făcând o mutră nevinovată. Probabil că vine de la butoiul cu vin pe care l-am coborât ieri în pivniţă şi din care s-a scurs puţintel afară.

Agentul îşi dă seama că în felul acesta nu va ajunge la niciun rezultat. Se gândeşte tocmai să recurgă la altă metodă, când se aude glasul comisarului:

— Uite colo doi oameni!

Lanternele sunt îndreptate spre colţul beciului, unde zac pe paie cei doi vagabonzi.

— Nu face să ne ocupăm de ăştia, zice detectivul.

Dar comisarul îl şi trezise pe unul din ei şi fără să ţină seama de mutra lui înspăimântată, îl întreabă cu glas ameninţător:

— De cât timp zaci în locul acesta?

Dar zadarnic aşteptă răspuns, căci omul e într-o stare că nu poate îngăima nici două cuvinte.

— Nu-i nimic de făcut! zice agentul şi se îndreaptă spre ieşire.

Ajungând la scară însă, el se întoarce. Aici jos există, probabil, o a doua intrare sau ieşire. Privirile-i ascuţite se opresc asupra unei găuri în perete. Pământul este aici prea puţin acoperit cu praf. Cu toate acestea, agentului i se pare că descoperă urme de paşi omeneşti. Împinge cu piciorul uşiţa care se vede acolo şi luminează interiorul. Dar se întoarce, înălţând din umeri. Nu se vede nimic altceva decât o movilă de cărbuni.

Înjurând şi blestemând, poliţiştii urcă în tavernă, apoi ies în stradă,

în vreme ce patroana şi cocoşatul se uită după ei cu priviri triumfătoare. Agentul este cel mai înfuriat.

— Aş da capul meu că banda s-a întrunit în noaptea asta, la „Floarea roşie”, spune el comisarului, în drum spre poliţie. Dacă lucrurile stau într-adevăr astfel după cum umblă zvonul, dacă Masca-Roşie a înviat din nou din morţi şi se află la Paris, atunci nu e de mirare că banda lui ne-a jucat din nou un renghi.

În vreme ce stau încă de vorbă în faţa secţiei poliţieneşti, o maşină luxoasă trece prin faţa lor. Un şofer în livrea elegantă se află la volan, iar în fund stă aşezat un bărbat, cu gulerul pardesiului ridicat, aşa fel încât nu se vede din chipul lui decât ochii negri, străpungători. Doar o clipă a zărit agentul secret aceşti ochi şi tresare ca muşcat de şarpe.

— Ochii aceştia… ochii aceştia! exclamă el. Jur pe bunul Dumnezeu că a fost Masca-Roşie!

Face câţiva paşi în stradă ca să urmărească cu privirea maşina, dar aceasta dispăruse demult pe după colţ.

— N-ai observat numărul, domnule comisar? întreabă el pe poliţist.

— Nu, din păcate! răspunde acesta.

— Mii de bombe! Carevasăzică, Masca-Roşie a sosit iarăşi la Paris. Lupta începe!

Capitolul 153 – O pereche criminală

La ambasadorul Germaniei e zi de primire. Palatul în care Excelenţa Sa, împreună cu tânăra-i şi frumoasa soţie primeşte musafirii, e luminat strălucitor.

Trăsurile elegante sosesc mereu şi invitaţii, oameni din clasele cele mai înalte ale societăţii, urcă scara de onoare acoperită cu un covor de preţ şi sunt întâmpinaţi de un lacheu în livrea aurită.

— Contele Kadorff! anunţă acesta deodată.

Câteva priviri se îndreaptă spre uşă, în pragul căreia îşi făcuse apariţia făptura înaltă a contelui. Doamnele îşi duc evantaiele la faţă şi privesc pe furiş la bărbatul cu părul negru, cu maniere de om de lume şi cu privirea pătrunzătoare, care le strecoară în trup fiori de voluptate şi de nelinişte în acelaşi timp.

Persoanele prezente aici îl mai întâlniseră pe conte şi în altă societate, aşa că nu sunt prea surprinse de apariţia lui. Se întorsese de curând din Germania, aducând de acolo recomandări strălucite, astfel încât toate cercurile înalte îl primiră cu braţele deschise.

Locuia într-un palat dintr-un cartier elegant el Parisului şi se vorbea mult de întinsele sale moşii din Germania. Felul cum se comporta în societate, nu lăsa nicio îndoială asupra lucrurilor bune ce se spuneau despre el.

După cum spunea el însuşi, voia să rămână câtva timp la Paris,

apoi va întreprinde o călătorie în jurul lumii, fiind un pasionat al voiajurilor.

Însuşi faptul acesta îl făcea interesant, în special în ochii cucoanelor. Unii se mirară la început că nobilul german nu era însurat, apoi, însă, îşi explicară faptul, după ce contele însuşi le spuse că pasiunea lui pentru călătorii, nu-i îngăduie să se căsătorească deocamdată.

Numai într-un mic grup de domni erau unele divergenţe de păreri. În vreme ce contele tocmai strângea mâna ambasadorului german, unul din musafiri, francez, spunea:

— Nu ştiu de ce, dar acest domn conte Kadorff nu-mi prea place.

Ceilalţi îl priviră uimiţi.

— Dar bine, domnule viconte, ce-ai putea spune dumneata împotriva contelui german? zise un tânăr ofiţer. Am avut de curând prilejul să-l cunosc mai de-aproape şi l-am găsit încântător, dacă-mi îngădui expresia aceasta. Un cavaler din tălpi până în creştet şi, ce e mai important, putred de bogat. Între noi rămâne: am organizat o mică partidă de joc şi cu prilejul acesta contele Kadorff a pierdut cincizeci de mii de franci, fără să clipească din ochi.

— Şi a plătit suma într-adevăr? întrebă vicontele.

— Fireşte c-a plătit-o! A doua zi, e drept, şi în bancnote germane.

Vicontele ridică din umeri.

— În cazul acesta, contele nostru trebuie să aibă sume importante la dispoziţie… Cu toate acestea, când mă uit la dânsul, la figura sa, pe care toţi o găsesc interesantă, şi mai cu seamă doamnele, am de fiecare dată un sentiment ciudat. Îmi face impresia că domnul conte Kadorff poartă o mască, că n-ar fi el, ci cu totul altcineva. Dar se prea poate să mă înşel. Şi dacă se va dovedi lucrul acesta, îmi va fi cu atât mai simpatic.

Deoarece contele se apropia cu însuşi ambasadorul german de grupul cu pricina, discuţia fu întreruptă brusc. Festivitatea începu şi se desfăşură cu toată pompa.

Orchestra tocmai atacă un vals nou şi perechile se pregătesc pentru dans.

În clipa aceasta, contele Kadorff se îndreaptă liniştit spre un grup de doamne frumoase şi se înclină adânc în faţa unei brunete cu ochi scânteietori şi cu toaletă plină de rafinament.

— Vreţi să-mi acordaţi mie dansul acesta, stimată doamnă contesă? întreabă el, cu glas melodios.

Doamna tresare speriată, aruncă apoi o privire spre cei din jur şi zâmbeşte, ca să-şi ascundă tulburarea. Apoi întinde contelui braţul şi amândoi se aruncă în vâltoarea dansului.

În vreme ce orchestra îmbăiază sala în tonuri armonioase, în vreme ce totul scânteiază în diamante în jurul lor, şi parfumurile cele mai

fine ameţesc simţurile, contele Kadorff strânge cu atâta putere mâna partenerei sale încât aceasta aproape să strige de durere.

— Tăcere! îi şopteşte el, cu chipul zâmbitor. Nu scoate niciun sunet, să nu faci niciun gest trădător, altminteri e vai de tine.

— Dar ce vrei de la mine? întreabă ea tot în şoaptă, spionând mereu în juru-i, dacă nu e observată de cineva. Cum ai ajuns aici, şi de ce te porţi atât de duşmănos cu mine?

Contele Kadorff, răspunde cu obişnuitul zâmbet:

— Aici nu e locul pentru explicaţii mai amănunţite, Leonie, şi apoi, ţi-aş putea adresa aceeaşi întrebare. Acum câteva zile, te credeam încă la Monaco sau la Hohenegge. Agenţii mei mi-au vestit însă, între timp, că ai plecat, lăsând vorbă că te îndrepţi spre Londra. Atunci am ştiut că vei veni la Paris. Şi după cum văd, nu m-am înşelat.

— Te întreb înc-o dată, ce vrei de la mine, Hector? Dansul se apropie de sfârşit şi va fi în propriul tău interes să nu fim luaţi la ochi de nimeni.

— Ai dreptate, scumpa mea. În două cuvinte: e vorba de o mica afacere. Ai primit scrisoarea mea?

Ea îşi muşcă buzele şi tăcu câteva clipe. Şi atunci el îşi dădu seama că dânsa n-a vrut să-i răspundă.

— Nu-ţi va folosi la nimic, dacă ai cumva intenţia să scapi de mine, spune Rammont, încetişor. De când cu prima noastră întâlnire la Paris, cu care prilej ţi-am ajutat să-l îndepărtezi pe baronul de Brissac, ai căzut în mâinile mele şi nimeni în lumea asta nu te-ar putea elibera. De altminteri, ai operat cu măiestrie şi trebuie să te felicit pentru felul cum ai ştiut să aduci în patrimoniul tău milioanele familiei de Hohenegge.

— Ştii tu că contele Eberhard a înviat din morţi?

— Trăieşte? întreabă el, calm.

— Da, trăieşte, după ce noi l-am coborât în cavoul familiei! scrâşneşte Leonie. M-ai înşelat cu otrava aceea!

— Nu, nu, te-am înşelat. Există un singur remediu care înlătură starea de catalepsie, şi această contra-otravă am încercat-o asupra mea însumi. În două sau trei zile catalepsia încetează şi atunci se produce moartea.

— Atunci se vede că cineva a întrebuinţat faţă de contele Eberhard această contra-otravă, căci a apărut viu şi natural în faţa mea, ba m-a reclamat chiar şi parchetului.

— Ei, drace, asta e interesant de tot! Dar uite că muzica încetează. Ne vom despărţi pentru câtva timp, dar te aştept apoi în sala mică, unde se află bustul lui Molière. Vom fi singuri câteva clipe acolo şi vom discuta ce mai avem de discutat.

— De ce numaidecât astăzi? Ai putea veni mâine la hotelul unde locuiesc, sau în altă parte…

— N-am vreme să aştept până atunci, o întrerupe Rammont. Rămâne stabilit: în sala cu bustul lui Molière!

Muzica încetează şi contele Kadorff îşi conduce partenera la locul ei, apoi îşi ia rămas bun, cu o plecăciune adâncă.

După vreo zece minute, cei doi se reîntâlnesc în sala indicată. Se aşază pe o banchetă de marmură fină şi „contele" începe:

— Ne vom spune ce avem de spus, cât mai pe scurt, Leonie. În ceea ce priveşte chestia cu Eberhard, propun s-o amânăm pentru altă dată. Îţi pot da, însă, de pe acum asigurarea, că mă pun cu totul la dispoziţia ta, pentru cazul când vei avea nevoie de sfatul sau de braţul meu. Acum altceva: am nevoie de bani şi încă imediat. Unde locuieşti?

— La „Hotel de Bruxelles". Probabil, însă, că peste câteva zile îmi voi închiria o vilă.

— Eşti în măsură să-mi vii în ajutor cu vreo sută de mii de franci? Am cheltuit tot ce aveam şi acum sunt fără o para chioară în pungă. Ultimii cincizeci de mii de franci – în bancnote germane falsificate – i-am pierdut la joc. Am nevoie de bani, deci!

Contesa îşi muşcă nervos buzele.

— O sută de mii de franci nu prea e o jucărie, Hector. De unde să-ţi procur aceşti bani atât de repede?

— Eşti doar milionară, şi o singură înştiinţare adresată bancherului tău e suficientă ca să ţi se pună la dispoziţie orice sumă. Ceea pe vreau să ştiu deocamdată, este dacă îmi vei procura banii ceruţi?

— Şi dacă refuz? izbucneşte deodată Leonie şi-l priveşte ameninţător pe Rammont.

El zâmbeşte în felul lui ciudat, apoi spune:

— Răspunsul tău mi-e suficient!

Îşi scoate ceasul şi aruncă o privire pe dânsul.

— E aproape unsprezece şi jumătate. Într-un sfert de oră te vei retrage, motivând o indispoziţie subită şi vei pleca cu trăsura ta la „Hotel de Bruxelles". Voi fi şi eu în trăsură.

— Şi apoi? îl întrerupe Leonie.

— Apoi vei urca sus în apartamentul tău şi-mi vei aduce cei o sută de mii de franci. Te voi aştepta în trăsură; dar să ştii că nu-ţi dau răgaz mai mult de cinci minute. Nu uita toate acestea şi acum îţi zic la revedere.

Făcând o plecăciune el se retrage, iar Leonie sare în sus cu un scrâşnet de furie. Tremură din tot corpul şi nu se poate abţine să exclame:

— Eşti un diavol, Hector Rammont! O, dac-aş cunoaşte vreun mijloc să mă scap de tine!

După zece minute coboară într-adevăr, cu figura palidă, scara de marmură a palatului legaţiei germane şi un servitor îi deschide portiera trăsurii. În interior se află de-acum Hector Rammont. Caii o

pornesc în goană prin străzile luminate ale Parisului. După vreun sfert de ceas, opresc în faţa „Hotelul de Bruxelles”.

— Aştept aici întoarcerea ta, Leonie! spune Masca-Roşie. O sută de mii de franci, nu uita! Deocamdată îmi ajunge această sumă, ca să mă pun pe picioare oarecum. Mai târziu îţi voi mai da de veste. Atâta vreme cât te vei supune cererilor mele nu trebuie să te temi de nimic; în caz contrar însă…

Se întrerupe, căci Leonie deschisese portiera şi sărise din trăsură. Vizitiul aşteaptă, căci Rammont îi dăduse instrucţiuni precise.

Ajunsă în camera ei, Leonie scrâşneşte din dinţi şi se aruncă pe pat. Îşi înfige mâinile în păr şi ochii-i negri, pătimaşi, privesc în gol.

După câteva clipe se ridică şi se-ndreaptă spre un dulăpior din colţul odăii. Îşi muşcă buzele de furie neputincioasă şi deschizând dulăpiorul scoate o sută de mii de franci în bancnote şi-i introduce într-un plic.

Ajunsă jos, deschide portiera trăsurii şi se furişează înăuntru. Aproape în aceeaşi clipă caii pornesc pe acelaşi drum pe care l-au străbătut cu puţin înainte.

— Ai adus banii? întreabă Rammont.

Ea îi întinde plicul, fără să rostească un cuvânt. Demonul îl deschide, cercetând cu o singură privire conţinutul.

— E în regulă! spune el, uitând măcar să mulţumească.

— Şi acum ce mai vrei de la mine? întreabă Leonie.

— Vei afla îndată, comoara mea..

Tăcerea se aşterne între cei doi. La ce bun să-l mai asalteze cu întrebări? Desigur că Masca-Roşie şi-a făurit un plan, pe care-l va aduce la îndeplinire fără zăbavă.

Trăsura opreşte brusc. Prin fereastră Leonie zăreşte o piaţă mare, slab luminată de un felinar îndepărtat.

— Eu am ajuns, zise Demonul, şi vizitiul te va duce pe tine acasă.

Înainte ca ea să-l mai poată întreba ceva, el coborâse şi trântise portiera.

*

E aproape de ora unu după miezul nopţii, când Rammont se furişează prin străduţa mizerabilă în care se află taverna „Floarea roşie”. O ploaie măruntă de toamnă începe să pice din cer, învăluind totul în ceaţă. Rammont ajunge repede în apropierea cârciumii, când deodată aude în urma sa zgomot de paşi, şi apoi un glas strigând:

— Opreşte!

În lumina nesigură el recunoaşte un poliţist.

— Ce doreşti, domnule sergent? i se adresează Demonul, foarte politicos.

Poliţistul îşi dă seama că are de-a face cu un domn distins, dar asta

nu-l face să-şi schimbe tonul.

— Încotro, domnule? întreabă el, punându-se în calea celuilalt. Aici nu e un loc unde să se plimbe cineva după miezul nopţii.

— Nu prea eşti politicos! îi răspunde regele criminalilor. Sunt de-abia de câteva zile în Paris şi am întârziat puţin la o petrecere iar trăsura care mă aducea acasă a avut de suferit un accident, stricându-i-se o roată. N-am vrut să aştept până va face reparaţia, astfel că am luat-o pe jos. Dar m-am rătăcit şi am ajuns într-o regiune care îmi este complet necunoscută. N-am întâlnit niciun poliţist şi atunci am luat hotărârea să intru în prima cârciumă pe care o voi găsi deschisă şi să mă informez de drum.

— Şi astfel aţi ajuns la „Floarea roşie", domnule?

— Nu ştiu ce vrei să crezi cu asta, cu atât mai puţin ce e aia „Floarea roşie", răspunde liniştit Demonul. După cum văd, totul e adormit în strada asta şi numai colo e puţină lumină. Acum, însă, nu mai am nevoie să mă-ndrept spre cârciuma aia, căci desigur că dumneata vei fi atât de amabil şi-mi vei arătă drumul.

Poliţistul îşi cam pierduse cumpătul. După toate aparenţele, e vorba de un personaj distins, de aceea îşi schimbă tonul şi întreabă:

— Numele dumneavoastră, domnule?

— Contele Kadorff. Eventual sunt dispus să te însoţesc la primul post de poliţie şi să mă legitimez. Dar nu voi întârzia mâine să mă plâng legaţiunii germane, asupra felului cum se poartă poliţiştii francezi cu străinii. Acum, fă ce ştii!

— Dacă lucrurile stau într-adevăr astfel cum susţineţi, domnule conte, atunci vă rog să mă scuzaţi, zice poliţistul. Vă stau cu plăcere la dispoziţie să vă însoţesc o bucată de drum. Încotro doriţi să mergeţi?

Cei doi păşesc alături unul de altul, prin strada liniştită. La o cotitură, contele se opreşte şi mulţumind scurt, se îndepărtează.

— Era s-o fac boacănă! murmură poliţistul, îndreptându-se spre postul său. Cine ştie în ce bucluc mă mai vâra domnul conte ăsta!

Hector Rammont, însă, zâmbeşte cu satisfacţie în vreme ce merge în goană prin strada întunecoasă. Coteşte pe după un colţ şi după câteva minute apare în faţa unui gang de casă. Se furişează înăuntru şi pe un drum cunoscut numai de el, ajunge în pivniţa cu cărbuni, care se află dedesubtul tavernei „Floarea roşie". De acolo, după câteva clipe se află în încăperea unde fusese cu o seara înainte.

— S-a întâmplat ceva nou? întreabă el, aşezându-se pe un scaun, în capul mesei.

— Nu! răspund toţi, în cor.

— Poliţia a pus probabil posturi de pază, dar tocmai acolo unde nu trebuie, spune unul din bandiţi.

— Acesta nu-i motiv să nu fiţi cu ochii în patru! răspunde Masca-Roşie. Feriţi-vă să mai veniţi în localul acesta. Bănuiesc că Ochi-de-

Pisică ne va sări în spate în curând, şi de aceea ar fi bine să ne căutăm alt loc de adunare. Şi acum veţi primi avansul făgăduit. Joe va face plata.

Cu aceste cuvinte întinde aghiotantului plicul cu bancnote.

— Câţi suntem? întreabă Joe şi începe să numere capetele.

Ultimul intrat în bandă primeşte numai jumătate din suma cuvenită celorlalţi, dar el este complet mulţumit.

După ce toţi şi-au luat partea, un bandit mai în vârstă întreabă:

— Şi şefului ce-i rămâne?

Masca-Roşie face un gest de împotrivire, apoi spune:

— Nu vă sinchisiţi de mine! Deocamdată mai am cu ce mă ţine şi când vom fi în Germania, a singură lovitură ca lumea ne face bogaţi pe toţi. Nu uitaţi că am orânduit să plecăm cu toţii. Niciunul să nu stea în cumpănă! Interzic de asemeni fiecăruia să facă vreo faptă care l-ar putea aduce în contact cu poliţia, înainte de plecare. Deghizamentele vor fi hotărâte de Joe. Acum vârâţi banii în buzunar şi să bem un pahar de rămas bun!

Cocoşatul e chemat de la postul său de pază şi peste cinci minute soseşte, aducând câteva căni cu vin şi paharele necesare. Vinul începe să curgă în valuri, câţiva din bandiţi izbucnesc în urale şi veselia e generală.

Demonul se ridică în cele din urmă şi şopteşte câteva cuvinte lui Joe:

— Îmi garantezi cu capul tău că indivizii nu vor face prostii. Cine e beat rămâne aici, până se va fi trezit din ameţeală.

— Poţi avea deplină încredere în mine, şefule! răspunde Joe.

Masca-Roşie îi strânge mâna:

— Restul îl ştii. Ne întâlnim în Berlin la locul indicat. Vei începe imediat tratativele cu proprietarul castelului. După cât ştiu eu, individul o chiar grăbit să-l vândă. Pentru început, e de-ajuns să mobilezi câteva camere de la parter, pentru mine. Celelalte comunicări le vei primi la timpul oportun.

— Şi banii pentru prima rată vor sosi la vreme, şefule? întreabă Joe.

— De asta să nu te îngrijeşti.

Cu aceste cuvinte se despart.

Capitolul 154 – Procesul ucigaşei

Prima zăpadă căzuse deasupra Berlinului.

Trăsuri şi maşini nenumărate se îndreaptă spre cartierul Moabit, unde se află palatul Curţii cu Juri. Procesul care se judecă astăzi, este unul din cele mai interesante din ultimii ani.

În faţa juriului stă Margot Hartenberg, acuzată de a-l fi omorât pe

bătrânul conte Bertram de Hohenegge.

Împrejurările în care a fost comisă această crimă, personalitatea acuzatei – fiica celui mai mare detectiv german – precum şi legăturile ei cu tânărul conte Eberhard de Hohenegge, toate astea sunt de natură să trezească interesul publicului.

Biletele de intrare sunt complet epuizate din prima zi şi mulţi doritori de a participa la şedinţe se văd nevoiţi să se înapoieze.

Preşedintele a deschis şedinţa şi dă ordin să fie introdusă acuzata, Margot Hartenberg. Toate privirile se-ndreaptă spre făptura mlădioasă, îmbrăcată în negru, care păşeşte în sală, cu faţa palidă, dar curajoasă şi resemnată.

Ochi-de-Pisică e şi el de faţă. De asemenea şi contele Eberhard. Apoi mai sunt contesa Leonie, precum şi actualul administrator al castelului, Anton.

Alice, sora acuzatei, e bolnavă, şi doctorul care o îngrijeşte a confirmat în faţă justiţiei că pacienta sa nu se poate prezenta.

În tăcerea solemnă a publicului, începe interogatoriul acuzatei.

Cu voce liniştită, hotărâtă, Margot afirmă de la primele cuvinte că este nevinovată. Preşedintele îi cere să vorbească despre întâmplările din noaptea crimei şi tânăra femeie se supune. Numai când mărturiseşte că între dânsa şi contele Eberhard exista o legătură tainică de dragoste, obrajii i se îmbujorează.

— Susţii, deci, acuzato – întreabă preşedintele – că domnul conte Eberhard de Hohenegge, fiul castelanului milionar, era hotărât să facă din dumneata soţia lui?

— Da, aşa este! Contele Eberhard mă iubea şi eu răspundeam sentimentelor sale, dar din prima clipă mi-a dat cuvântul că va face din mine soţia lui. Astfel ar fi fost cu neputinţă să se apropie de mine.

— Dar, pe atunci nu erai decât o simplă îngrijitoare a bătrânului conte Bertram? Cum puteai crede că fiul marelui bogătaş se va lega pentru toată viaţa de dumneata?

— De la-nceput i-am mărturisit contelui Eberhard rezervele mele, el, însă, mi-a întărit prin jurământ făgăduiala dată. Sunt şi acum ferm încredinţată că Eberhard şi-ar fi ţinut cuvântul, dacă împrejurări nenorocite nu l-ar fi împiedicat s-o facă.

— Chestia asta o vom lămuri mai târziu. Acum să ne descrii amănunţit ce-ai făcut în noaptea când contele Bertram a fost omorât.

Margot povesteşte întocmai, ceea ce noi ştim de-acum. Ea nu trece nimic sub tăcere şi nici nu adaugă ceva.

Preşedintele intervine:

— Ai părăsit atunci castelul în grabă şi e lucru dovedit că şi contele Eberhard, aşa-zisul logodnic al dumitale, te ţinea şi dânsul drept ucigaşă. Conteşti lucrul acesta?

— Nu, murmură tânăra femeie. Eberhard era îngrozit de crima

aceea şi totul era de natură să învedereze cum că eu şi nimeni alta a făptuit grozăvia. Astfel s-a făcut că Eberhard de Hohenegge a venit la Berlin şi găsindu-mă în casa tatălui meu, mi-a sugerat gândul să fug cât mai repede.

— N-a vrut să-ţi dea contele şi mijloacele necesare pentru fugă?

— Da. A făcut-o, însă, numai din milă. Dar eu am refuzat să primesc ceva, căci mă simţeam nevinovată.

— Acum să venim la un punct primejdios, care îngreuiază foarte mult situaţia dumitale, acuzato. Ştim că însuşi tatăl dumitale – unul din cei mai ageri poliţişti ai noştri – nu credea în nevinovăţia copilei sale, ba chiar a alungat-o din casă. E adevărat?

— Da, e adevărat, răspunde Margot. Tatăl meu trebuia să creadă – ca toţi ceilalţi – în vinovăţia mea, şi m-a alungat în noapte, ca să nu-i fac ruşinea de a-l arăta lumea cu degetul, ca părintele unei ucigaşe de rând.

După terminarea interogatoriului acuzatei, sunt chemaţi martorii. Primul intri în sală detectivul Hartenberg. Toate privirile sunt aţintite asupra lui.

Ochi-de-Pisică mărturiseşte fără ocol, că la început crezuse şi el în vinovăţia fiicei sale şi de aceea o alungase din casă, în prada unei furii grozave. Mai târziu, însă, a dobândit convingerea că crima de la castel n-a fost făptuită de copila sa, ci de regele criminalilor, Masca-Roşie.

Din clipa aceea, a făcut totul să poată stabili nevinovăţia fiicei sale şi dacă a mers prea departe, căutând s-o apere de cercetările poliţiei pe aceea care e carne din carnea sa, roagă Curtea să nu i-o ia în nume de rău, căci îşi iubeşte copila din adâncul sufletului.

Cuvintele mişcătoare ale detectivului, fac o impresie puternică asupra juraţilor. Preşedintele îl priveşte atent, apoi zice:

— Ai amintit numele unui cunoscut criminal, Masca-Roşie. Ce legătură ar exista între omul acestei şi crima de la castelul Hohenegge? După cât ştiu, nu s-a furat nimic şi Masca-Roşie recurge la crime numai atunci când are ceva de luat.

Hartenberg răspunde calm:

— Asupra acestui punct n-aş dori să vorbesc deocamdată mai mult. Stau, însă, la dispoziţia domnului preşedinte, după ce vor fi depus declaraţii şi ceilalţi martori.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule Hartenberg?

— Ar trebui să numesc o persoană care se află în rândurile martorilor citaţi de dumneavoastră. Deocamdată, însă, nu vreau s-o fac. Îngăduiţi, domnule preşedinte, să amân pentru mai târziu declaraţiile mele.

Este introdusă în sală „Vipera”, fosta detectivă franceză.

Antoinette Vacher, mama Alicei şi a lui Margot, depune şi dânsa în favoarea copilei sale, susţinând cu tărie că nimeni altul decât Hector

Rammont regele criminalilor, este cel ce a comis crima din castelul Hohenegge. Întrebată asupra motivelor care l-ar fi determinat să făptuiască omorul, „Vipera” răspunde:

— Poate că în privinţa aceasta contesa Leonie v-ar putea da lămuriri mai precise.

Răspunsul ei cade ca un trăsnet în mijlocul publicului. Acum ieşise la iveală pe cine bănuia Ochi-de-Pisică, cu prilejul mărturiei sale.

Este introdus martorul conte Eberhard de Hohenegge. Încordarea în public sporeşte mereu. Toate privirile sunt îndreptate asupra făpturii înalte a contelui, care se apropie de masa judecătorilor.

— Te dai drept contele Eberhard de Hohenegge? întreabă preşedintele, măsurându-l cu privirea pe martorul din faţa lui.

— Sunt contele Eberhard de Hohenegge, fiul ucisului conte Bertram! sună răspunsul.

— Ştii, continuă preşedintele, că s-a deschis acţiune împotriva dumitale, pentru vina de a-ţi fi însuşit un nume şi un titlu care nu-ţi aparţin. Contesa de Hohenegge, pe care o dai drept soţia dumitale, contestă să te fi cunoscut vreodată. Soţul ei adevărat, e înmormântat în cavoul familiei, lucru ce a fost stabilit de comisia judiciară de anchetă.

— Acela e un străin, domnule preşedinte, răspunde Eberhard, calm. Într-o bună zi va ieşi la iveală înşelătoria şi mulţi vor rămâne uimiţi, că o femeie demonică a izbutit să inducă în eroare autorităţile.

— Să nu insistăm mai mult decât e necesar asupra acestei chestiuni, ci să continuăm interogatoriul dumitale în ceea ce o priveşte pe acuzata Margot Hartenberg, îi taie vorba preşedintele.

— Întrebaţi, domnule preşedinte şi vă voi răspunde atâta cât stă în puterile mele.

— Să presupunem, deci, că ai fi într-adevăr contele Eberhard de Hohenegge, după cum susţii mereu. Povesteşte-ne ceva din anii tinereţii şi despre convieţuirea cu tatăl dumitale, contele Bertram.

Eberhard se supune şi evocă o serie întreagă de amintiri.

— Acum te rog să ne zugrăveşti, legătura de dragoste, pe care ai fi avut-o cu acuzata! cere preşedintele.

— M-am apropiat de domnişoara Margot Hartenberg cu propunerea de a deveni soţia mea. Dacă am ascuns câtva timp legătura noastră amoroasă, am făcut-o de dragul tatălui meu, care avea un temperament cam violent. Dar jur în faţa acestui public, că aşteptam ceasul când să pot înfrânge rezistenta părintelui meu şi ştiu că tocmai în seara crimei, tata era însufleţit de sentimente mai blânde, chiar dacă cu puţin înainte a alungat-o din castel pe Margot.

— Vasăzică recunoşti lucrul acesta? întreabă preşedintele Curţii.

— Îl recunosc, pentru că este adevărat. Dar tot atât de adevărat este că după primele clipe de furie, contele Bertram şi-a adus aminte

de serviciile credincioase pe care i le-a făcut Margot, pe care o iubea ca pe copilul său. N-ar fi devenit niciodată atât de furios şi pornit împotriva iubitei mele, dacă n-ar fi intervenit altă persoană, care l-a întărâtat.

— Cine a fost această persoană?

— Viitoarea mea soţie Leonie, fostă baroană de Brissac.

— Ce motiv avea dânsa să-l întărâte pe bătrânul conte?

— Leonie şi-a aruncat ochii asupra mea, fără ca eu să am vreo bănuială în privinţa aceasta. Condiţiile ei materiale deveniseră cam precare şi probabil din acest motiv se gândea să facă o căsătorie bogată.

Preşedintele ridică capul:

— Vrei să susţii prin aceasta, că baroneasa de Brissac ţinea s-o alunge pe rivala ei, ba poate s-o nimicească chiar, pentru a-i lua locul?

— Da, domnule preşedinte, nu ezit o singura clipă să afirm lucrul acesta.

Preşedintele clatină capul. Acum, lucrurile se limpezesc oarecum pentru dânsul, deşi nu crede încă în nevinovăţia lui Margot. Declaraţiile următoare ale lui Eberhard, tind s-o despovăreze pe acuzată din toate punctele de vedere şi s-o aşeze în cea mai bună lumină.

Ba el declară chiar în mod solemn, că nu va avea linişte decât atunci când Margot Hartenberg va fi devenit soţia lui, căci divorţul lui de Leonie a fost hotărât din clipa când văzuse că nu e cu putinţă să ducă viaţă comună cu această femeie. Dar contesa Leonie i-o luase înainte, turnându-i otravă în paharul de apă.

Această acuzaţie grozavă nu are efectul corespunzător, căci contele Eberhard ridicase de-acum aceleaşi acuzaţii în faţa procurorului, fără să-şi atingă ţinta.

Preşedintele îşi ia câteva note, apoi întreabă;

— Din mărturiile de până acum, am putut deduce că persoana aceea misterioasă, cunoscută în lumea criminală sub numele de Masca-Roşie, a jucat un rol în noaptea crimei de la Hohenegge. Ce ai de adăugat asupra acestui punct?

— Pot vorbi în mod deschis, domnule preşedinte? întreabă Eberhard.

— Te rog chiar s-o faci!

— Hector Rammont, temutul rege al criminalilor, omul ale cărui mâini sunt pătate cu sânge, a fost, după convingerea mea fermă, amantul Leoniei, şi a fost adus de dânsa la Hohenegge, numai pentru a-i servi scopurile ei printr-o crimă. Baroana de Brissac ştia că eu o iubesc pe Margot şi că voiam să vorbesc cu tatăl meu, în privinţa aceasta. Îi era desigur, teamă că bătrânul conte Bertram va ceda, consimţind la căsătoria mea cu fiica detectivului Hartenberg şi atunci

nu i-a rămas decât o singură cale: omorul, şi în acelaşi timp o manevră calculată, în aşa fel ca toată vina să cadă asupra iubitei mele. Şi ticăloşii aceştia au lucrat cu atâta măiestrie, încât eu însumi am crezut o clipă în vinovăţia lui Margot. Ridic astăzi din nou şi în faţa lumii întregi, acuzaţia împotriva contesei Leonie de Hohenegge, că s-a pus în legătură cu Masca-Roşie şi a fost complice la uciderea tatălui meu, şi că de atunci a urmărit pas cu pas ţinta de a deveni contesă de Hohenegge şi stăpână pe milioanele acestei familii vechi şi respectate. Mai ridic împotriva ei acuzaţia că s-a întovărăşit cu unul din foştii mei servitori – actualul administrator ăl castelului, Anton – ca să mă răpună pe mine, apoi, după ce eu am izbutit să evadez din sicriu, să pună în locul cadavrului meu un altul, al unui necunoscut. Actualul administrator al castelului este chiar amantul contesei Leonie, căci eu am auzit ce discutau dânşii, în vreme ce zăceam în stare de catalepsie. În locul acelei femei nenorocite care stă pe banca acuzării, ar trebui să stea contesa Leonie şi complicii ei, Hector Rammont şi servitorul Anton.

O rumoare se produce în public, la aceste cuvinte. Numai juraţii rămân liniştiţi.

— Din păcate, acestea sunt chestiuni care nu ne interesează deocamdată, zice preşedintele. Domnul procuror, în faţa căruia ai ridicat aceleaşi acuzaţii, n-a găsit de cuviinţă să pornească ceva împotriva contesei Leonie şi a administratorului ei. Poate că istoria cu starea de catalepsie şi cadavrul necunoscut din sicriu, trăieşte numai în imaginaţia dumitale. Acum voi proceda la ascultarea doamnei contese.

Foşnind din rochia-i elegantă de mătase, Leonie îşi face intrarea în sală. În jurul ei răspândeşte unul din cele mai fine parfumuri pariziene şi toţi asistenţii întind capetele să zărească fermecătoarea apariţie.

Cu vocea oarecum tremurată a început, contesa a răspunde primelor întrebări ale preşedintelui. Din ce în ce glasul ei devine mai hotărât şi mai sigur. Ştie ce este în joc aici pentru ea şi că orice şovăială i-ar putea deveni primejdioasă.

Cu o zi înainte sosise cu expresul din Paris şi trăsese la unul din cele mai elegante hoteluri ale oraşului. Rammont e şi el de faţă, printre asistenţi, ferindu-se, însă, să se trădeze printr-un singur gest.

Preşedintele o tratează cu o politeţe desăvârşită. Totuşi, îi pune o serie de întrebări căutând s-o încurce, dar ea se pricepe să se strecoare cu măiestrie.

Otravă şi ură este în cuvintele Leoniei, îndreptate asupra acuzatei. Publicul pricepe, însă, pornirea ei şi simpatiile pentru Margot scad din ce în ce mai mult. E foarte explicabil ca această doamnă frumoasă şi mândră să urască o persoană care voise să-i răpească logodnicul.

E seară când încep pledoariile. Procurorul o consideră vinovată pe

Margot şi în rechizitoriul său nu scapă prilejul să lovească în acuzată, cu fiecare cuvânt ce-l rosteşte.

Încheind, el îşi drege glasul şi rosteşte în tăcerea adâncă din sală:

— În faţa, domniilor voastre se află o vinovată, domnilor juraţi. Nu vă lăsaţi emoţionaţi de ochii albaştri de copil ai acestei persoane şi apreciaţi cum se cuvine cuvintele ei mincinoase. Înşelătoria, minciuna şi crima au fost armele principale în viaţa acuzatei. Ea şi nimeni altul, a ucis pe contele Bertram de Hohenegge şi această crimă grozavă cere să fie ispăşită.

Rechizitoriul pătimaş al procurorului face o impresie puternică.

După o pauză scurtă, începe să vorbească apărătorul. Sarcina lui e nespus de grea, dar cu toate acestea scoate la lumină fiecare punct, care ar putea veni în ajutorul clientei sale. Cu cât mai mult vorbeşte, cu atât mai mult îşi dă seama cu precizie, că nu va mai fi în stare s-o salveze pe Margot Hartenberg. Dovezile de vinovăţie expuse de procuror, sunt prea puternice. Avocatul luptă cu înverşunare să spulbere părerea tuturor, cum că ar fi vorba de o cocotă, de o femeie pierdută. În ultima parte a pledoariei sale, apărătorul vorbise cu o căldură, cum rar s-a întâlnit.

Capitolul 155 – Un incident

Preşedintele tocmai vrea să se ridice, pentru a pune acuzatei întrebările obişnuite, înainte de a se retrage juraţii, când se aude de afară o larmă infernală.

— Ce înseamnă asta, aprod? Ia vezi ce-i acolo! ordonă prezidentul.

Aprodul părăseşte repede sala. Între acestea zgomotele devin tot mai puternice şi se aud glasuri agitate.

— Vreau să intru! strigă cineva şi Margot se înfioară la auzul acestei voci. Dacă voi povesti judecătorilor cine sunt şi pentru ce am venit aici, îmi vor fi recunoscători.

Uşa se deschide şi în pragul ei apare un om cu faţa plină de urme de răni.

— Cine eşti dumneata şi ce vrei? se răsteşte la el aprodul.

— Cer să fiu ascultat ca martor. Spune domnului preşedinte că am să fac unele comunicări, care sunt mai importante ca toate cele de până acum.

— Numele dumitale?

— Mă numesc Hermann Erbach şi fiica adoptivă a răposatului bancher Grosser a fost soţia mea.

— Aşteaptă o clipă!

Intră în sală şi apropiindu-se de masa judecătorilor, spune:

— Domnule preşedinte, afară e un om care se numeşte Hermann Erbach şi susţine că e soţul fiicei adoptive a răposatului bancher

Grosser. Doreşte să depună ca martor în acest proces.

— Hermann Erbach? rosteşte preşedintele, surprins. Ştii ceva despre acest om, acuzato?

Margot vrea să vorbească, dar nu izbuteşte să scoată niciun cuvânt.

O agitaţie vie cuprinde publicul şi plenul juraţilor. Preşedintele intervine din nou:

— Ai fost învinovăţită că ai luat locul înecatei fiice adoptive a bancherului Grosser şi te-ai căsătorit ca Berta Walther, cu muribundul. Cunoşti cumva dacă Berta Walther a fost căsătorită cu numitul Hermann Erbach?

Margot priveşte la preşedinte cu o expresie rugătoare în ochi. Totul e încâlcit în mintea ei şi nu mai cunoaşte nicio ieşire. În jurul ei stau Hartenberg, „Vipera" şi contele Eberhard, dar toţi au figurile palide.

— Aşadar, nu vrei să ne dai nicio lămurire, acuzato. Ei bine, mă văd nevoit să rog pe domnii juraţi să amâne puţin deliberarea. Aprod, să intre omul acela!

Erbach păşeşte în sală şi aruncă o privire plină de mânie asupra lui Margot.

Preşedintele îi cere să se apropie şi-l întreabă:

— Cum te numeşti?

— Hermann Erbach.

— Ce meserie ai?

— Domnule preşedinte, n-am prea avut noroc în viaţă, răspunde el, după câteva clipe de şovăială. Oamenii îşi puneau multe nădejdi în mine, dar cum s-a întâmplat, soarta a orânduit altfel. În cele din urmă am devenit călăreţ de circ şi îmi câştigam astfel existenţa.

— Atunci ai cunoscut-o pe fiica adoptivă a bancherului Grosser?

— Da, domnule preşedinte. Aveam cele mai frumoase intenţii cu ea, după cum vă voi dovedi imediat. Tânăra fată era foarte îndrăgostită de mine, deşi domnul bancher nu trebuia să ştie nimic despre asta. El n-a vrut să ne dea nici în ruptul capului consimţământul pentru unirea noastră şi, deoarece Berta m-a rugat cu lacrimi în ochi să n-o părăsesc, nu ne-a rămas altceva decât să ne căsătorim în taină.

— Ai fost căsătorit legal cu Berta Walther?

— Fireşte. Mi-am procurat şi documentele referitoare, pe care am onoarea să vi le prezint.

Preşedintele cercetează în fugă actele, apoi spune:

— Într-adevăr, e trecut aici anul şi ziua căsătoriei dumitale cu Berta Walther. Acum te rog să ne spui ce ştii despre acuzata de faţă. O cunoşti, cred?

— Da, domnule preşedinte.

Apoi, dregându-şi glasul, urmează:

— Mi-am dat toată osteneala s-o apăr de nevoi pe tânăra mea soţie,

dar nenorociri peste nenorociri s-au abătut asupra noastră. În cele din urmă foamea a început să bată la uşa noastră şi pe lângă asta a intervenit faptul că Berta ducea dorul după patria ei. Banchetul o ţinuse numai în puf, ca să zic aşa, şi eu nu-i puteam oferi bunătăţile cu care fusese obişnuită.

Din cauza unui accident survenit la circ mi-am pierdut slujba şi viaţa a început să devină din ce în ce mai grea. Într-o bună, zi Berta a dispărut şi după puţin timp am constatat că se întorsese la Berlin, unde nădăjduia să fie reprimită de tatăl ei.

Bătrânul bancher era furios, fireşte, atât pe dânsa cât şi pe mine, şi îi interzisese fetei să mai calce pragul casei. Ceea ce s-a petrecut în ultimele două zile, n-aş putea spune, căci am revăzut-o pe Berta Walther la morgă, unde fusese expusă în sala de autopsie.

Hermann Erbach face o pauză, ferindu-se să dea amănunte complimentare, căci asta ar fi fost în defavoarea sa.

— Continuă te rog, îi cere preşedintele.

— Da, voi continua. Vă închipuiţi în ce stare eram, când am găsit-o pe fosta mea soţie, întinsă pe masa morgii! Am recunoscut-o imediat după unele amănunte, deşi purta îmbrăcăminte cu totul străină.

Partea ciudată era că se aflau încă două persoane lângă cadavru şi acestea susţineau că moarta ar fi acuzata pe care o aveţi în faţa dumneavoastră, domnule preşedinte.

— Ai recunoaşte aceste persoane? întreabă preşedintele.

— Da, una din ele a fost femeia de colo, răspunde fostul călăreţ de circ, arătând cu mâna spre „Vipera”.

— Nu contest aceasta, domnule preşedinte, intervine repede fosta detectivă franceză.

Prezidentul clatină capul şi zice:

— Vom reveni mai târziu asupra acestui punct.

Apoi se adresează lui Erbach:

— Şi cealaltă persoană?

— Pe aceasta n-o văd aici.

— Eşti bună să ne dai lămuriri asupra acestei chestiuni, doamnă Vacher? întreabă preşedintele. Cine a fost însoţitorul dumneavoastră?

— Doctorul Bertrand, pe care poliţia secretă franceză mi l-a pus la dispoziţie, ca ajutor.

— Continuă, domnule Erbach! spune preşedintele. Cum s-au desfăşurat apoi lucrurile? După convingerea dumitale, Berta Walther era moartă. Ar fi fost de datoria dumitale să anunţi faptul autorităţilor sau bancherului Grosser. Dar n-ai făcut-o! Presupun că ai avut motivele dumitale ascunse. Urmăreai numai să tragi foloase de pe urma aceasta.

Hermann Erbach aruncă o privire oarecum înfuriată asupra preşedintelui care, după părerea lui, n-avea doar nimic cu el.

— Domnule preşedinte, spuneam adineaori că mă aflam într-o situaţie cât se poate de proastă şi posedam numai atâta cât să-mi potolesc foamea. Dacă m-aş fi dus la poliţie să anunţ moartea tinerei mele soţii, n-aş fi fost luat în seamă. La bancherul Grosser nu mă puteam duce, căci m-a mai alungat el o dată din casă. Foamea te sâcâie rău de tot şi de aceea mi-am frământat capul într-adevăr, cum să-mi procur bani pe altă cale…

— Nu mai trăncăni atâta şi vino la chestie! îl întrerupse preşedintele. Ai lăsat, deci, lucrurile în voia lor, aşteptând până ce o persoană străină – de pildă Margot Hartenberg – a luat locul decedatei dumitale soţii.

— Domnule preşedinte, de abia mai târziu am aflat asta, când am făcut o vizită la palatul bancherului Grosser.

— Ce căutai acolo? Probabil că urmăreai să storci ceva?

— Domnule preşedinte, îmi permit să spun înc-o dată că eram soţul legal al Bertei Walther şi aveam prin aceasta un drept asupra averii tatălui ei adoptiv. Bancherul o făcuse moştenitoare pe fiica sa.

— Poate că te înşeli în privinţa asta, domnule! E lucru constatat că Grosser, când s-a căsătorit pe patul de moarte cu acuzata aici de faţă, ştia cu cine are de-a face. Un testament în sensul arătat de dumneata n-a existat. Averea pe care o poseda decedatul, a trecut-o pe numele acuzatei.

— Domnule preşedinte, vă înşelaţii exclamă Erbach. A trecut-o pe numele Bertei Walther, fiica sa adoptivă. Această Berta, chiar dacă era moartă, a fost soţia mea şi în consecinţă eu sunt părtaş la moştenire.

— Pretenţiile acestea le poţi ridica în altă parte. Noi trebuie să constatăm dacă ai continuat să duci jocul fals cu acuzata, sau cum au decurs lucrurile de atunci încolo.

Erbach îşi trece mâinile prin păr şi urmează ceva mai atent:

— Domnule preşedinte, când am vizitat-o pe moştenitoare şi am ajuns să constat falsul, am fost furios, fireşte. Acuzata a încercat să mă liniştească şi mi-a dat speranţe pentru viitor.

— Nu-i adevărat! exclamă în clipa aceasta Margot.

— Te rog să nu întrerupi, acuzato! intervine preşedintele, aspru. Continuă, Erbach!

— După cum spuneam, domnule preşedinte, eram înfuriat rău şi că m-am lăsat târât de mânie să ridic braţul împotriva falsei persoane, regret astăzi foarte mult, dar vă rog să vă puneţi dumneavoastră în situaţia mea şi atunci mă veţi pricepe. Dar de-abia am atins-o puţin pe falsa moştenitoare, că a şi apărut un domn elegant şi ne-am luat la ceartă. În cele din urmă am fost alungat cu forţa din casă.

— Cine era domnul acela?

— Cred că era baronul de Bergen, care întreţinea legături de dragoste cu acuzata.

Margot încearcă din nou să vorbească dar preşedintele intervine repede:

— Ce zici de asta, acuzato? Probabil că şi declaraţiile acestea sunt neadevărate?

— Da, domnule preşedinte. Dumnezeu mi-e martor că Erbach mă bănuieşte pe nedrept. E adevărat că baronul de Bergen avea o înclinaţie puternică pentru mine, dar eu i-am mărturisit-o deschis, că nu voi putea fi niciodată a lui şi atunci s-a retras, resemnat.

— O întrebare, acuzato: ştia baronul de Bergen, că nu eşti fiica adoptivă a bancherului Grosser, ci Margot Hartenberg?

— Nu ştiu, domnule preşedintei murmură cu vocea stinsă Margot.

— Asta e suficient deocamdată, zice preşedintele. Ajungem la sfârşit acum. Ce ai mai întreprins împotriva acuzatei, Erbach?

— Domnule preşedinte, mă aflam, ca să zic aşa, pe drumuri, umblam după o coajă de pâine, în vreme ce persoana aceea înota în bogăţie. E de înţeles deci, că m-am adresat ei, cerându-i bani. Dacă refuza, o ameninţam că voi da totul în vileag.

Preşedintele zâmbeşte.

— Ştii cum se numeşte procedarea dumitale? Şantaj, domnule, şi asta se pedepseşte cu asprime.

— Domnule preşedinte, eram în drepturile mele!

— Despre asta vom vorbi mai târziu. Carevasăzică ai ameninţat-o, cerându-i bani. Hm! Şi ai primit ceva?

— Da, răspunde în şoaptă fostul călăreţ de circ. Dar era o nimica toată.

Şovăie, căci îşi dă seama că lucrul poate deveni primejdios pentru el.

Preşedintele răsfoieşte unele acte şi-l priveşte ţintă apoi pe martor:

— Presupun că tot prin ameninţări ai izbutit s-o aduci pe acuzată la dumneata acasă, când ţi-a dat şi bani. Locuiai atunci în acea cameră cu o criminală căutată de poliţie, numită Aranka, care între timp şi-a găsit moartea la Marsilia. Între dumneata şi acuzată a avut loc o luptă disperată şi în cursul acesteia ai fost atacat de propriul dumitale câine. După cum vezi, ştim totul.

Hermann Erbach se schimbase la faţă, dar îşi propune să fie cu băgare de seamă.

— Domnule preşedinte, răspunde el, nu vreau să neg că văduva bancherului Grosser m-a vizitat atunci. Am rugat-o să vină la mine şi să-mi aducă suma necesară ca să pot pleca în străinătate, căci nu mai voiam să rămân la Berlin. Ea a venit şi mi-a adus banii.

— Ce sumă a fost?

— Hm! nici n-am numărat bine, domnule preşedinte. Aranka mi-a furat oricum toată suma şi a dispărut cu dânsa, în vreme ce eu eram sfâşiat de câine.

— Atunci îţi voi spune eu ce sumă era, intervine preşedintele.

El indică suma exactă, apoi adaugă:

— Ai vrut să dai acuzatei o chitanţă asupra acestor bani, prin care să mărturiseşti că renunţi la toate pretenţiile dumitale, dar când ai văzut banii pe masă, te-ai năpustit asupra femeii şi ai vrut s-o siluieşti. Fireşte că Aranka aceea ţi-a stat în ajutor cu prilejul acesta. Faptul că dulăul s-a smuls din lanţ, a fost numai o întâmplare, căci altfel ai fi doborât-o uşor pe acuzată. Aşa e, ori nu e aşa?

Hermann Erbach strânge pumnii cu furie şi răspunde:

— Da, domnule preşedinte, aşa este.

— Constat deci, zice preşedintele, că ai continuat jocul cu acuzata, vreme îndelungată. În afară de asta, te-ai făcut vinovat de şantaje repetate. În consecinţă, dispun imediata dumitale arestare.

Fostul călăreţ de circ tresare speriat.

— Domnule preşedinte, bănuiesc că n-o luaţi în serios… Vin încoace să lămuresc lucrările şi când colo mă trezesc înhăţat. Asta ar fi o nedreptate strigătoare la cer.

Preşedintele făcuse un semn aprodului şi imediat apar doi funcţionari în sală.

— În privinţa nedreptăţii care crezi că ţi se face, te vei putea plânge mai târziu, Erbach, zice preşedintele.

Fostul călăreţ de circ izbucneşte în înjurături şi spumegă cu turbare. Loveşte cu pumnii în dreapta şi în stânga, dar totul e în zadar. Cei trei oameni îl înhaţă şi-l duc afară din sală.

Preşedintele agită clopoţelul:

— Curtea regretă incidentul acesta neprevăzut. Domnul apărător mai are ceva de adăugat?

Avocatul lui Margot se înclină. El îşi dă seama că acest incident îngreuiază şi mai mult situaţia clientei sale şi încearcă să facă atmosferă mai bună.

După avocat, ia cuvântul în replică reprezentantul ministerului public, căutând din nou să scoată în evidenţă vinovăţia acuzatei.

După ce preşedintele dă câteva indicaţii de procedură juraţilor, aceştia se retrag în camera de deliberare.

Se scurge un ceas întreg, o veşnicie pentru cei în cauză. În cele din urmă se deschid uşile şi juraţii îşi fac apariţia. Primul jurat anunţă cu glas tare verdictul, care conchide la vinovăţia acuzatei de omor şi înşelăciune.

Nicio mişcare nu se produse în sala imensă. Nici măcar contele Eberhard nu tresare.

Pe baza sentinţei juraţilor, procurorul cere pedeapsa capitală. Curtea deliberează câteva clipe, apoi preşedintele anunţă cu glas sonor

— Margot Hartenberg este vinovată de uciderea contelui Bertram de Hohenegge şi de înşelăciune împotriva decedatului bancher

Grosser, fapte pentru care este condamnată la moarte.

Margot îşi încleştează degetele de balustrada boxei acuzaţilor. O clipă se pare că nici nu ştie despre ce e vorba. Ochii ei albaştri privesc în gol, totuşi cuvintele înfiorătoare îi izbesc auzul.

Condamnată la moarte! Încetul cu încetul îşi revine în fire şi buzele îi tremură, de parc-ar vrea să plângă.

De ce a fost condamnată? A făcut vreo crimă, ca să merite această pedeapsă?

Deodată, o fantomă neagră îi apare dinaintea ochilor, ceva grozav la vedere şi care ia proporţii din ce în ce mai mari. Braţe lungi cu mâini osoase se întind spre ea… e călăul care o înhaţă şi caută s-o târască după el. Cu un ţipăt sfâşietor Margot se prăbuşeşte. Capul îi cade greu pe lemnul băncii şi negru i se face înaintea ochilor.

Preşedintele porunceşte cu glas emoţionat:

— Aprod, îngrijeşte ca acuzata să fie condusă imediat în celulă şi vesteşte-l şi pe medic. Şedinţa s-a terminat.

Contele Eberhard îşi vede iubita prăbuşindu-se şi din doi paşi ajunge lângă ea, dar paznicii îl împing îndărăt:

— Nimeni n-are dreptul s-o atingă pe acuzată! strigă ei. Înapoi!

Nici „Vipera” nu se poate apropia de fiica ei, de asemenea nici Ochi-de-Pisică.

Ceva mai la o parte stă contesa Leonie. Zâmbeşte şi de data aceasta. Comedia s-a sfârşit, victoria e a ei!

Acum nu se mai teme nici de Eberhard. Nu va trece mult şi justiţia îl va declara drept escroc şi înşelător, trimiţându-l să-şi facă osânda în temniţă. Între timp, ea va şti să prefacă în bani domeniul Hohenegge şi va dispărea.

Hartenberg cuprinde braţul „Viperei”.

— Astăzi am pierdut partida, Antoinette! exclamă el. Dar nenorocita n-a încăput încă pe mâna călăului, piesa nu s-a sfârşit încă. Dacă Hector Rammont, Masca-Roşie…

Se întrerupe brusc şi se clatină pe picioare, ochii i se holbează şi întinde braţele spre public.

— Sfinte Dumnezeule, ce s-a întâmplat? exclamă? „Vipera”.

— Masca-Roşie! strigă Hartenberg.

„Vipera” urmează direcţia privirilor sale, dar nu poate recunoaşte nimic. Publicul, însă, auzise strigătul răguşit al detectivului şi se produce un tumult sălbatic.

Masca-Roşie, cunoscutul rege al criminalilor, să fie aici în sală? Asta e ceva de necrezut.

Ochi-de-Pisică împinge în lături pe cei din jurul său şi strigă ca din gaură de şarpe:

— Daţi-mi drumul, altfel scapă din nou demonul acesta!

Îşi croieşte drum spre uşă, iese afară pe sală, dar nu se mai vede

nici urmă de Hector Rammont.

Capitolul 156 – În mâinile banditului

În căsuţa detectivului Hartenberg domneşte o linişte paşnică în noaptea aceasta. Vântul şuieră afară printre crengile copacilor, şi melodia lui monotonă se aşterne peste case.

În odaie arde o lampă, împrăştiind o lumină gălbuie. Într-un fotoliu din apropierea sobei încălzite, şade sărmana Alice. Ea ştie că astăzi e ziua procesului şi că judecătorii au de pronunţat sentinţa asupra lui Margot. I se pare că vede chipul palid al surorii ei şi cu spaimă se gândeşte la acuzarea grozavă ce planează asupra tinerei femei.

Timpul se scurge încet. Deodată i se pare că aude un zgomot afară în grădină. Şi după câteva minute de aşteptare încordată, un alt zgomot se produce în dosul uşii ce dă în odaia alăturată. Încă o clipă şi uşa se dă înlături, iar în prag se iveşte o făptură înaltă.

Alice sare în sus ca muşcată de şarpe, întinde braţele şi cu un ţipăt înăbuşit se prăbuşeşte îndărăt în fotoliu:

— Hector!… Masca-Roşie!

Într-adevăr, nu e nimeni altul decât regele criminalilor. Din câţiva paşi ajunge lângă ea şi-i cuprinde braţele.

— În sfârşit, te-am regăsit, Alice; iată-ne din nou împreună! exclamă Demonul.

Ea încearcă să-şi revină în fire şi cu greu izbuteşte să vorbească.

— Ce vrei de la mine? Fii îndurător şi pleacă de aici! Mâinile tale sunt pătate de sânge, crime nenumărate îţi apasă conştiinţa şi toate poliţiile din lume au pornit vânătoarea împotriva ta. Pleacă, pleacă, înainte ca tata să se reîntoarcă şi să te găsească aici!

Masca-Roşie izbucneşte în râs:

— L-ai cunoscut vreodată pe Hector Rammont ca un om fricos, Alice? Eu merg pe drumul pe care am apucat şi cu cât e mai primejdios, cu atât mai bine! Tatăl tău se va reîntoarce cel puţin peste o jumătate de ceas, ştiu unde se află şi i-am luat-o înainte.

— Ai fost la Curtea cu Juri? întreabă Alice şi-l priveşte ţintă pe demon.

— Da, am cutezat să intru în văgăuna leului. Nimeni nu m-a recunoscut, căci am ştiut să-mi aleg o mască bună.

— Şi sentinţa? strigă nenorocita. S-a dat sentinţa?

— Da, murmură el, privind întunecat în pământ. Margot, sora ta, a fost condamnată la moarte.

Cu un ţipăt uşor Alice cade leşinată în fotoliu. El ştie, însă, ce e de făcut în asemenea cazuri, pentru a o readuce repede în simţiri.

— Să revenim la chestiune, Alice, minutele sunt numărate! urmează el. Tatăl tău a izbutit să-mi întindă o cursă la Monaco şi mult

nu lipsea ca să-mi văd sfârşitul carierei. Totuşi, i-am scăpat înc-o dată şi nădăjduiesc s-o scot la capăt şi de acum încolo. Hartenberg s-a priceput, însă, să mă despartă de tine, a vrut să te facă să uiţi, să începi o nouă viaţă. Dar îmi vine să râd la gândul acesta. E de ajuns să-ţi ating mâinile, să privesc numai în ochii tăi şi tu începi să tremuri şi să te clatini ca o trestie slabă în bătaia vântului. Da, Alice, soarta noastră e strâns legată până la sfârşit. Poţi încerca să te împotriveşti cât vei vrea, drumurile noastre merg împreună şi ca întotdeauna mă vei urma şi de data aceasta.

Îi apucă din nou mâinile şi se apleacă asupra ei.

— Dar unde vrei să mă duci, Hector? întreabă ea, fără să-şi dea seama aproape ce spune. Nu ţi-e milă de bătrânul care a suferit şi mai suferă încă atâta, când vede că propriul lui copil se dă cu totul duşmanului lui de moarte?

— Să nu vorbim de asta, acum, Alice. Mă simt atras către tine şi noi doi suntem legaţi pentru vecie unul de altul. Tatăl tău este, de fapt, singurul faţă de care am respect, ba uneori chiar şi frică. Dar tocmai de asta nu va putea exista niciodată pace între noi, ci numai luptă şi iar luptă. Te văd palidă şi tremurătoare, Alice, dar nu trebuie să te îngrijeşti, căci nu va trece mult şi vei fi iarăşi, complet sănătoasă. Căci Hector Rammont are la îndemână cu totul alte mijloace cu care se caută bolnavii, decât medicii. O trăsură ne aşteaptă afară şi peste câtva timp putem fi în siguranţă.

— Dar ce va face tata când va găsi casa goală? Poţi lua această crimă nouă asupra ta, Hector?

— Nu te îngriji de asta. Detectivul Hartenberg se va mângâia, ca întotdeauna în situaţiile disperate ale vieţii sale. Mă va acoperi cu blesteme şi înjurături şi va începe din nou lupta împotriva Măştii-Roşii. Dar tocmai pentru asta vreau să te atrag iarăşi lângă mine, Alice: să fim împreună, când tatăl tău va porni războiul de exterminare.

— Te înşeli amarnic, Hector! strigă Alice cu disperare. Dacă voi fugi din nou acum şi nu voi ţine seamă de toate rugăminţile şi prevenirile bătrânului, când va vedea că m-am dat cu totul pe mâinile Măştii-Roşii, el îşi va smulge din inimă ultimă rămăşiţă de dragoste părintească şi ne va distruge pe amândoi.

— Aş vrea să ajungă acolo, dar cred că-l cunosc pe Hartenberg mai bine decât, tine, Alice. Şi acum vino, nu mai şovăi, căci am de îndeplinit ceva.

— Ce anume?

— Vei afla mai târziu, nu astăzi! răspunde ragele criminalilor.

Apoi, încolăcindu-şi braţele în jurul trupului ei, o ridică încetişor de pe scaun şi-i şopteşte dulceag la ureche:

— Vino şi nu te mai împotrivi atâta, Alice!

— Nu vreau, nu pot să te urmez, Hector. Te rog, te implor, ai milă de bătrânul meu tată!

— Nu, Alice, nu mă gândesc la el, ci la noi amândoi şi nicio putere din lume nu mă va putea opri să-mi aduc la îndeplinire proiectul.

O împinge încetişor spre ieşirea din cameră. Ea se împotriveşte, dar prea e slăbită, pentru ca puterile s-o ajute.

— Lasă-mă, Hector, fii îndurător! murmură dânsa.

El nu-i răspunde, căci ştie prea bine că acum o are în mâinile sale.

Ajunşi în stradă, Masca-Roşie îşi îndreaptă privirea în toate părţile. Ducând-o în braţe, el se îndreaptă spre trăsura care aşteaptă. Lângă portieră stă o făptură omenească.

— E leşinată! murmură Rammont. O voi aşeza în trăsură şi până într-un sfert de ceas nu e de temut că se va trezi. Vezi, însă, de fii cu băgare de seamă.

— Ai încredere în mine, şefule!

Aşezând-o pe Alice pe perne, criminalul închide portiera şi rămâne jos, lângă trăsură. Câteva clipe stă locului, ascultând cu încordare, apoi porneşte pe acelaşi drum înapoi în casă.

Ajuns în gang aprinde lampa electrică de buzunar pe care o are la el şi păşind încetişor se îndreaptă spre camera de lucru a detectivului. Deschide repede uşa cu ajutorul câtorva instrumente de spargere şi pătrunde în încăpere. Mobila principală e un birou mare cu numeroase sertare.

— Vream să aflu tainele acestui om, vreau să cunosc enigma vieţii sale! murmură regele criminalilor. Astăzi am prilejul acestei şi nu trebuie să-l scap. În sertarele acestea trebuie să se afle ceva, cu ajutorul căruia să pot ridică vălul de pe trecutul său.

Spărgând încuietorile una după alte, Rammont scotoceşte printre hârtii, dar nu găseşte nimic de seamă. Deodată, însă, tresare şi exclamă:

— Aha!

În fundul unui sertar dă de un plic pe care stă scris: *„Taina vieţii mele”*.

Îl întoarce pe ambele părţi şi constată că e sigilat. Ia un cuţit de pe masă şi desface plicul, cu o înfrigurare sălbatică.

— Pentru prima dată în viaţa mea sunt curios ca o fată mare, murmură el, cu un zâmbet ciudat. Ia să vedem, nenişorule, ce taine are monsieur Hartenberg!

În plic se aflau câteva foi de hârtie scrise pe ambele părţi. Rammont le scoate şi începe să citească. Din ce în ce mai mult chipul său se însufleţeşte, ochii-i capătă o expresie de încordare şi deodată, tresare ca muşcat de şarpe.

— Ce e asta? exclamă el şi se încleştează cu mâinile de fotoliu. Numele acestea nu-mi sunt străine, le-am auzit în vremuri de demult.

Cum a ajuns Hartenberg la asta?

Cu înfrigurare citeşte mai departe, pieptul începe să-i tresalte, şi răsuflarea îi devine gâfâitoare.

Uitând de tot, nemaiţinând seamă de faptul că detectivul ar putea apărea din clipă în clipă, el se prăbuşeşte în fotoliul din faţa biroului şi priveşte ţintă la hârtia care tremură în mâinile sale. Şi deodată, ca ieşit din minţi, loveşte aerul cu mâinile.

— Medalionul! Atârnă cu un şnur de gâtul copilului, fiica bulibaşei ţiganilor Pullmann, Zibra aceea… nu, nu… nu pot şi nu vreau s-o cred! O voi căuta pe Zibra şi chiar de va trebui s-o scot din groapă, o voi face să vorbească! Numai ea poate să dezmintă grozăvia conţinută în rândurile astea! Alice Hartenberg, fiica lui Ochi-de Pisică, ar fi…

Sare de pe scaun şi se clatină pe picioare ca un om beat. Un hohot sălbatic izbucneşte din pieptul său.

— Acum ştiu de la cine am moştenit inteligenţa ascuţită şi toate celelalte însuşiri! murmură el.

O clipă rămâne locului în mijlocul încăperii, neştiind ce să facă, apoi, însă, se smulge din starea aceasta şi o hotărâre sălbatică se întipăreşte pe chipul său.

— De abia acum o voi ţine în mâinile mele! scrâşneşte el. Îmi va servi ca ostatică, pentru cazul când Hartenberg va îndrăzni să mă atace, căutând să mă distrugă. Ceea ce mărturiseşte el aici în spovedania vieţii sale, nu vreau să cred însă, voi căuta să aflu adevărul, ceea ce-mi va fi posibil când voi da de urma mamei mele.

Într-o clipă ajunge afară, lângă trăsură.

— Nu dă niciun semn de viaţă, şefule! spune vizitiul.

— Atunci ia-o din loc repede de tot, chiar de-ar fi să crape caii. Trebuie să ajungem la castel înainte de a se face ziuă!

Smulge portiera şi se aruncă în pernele moi.

Capitolul 157 – Taina detectivului

De-abia se pierduse în depărtare uruitul roţilor trăsurii lui Rammont, că un zgomot asemănător se aude din direcţie contrară. Un vehicul se opreşte în faţa căsuţei şi Ochi-de Pisică se dă jos din el.

Cu paşi nesiguri detectivul se apropie de intrarea casei şi aproape în mod mecanic descuie uşa. Pe coridor fusese o lampă aprinsă, dar se vede, că s-a stins, căci acum e beznă adâncă. Cu capul aplecat sub povara gândurilor, Hartenberg păşeşte spre odaia de locuit şi intră înăuntru.

— Alice! murmură el şi priveşte spre fotoliul unde o lăsase şezând.

Dar acesta e gol.

Nu-i dă încă în gând ceea ce s-a petrecut, şi aruncându-şi pălăria pe canapea, se apropie de uşa camerei învecinate.

— Eşti aici, Alice? strigă el înăuntru.

Niciun răspuns, însă.

O bănuială grozavă pune stăpânire pe el. Repede părăseşte casa şi se îndreaptă spre locuinţa vecinei. Femeia rămâne speriată, auzind că Alice nu e de găsit. Stătuse doar lângă dânsa mult timp, şi plecase numai atunci când fata îi spusese că vrea să se odihnească.

— Fii bună te rog, doamnă, îi cere detectivul, şi trimite-l pe fiul dumitale la primul post poliţienesc, să spună comisarului de serviciu să-mi trimită un om sau doi.

Cu groaza în suflet Hartenberg se înapoiază în casă şi se aşază zdrobit, într-un scaun lângă masă.

— Alice a plecat! murmură el. Doamne Dumnezeule, fă să nu fi căzut din nou în mâinile acelui demon fioros! I-am zărit ochii în sala de judecată, l-am recunoscut bine cu toată deghizarea lui! Şi acum, când mă înapoiez acasă, cu sufletul sfâşiat, când voiam să cuprind la pieptul meu pe ultimul copil ce mi-a mai rămas… Alice a dispărut şi ea! Dacă tot Rammont a făcut şi asta, nu ştiu dacă voi avea puterea să supravieţuiesc loviturii!

Timp îndelungat nenorocitul părinte rămâne cu privirea aţintită în gol, apoi creierul său reîncepe să lucreze cu înfrigurare; se ridică cu hotărâre şi se îndreaptă spre camera-i de lucru.

Dintr-o singură privire aruncată spre birou, îşi dă seamă de situaţie.

— Masca-Roşie a fost aici! exclamă el şi un fior rece îi străbate trupul.

Şi după ce examinează cu atenţie sertarele, un ţipăt îi scapă de pe buze:

— A pus mâna pe taina mea! Doamne, Dumnezeule!

Ţintuit rămâne clipe îndelungate în fotoliu. În situaţia grozavă care pusese stăpânire pe el, nu aude că o uşă se deschide şi se închide la loc.

Deodată ridică ochii şi zăreşte în prag o făptură femeiască. Hartenberg tresare speriat, apoi exclamă:

— Ce cauţi aici, Antoinette?

— Ce caut aici mă întrebi, Hartenberg? Nu mi-am găsit astâmpăr, acum, când Margot a noastră a fost condamnată la moarte şi condusă la închisoare. Simţeam nevoia să citesc în sufletul tău. Ştiu bine că sub înfăţişarea ta rece, bate o inimă caldă, sfâşiată de mii de răni. Ştiu demult asta şi de aceea am venit încoace, ca să fiu alături de tine, în ceasul acesta greu.

Detectivul rămâne câteva clipe îngândurat, apoi spune:

— Ştii ce s-a petrecut aici între timp, Antoinette?

„Vipera” tresare speriată.

— Alice! exclamă ea şi sare de pe scaun.

— Da, răspunde dânsul. Am adus-o încoace, unde credeam că va fi în siguranţă. Şi deodată, se iveşte din nou demonul acela şi o răpeşte din casa părintească.

Antoinette Vacher se clatină pe picioare şi caută un sprijin în jurul ei. Câteva clipe domneşte tăcere adâncă în mica încăpere, apoi ea spune:

— Mă vei alunga şi de data asta, Hartenberg? Nu vrei să îngădui ca o mamă să lupte alături de tine pentru copilul ei? Atât de fioros nu cred să fii!

— Bine, rămâi aici şi ajută-mi s-o salvăm pe nenorocită! rosteşte el după câteva clipe.

— Da, Hartenberg, îţi făgăduiesc tot ajutorul, şi nu numai pentru salvarea Alicei, ci şi a lui Margot.

— Şi în ce fel crezi că s-ar putea întâmpla asta? murmură Ochi-de-Pisică.

— Totul depinde de arestarea Demonului roşu, răspunde „Vipera". Dacă vom izbuti să punem mâna pe acest diavol şi să-l facem să-şi mărturisească toate crimele, atunci vor fi salvate şi cele două copile ale noastre. Prea mult nu trebuie să întârziem, însă, căci altfel Margot va cădea sub securea călăului.

— Cât am luptat eu să-l dobor pe omul acesta fără pereche, şi de câte ori n-am fost la un pas de ţintă! răspunde Hartenberg. Dar în ultima clipă mi-a scăpat din mâini întotdeauna, ca şi cum ar fi fost înzestrat cu puteri supraomeneşti. Aş dori numai să ştiu de la cine a moştenit el toate aceste însuşiri, îndrăzneala fără pereche şi viclenia, care caracterizează toate faptele sale.

„Vipera" priveşte îngândurată în gol. Imagini ciudate îi apar în faţa ochilor minţii. Deodată, privirea ei cade asupra sertarului deschis al biroului. În clipa aceea ea simte că s-a petrecut ceva nou, ceva însemnat. Se apleacă spre detectiv şi-i cuprinde braţul.

— Hartenberg, pe tine te apasă ceva, în afară de soarta copiilor noştri. De ce nu-mi spui şi mie?

O luptă grea se dă în sufletul lui Ochi-de-Pisică. El priveşte în sertarul gol din care Masca-Roşie a scos scrisoarea cu pricina, apoi îşi întoarce chipul palid spre fosta-i soţie:

— Există într-adevăr o taină mare în viaţa mea, Antoinette, care trebuia să fie cunoscută de-abia după moartea mea. Era închisă într-un plic, aici în sertarul acesta, dar Demonul acela care ne-a otrăvit viaţa a mirosit probabil ceva, şi acum se află în stăpânirea acelui secret şi de vreme ce el îl cunoaşte, îl poţi afla şi tu, Antoinette. Îţi aminteşti, desigur, de noaptea aceea îndepărtată, când am luat copilul din pătuc şi am plecat ca să mă răzbun. Mai târziu ţi-am spus ce s-a întâmplat cu copilul. M-am dus la o tabără de ţigani din afara oraşului şi le-am predat lor copilul meu, luând în schimb un pui de ţigan, care cam

semăna cu el. Pe vremea aceea eram ferm încredinţat că copilul nou născut de tine era al contelui Bertram de Hohenegge şi procedarea mea avea ca scop să lovească într-însul. Am luat puiul de ţigan şi cu el în braţe am pătruns în vila contelui Bertram, căsătorit de curând. Căpătase şi el un moştenitor, după câte ştiam, şi pe faptul acesta mi-am clădit planul de răzbunare. Nu te-ai întrebat niciodată, Antoinette, de ce am tot amânat ani de-a rândul ducerea la îndeplinire a răzbunării mele? Trebuia doar să mă duc la contele Bertram şi să-i spun cum stau lucrurile şi atunci mi-aş fi potolit setea care mă chinuia. Dar aveam motive să n-o fac, şi astea le vei afla îndată. Ieşind din vila contelui, cu copilul în braţe – copilul schimbat – m-am dus cu el la un individ care locuia în afara oraşului, şi care se numea Meinhardt. Omul acesta îmi datora recunoştinţă şi condiţiile de viaţă în care trăia, îl sileau să-şi creeze venituri cum şi de unde putea. Mi-a făgăduit să ţină copilul la el, considerându-l drept al său, atâta vreme cât voi fi socotit eu necesar lucrul acesta. Era căsătorit de curând şi lucrul n-ar fi fost bătător la ochi. I-am promis să-i plătesc o sumă lunară pentru întreţinerea micuţului, apoi am plecat. De-abia după mulţi ani m-am întâlnit iarăşi cu Meinhardt. Omul venise din America şi era într-un hal fără de hal. Cu glas îndurerat îmi povesti soarta tristă de care avusese parte în viaţă. Un domn din lumea mare îi dăduse o sumă importantă de bani, silindu-l în schimb să emigreze în America, împreună cu soţia. La început norocul îi surâse, dar în curând începu să cadă din treaptă în treaptă. În cele din urmă veni în conflict cu legea şi fu vârât în temniţă. Când se eliberă, era un om prăpădit, şi dorul de patrie îl aduse înapoi în Germania. Aici am îngrijit eu de dânsul şi după ce l-am lăsat să-şi revină în fire, l-am întrebat ce s-a făcut cu copilul. Omul şi-a dat seama că eu nu-s dintr-aceia cărora să le poţi ascunde adevărul şi atunci mi-a mărturisit că cu puţin înainte de plecarea lui spre noul continent, venise la el un domn distins şi-i luă copilul. Îi dădu în schimb o sumă importantă de bani, dar fu nevoit să făgăduiască în scris, că va părăsi Europa şi nu va mai da semne de viaţă. Şi omul acela nu era altul decât contele Bertram de Hohenegge.

Meinhardt se împotrivi din toate puterile la început, nevrând să dea copilul, dar contele îi povesti atunci o istorie ciudată, şi asta îl făcu să consimtă a face târgul.

— Ce fel de istorie a fost aceea, Hartenberg? întreabă „Vipera”.

— O vei auzi îndată, Antoinette, răspunde detectivul. În noaptea când am pătruns în vila contelui Bertram şi am făcut schimbul copiilor, tânăra ţigancă Zibra – căreia îi dădusem copilul nostru – m-a urmărit de aproape şi a observat tot ce am făcut, fără ca eu să fi avut vreo bănuială. Poporul ţigănesc este viclean nevoie mare, şi pe lângă asta foarte lacom de bani. Zibra şi bulibaşa Pullmann au luat de la

mine o sumă însemnată, dar nu s-au declarat mulţumiţi cu atâta. După cum îţi spuneam, femeia s-a luat după mine, s-a furişat în vilă şi luându-şi copilul înapoi, vru să se întoarcă în tabăra lor. Avea acum şi copilul şi banii. Dar vezi că lucrurile au luat altă întorsătură. Pe când se furişa prin parcul vilei, contele Bertram dădu peste ea, o trase repede înăuntru în casă şi atunci ţiganca se văzu nevoită său povestească, cum că un domn venise la ea în tabără şi-i oferi o sumă mare de bani, ca să consimtă să schimbe copilul ei cu al lui. Acesta din urmă avea la gât un lănţişor cu un medalion, după care putea fi recunoscut mai târziu. Plângând şi văietându-se, Zibra spuse că regretase târgul şi de aceea se luase după omul străin şi bănuind că acesta făcuse un schimb cu copilul, căută să şi-l ia înapoi. Contele Bertram desfăcu pânza în care ţiganca îşi învelise copilul şi constată adevărul spuselor ei. Nu era fiul său, ci un pui de ţigan. Bănuia, desigur, cine-i făcuse aceasta, căci eu îi jurasem pe faţă răzbunare dar nu cuteza să recurgă la ajutorul poliţiei, împotriva mea. O lăsă să plece pe ţigancă cu copilul ei, iar el se puse să-şi caute odrasla adevărată. Cu ajutorul unui detectiv particular, el izbuti să dea de urma lui Meinhardt şi astfel îşi recăpătă copilul. Toate astea mi le povesti mie Meinhardt şi peste o săptămână, bietul om muri răpus de o boală care se încuibase în trupul său, în timpul anilor petrecuţi la închisoare. După câteva luni, m-am întâlnit cu contele Bertram de Hohenegge. Era într-un loc unde nu ne putea vedea nimeni. Contele căută să evite această întâlnire, căci ştia prea bine că-l urăsc din tot sufletul. Dar în cele din urmă văzu că n-are încotro şi luând o atitudine mândră, mă înfruntă cu vorbele: „Îţi închipui, poate, că te-ai răzbunat îngrozitor împotriva mea, Hartenberg! Te înşeli amarnic, însă. Copilul pe care mi l-ai furat, mi l-am recăpătat demult îndărăt şi acum îl păzesc destul de bine ca să nu te mai poţi apropia de el.” „Ştiu tot ce s-a petrecut, domnule conte!” i-am răspuns. „Meinhardt mi-a povestit cum au decurs lucrurile, dar el a murit între timp.” Contele dădu din umeri şi ne-am despărţit unul de altul. Din clipa aceea nu l-am mai revăzut

— Şi copilul nostru, Hartenberg? întreabă deodată „Vipera”, cu înfrigurare. Unde a rămas fiul nostru?

— Nu ştiu, Antoinette, te rog să mă crezi. Multă vreme l-am căutat în Târgul lumii, dar în cele din urmă m-am văzut nevoit să renunţ la cercetări, căci nu se întrevedea nicio licărire de speranţă.

— Crezi cumva că fiul nostru a murit, Hartenberg?

— Uneori îmi vine să cred asta, căci era plăpând şi probabil că ţiganii l-au tratat prost. Alteori, însă, am impresia hotărâtă că trăieşte, că se află în apropierea mea… Totuşi, nu-mi vine să cred că-l voi mai revedea vreodată.

— Eu cred dimpotrivă, Hartenberg, o voce interioară îmi spune că

el trăieşte şi că într-o bună zi ne vom uni din nou cu el. Atunci menirea noastră în viaţă va fi complet împlinită şi ne vom putea îngădui o odihnă bine meritată.

— Ha, ha, ha! râde sinistru detectivul. Deocamdată, însă, trebuie să facem pregătirile pentru aceasta: distrugerea Demonului roşu! Numai când capul său va cădea sub securea călăului, norocul ne va zâmbi din nou în ceea ce vom întreprinde.

— Sunt şi eu de aceeaşi părere, Hartenberg! răspunde „Vipera". Mi-ai luat azi o povară grea de pe inimă şi-ţi mulţumesc mult pentru asta.

Ea îi întinde mâna şi după o tăcere de câteva clipe întreabă:

— Îmi dai voie să caut să descopăr urmele ţigăncii Zibra sau ale bulibaşei Pullmann, Hartenberg?

— Încearcă, Antoinette, poate vei avea mai mult noroc ca mine.

— Bine, o voia căuta şi nădăjduiesc că o voi şi găsi.

În clipa aceasta amândoi tresar speriaţi. Cineva bătuse afară la uşă.

— Ce-a fost asta? întreabă detectivul şi îndreptându-se spre intrarea principală a casei o deschide.

Un funcţionar în uniformă stă în faţa lui şi-i predă o scrisoare sigilată.

— De la cine e? întreabă Ochi-de-Pisică.

— Veţi vedea citind-o, răspunde omul şi dispare în noapte.

Cu scrisoarea în mână detectivul se înapoiază în odaie. O deschide şi de la primele rânduri citite, izbucneşte în înjurături furioase.

— Obrăznicia acestui Demon întrece orice margine. Se află în siguranţă şi-mi transmite salutări, în bătaie de joc. Dar ceea ce urmează este cu adevărat culmea.

— Îmi dai voie să citesc, Hartenberg?

— Poftim!

Conţinutul scrisorii era următorul:

„O ţin acum pe Alice la mine, ca ostatică. Jur lui Hartenberg şi „Viperei" că nu mă voi atinge de fata aceasta, care a fost iubita mea, şi că o voi trata ca şi cum mi-ar fi soră. O voi ţine cu forţa departe de voi, până-n ziua când marea lovitură de şah ce-o plănuiesc, îmi va izbuti. Atunci o veţi reprimi, vie şi nevătămată. Feriţi-vă, însă, până atunci să porniţi vânătoarea împotriva mea, căci dacă voi da la iveală taina vieţii mele, disperarea se va abate asupra voastră. Luaţi aminte şi feriţi-vă din drumul meu!

Masca-Roşie"

— Ce înseamnă asta? exclamă „Vipera", privind cu uimire la detectiv.

— Vreun nou plan rafinat al Demonului, desigur. Dar nu va izbuti el să ne înspăimânte. Drumul meu e trasat şi-l voi urma cu hotărâre.

Capitolul 158 – Castelul de lângă mare

Vântul biciuieşte cu furie suprafaţa mării. Valurile se izbesc cu putere de ţărm, apoi se întorc obosite îndărăt. Picături de ploaie, amestecate cu zăpadă, lovesc în faţă pe puţinii trecători de pe străzi.

Un orologiu îndepărtat sună miezul nopţii.

Tocmai intrase în staţie trenul de persoane. Dintr-un vagon de clasa a II-a coboară un domn elegant însoţit de o tânără femeie. Sunt Hector Rammont şi Alice, fiica detectivului Hartenberg.

Ajunşi în faţa gării, Demonul deschide umbrela şi luând-o pe fată de braţ se îndepărtează cu ea.

— Unde mă duci, Hector? exclamă în clipa aceasta nenorocita.

— Nu vorbi atât de tare, Alice! o roagă el. Îmi pare nespus de rău că trebuie să te port prin ploaia asta. Aveam de gând să merg cu trăsura până aici, dar vizitiul ăla idiot a avut un accident în drum şi mare noroc am avut c-am prins trenul. Vino, acum! Ţine-te lipită de mine, nu va trece mult şi te vei putea odihni cât îţi va plăcea.

Păşeşte alături de ea pe străzile umede şi deodată coteşte într-o ulicioară, care duce la ţărmul mării.

— Nu mi-ai răspuns unde mă duci, Hector! spune ea din nou. Eram leşinată când m-ai vârât în trăsură… N-am avut puterea să strig după ajutor şi aşa ai izbutit să mă răpeşti. Mai bine aş muri decât să îndur chinurile acestea.

Masca-Roşie scrâşneşte din dinţi, apoi răspunde potolit:

— Am cumpărat un castel pe malul mării, unde vei fi în deplină siguranţă, Alice.

Ea vrea să răspundă ceva, dar vântul îi taie răsuflarea.

Ajunşi în apropierea ţărmului, Demonul dă un semnal convenit şi apare Joe.

— Unde este barca? întreabă regele criminalilor.

— Aici, şefule, totul e pregătit.

Rammont o duce pe Alice spre barcă şi o aşază pe bancă, acoperind-o cu pături. Sărmana fată cade zdrobită şi nu mai încearcă să se împotrivească.

— Dezlegaţi barca şi daţi-i drumul! porunceşte Rammont.

Totul se îndeplineşte întocmai. Oamenii vâslesc de zor, în vreme ce Joe stă la cârmă.

— Atenţie! exclamă deodată Masca-Roşie. E un curent primejdios pe aici…

Joe clatină capul. Prin întuneric recunoaşte exact brâul larg de apă, pe care-l poate străbate numai într-un singur loc. Dar tocmai acum, când barca se apropie de punctul cu pricina, se porneşte o furtună şi barca e azvârlită de o stâncă.

— Mii de draci! scrâşneşte Joe.

Ciocnirea fu atât de neaşteptată, încât el scăpă cârma din mână. Aceasta se rupse şi acum barca e o jucărie a apei. Valurile o izbesc din toate părţile, cu furie, şi toţi dintr-însa cad în apă.

Alice părea pierdută. Un leşin o cuprinse şi dacă Rammont nu i-ar fi venit repede în ajutor, nenorocita se îneca.

După câteva minute, el ajunge cu dânsa pe ţărm. Ţinând-o în braţe aleargă cu ea mai departe şi astfel ajunge în castel.

Pătrunde în vestibul şi de acolo în altă odaie.

În clipa aceasta o fată drăguţă sare speriată din fotoliul în care adormise.

— Repede! îi strigă Rammont, am avut un accident pe mare. Stăpâna a căzut în apă, dar cred că-şi va reveni peste puţin. Dezbrac-o, pune-o în pat şi rămâi lângă ea. Vin şi eu mai târziu.

Fata, o cameristă nou angajată, deschide repede altă uşă care dă într-un dormitor luxos aranjat şi Rammont o aşază, pe Alice pe un divan. Apoi îşi lipeşte urechea de pieptul ei şi după câteva clipe de ascultare încordată, murmură satisfăcut:

— Trăieşte! În curând îşi va reveni din leşin.

Dând câteva dispoziţiuni fetei, părăseşte odaia şi intră în altă încăpere, unde îşi schimbă hainele ude. Îşi toarnă apoi un păhăruţ cu rom şi după ce-l dă pe gât, se lasă într-un fotoliu încăpător.

Nu trec decât vreo cinci minute şi Joe îşi face apariţia. Pe chipul său e întipărită o expresie, care-i dă de gândit lui Rammont.

— Ce s-a întâmplat, Joe? întreabă acesta.

— Şefule, răspunde aghiotantul, am fost spionaţi pe când debarcam. Un individ s-a ţinut ascuns în parc şi cred că a auzit tot ce vorbeam.

— Mii de bombe! Cred, însă, că nu l-aţi scăpat din mână pe individ?

— Aşa e, şefule, l-am prins!

— Minunat. Vreau să-i vorbesc îndată. Adu-mi-l încoace!

— Să-i scoatem căluşul din gură, şefule?

— Fireşte. Voi purta eu de grijă să nu facă prea multă gălăgie. Şi acum ascultă încă ceva! E posibil ca stăpâna, pe care am readus-o acum, să facă încercarea să fugă. Fireşte că planul ei nu trebuie să se realizeze şi de aceea vei lua toate măsurile necesare. Mecanismul de dedesubtul dormitorului ei funcţionează, cred?

— Fii liniştit, şefule. L-am încercat chiar în seara asta. O singură apăsare pe butonul acesta din perete şi podeaua se scufundă. O a doua apăsare şi se deschide uşa de fier, aşa fel că apa mării poate da năvală înăuntru.

— Bine, acum adu-l încoace pe prizonier.

Joe se retrage.

Masca-Roşie se ridică din fotoliu şi începe să se plimbe prin cameră, încolo şi încoace. E singur şi pe chipul său apare o expresie ciudată.

Încleştează pumnii şi răsuflarea îi devine agitată.

— Dacă într-adevăr grozăvia aceasta se dovedeşte a fi întemeiată, dacă Alice este…

Se pare că nu poate rosti cuvântul acesta, îşi simte gâtlejul strâns de o mână nevăzută.

— Nu! izbucneşte el apoi. Nu vreau să cred încă în asta.

Se lasă apoi în fotoliu şi un zâmbet fioros îi pluteşte pe buze.

— Dar de ce n-ar fi oare aşa? În felul acesta aş avea dintr-odată explicaţii pentru tot ceea ce s-a petrecut în viaţa mea plină de mistere. Ochi-de-Pisică şi „Vipera”, Alice şi Margot…

Capitolul 159 – Un nou prizonier

Cu o exclamaţie înăbuşită, Rammont se întrerupe. Cu ochii în gol se adânceşte în gânduri şi e trezit de abia de intrarea lui Joe.

— L-am adus pe prizonier, şefule! spune aghiotantul.

Individul pare să fie în vârstă de vreo douăzeci şi cinci de ani, e bine îmbrăcat, dar mâinile îi sunt legate cu frânghii groase.

Masca-Roşie îl priveşte în tăcere câteva clipe, apoi se adresează lui Joe:

— Dezleagă-i mâinile!

După ce operaţia e terminată şi uşa încuiată cu grijă, îl întreabă pe prizonier:

— Cum te numeşti?

Fără să şovăie şi mai mult silit de privirea străpungătoare a Demonului, prizonierul răspunde:

— Franz Brake.

— Ce meserie ai?

— Am fost vizitiu la fostul proprietar al acestui castel.

— Te-a concediat baronul?

— Da, şi-a vândut castelul fiind la mare ananghie şi apoi şi-a concediat tot personalul.

— Cunoşti ceva din tainele baronului?

— Ce vreţi să înţelegeţi prin asta?

— Vreau să spun, dacă ştii de ce ducea el o viaţă atât de retrasă?

— Da. Sunt poate singurul care cunosc tainele lui.

— Aşadar, ştii şi că baronul fusese falsificator de bani şi că fabrica în castelul acesta bancnote străine?

Franz Brake holbează ochii de uimire.

— De unde ştiţi asta, domnule? bâlbâie el.

— Mă priveşte, băiete. Oamenii mei au dat de tine noaptea asta, în

parc. Răspunde-mi ce te-a adus încoace?

Franz Brake simte o sudoare rece acoperindu-i fruntea.

— Nu pot s-o spun, domnule! îngână el, în cele din urmă.

— În cazul acesta voi pune să te lege din nou şi vei fi vârât într-o celulă din pivniţă. Apoi voi examina locul din parc unde ai lucrat cu lopata, după cum mi s-a spus, poate că aflu atunci fără ajutorul tău motivul care te-a adus încoace. Îţi dau timp un minut să te gândeşti. Dacă nu răspunzi, ştii ce te aşteaptă!

Franz Brake strânge pumnii. Adunându-şi puţin curaj se adresează pe ton ridicat lui Rammont:

— Cine vă dă dreptul să procedaţi în felul acosta împotriva mea? Sunteţi, desigur, noul proprietar al castelului; pedeapsa ce mi se cuvine ar fi să mă azvârliţi înapoi peste gard sau să mă predaţi poliţiei. Alt drept n-aveţi asupra persoanei mele.

— Nu te voi arunca nici peste gard şi nici poliţiei nu te voi preda. Dimpotrivă, vei rămâne aici şi viaţa ta e în mâinile mele. Un singur semn din parte-mi şi te stingi ca o lumânare. Mie nu-mi pasă de oameni şi de legile lor. Ai auzit tu vreodată de Masca-Roşie, băiatule?

— Masca-Roşie? bâlbâie tânărul şi-şi încleştează mâinile de speteaza unui scaun. Dumneata eşti, domnule?

— Da, eu sunt! Cu viaţă nu scapi din castelul acesta, dacă refuzi să faci ceea ce-ţi cer. Vrei să răspunzi, sau nu?

— Da, domnule, vreau! izbuteşte să îngâne Franz Brake.

— Atunci vorbeşte! Ce te-a adus aici în noaptea asta?

— Domnule, am în Berlin o logodnică, pe care o iubesc foarte mult. Demult ne-am pus în gând să ne căsătorim, dar fata refuză să-mi dea încuviinţarea, deoarece n-am destui bani. Cum s-a făcut, am căpătat o slujbă la domnul baron şi încetul cu încetul am descoperit tainele lui.

În timpul uneia din numeroasele sale călătorii, am găsit prilejul să pun mâna pe o sumă însemnata de bani, nefalsificată. Erau vreo douăzeci de mii de mărci.

— Şi ai ascuns banii aceştia în parc? îl întrerupe Masca-Roşie.

— Da, domnule, mărturiseşte Franz Brake. N-am vrut să vorbesc cu logodnica mea despre asta. Voiam să las să treacă un timp oarecare şi apoi să-i scot la iveală. Am socotit momentul oportun în noaptea asta, dar oamenii dumneavoastră au dat peste mine şi ceea ce s-a petrecut ştiţi prea bine.

— Aşadar douăzeci de mii ai îngropat acolo? întreabă Masca-Roşie.

— Da, domnule!

— Şi pentru bagatela asta ţi-ai primejduit tu viaţa?

— Pentru unul ca mine, douăzeci de mii de mărci e o adevărată avere.

— Te gândeşti într-adevăr s-o iei de nevastă pe logodnica ta?

— Da, domnule! răspunde cu hotărâre Franz Brake.

— Şi ea nu ştie nici până azi de banii aceia?

— Nu, n-am cutezat să-i mărturisesc.

— Ascultă ce-ţi spun, Franz Brake! Tu ne-ai spionat, pe când veneam încoace cu barca şi ai văzut cu prilejul acesta că am transportat în castel o tânără fată. Pe de altă parte, ştii acum în faţa cui te afli. Există două căi pentru tine; una duce la moarte, şi e de ajuns să fac un singur semn, ca oamenii mei să te ia în primire şi să te facă să dispari pentru totdeauna. Să nu-ţi închipui că eu mă dau în lături de la o crimă, când e vorba să mă apăr de un trădător.

Franz Brake începe să tremure.

— Nu mă gândesc la trădare, domnule, ţi-o jur! bâlbâie el.

— Bine! Acum ascultă care e a doua cale! Să intri în asociaţia mea, în banda Măştii-Roşii!

Tânărul sare speriat în sus şi întinde mâinile ca pentru apărare.

— Nu cere asta de la mine, domnule, eu nu-s criminal.

— Te înşeli, scumpule! îi răspunde Rammont. Eşti destul de copt pentru temniţă, căci ai făptuit o spargere, după cum singur ai mărturisit. De aici până la crimă nu e decât un pas. Tinerii ca mătăluţă îmbobocesc repede sub conducerea mea. Timpul de probă îl voi face cât mai scurt pentru tine. Rămâi aici şi de formă vei îndeplini acelaşi serviciu pe care-l aveai la baron. Vei fi deci vizitiul meu. Din când în când vei putea să-ţi vizitezi logodnica la Berlin, dar vai de tine dacă vei rosti un singur cuvânt trădător. În noaptea asta încă vei depune jurământul de credinţă şi vei preda imediat banii ascunşi în parc, casei generale a asociaţiei noastre. Nu vei duce niciun fel de lipsă şi poţi făgădui logodnicei tale că te vei uni cu ea în curând.

Franz Brake începe să răsufle cu greutate. El ştie precis ce înseamnă pentru dânsul această propunere.

Din dragoste devenise spărgător şi hoţ, poate şi pentru că îşi dăduse seama că şi stăpânul său era un om certat cu morala. Dar niciodată nu s-a gândit la ceva mai mult.

Şi acum, să intre în banda celui mai primejdios criminal din lume!

Genunchii încep să-i tremure, fără voie se gândeşte la Lisbeth, logodnica sa, care se va depărta cu scârbă de el, în ziua când va afla ce a devenit. Apoi, însă, îi dădu în gând că avea numai o singură viaţă şi că Masca-Roşie îşi va executa cu siguranţă ameninţarea, dacă va refuza să depună jurământul cerut. Şi atunci va fi pierdută şi Lisbeth.

Hector Rammont părea să ghicească ce se petrece în sufletul tânărului. Fără să-şi dea seama de ce, individul acesta îi place. El va putea deveni o unealtă de preţ pentru bandă.

— Ei, cum te-ai hotărât? întreabă deodată regele criminalilor.

Franz Brake cade în genunchi.

— Redă-mi libertatea, domnule, imploră el, nu mă sili să devin un criminal, un ucigaş de oameni! Îţi jur pe tot ce am mai scump, că nu

voi trăda nimic din tot ce am aflat în noaptea asta aici! Las asociaţiei şi banii îngropaţi în parc, voi munci cinstit şi mai bine să aştept câţiva ani încă, până să mă pot căsători cu scumpa mea Lisbeth.

Rammont se ridică încet din fotoliu.

— Vasăzică nu vrei? întreabă el. Bine!

O lovitură în masă şi în aceeaşi clipă apar Joe şi cei doi indivizi care îl aduseră încoace pe Franz Brake.

— Fii îndurător, domnule! imploră nenorocitul târându-se în genunchi până la masa de care se sprijinea Rammont.

— Cunoşti condiţiile. Ori îndeplineşti ceea ce pretind de la tine, ori îţi faci rugăciunea din urmă! răspunde Demonul.

— Nu pot, nu pot… îngână nenorocitul.

— Joe, ştii ce ai de făcut! porunceşte Rammont Să fie păzit cu străşnicie, până voi da eu ordinele cunoscute. Să nu se atingă însă nimeni de un fir de păr din capul lui. Duceţi-l de aici!

*

Tăcere domneşte în castel. Numai vântul se jeluieşte afară în parc. Cu toată încordarea nervoasă de peste zi, Masca-Roşie nu poate dormi. Ceva îl mână spre Alice. Dar cu totul altfel de intenţii, va păşi de acum încolo în faţa ei. Ea, mai mult ca oricare altcineva, nu trebuie să afle, ceea ce a descoperit dânsul, cu prilejul spargerii din biroul lui Hartenberg.

Păşind încetişor pe coridor, Rammont se îndreaptă spre camera Alicei. Nenorocita stă întinsă pe pat şi pare că doarme. El o priveşte clipe îndelungate, dar expresia ochilor săi e de data aceasta cu totul alta şi omul care a făptuit cu cel mai desăvârşit sânge rece crimele de care s-a îngrozit o lume întreagă, se simte acum străbătut de un fior şi de pe buzele sale se desprinde un murmur de duioşie:

— Alice! Nu mai pot îndrepta ceea ce s-a întâmplat între noi, o soartă crudă şi-a râs de noi. Dacă va fi cu putinţă, nu vei afla niciodată cine a fost Hector Rammont în realitate!

Vrea să se retragă din odaia aceasta în care se simte tulburat peste măsură, dar deodată Alice deschide ochii şi ridicându-se în capul oaselor se uită ţintă la el.

— Unde mă aflu? murmură ea.

— La mine, Alice, răspunde Rammont. Nu-ţi fie teamă, nu-ţi va lipsi nimic.

— Iarăşi în puterea ta, Hector? M-ai smuls cu forţa din casa bietului meu tată şi m-ai adus aici în vizuina ta, printre bandiţi şi criminali. Tremur din tot trupul în apropierea ta, aş muri dacă m-ai atinge înc-o dată, căci iubirea pe care am simţit-o cândva pentru tine, e moartă acum.

Hector Rammont o priveşte cu ochii holbaţi.

— Alice, nu ştii ce vorbeşti, ai călduri probabil…

— Nu, acum mi s-a lămurit în sfârşit totul, ştiu precis ce spun. Nu te mai iubesc, dimpotrivă, te urăsc cum te urăşte toată lumea. Eu, însă, nu mă tem de tine, ţi-aş fi chiar recunoscătoare dacă mi-ai lua viaţa şi mie, la fel cum ai distrus-o pe aceea a lui Margot. Tu singur ai făptuit crima grozavă de la castelul Hohenegge, pentru care biata mea soră va cădea acum jertfă călăului. Mâinile tale sunt pătate de sânge, de sânge nevinovat. Blestem să cadă asupra capului tău, de mii şi mii de ori!

Masca-Roşie se repede la dânsa şi vrea să-i cuprindă mâinile.

— Minţi, Alice! gâfâie el, pierzându-şi cumpătul.

— Lasă-mă, nu mă atinge, mai bine omoară-mă, dar nu mai vreau să fiu a ta, nu, nu, de o mie de ori nu! strigă ea, ca ieşită din minţi.

Rammont se dă îndărăt.

— Vasăzică mă urăşti, Alice? murmură el. Nu vreau să cunosc motivele care au ridicat zidul acesta despărţitor în inima ta. Să nu-ţi fie teamă de mine, însă! Dacă jurămintele mele n-au nicio valoare pentru ceilalţi oameni, faţă de tine voi face o excepţie. Îţi jur, Alice, că niciodată de acum încolo nu mă voi apropia de tine cu gânduri murdare. Te voi considera drept o… soră. Eşti mulţumită?

Ea se uită la dânsul, ca şi cum nu ar pricepe.

— De ce nu mă laşi liberă mai bine? întreabă ea în cele din urmă. Bietul tata se va lovi cu pumnii în cap când va găsi casa goală.

— Nu mă întreba de ce trebuie să-ţi refuz această rugăminte, Alice. Trebuie să rămânem împreună până ce lovitura mare ce o plănuiesc se va înfăptui. În clipa când voi înota în aur, când voi avea milioane la dispoziţie, se va deschide uşa temniţei tale şi vei fi liberă pentru totdeauna.

— Minţi, Hector! Nu te mai cred!

— Ba trebuie să mă crezi, Alice! Roagă-te ca planurile mele să se realizeze cât mai curând, şi să nu fiu lovit de nicio nenorocire, şi în clipa când voi pluti pe mare, spre ţărmuri îndepărtate, vei fi şi tu liberă, ca o păsărică.

Spunând acestea el se îndreaptă spre uşă şi părăseşte încăperea. Ajuns în odaia de lucru se aşază la birou şi scoate din sertar câteva foi de hârtie albă. Moaie peniţa în cerneală şi începe să scrie. Pe tot latul paginii, aşterne cu litere groase:

„Taina omului cu mască roşie”.

Capitolul 160 – Fiica poliţistului

Trecuseră opt zile din noaptea când Franz Brake încercase să ridice comoara ascunsă în parcul castelului.

Iarăşi se lăsase noapte peste Fire. Franz căpătase învoirea şefului să

plece la oraş. Depusese jurământul cuvenit şi acum făcea parte din bandă.

Ajuns la Berlin, tânărul se îndreptă spre locuinţa fetei, logodnica sa, care locuia împreună cu tatăl ei, subcomisar de poliţie.

— Bună seara, Lisbeth, spuse el, te surprinde, desigur, că vin în mod atât de neaşteptat?

Fata observă şovăiala din glasul iubitului şi răspunde cam bosumflată:

— Bună seara, Franz. Desigur că mă surprinde că ai mai găsit chiar drumul la noi, după atâta timp de lipsă.

— Pot intra? Tata e de serviciu?

— Da, vine probabil, peste un ceas.

Amândoi intră în odaia luminată, unde masa e pusă pentru poliţistul care trebuie să se întoarcă de la slujbă.

— Aşază-te colo pe scaun, şi să stăm de vorbă cum se cuvine, Franz, spune fata. Aş dori să ştiu pe unde mi-ai umblat în cursul acestor opt zile de când n-ai mai dat pe la noi?

— Eşti atât de rece faţă de mine astăzi, Lisbeth! Îţi poţi doar închipui că au fost motive puternice care m-au ţinut departe.

— Tocmai ce vreau să cunosc şi eu. Mi-ai comunicat că baronul te-a concediat din slujbă, plătindu-ţi leafa pe trei luni înainte. Vreau să cred că n-ai chefuit cu banii aceştia în timpul celor opt zile?

— Nu, Lisbeth, asta n-am făcut-o, te rog să mă crezi!

— În cazul acesta, chiar nu pricep de ce n-ai dat semne de viaţă.

El începe să-i povestească despre o călătorie pe care o făcuse în nădejdea de a-şi găsi o slujbă bună, şi că întârziase mai mult decât crezuse.

— Şi unde ai fost?

— La Frankfurt şi de acolo am plecat la Wiesbaden.

Fata începe să râdă dispreţuitor.

— Nu-ţi mai da osteneală, Franz, tot ce spui e minciună sfruntată.

— Cum, nu mă crezi, Lisbeth?

— Nu! Dac-ai venit numai să-mi îndrugi baliverne dintr-astea, mai bine rămâneai acolo unde ai fost.

Ea începe să plângă cu hohote, ceea ce Franz nu poate suporta. Îi pune mâna pe umăr şi o roagă stăruitor:

— Fii cuminte, Lisbeth. Nu iubesc pe nimeni alta decât pe tine. Gelozia e fără rost, crede-mă!

Ea ridică brusc capul şi-şi şterge lacrimile.

— Dacă vrei să te cred, atunci îţi cer să fii sincer faţă de mine. Mutra ta nu-mi place deloc astăzi. Am observat din primul moment că ascunzi ceva. Ce s-a petrecut cu tine în cursul acestor opt zile?

— Nu pot să-ţi spun, Lisbeth. Mulţumeşte-te dacă-ţi declar că nu e amestecată nicio femeie la mijloc

— Tocmai asta nu te cred. Ce mai cauţi la mine, dacă umbli cu taine? Dacă nu-mi mărturiseşti imediat ce s-a petrecut cu tine, îţi arăt uşa!

— Nu ştii ce ceri de la mine, Lisbeth! izbucneşte el. E mai bine să nu cauţi să afli taina ce o ascund în mine. Mai curând, plec pentru totdeauna decât să deschid gura şi s-o fac pe trădătorul.

— Pe trădătorul? Ce înseamnă vorbele astea? Ai întrat în vreo asociaţie de criminali, care te ţine legat printr-un jurământ?

Franz Brake se prăbuşeşte într-un scaun de lângă masă şi-şi acoperă faţa cu mâinile.

— Franz, pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine? strigă fata şi-i apucă braţul.

— Nu mă întreba, alungă-mă de aici, e mai bine aşa! Rămâi cu bine Lisbeth, pentru totdeauna!

Se ridică, de pe scaun şi ca un zănatic se îndreaptă spre uşă. Dar fata se ia după dânsul şi-i taie drumul.

— Nu, acum vei rămâne şi-mi vei povesti totul, Franz. La început, e drept a fost gelozia, dar acum m-a cuprins o spaimă grozavă ca nu cumva să ţi se fi întâmplat ceva care să te ducă la pierzanie.

— Degeaba, Lisbeth, nu căuta să afli, căci oricum sunt pierdut.

— Pierdut, Franz? Nu, nimeni nu e pierdut, atunci când mai are curaj în el. Priveşte în faţa mea şi crede-mă că acum, când am auzit cuvântul acesta din gura ta, ţin mai mult la tine ca oricând.

El se lasă înduplecat de insistenţele ei şi-i povesteşte ce s-a petrecut la castel în noaptea aceea.

— Un membru al bandei Măştii-Roşii, murmură fata, când el sfârşise de povestit.

Deodată îşi îndreaptă trupul cu hotărâre şi strigă:

— Nu trebuie să te mai înapoiezi la castel, Franz! Trebuie să fugi încă din noaptea asta! Îţi voi pune la dispoziţie toate economiile mele ca să poţi pleca în străinătate, unde să te ascunzi câtva timp, până îţi vor pierde urma. Îţi cunosc slăbiciunea, Franz, şi te voi ierta într-o zi pentru ceea ce ai făcut acum.

Ea se îndreaptă spre scrin, ca să scoată banii ce-i pusese deoparte în cursul anilor.

Franz Brake îşi ţine capul în palme.

— Nu, Lisbeth, nu mă pot folosi de banii aceştia.

— De ce nu?

— Pentru că nu pot pleca din ţară. Tu nici nu bănuieşti de ce forţă dispune regele criminalilor. Dacă nu mă întorc la noapte la castel, mâine de dimineaţă agenţii lui secreţi sunt pe urmele mele şi în cel mult douăsprezece ore m-au înhăţat şi m-au ucis.

Palidă şi tremurând, fata se apropie de el şi privindu-l cu compătimire îi şopteşte:

— Să chibzuim puţin, Franz, trebuie doar să existe o cale de scăpare din situaţia asta grozavă.

Franz Brake, însă, face un gest de refuz.

— Creierul îmi arde parcă şi nu mai sunt în stare să gândesc limpede.

Lisbeth vrea să răspundă ceva, dar deodată tresare speriată, căci auzise bătăi în uşa de afară.

— Dumnezeule, e tata! exclamă ea. A venit mai devreme decât îl aşteptam. Nu trebuie să te vadă şi să-ţi vorbească, altminteri suntem pierduţi!

— Dar cum să mă sustrag, Lisbeth?

— Intră în bucătărie şi aşteaptă acolo până voi intra cu tata în odaie. Apoi te vei strecura afară. Îţi voi da de veste când vei putea să mă vezi.

— Să-mi scrii post-restant sub numele „Speranţă” la Friedrichshagen! mai spune el şi dispare pe uşa bucătăriei.

Fata se îndreaptă apoi spre uşa de la intrare şi o deschide.

— Bună seara, tată, spune ea, căutând să se stăpânească. Ai bătut mult?

— Dracu ştie ce ai azi, fato, că m-ai lăsat să fac anticameră. Unde ai fost?

— Nu fi supărat, tăticule! zice ea cu glas duios şi încearcă să zâmbească. Am fost în odăiţa din fund şi mi-am aranjat rochiile în garderobă. De altfel, ai venit azi mai devreme ca de obicei.

— Aşa crezi tu, fato! Ia te uită la ceas.

Într-adevăr, Lisbeth îşi dă seama abia acum că povestirea lui Franz o ţinuse încordată, atât de mult, încât nici nu observase trecerea timpului.

Wachtel, aşa se numea subcomisarul, îşi scoate mantaua şi o atârnă în cuier. Privirea lui cade pe scaunul trântit la pământ de Franz, în graba lui de a intra în bucătărie.

— Trebuie să te fi grăbit al dracului, fato, că ai răsturnat mobilele! mormăie el şi se aşează la masă.

Deodată, lasă jos furculiţa şi cuţitul şi priveşte ţintă la Lisbeth, care luase loc în faţa lui.

— Ia spune, fato, ce s-a întâmplat de fapt aici? întreabă el, cu un glas care nu sună deloc binevoitor. Povestea aia cu aşteptarea afară nu prea îmi intră în cap. E ceva la mijloc.

— Dar ce să fie, tată?

În aceeaşi clipă poliţistul se ridică brusc de pe scaun şi, îndreptându-se spre uşa care dă în coridor, o deschide cu violenţă.

— Tată, ce vrei să faci? îngână fata, speriată.

— Tăcere! Am auzit un zgomot la uşă.

— Te-ai înşelat, tată!

— Nu! În asemenea chestiuni nu mă înşel niciodată.

Fără să mai privească la fiică-sa, Wachtel începe să alerge pe coridor şi deschide uşa brusc. Priveşte pe scară în jos şi nezărind pe nimeni se întoarce înapoi, clătinând capul.

— Ciudată istorie! murmură el. Aş putea pune rămăşag că omul care a dispărut în gangul casei, nu e altul decât Franz Brake. Afară de asta, am observat că uşa de la coridor nici nu era încuiată. Ce să însemne asta, Lisbeth?

— Nu ştiu nimic, tată.

Poliţistul se înapoiază în odaie, dar de data asta pare că şi-a pierdut liniştea.

— Te sfătuiesc, Lisbeth, fii cât mai cu băgare de seamă, se adresează el fetei. Tot soiul de indivizi dau târcoale acum prin casele oamenilor. Chiar dacă nu ascundem averi pe aici, se prea poate, totuşi, ca unul din membrii bandei roşii să-ţi facă o vizită în timpul lipsei mele.

Lisbeth trebuie să se ţină de scaun ca să nu se prăbuşească de spaimă.

— Cum de ţi-a dat în gând tocmai banda roşie, tată? întreabă ea, cu vocea sugrumată.

— Pentru că am dobândit convingerea, noi ăştia din poliţie, că Masca-Roşie, regele criminalilor, se află la Berlin, ascuns într-un loc sigur. Prefectul nostru a dat o circulară, prin care se acordă un premiu de zece mii de mărci, pentru prinderea acestui bandit periculos. Aşa o sumă mare n-a fost oferită încă niciodată. Se spune că la premiul acesta a contribuit un domn nobil, contele de Hohenegge, sau prietenul său.

Lisbeth nu ştie ce să răspundă. Îi vâjâie urechile şi pământul i se clatină sub picioare. Subcomisarul se plimbă agitat prin cameră, dar deodată rămâne locului şi loveşte cu pumnul în masă.

— Ce s-a petrecut aici în timpul lipsei mele, Lisbeth? izbucneşte el, brusc. Ai primit vreo vizită?

— Nu, tată… murmură fata, dar simte că-şi pierde stăpânirea de sine.

Bătrânul poliţist ridică din umeri, necăjit, şi se îndreaptă spre fereastră. Deodată, scoate o exclamaţie de furie. Ca un uliu se repede la mucul de ţigaretă care se află pe scândura ferestrei. Un lucru de nimic o trădase pe Lisbeth. El ştie bine cine fumase, căci cunoaşte marca preferată de Franz Brake.

Fata rămâne înlemnită. Chipul ei e palid ca ceara.

— Aşadar tot m-ai minţit! scrâşneşte bătrânul, cu sprâncenele încruntate. Franz Brake a fost aici şi acum ştiu că el era acela pe care l-am zărit furişându-se prin gang. A stat la tine, în vreme ce eu băteam la uşă afară. Vasăzică de aceea a trebuit să aştept atât de mult!

Loveşte cu pumnul în masă cu atâta putere, încât un pahar se sparge în bucăţi.

— Tată! izbuteşte doar să exclame fata, împreunând mâinile, rugător.

Bătrânul se pregăteşte să izbucnească din nou, dar deodată o linişte desăvârşită pune stăpânire pe el. Se îndreaptă spre uşă şi răsucind cheia în broască, o pune apoi în buzunar. După aceea se întoarce la masă şi se lasă greoi într-un scaun.

— Vino-ncoa, Lisbeth! rosteşte el cu voce aspră.

Niciodată nu-l auzise încă vorbindu-i astfel. Ea nu cutează, însă, să i se împotrivească. Tremurând se apropie de dânsul.

— Vreau să-mi mărturiseşti acum în mod deschis ce s-a petrecut între voi! Trebuie să existe un motiv puternic, care te face să fii atât de palidă, fato. Vrei să-mi spui, ori nu?

Lisbeth cade în genunchi în faţa tatălui ei. Ea ştie că e în joc acum soarta lui Franz Brake, ar vrea să-i păstreze taina, dar în faţa privirilor crunte ale părintelui ei, îşi pierde cumpătul cu desăvârşire.

— Fii îndurător, tată, şi renunţă la întrebări! imploră ea, împreunând mâinile. Fără să mă aştept a venit el în noaptea asta, după o lipsă de opt zile. Am avut o scenă violentă cu el şi în cele din urmă mi-a comunicat ce s-a petrecut între timp. Dar tocmai asta nu trebuie să trădez. Ne-am nenoroci cu toţii…

În vreme ce fata rostea aceste cuvinte, subcomisarul n-o scăpase din ochi.

— Nu pricep nimic din tot ceea ce-mi spui, Lisbeth, zice el în cele din urmă. De ce am deveni nenorociţi, prin simplul fapt că mi-ai comunica ceea ce ţi-a destăinuit băiatul? Vorbeşte, fato, un poliţist bătrân ca mine nu se înfricoşează atât de uşor.

Silită de privirea pătrunzătoare a tatălui ei, fata mărturiseşte totul. Subcomisarul ştie acum unde se află Masca-Roşie şi că viitorul său ginere face parte din banda acestuia. Lisbeth îşi pleacă în jos capul şi-şi acoperă fata cu mâinile.

— Nu ţi-am spus tată, că vom deveni nenorociţi cu toţii acum? oftează ea. Franz a fost silit de Masca-Roşie să depună jurământul, altfel trebuia să moară şi el nu voia asta, pentru că mă iubeşte.

Poliţistul priveşte întunecat înaintea sa, ca şi cum munceşte să făurească un plan.

Lisbeth se ridică din genunchi şi se târăşte până la un scaun.

— Ce vrei să faci, tată? întreabă ea.

— Tocmai chibzuiesc ce e de făcut, răspunde bătrânul.

Iar după o pauză de câteva clipe:

— Îmbracă-te repede, Lisbeth, trebuie să plecăm!

— Să plecăm? repetă ea, înspăimântată. Unde?

— Vei vedeai răspunde Wachtel, scurt.

Cu mâini tremurânde fata îşi pune mantia şi pălăria.

— Vino! rosteşte aspru poliţistul.

Amândoi părăsesc locuinţa, după ce bătrânul a stins lumina şi a încuiat uşile. Ajunşi în stradă, Wachtel opreşte o trăsură şi tatăl cu fiica urcă într-însa.

După câteva minute ajung la Prefectura de poliţie.

— Coboară! spune cu glas poruncitor subcomisarul.

Lisbeth se supune, tremurând din tot trupul. Cei doi intră în cabinetul unui funcţionar superior şi Wachtel spune:

— Am de făcut o comunicare importantă, domnule comisar. În scopul acesta o aduc pe fata aceasta şi v-aş ruga s-o ţineţi câteva zile sub pază severă, căci nu trebuie să vină în contact cu un om primejdios.

— Cine e fata? întreabă celălalt.

— Fiica mea, Lisbeth! răspunde bătrânul.

Comisarul holbează ochii de uimire.

— Ai friguri sau ai băut un păhărel mai mult, Wachtel? întreabă el.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule comisar! Nici n-am băut, nici friguri nu am. Vă voi da imediat lămuririle necesare. E vorba de arestarea Măştii-Roşii, a cărui ascunzătoare am dibuit-o, graţie fiicei mele.

— Drace! exclamă comisarul. În cazul acesta mai vii de-acasă!

El apăsă pe un buton de sonerie şi Wachtel ştie ce înseamnă asta. În vreme ce aşteaptă sosirea celui chemat, subcomisarul se adresează fiicei sale:

— Lisbeth, ştii acum ce am hotărât. Voi purta de grijă să nu-ţi lipsească nimic şi să ţi se dea o celulă cât mai bună. Nu eşti arestată, dar deoarece avem de-a face cu un individ atât de primejdios ca Masca-Roşie, trebuie să luăm toate măsurile de prevedere.

Lisbeth nu izbuteşte încă să priceapă bine ce s-a petrecut cu ea. Ca ameţită cuprinde braţul părintelui eI şi strigă:

— Dar cu Franz Brake ce se va întâmpla, tată?

— Voi vedea eu ce e de făcut. Poate că izbutesc să-l smulg din ghearele acestei bande.

În clipa aceasta uşa se deschide şi intră un agent. Comisarul i se adresează cu ton poruncitor:

— Ia-o pe domnişoara şi du-o la secret! Te fac atent asupra faptului că nu trebuie tratată ca o arestată de rând, dar n-are voie să primească niciun fel de vizite.

După ce agentul a plecat cu fata, Wachtel începe să povestească ce aflase de la fiica sa.

Capitolul 161 – Se luminează de ziuă

Într-o trăsură deschisă, contele Eberhard străbate străzile Berlinului. Deodată, din mulţimea împestriţată care umple străzile la ora aceasta matinală, se aude un ţipăt răguşit. Eberhard întoarce capul şi zăreşte un bărbat mai în vârstă, care-l priveşte cu ochii holbaţi şi face gesturi disperate cu braţele.

Contele face un semn vizitiului şi trăsura opreşte. Bătrânul se apropie şi, ajungând lângă scara trăsurii, îşi duce mâinile la frunte şi izbucneşte cu glas emoţionat:

— Franz, scumpul meu Franz, nu mă mai recunoşti? Nu-s eu tatăl tău care te caută cu disperare de atâta timp?

Eberhard nu-şi crede urechilor. După primele clipe de uimire, răspunde agitat:

— Te-nşeli, domnule! Probabil că mă asemuieşti cu cineva.

— Nu, nu te asemuiesc! bâlbâie străinul. O astfel de asemănare e cu neputinţă. Tu eşti Franz, unicul meu fiu şi acum vrei să-ţi negi originea. Ai plecat de lângă mine şi eu ţi-am scris o scrisoare cam aspră, deoarece am auzit că ai intrat în societate proastă. Mi-a părut rău imediat, însă, şi ţi-am trimis telegrame peste telegrame, rugându-te să vii acasă. Dar mi-au fost înapoiate toate de la hotelul unde locuiai. Ai fost plecat, Franz?

— Dumneata eşti aşadar?… exclamă Eberhard, cuprins de o bănuială cumplită.

— Baronul de Breitling, nenorocitul tău tată, cine altul vrei să fiu, Franz? îl întrerupse bătrânul.

Oamenii se adună în număr tot mai mare în jurul trăsurii şi Eberhard se adresează atunci străinului:

— Ia te rog loc în trăsură lângă mine, domnule baron. Te asigur că chestia se va lămuri curând de tot.

Îi ajută bătrânului să urce şi trăsura porneşte în goană, lăsând mulţimea de curioşi cu gurile căscate.

— Unde vrei să mă duci? întreabă străinul, îndreptând o privire îndurerată asupra lui Eberhard.

— Locuiesc la un prieten, contele de Platen, în strada Bellevue şi te rog să vii cu mine acolo. Eu nu-s cel căutat de dumneata, dar totuşi trebuie să vorbesc cu dumneata, căci am o bănuială grozavă.

— Cum, nu eşti Franz? Nu eşti fiul meu? murmură bătrânul.

— Eu sunt contele Eberhard de Hohenegge şi prietenul meu, contele de Platen, îţi va confirma lucrul acesta. Dar aş fi în măsură să-ţi dau o indicaţie unde se află fiul dumitale dispărut.

— Ştii ceva despre el? întreabă bătrânul baron.

— Poate! răspunde Eberhard.

Ajunşi la vila din strada Bellevue, contele îşi conduce musafirul în pavilionul din grădină. Bătrânul clatină întristat capul şi aşezându-se pe un scaun, rosteşte cu glas slab:

— Mă bucuram ca un nebun crezând că mi-am regăsit în fine fiul pierdut şi deodată sunt nevoit să fac constatarea că m-am înşelat. Dacă nu mi-ai fi dat cuvântul dumitale că eşti contele Eberhard de Hohenegge, nu te-aş fi crezut.

— Ai poate la dumneata o fotografie a fiului dumitale, domnule baron?

Bătrânul scoate un portvizit din buzunar şi extrage din el o fotografie, pe care o întinde contelui. Acesta o priveşte cu atenţie, apoi spune, cu glasul tulburat de emoţie:

— Asemănarea dintre noi doi e cu adevărat surprinzătoare. N-aş fi crezut niciodată cu putinţă aşa ceva.

— Nu ştiu de ce, spune bătrânul, dar sunt cuprins de un sentiment de nelinişte grozavă. Inima îmi spune că fiul meu s-ar afla în mare primejdie, sau poate chiar că… Ziceai parcă dumneata, că mi-ai putea da o indicaţie în privinţa lui?

Eberhard îi povesteşte o serie de amănunte pe care izbutise să le culeagă în legătură cu înlocuirea cadavrului din sicriu, fără să atingă, însă, punctul principal.

— Ai vreo bănuială, domnule conte, întreabă vioi bătrânul, cine să fi fost omul acela care a dispărut cu bagajele fiului meu?

— Da, bănuiesc, răspunde Eberhard. Nu ştiu cum să fac, domnule baron, ca să-ţi comunic un fapt care te va îndurera adânc… Fiul dumitale a venit în contact cu oameni răi, probabil, şi neprevederea sa i-a adus pierzania… E mort…

— Mort! răcneşte bătrânul ca ieşit din minţi şi sare de pe scaun. Oh! asta e groaznic. Dar vreau să ştiu, vreau să aud totul. Nu-mi ascunde nimic, domnule conte!

Oricât i-ar veni de greu, Eberhard îi destăinuie ceea ce ştie.

— După convingerea mea fermă, fiul dumitale a fost ucis, într-un scop anumit, de un ticălos pe care-l cunosc personal şi care a luat apoi cuferele sale de la hotel. Asemănarea izbitoare dintre fiul dumitale şi mine, a fost cauza principală a nenorocirii sale, dar dacă ar fi deschis mai bine ochii, evitând să intre în legătură cu oameni ticăloşi, nu i s-ar fi întâmplat nimic.

— A fost ucis? Fiul meu a fost ucis, domnule conte?

Eberhard se ridică şi-i aduce bătrânului un pahar cu vin.

— Încearcă să te reculegi, domnule baron. E groaznic ceea ce ţi-am destăinuit, dar nimic nu se mai poate repara.

— Da, da, nu-l mai pot învia pe bietul meu Franz, chiar dacă aş fi gata să dau propria mea viaţă în schimb. Dar voi căuta să mă răzbun, pentru ca să închid ochii liniştit.

Capitolul 162 – Prins în capcană

Cu ajutorul tinerei Lisbeth, poliţia a izbutit să dea de Franz Brake şi acesta făcu mărturisiri complete asupra intrării sale în banda Măştii-Roşii. Hartenberg, care fusese invitat în cabinetul prefectului de poliţie, făurise imediat un plan şi porni fără zăbavă la îndeplinirea lui.

Iată-l pe „noul Sherlock Holmes" într-un compartiment de tren, deghizat admirabil ca Franz Brake. Trenul aleargă în noapte, străbătând sate şi orăşele şi în cele din urmă glasul conductorului răsună pe peron:

— Friedrichshagen, domnilor!

*

Hector Rammont se află în cabinetu-i de lucru, mobilat cu eleganţă. Linişte deplină domneşte în aer. În faţa sa, pe birou, se află câteva coli de hârtie, unele din ele scrise de sus până jos. Într-un colţ al odăii se află dulapul secret, pe care Masca-Roşie îl luase din subteranele Băncii Franţei şi pe care-l transportase apoi aici.

Hector Rammont îşi scrie memoriile. Gânduri întunecate îi aleargă prin minte, în vreme ce aşterne pe hârtie grozăviile pe care le-a făptuit în viaţă. Deodată, apasă pe un buton de sonerie şi Joe îşi face apariţia.

— Dorinţa, şefule? întreabă aghiotantul.

— Nu ştiu de ce, Joe, răspunde Demonul, dar mă simt grozav de apăsat în noaptea asta. Să ţi-o spun, deoarece am o încredere desăvârşită în tine. Ai observat ceva suspect? S-a interesat cumva poliţia despre noul proprietar al castelului şi pregăteşte vreo lovitură decisivă împotriva noastră?

— N-am observat nimic din toate astea, şefule, răspunde aghiotantul. Ochii mei sunt pretutindeni şi cu greu mi-ar putea scăpa ceva. Dimpotrivă, cred că nicăieri n-am putea fi în mai deplină siguranţă ca aici. Unul singur de n-ar fi pe lumea asta…

— Te gândeşti la Ochi-de Pisică, Joe?

— Da, şefule, atâta vreme cât omul acesta e în viaţă, nu te vei bucura de linişte. El se ţine ca o umbră de persoana ta, până ce unul din voi va trebui să cadă.

— Ştiu asta, Joe, de ce-mi mai aminteşti? Dar tocmai războiul acesta cu un inamic cu forţe egale e ceea ce mă excită. De ceilalţi poliţişti nici nu mă sinchisesc.

Joe tace. Din când în când aruncă o privire cercetătoare şi plină de grijă asupra şefului său.

Deodată, Rammont ridică capul cu hotărâre.

— Voiam să te întreb dacă Franz Brake a plecat într-adevăr la Berlin?

— Da, şefule!

— Şi ai trimis un spion după el?

— Doi, şefule, care nu-l vor părăsi o clipă din ochi.

— Bine, se va înapoia el, şi nu cred să îndrăznească a ne trăda. Ştie precis ce-l aşteaptă în caz că-şi va călca jurământul. Dragostea aia a lui trebuie să înceteze, fireşte. Ai izbutit să afli cine e tatăl iubitei sale?

— Da, şefule. Îmi pare rău că trebuie să-ţi comunic că Franz Brake n-a prea fost sincer cu noi. Tatăl fetei este subcomisarul Wachtel din poliţia berlineză.

Hector Rammont mormăie o înjurătură.

— Vai de Franz ăla dacă-i va da în gând să mă dea de gol! zice el apoi.

Demonul se aşază din nou în fotoliu.

— În cazul acesta legătura de dragoste trebuie să înceteze cu atât mai curând. Şi acum încă ceva: ce face Alice?

— Am auzit de la cameristă c-ar fi dormind.

— I-a mai cerut fetei s-o ajute să fugă?

— În câteva rânduri, şefule, dar poţi avea plină încredere în cameristă.

Rammont priveşte câteva clipe în gol, apoi ridică încetişor capul.

— Fii cu ochii în patru în noaptea asta, Joe, zice el, deodată. Inima îmi spune că încă înainte de a se lumina de ziuă vom avea o surpriză.

Aghiotantul părăseşte încăperea fără să răspundă ceva.

Masca-Roşie ia din nou condeiul în mână şi continuă să scrie. În curând va fi la sfârşitul memoriilor sale. Acestea vor fi păstrate în dulapul secret, alături de alte câteva documente importante.

Timpul se scurge încet. Demonul îşi strânge hârtiile şi priveşte la ceas.

— E vreme să mă culc! murmură el. Ştie dracu' de ce mă năpădesc astăzi gânduri atât de întunecate! O fi din cauză că am început azi să aştern pe hârtie tainele vieţii mele. Ar fi cam ciudat ca omul cu nervii de oţel să înceapă să devină sentimental!

În clipa când vrea să se îndrepte spre camera alăturată, tresare brusc. De afară, din vestibul, se aude un zgomot. Nu trece mult şi uşa se deschide, iar în pragul ei apare… Franz Brake.

Masca-Roşie rămâne locului, nemişcat şi priveşte ţintă la omul din faţa lui. Joe, aghiotantul, primise doar ordin să nu lase pe nimeni să intre neanunţat în cabinetul de lucru al şefului!…

— Ce vrei? strigă în cele din urmă Rammont, cu glas aspru. Unde este Joe? Cum de ţi-ai îngăduit să pătrunzi la mine, aşa, pe nepusă masă?

Brake, care nu era altul decât Hartenberg, încearcă să dea un răspuns, mascându-şi glasul. Dar Hector Rammont nu-i dă răgaz prea mult.

— Ai să-mi comunici ceva deosebit de important, Franz? întreabă el.

Spunând acestea se aşază liniştit în fotoliu, la birou.

Dar deodată, se petrece un lucru neaşteptat. Lampa de pe masă îşi întoarce lumina în aşa fel, încât făptura detectivului e învăluită într-o lumină vie.

Demonul fu în picioare dintr-o săritură şi, înainte ca Ochi-de-Pisică să poată face o mişcare, vede în faţa sa ţeava unui revolver.

— Niciun ţipăt, niciun gest, altminteri eşti un copil al morţii! scrâşneşte el.

Detectivul îşi muşcă buzele, cu furie, înc-o dată învins de duşmanul său de moarte! Lupta dintre el şi acest om misterios, devine din ce în ce mai năprasnică. Dar poate că nu e decât o încercare din partea celuilalt, o probă! Cât mai liniştit cu putinţă, îl priveşte pe Rammont drept în faţă.

— Ce vrei de la mine, şefule? De ce mă ameninţi cu moartea? întreabă el, cu glasul schimbat.

Demonul izbucneşte într-un hohot de râs:

— Nu te mai osteni degeaba, monsieur Hartenberg, pe Masca-Roşie nu-l poţi înşela dumneata atât de uşor. Nu vreau să cercetez cum ai izbutit să pătrunzi aici, dar după cum vezi, toată arta pe care ai întrebuinţat-o, a fost zadarnică. Te-am recunoscut, şi un singur semn să fac, că treci în lumea drepţilor.

„Noul Sherlock Holmes" îşi dă seama de situaţia primejdioasă în care se află, dar nu-şi pierde cumpătul.

— Deghizarea mea mi-a procurat cel puţin plăcerea să-ţi pot vorbi personal înc-o dată, răspunde el, liniştit. De vreme ce m-ai recunoscut, îţi voi spune deschis că Franz Brake, a cărui figură mi-am luat-o, se află acum într-o celulă de închisoare. A fost arestat astă-noapte, şi a făcut mărturisiri complete. Poţi să mă ucizi, dar asta nu-ţi va folosi la nimic. De zeci de ori mi-am pus la bătaie viaţa de dragul dumitale şi dacă va trebui s-o pierd astăzi într-adevăr, acesta va fi preţul pentru propriul dumitale cap.

Masca-Roşie continuă să ţină îndreptat revolverul asupra lui Hartenberg.

— Ce vrei să zici cu asta, Ochi-de-Pisică? întreabă el.

— Crezi cumva că „noul Sherlock Holmes" s-a aruncat aşa, într-o doară, în gura lupului? Îmi permit să-ţi pun în vedere că de jur-împrejur castelul e împresurat de poliţişti, atât dinspre apă cât şi dinspre uscat. La prima împuşcătură pe care o vor auzi de aici, vor da năvală înăuntru, arestând pe oricine va căuta să treacă pragul. Şi nici dumneata nu vei izbuti să scapi, fii sigur de asta, Hector Rammont!l

Demonul se cutremură fără voie. Se considerase în castelul acesta în deplină siguranţă şi acum să-l ajungă sfârşitul tocmai aici? Asta i se pare aproape de neînţeles.

— Minţi! strigă el deodată. Eu mă mai pot bizui încă pe oamenii mei. Demult ar fi răsunat semnalul de alarmă, dacă s-ar fi arătat în

parc sau pe ţărmul mării un singur individ suspect.

— Vezi însă, că şi eu am izbutit să pătrund fără să atrag atenţia cuiva.

— Pentru că eşti diavolul în persoană! scrâşneşte Hector Rammont.

— Eşti prea amabil, domnule! Şi acum dă-mi voie să te întreb: vrei să mi te predai de bună voie, sau preferi să ne luptăm până în pânzele albe?

Demonul aruncă o privire sălbatică asupra duşmanului său.

— În iad cu tine, câine blestemat! răcneşte apoi, ridicând mâna în care ţine revolverul.

În clipă, însă, când ochii celor doi se întâlnesc, regele criminalilor e străbătut de un fior. E, poate, pentru prima oară în viaţă că i se întâmplă ceva asemănător. Nu izbuteşte să apese degetul pe trăgaci, de parcă i-ar fi paralizată mâna.

În faţa ochilor minţii sale apare deodată misterul întunecat al vieţii sale. Nu, nu-l poate ucide pe omul din faţa lui. Deşi ştie prea bine că detectivul nu are decât o singură ţintă în viaţă: să-l predea călăului pe Demonul roşu.

Încetişor, lasă în jos mâna înarmată, apoi pune revolverul pe masă.

— Aş putea să te ucid, o ştii prea bine, Hartenberg, zice el, cu glasul potolit, dar renunţ s-o fac. Poate că într-o zi vei afla de ce n-am slobozit acum glontele ucigaş, şi atunci va fi ceasul cel mai greu din viaţa dumitale.

Hartenberg rămâne uimit ascultând aceste cuvinte.

— Vrei să-ţi spun de ce nu te poţi hotărî să mă omori? întreabă el apoi.

Demonul încrucişase braţele pe piept şi priveşte liniştit la detectiv.

— Dacă crezi că ştii, poţi să spui, dar sunt sigur că adevărul tot nu-l vei ghici.

Detectivul se apropie de Rammont şi-i strigă în faţă:

— Pentru că sunt tatăl fetei pe care o ţii ascunsă în castelul acesta, deşi Alice nu mai are pentru dumneata decât scârbă şi dispreţ.

— Fie şi aşa, Hartenberg! Şi apoi? Crezi că sunt eu omul care să-şi întindă de bună voie mâinile pentru a i se pune cătuşele? Atât de uşor nu se predă Masca-Roşie, chiar dacă tot castelul ar fi înţesat de poliţişti înarmaţi până în dinţi. Ca şi cu prilejul primei noastre întâlniri, care a avut loc la Berlin, mi-am rezervat un mic truc, care cred că va avea efect.

— Vrei adică să mă sileşti din nou, să-ţi dăruiesc libertatea, de dragul copilei mele? Nu, domnule. De data asta nu mai merge! Sunt gata chiar s-o sacrific pe Alice, dacă nu va fi cu putinţă altminteri. Dar cred că nu voi ajunge acolo.

— Vom vedea! Vezi colea pe masă un mic buton? E în legătură cu un cablu electric, care trece prin ziduri. O singură apăsare pe butonul

acesta şi podeaua odăii în care se află Alice, se scufundă. Şi acolo jos, domnule Hartenberg, este apa adâncă a mării, care înghite orice vieţuitoare. După cum vezi, nu trebuie decât să apăs cu degetul şi lucrul e gata. Te întreb, deci, dacă mai eşti hotărât să-l predai poliţiei pe Masca-Roşie?

Detectivul vede că Rammont are degetul lipit de buton şi-şi dă seama că vorbele sale n-au fost simple ameninţări. Căutând să se stăpânească, el răspunde:

— Eram pregătit la aşa ceva din partea dumitale. Cu alte cuvinte, vrei să-ţi încoronezi opera criminală azvârlind în ghearele pierzaniei fiinţa pe care demult ai distrus-o sufleteşte?

— Stă în puterea dumitale să-ţi salvezi fiica! răspunde Demonul. De fereastra din vestibul atârnă o scară de frânghie; noaptea e întunecoasă, îngăduie-mi să plec pe acolo şi ca recunoştinţă ţi-o redau pe Alice. Ba îţi voi da ceva mai mult, Hartenberg! Odată cu fiica, ţi-am luat şi un document, care conţine taina vieţii dumitale.

— Da, mi-ai furat plicul acela! Dar ce vrei să faci cu el?

— Asta e taina mea, deocamdată. Şi acum, te întreb pentru ultima oară: vrei să-mi dai posibilitatea să fug, în schimbul Alicei, pe care ţi-o redau?

— Nu! răspunde Ochi-de-Pisică, cu hotărâre. O dată am făcut-o, dar acum n-o mai fac.

— Bine. Fă cum crezi!

Degetul său atinge butonul, dar în aceeaşi clipă Hartenberg strigă:

— Opreşte! Încă o întrebare, diavol cu chip de om: văd colo pe masă nişte hârtii scrise. Ce scriai în noaptea asta, la o oră atât de înaintată?

— Îţi voi spune, Hartenberg! Îmi scriam memoriile. Nu crezi că vor fi interesante? Şi acum, mi-a dat ceva în gând. Sunt gata să mă predau în mâinile dumitale, căci văd că nu mai e niciun mijloc de scăpare. Dar mai am o rugăminte, pe care cred că mi-o vei îndeplini. Voi scrie câteva cuvinte pe o foaie de hârtie, pe care o voi pune într-un plic şi pe acest plic voi scrie un cifru. Făgăduieşte-mi că vei pune această scrisoare într-o cutie de poştă, fără s-o deschizi. De altfel, nici nu vei înţelege mare lucru din conţinut, căci e în scriere secretă.

— Scrie! răspunde Hartenberg. Îţi făgăduiesc ceea ce-mi ceri, chiar cu riscul ca scrisoarea să conţină o comunicare adresată vreunui tovarăş al dumitale, care să te ajute la evadare.

Rammont zâmbeşte:

— Îţi mulţumesc, Hartenberg. În cuvântul dumitale am toată încrederea.

Ia condeiul şi aşterne în grabă câteva rânduri, apoi, vârând foaia într-un plic, îl predă detectivului.

— Şi acum, a doua şi ultima rugăminte, Hartenberg! Aş dori să

alătur aceste hârtii de pe masă, la celelalte care se află de-acum în dulapul de colo. Îngădui asta?

Ochi-de-Pisică priveşte spre colţul odăii, dar nu poate vedea decât o parte a dulapului de fier, căci acesta e acoperit de o draperie grea. El se-ndreaptă într-acolo şi în vreme ce dă la o parte perdeaua, Masca-Roşie aşterne repede câteva cuvinte pe o foaie de hârtie, de data asta, însă, nu în scriere secretă. Pune foaia deasupra celorlalte care se află pe masă, şi se-ndreaptă apoi spre detectiv. În grabă deschide uşa grea de fier şi aruncă hârtiile înăuntru. Hartenberg îi apucă mâna, ca să-l împiedice să închidă dulapul secret, pe care nu-l va putea deschide niciodată, dar Rammont i-o ia înainte şi trânteşte uşa care rămâne încuiată.

— Aşa! rosteşte regele criminalilor, triumfător, s-a făcut şi ultimul lucru.

Cu un singur pas ajunge la masă, şi înainte ca detectivul să-l poată opri, a şi apăsat butonul negru, care înseamnă pierzania Alicei.

Hartenberg trage revolverul din buzunar, cu gând să-l împuşte pe Demon, dar apoi se răzgândeşte şi aruncă arma pe masă. La ce-i poate folosi moartea acestui diavol? Scoţând un fluier din buzunar, el dă câteva ţignale stridente şi în aceeaşi clipă aproape pătrund în odaie poliţiştii care se aflau pe coridor.

— Puneţi mâna pe el şi vedeţi să nu scape! le strigă „noul Sherlock Holmes”. Legaţi-l cu funii!

Capitolul 163 – Taina dulapului

Berlinul trăieşte zile de senzaţie.

Hector Rammont, regele criminalilor, a fost prins, şi se află ferecat în lanţuri, într-una din celulele cele mai sigure ale arestului preventiv.

Percheziţia castelului de pe ţărmul mării se îndeplini sub conducerea personală a lui Hartenberg. În camera unde fusese Alice se dădu peste o groapă umplută cu apă, dar nici urmă de cadavrul bietei fete. Dulapul secret fu adus la Berlin, dar încercările de a-l deschide rămaseră zadarnice.

Şeful poliţiei secrete şi-a convocat tot personalul superior, printre care se află şi câteva detective, în cabinetul său de la prefectura poliţiei. Dulapul secret fusese aşezat şi el acolo şi în jurul său se află adunaţi vreo douăzeci de oameni.

Deodată, cineva bate la uşă şi imediat îşi face apariţia un gardian, care aduce un plic închis.

— E din partea arestatului Masca-Roşie.

Şeful poliţiei ia scrisoarea cu mâinile tremurânde şi deschizând-o, o citeşte cu glas tare:

„Domnule şef,

Bănuiesc că studiaţi încă lacătul secret al dulapului meu. Deoarece vreau să vă vin în ajutor, vă rog să fiţi atent asupra celor ce urmează:

Din cele douăzeci şi cinci litere ale alfabetului german, luaţi cinci, dintre care una de două ori, şi aranjaţi-le în aşa fel, încât să dea un cuvânt; cu ajutorul acestuia, veţi deschide uşa exterioară a dulapului, dar rămâne cea interioară. Din primul cuvânt, cu putină deducţie, veţi izbuti să-l aflaţi pe al doilea, şi astfel veţi ajunge să puteţi scoate din dulap documentele mele secrete.

Şi ca să vă dovedesc că este de mare importanţă pentru dumneavoastră să găsiţi cuvântul acesta, vă spun următoarele:

Primo: *Vi se va dezvălui dintr-odată taina numelui meu şi a originii mele şi veţi şti atunci de la cine am moştenit viclenia pe care o posed.*

Secundo: *Exact la ora aceea, cu toate că am fost pus în lanţuri, voi izbuti s-o şterg.*

Terţo: *Din documentele găsite în dulap, veţi afla în ce mod voi avea putinţa să fug şi cine îmi va ajuta la asta, silit de taina mea.*

Şi acum rămâneţi cu bine şi vă doresc noroc la găsirea cuvântului cu pricina.

Masca-Roşie.

Se aud strigăte de furie în rândurile celor prezenţi. Înainte, însă, ca şeful poliţiei să poată da dispoziţiile necesare pentru paza cât mai severă a celulei arestatului, se produce ceva neaşteptat

Uşa dulapului secret se deschide deodată cu un zgomot mare.

Hartenberg găsise cuvântul, fără ca cineva să fi observat cum aranjase literele respective. Aranjează acum repede literele celui de-al doilea cuvânt şi atunci se deschide şi aşa interioară.

Şeful poliţiei secrete sare în sus şi împreună cu ceilalţi funcţionari îl înconjoară pe „noul Sherlock Holmes”.

Dar ce e asta?

Cu un strigăt răguşit, Hartenberg se dă îndărăt, după ce aruncase o privire în interiorul dulapului, şi uşile se închid la loc, cu iuţeala fulgerului. Literele se aranjează la loc cum au fost şi Hartenberg se prăbuşeşte la pământ, ca lovit de dambla. Se produce un tumult îngrozitor.

— Ce Dumnezeu se petrece aici? Ridicaţi-l de jos! răcneşte şeful poliţiei. Marele nostru detectiv a aflat cuvântul tainic, să ni-l spună şi nouă ca să putem deschide dulapul.

Câteva braţe îl apucă pe detectiv şi-l ridică de la pământ. Unul din cei prezenţi aduce un scaun, pe care Ochi-de-Pisică cade fără viaţă. Cu ochii holbaţi priveşte la cei din jur şi tot trupul îi este străbătut de un fior de groază. Ochii săi se întâlnesc în clipa aceasta cu aceia ai „Viperei”, care este de faţă şi chipul său se schimonoseşte, ca şi cam i-

ar apare înainte o fantomă înspăimântătoare.

— Spune-ne cuvântul! strigă şeful poliţiei, aplecându-se deasupra detectivului. L-ai găsit, Hartenberg şi trebuie să ni-l spui, ca să putem deschide dulapul din nou!

Dar nenorocitul pare că nu înţelege ce i se vorbeşte. Clatină doar capul, şi murmură:

— Nu-l mai ştiu… l-am uitat. Duceţi-mă acasă!

Capu-i cade pe umăr şi trupul său s-ar fi prăbuşit din nou, dacă n-ar fi fost ţinut de câteva mâini puternice.

Şeful poliţiei secrete rămâne cu gura căscată. E oare cu putinţă ca un om să uite două cuvinte, în câteva clipe doar?

O trăsură se opreşte în faţa clădirii prefecturii. Doi funcţionari ai justiţiei coboară dintr-însa şi urcă în grabă scările.

— Trebuie să vorbim imediat domnului şef al poliţiei! strigă ei şi, fără să mai aştepte ca servitorul să-i anunţe, dau buzna în cabinetul şefului.

Acesta le iese înainte şi cu voce iritată îi întreabă:

— Veniţi de la închisoarea preventivă? Ce s-a întâmplat cu Masca-Roşie?

— A fugit! răspund în acelaşi timp slujbaşii.

Ca o lovitură de trăsnet cad aceste cuvinte asupra celor de faţă.

— Vă înşelaţi, desigur! răcneşte ca un turbat şeful poliţiei. Dacă Masca-Roşie a izbutit să se elibereze şi de data aceasta, înseamnă că e în legătură cu diavolul.

— Din nefericire, regele criminalilor a fugit într-adevăr! răspunde unul din slujbaşi. Lanţurile atârnă de pereţi, tăiate cu un instrument ascuţit. A fost, desigur, ajutat de cineva. În locul arestatului zace moartă pe cimentul celulei, o fată.

Hartenberg aude ca prin vis aceste cuvinte. Se încleştează cu amândouă mâinile de rezemătoarele fotoliului şi se ridică cu greu. Ochii-i ies din orbite. Fata aceea… nu cumva o fi Alice?

„Vipera” rămâne şi ea cu chipul palid, în spatele şefului poliţiei.

— Cine e fata? întreabă acesta, cu glas tunător.

— Va fi greu să i se stabilească identitatea, răspunde funcţionarul, căci e… fără cap. Masca-Roşie l-a luat cu sine.

Toţi rămân ca împietriţi. Câteva clipe domneşte o tăcere de moarte, apoi şeful poliţiei spune:

— Datoria îmi porunceşte să mă duc la arestul preventiv. Probabil că procurorul şi medicul legist mă şi aşteaptă acolo. Vrei să mă însoţeşti, domnule Hartenberg?

Dar detectivul clatină doar din cap, negativ.

— Cruţaţi-l până mâine, domnule şef! se roagă „Vipera”. Nervii îi sunt complet zdrobiţi şi îndată ce va fi în măsură, va fi la datorie.

Camera se goleşte repede. Cei doi soţi rămân singuri.

— Ai auzit, Antoinette? întreabă Hartenberg, cu glas din altă lume. Ştii tu cine e fata fără cap, din celula Demonului? E Alice, nenorocita noastră copilă. Cum de a ajuns în închisoarea preventivă în noaptea aceasta, de ce l-a ajutat din nou pe Demon să-şi redobândească libertatea, astea vor rămâne probabil enigme pentru totdeauna.

„Vipera" priveşte ţintă în pământ.

— Poate că ne înşelăm, Hartenberg! spune ea în cele din urmă. Trebuie să aşteptăm în orice caz rezultatul anchetei. Mai mult decât orice mă preocupă acum ceea ce ţi s-a întâmplat ţie, când te-ai prăbuşit la pământ deodată, ca un copac doborât de furtună. Sunt sigură că n-ai spus adevărul, cum că ai uitat cuvintele cu ajutorul cărora se deschide dulapul secret. Trebuie să fi aflat ceva înfiorător privind în interiorul lui, Hartenberg! Ce au văzut ochii tăi? Spune-mi, te rog!

— Nu-ţi pot răspunde, Antoinette, cel puţin deocamdată încă nu. Fii îndurătoare şi nu mă mai chinui cu întrebările, e mai bine şi pentru tine să nu afli. Un singur lucru îţi pot spune numai: Dacă e adevărat ceea ce am văzut scris pe o foaie de hârtie, aşezată la vedere, în interiorul dulapului, atunci bunul Dumnezeu ne-a lovit în chipul cel mai groaznic, şi noi doi suntem cei mai nefericiţi părinţi de pe suprafaţa pământului.

Fără să-şi mai spună un cuvânt, ei părăsesc localul prefecturii de poliţie şi se-ndreaptă spre locuinţa detectivului.

În odaia plăcut mobilată, Hartenberg se prăbuşeşte pe un scaun şi „Vipera" ia loc lângă dânsul. Minutele se scurg unul după altul, în tăcere deplină. Deodată, Ochi-de-Pisică îşi ridică capul şi privirea lui cade fără voie asupra unui obiect, pe care nu-l observase până atunci. E o lădiţă de formă pătrată, aşezată pe masa de lângă el. De fapt, lădiţa aceasta nu prezintă nimic deosebit, cu toate acestea rămâne cu ochii holbaţi la dânsa.

— Ce ai? întreabă „Vipera" şi urmează direcţia privirilor lui.

— Lădiţa de colo… Cum a ajuns aici?

Îşi întinde capul, o expresie fioroasă se aşterne pe chipul său şi mâna sa strânge ca într-un cleşte braţul „Viperei".

— Azi după-amiază n-a fost aici! continuă el, cu glas de nerecunoscut. N-am luat eu oare cu mine cheia casei? Cine putea să fi intrat aici în timpul lipsei mele? Adu o lampă, Antoinette!

În vreme ce femeia aduce lampa, detectivul se sprijină cu mâinile de masă, şi ochii săi privesc cu teamă lădiţa.

— Nu vrei s-o deschizi, Hartenberg? întreabă „Vipera".

— Îndată, îndată, voi afla totul! gâfâie dânsul.

„Vipera" ridică lampa deasupra capului şi cu o hotărâre sălbatică Ochi-de-Pisică smulge capacul.

Un ţipăt groaznic, ieşit în acelaşi timp din piepturile amândurora,

se aude. Hartenberg se clatină pe picioare şi întinde braţele, ca şi cum ar vrea să alunge o fantomă.

În ladă se află capul unei fete şi detectivul recunoaşte într-însul trăsăturile fiicei sale, Alice.

„Vipera" se clatină şi ea pe picioare, iar lampa aprinsă îi cade din mână şi se stinge. Un întuneric adânc domneşte în odaie. Detectivul îşi acoperise faţa cu mâinile şi se prăbuşise pe un scaun.

— Hartenberg… unde eşti? Groaza mă copleşeşte! îngână nefericita femeie.

Detectivul întinde mâinile şi simte sub ele capul soţiei sale, care se apropie de el, târându-se, şi-şi îngroapă faţa în genunchii săi.

— Dumnezeu ne-a părăsit! murmură buzele ei. Acum ştim că soarele nu mai străluceşte pentru noi.

— Nu ştii încă totul, Antoinette, şopteşte el. Ştii tu cine este Masca-Roşie, diavolul acela cu chip de om? E fiul nostru pierdut, fratele Alicei şi a lui Margot!

În întunericul desăvârşit din jur, nu poate vedea ce impresie făcuseră vorbele sale asupra „Viperei". Aude numai respiraţia greoaie a femeii, un strigăt înăbuşit, apoi o bufnitură, şi nenorocita fiinţă se prăbuşeşte la pământ.

Capitolul 164 – O întâlnire neaşteptată

Expresul de Paris străbate o câmpie întinsă, şi se apropie apoi de un oraş de provincie, unde are oprire câteva minute.

O femeie demonică se află în colţul unui compartiment de clasa întâia. E singură de tot şi dăduse un bacşiş conducătorului, ca să nu fie deranjată de nimeni. Perdelele dinspre culoar sunt trase, căci Leonie nu doreşte să fie privită de călători.

În clipa aceasta lasă cartea din mână şi priveşte în gol. Ea zâmbeşte, dar zâmbetul ei are ceva misterios.

— Asta ar fi o lovitură! murmură buzele ei. La ora aceasta, iubitul meu soţ şi baronul Breitling îşi fac, desigur, destăinuirile în faţa judecătorului de instrucţie. Aş fi fost arestată imediat şi condusă la închisoarea preventivă. Dar le-am stricat eu socotelile. La Paris, nădăjduiesc să mă arunc în vârtejul plăcerilor, împreună cu noul meu amant, ducele de Launé. M-am săturat de Germania! Anton ăla mă ameninţă necontenit şi cine ştie ce-ar mai fi în stare să facă. Mult aş vrea să dobândesc mijlocul să-l distrug şi pe el. Atunci nu voi mai avea să mă tem de nimic!

Se-ntrerupe brusc, căci trenul frânează cu zgomot.

— Probabil că avem oprire! murmură Leonie. Vreau să sper că domnul conductor nu-mi va aduce vreun pasager nedorit în compartiment. Mai plăcut mi-ar fi fost să plec împreună cu ducele, dar

calitatea sa de ataşat de legaţie l-a împiedicat să mă ia. Peste câteva zile, însă, ne vom întâlni în vila micuţă din rue des Batignolles.

În clipa aceasta trenul se opreşte. Leonie vrea tocmai să ia din nou în mână romanul pe care-l citise până atunci, dar un zgomot se aude la uşă şi o reţine. Vocea conductorului îi izbeşte urechea:

— Nu vreţi să luaţi loc în compartimentul de alături? Doamna de aici e cam bolnavă.

— Îmi pare rău, domnule conductor! răspunde cineva. Celelalte compartimente sunt aproape pline şi e nedrept ca în aceasta de aici să călătorească numai o singură persoană. Deschide dumneata, mă voi înţelege eu cu doamna.

Uşa se şi dă în lături şi călătorul intră în compartiment. Fără să se sinchisească de contesă, el îşi aruncă valiza în plasă şi se-ntoarce apoi spre conductor, care rămăsese în uşă:

— E în regulă, domnule, spune el. Nu mai am nevoie de dumneata, biletul ţi l-am arătat, şi acum te rog să ai bunătatea să mă părăseşti.

Conductorul mormăie ceva în barbă şi se retrage, căci în clipa aceasta trenul se pune din nou în mişcare.

Leonie stă în apropierea ferestrei, cu pumnii încleştaţi şi e gata-gata să izbucnească de mânie. Dar străinul se-ntoarce spre ea şi-şi dă în jos gulerul mantiei.

Contesa holbează ochii şi întinde braţele, în chip de apărare.

— Dumneata aici? exclamă ea. Cum de ai ajuns în staţia asta şi în compartimentul meu?

Călătorul nu e nimeni altul decât Anton, administratorul castelului Hohenegge şi amantul Leoniei. Zâmbind impertinent el îşi scoate mantia şi pălăria şi se apropie de Leonie.

— Ţi-am făcut o surpriză, nu-i aşa? întreabă râzând, şi-i întinde mâna.

Ea se aşezase la loc pe canapea şi continuă să se uite la el cu ochii zgâiţi.

— Eşti rău dispusă, Leonie! urmează Anton şi ia loc în faţa ei. Sunt obişnuit cu toanele tale şi nu mă mai sinchisesc. Ce mai vorbă multă, draga mea: am început să mă plictisesc de moarte la Hohenegge, şi atunci, mi-am pus în gând să iau calea Parisului. La cele două scrisori pe care ţi le-am trimis la Berlin, nici n-ai găsit de cuviinţă să răspunzi. La Hohenegge l-am lăsat ca administrator pe grădinar, am pus în buzunar bănişorii ce-i aveam şi am pornit cu trăsura să prind trenul aici. Trecând prin coridor mi-am aruncat o privire în compartimentul acesta, şi astfel am avut marele noroc să te descopăr.

Contesa îşi recăpătase stăpânirea de sine în vremea asta. Tocmai acum, când un tânăr ataşat de legaţie francez se îndrăgostise de ea şi-i făgăduieşte zile de fericire la Paris, mizerabilul acesta de Anton îi stă în cale. Dar ea ştie că dânsul îi poate deveni şi primejdios, dacă-l va

trata cu violenţă. A încercat-o de-acum o dată şi a plătit-o scump. Ura ei împotriva lui devenise cu atât mai mare, de-atunci, dar e destul de inteligentă ca să se stăpânească.

— Anton, începe ea, ştii bine că Eberhard pune totul în mişcare ca să mă doboare pe mine şi pe dumneata. Până acum n-a avut succes, dar dacă va afla că ai dispărut de la Hohenegge, va considera asta drept fugă.

— Nu-mi pasă deloc de ceea ce crede contele ăla! răspunde Anton şi se apropie de Leonie. De ce n-ai rămas tu la Hohenegge? Ţi-a plăcut mai mult la Paris, şi în cazul acesta îmi pot permite şi eu luxul de a petrece în capitala lumii. De altfel, trebuie să-ţi comunic că sunt prea îndrăgostit de tine ca să pot suporta o despărţire de durată mai lungă. Ce mă împiedecă să-mi iau numele unui baron sau conte şi să apar alături de tine în saloanele Parisului? Sau mă crezi prea mitocan pentru aceasta?

— Nechibzuinţa dumitale ne va duce la pierzanie, Anton! răspunde ea, evitând să-l tutuiască.

— Ia mai lasă-ncolo, „dumneata”-ul ăla, Leonie! Nu prea se potriveşte, aşa cum stăm noi unul faţă de altul. Noi ne aparţinem până la sfârşitul vieţii şi nimic în lume n-ar fi în măsură să ne despartă.

Leonie îşi muşcă buzele cu nervozitate. De-ar găsi numai un mijloc să se scape de el! La Paris nu-l poate lua doar, căci acolo o aşteaptă ducele de Launé.

Folosindu-se de toată arta de care dispune, ea izbuteşte să-l înşele pe Anton asupra simţămintelor ei adevărate. Numai cu viclenie poate avea succes faţă de acest individ.

O discuţie înflăcărată ia naştere între cei doi. Anton cuprinde cu braţul drept trupul Leoniei şi dacă nu s-ar fi aflat într-un vagon de cale ferată, s-ar fi dedat şi la mai mult.

— Ştii ceva, Leonie! zice el deodată. Vom întrerupe călătoria şi vom rămâne peste noapte într-un hotel. Mâine dimineaţă ne continuăm drumul.

Contesa e gata să izbucnească, vrea să-i arunce în faţă toată scârba de care se simte cuprinsă, dar deodată un gând îi străfulgera mintea. Ea îşi închipuie că a găsit mijlocul să se despartă de dânsul. Trebuie însă, să mai joace înc-o dată faţă de el comedia femeii răbdătoare. Dar asta n-are nicio însemnătate, când scopul va putea fi atins.

Se declară dispusă să întrerupă călătoria.

După un ceas coboară amândoi din tren, într-un oraş mai mare. Peste alt sfert de oră, ei stau în salonul elegant al unui hotel. Fireşte că o dăduse pe contesă drept soţia sa, iar el însuşi îşi luase un nume fals.

În timpul acesta, Leonie îşi făurise planul. Ea se pricepe să i-l expună cu atâta măiestrie, încât dânsul se declară de acord în cele din urmă. Peste câteva zile va veni la Paris, unde ea îl va aştepta. Voiajul

său prea fusese pripit, şi dânsul recunoaşte acum lucrul acesta. Faţă de autorităţi şi în special fată de contele Eberhard, el trebuie să se arate cu fruntea senină.

După ce Leonie adusese lucrurile până acolo, încât adormise în el orice bănuială, se arată nespus de drăgăstoasă şi propune să facă o mică petrecere împreună, în camera de hotel. Mănâncă şi beau până se-mbată, apoi cad amândoi pe pat. A doua zi dimineaţă Leonie urma să-şi continue călătoria la Paris, iar Anton se va înapoia la Hohenegge.

Ticălosul se trezeşte cel dintâi în zorii zilei, îşi freacă ochii şi priveşte spre patul în care doarme Leonie. E frumoasă femeia aceasta, şi acum, în somn, pare mai frumoasă şi mai ispititoare ca oricând.

— E a mea şi a mea va rămâne! murmură el, înghiţind-o din ochi pe femeia pe jumătate goală. Vai de acela care-mi va ieşi în cale, ca să mi-o ia!

Se simte stăpânit deodată de o gelozie sălbatică, fără să-şi dea seama însă, împotriva cui. Privirea lui se opreşte brusc asupra unui bileţel roz care se află sub masă. O bănuială îl cuprinde şi, dându-se jos din pat, ridică hârtia. O singură ochire aruncă doar pe dânsa şi tresare.

— Drace! ce-o mai fi şi asta! exclamă el. O scrisorică de dragoste, adresată Leoniei? Dar de unde o fi venind?

Anton vrea să descifreze semnătura, dar în aceeaşi clipă ascunde repede bileţelul, căci Leonie se trezeşte. El se apropie de dânsa şi se aşază pe marginea patului, spumegând de gelozie şi furie, în acelaşi timp.

— Ce-i cu tine? întreabă ea, ridicându-se în capul oaselor. Faci o mutră atât de ciudată! Ţi s-a întâmplat ceva neplăcut?

Ea nu bănuieşte încă, cum că el găsise scrisorica ducelui de Launé. Anton se stăpâneşte cât îi stă în putere.

— Am dormit prost de tot, mormăie el. Vinul o fi fost falsificat şi capul îmi vâjâie cumplit. Să nu te îngrijeşti de asta, însă! Dacă vrei să prinzi acceleratul de Paris, e timpul să te scoli.

Fără să-i răspundă un cuvânt, ea se dă jos din pat şi se îmbracă. După ce iau împreună micul dejun, o trăsură îi duce la gară. Ajung tocmai la timp, căci trenul soseşte în staţie.

— Aşadar, peste cinci sau şase zile, la adresa pe care mi-ai lăsat-o, spune el, şi-i întinde mâna. Cred că atunci mă vei întâmpina mai bine dispusă ca ieri.

Privirea lui are o expresie ciudată şi demonica femeie se cutremură fără voie.

— Îmi ascunzi ceva! exclamă dânsa, brusc. Ar fi caraghios s-o faci pe misteriosul faţă de mine.

— Nu-ţi ascund nimic, absolut nimic, te-nşeli amarnic! răspunde el. Nu uita numai că rămâi a mea până la ultima clipă şi că nicio putere

din lumea asta nu mi te poate smulge. Şi acum la revedere, căci s-a dat semnatul de plecare.

— La revedere! murmură contesa, de la fereastră şi retrăgându-se în colţul ei, adaugă, pentru sine: Nu prea va fi o revedere plăcută pentru tine, canalie!

Acceleratul porneşte cu viteză. Anton mai rămâne câteva clipe pe peron şi în creierul său se zbat tot felul de gânduri.

— Aşa! murmură el apoi, şi-şi duce mâna la buzunarul de la piept. Acum să citim în linişte scrisorica!

Se îndreaptă spre restaurant şi, aşezându-se la o masă cere chelnerului să-i aducă o consumaţie. Cu mişcări grăbite despătureşte scrisoarea şi caută semnătura.

— Aha! gâfâie el, mi-am spus eu din primul moment că trebuie să fie un individ mai fin, hârtia însăşi mi-a dovedit asta. André, duce de Launé! Măi să fie, aşa mai zic şi eu! Ia să vedem mai departe!

Cu privirea înflăcărată parcurge rândurile aşternute pe hârtie.

— E într-adevăr o scrisoare de dragoste, redactată în cuvinte pătimaşe. Domnul duce de Launé pare să fie îndrăgostit până peste urechi de frumoasa Leonie.

Anton pricepe asta, căci el cunoaşte mai bine ca oricare altul farmecele pe care le posedă această femeie, dar în acelaşi timp îşi încleştează pumnii cu furie şi vinele de la gât i se umflă de enervare.

— Îl voi gâtui pe ticălosul acela! scrâşneşte el. Las' că-l găsesc eu! Dacă n-o fi mulţumit cu ce i-oi face, să nu-mi zică pe nume!

„Peste cinci zile te aştept, iubita sufletului meu! glăsuieşte scrisoarea. Voi veni cu puţin înainte la Paris, voi îngriji de toate cele necesare şi voi împodobi locuinţa mea de burlac, aşa cum se cuvine pentru o femeie ca tine. De ce treci sub tăcere, locul unde vei trage la Paris, când vei sosi? De ce atâta suspiciune faţă de André al tău? Nimeni pe acest pământ nu te-a iubit vreodată cu mai multă patimă ca mine! Aşadar, peste cinci zile, la vila „Desiré", din rue de Batignolles! Rămâi cu bine, iubita sufletului meu!"

Scrisoarea mai avea un „post-scriptum" în care era indicată adresa din Berlin a tânărului duce.

— Îndată ce voi sosi la Berlin îl voi pune sub observaţie pe domnişorul acesta! murmură Anton.

Spre seară ajunse în capitala Germaniei, şi trase la un hotel de mâna a doua. Îşi schimbă toaleta şi în aceeaşi seară încă porneşte spre Wilhelmstrasse unde îşi avea domiciliul ducele de Launé.

Casa cu numărul indicat în scrisoare, e un adevărat palat. Încăperile de la parter sunt viu luminate în seara aceasta. În faţa uşii stă un portar galonat, care întâmpină trăsurile ce aduc musafiri.

Tocmai acum se opreşte o maşină, din care coboară un bărbat

elegant şi o doamnă mai în vârstă. Portarul se dă respectuos la o parte şi face loc noilor sosiţi, apoi maşina se îndepărtează.

În timpul acesta, Anton stătuse numai la câţiva paşi de intrare şi observase cu atenţie pe toţi cei care veneau şi plecau. Acum se apropie de portar şi, scoţându-şi pălăria respectuos, i se adresează:

— Îmi permiteţi, domnule, să vă cer o informaţie. Sunt funcţionar într-un minister şi am fost însărcinat să predau o comunicare urgentă, sosită din Paris, unui domn care se află în casa aceasta. Dar după cât s-arată, e vreo festivitate aici, şi nu ştiu în ce mod aş putea da ochi cu persoana respectivă.

— Despre cine e vorba? întreabă, cam surprins, portarul.

— E ducele de Launé, ataşat de legaţie, pe care cred că-l cunoaşteţi.

— Ah, aşa! În cazul acesta aţi fi avut cel mai nimerit prilej să-i predaţi scrisoarea mai acum câteva clipe, când a coborât din maşină, însoţit de soţia unui domn ministru.

— Acela e fost? exclamă Anton, prefăcându-se foarte surprins.

— Da. De altfel, aţi putea să-mi lăsaţi scrisoarea mie şi voi purta de grijă să ajungă în mâinile domnului duce. O fi, poate, în legătură cu voiajul său de mâine.

— Nu ştiu nimic despre un astfel de voiaj! spune Anton, bucurându-se în sinea lui.

— Da, pleacă mâine! răspunde portarul. La ora unsprezece noaptea, cu acceleratul de Paris, ne părăseşte.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru bunăvoinţă, şi vă rog să-i predaţi domnului duce această scrisoare.

Anton îşi pregătise de acasă un plic cu adresa rivalului său în dragoste, dar care nu conţinea decât o foaie de hârtie goală. Predându-l portarului, îi mulţumeşte înc-o dată apoi se îndepărtează.

— Carevasăzică, mi-a reuşit şi asta! râde el. Mâine noapte la ora unsprezece. Voi fi punctual, domnule conte de Launé! Vei avea o dezamăgire cum n-ai mai avut în viaţa dumitale, dacă îţi închipui cumva că te vei desfăta în braţele contesei Leonie.

Se înapoiază la hotel, şi se culcă liniştit.

A doua zi dimineaţa, îşi aranjează unele treburi şi restul zilei şi-l petrece făcând plimbări prin oraş. Cu puţin înainte de ora unsprezece noaptea, porneşte spre gară.

Mai sunt câteva minute până la plecarea acceleratului de Paris. Dar ducele de Launé nu sosise încă.

Anton îşi roteşte privirea în toate părţile şi tocmai, când credea că francezul i-a tras clapa, îşi face apariţia un bărbat, de statură înaltă, cu un palton elegant şi joben lucitor pe cap. În urma sa vine un servitor cu câteva geamantane.

O singură privire, şi Anton îl recunoaşte. Ducele e în vârstă cam de

vreo douăzeci şi şase de ani, cu înfăţişarea cât se poate de distinsă. Se urcă în vagon şi în aceeaşi clipă se aude glasul conductorului.

— Urcaţi în vagoane, domnilor!

Întâmplător, privirile celor doi rivali se întâlnesc. Ducele priveşte surprins la călătorul necunoscut, care se uită atât de duşmănos la el. Dar apoi nu-i mai dă nicio atenţie şi-şi vede de ale sale.

Capitolul 165 – Dispariţia lui Anton

Eberhard de Hohenegge ascultă cu încordare raportul lui Max Şerparul, pe care-l trimisese la Hohenegge să iscodească ce se petrece pe acolo. Îndată după moartea lui Xaver Birk, tânărul se prezentase la conte şi acesta îl luase în serviciul său, dându-şi seama că va putea trage unele foloase de pe urma acestui om.

— Administratorul castelului a dispărut, domnule conte, raportează Max. L-a lăsat pe grădinar în locul său, dar n-a spus încotro pleacă. Atât a zis doar, că va da semne de viaţă, dacă va crede el necesar.

— Şi ce părere ai tu despre asta? întreabă Eberhard, gânditor.

— Îmi cam miroase a fugă, domnule conte, răspunde Max. M-am informat pe la servitorii castelului, doar-doar voi afla ce s-a petrecut în ultimul timp acolo, dar n-am prea avut noroc. În tot cazul, nimeni nu e mulţumit cu stăpânirea lui Anton. E un „vânător de fuste” de cea mai ordinară speţă, cum spun toţi. Apoi mai e şi brutal şi fără nicio consideraţie, beţiv şi câte şi mai câte.

— Pricep totul! zice contele Eberhard. Dar ce folos, căci suntem legaţi de mâini şi de picioare şi nu cunosc niciun mijloc să rup lanţurile acestea.

În clipa aceasta, îşi face apariţia contele de Platen.

— O comunicare urgentă din partea procurorului, pentru tine, spune el şi întinde contelui un plic oficial.

Eberhard îl deschide şi un zâmbet amar pluteşte în jurul buzelor.

— Ce este? Ce-ţi comunică procurorul? întreabă Platen.

— Ceva, care vine din nou prea târziu, răspunde contele de Hohenegge. Magistratul s-a hotărât, în sfârşit, să-l instruiască pe Anton. Vrea să se ducă la Hohenegge şi mă invită să merg şi eu. Mă duc la procuror şi-l iau şi pe Max cu mine. Informaţiile sale sunt de mare preţ acum.

Trăsura trage la scară şi cei doi pornesc spre Palatul Justiţiei.

Procurorul e nespus de surprins de faptul că tocmai acum, când pregătise un mandat de arestare împotriva administratorului castelului, acesta dispăruse.

— Prea departe nu va ajunge, însă! strigă magistratul, înfuriat. Trimit imediat un mandat de urmărire şi până în douăzeci şi patru de ore nădăjduiesc să-l am aici pe domnul Anton.

*

O zi şi o noapte se scurg, fără ca să sosească vestea arestării lui Anton. A doua zi dimineaţa, contele primeşte o nouă invitaţie să se prezinte la cabinetul procurorului. De data aceasta, e însoţit de Platen.

— A fost arestat ticălosul? întreabă Eberhard, de cum dă ochi cu magistratul.

— Te-am chemat aici, domnule conte, răspunde acesta, să-ţi comunic o veste importantă pe care am primit-o. Mandatul de urmărire lansat împotriva lui Anton a avut efectul, că ştim unde se află pentru moment cel căutat.

— Şi anume?

— Ascultă ce-ţi spun, domnule conte. În cursul zilei trecute, detectivii noştri au stabilit că administratorul de la Hohenegge a plecat, şi anume cu gândul să se ducă în străinătate. Acest simplu fapt este suspect. La o staţie de încrucişare, a luat acceleratul de Paris şi şi-a continuat călătoria. Acum vine partea interesantă. În ziua următoare îl găsim din nou în Berlin, într-un hotel mic. Agenţii noştri au continuat să-l urmărească stabilind că a părăsit iar capitala, cu trenul de noapte, de la ora unsprezece, tot cu destinaţia Paris. Am dat dispoziţiuni să fie arestat la coborâre în gara din Paris, dar n-am avut succes. Administratorul de la Hohenegge nici n-a ajuns în capitala Franţei.

— Dar unde să fie, domnule procuror? întreabă Eberhard.

— E mort, după, cum a relatat un călător, poliţiei pariziene. Aşadar, individul şi a luat viaţa, căutând să scape astfel de soarta ce-l aşteaptă.

— Mort?! exclamă contele. La asta nu m-aş fi aşteptat, domnule procuror. Nu treceţi cu vederea că avem de a face cu un individ cât se poate de viclean, care a jucat numai o comedie, ca să inducă în eroare autorităţile? Se ştie în ce fel şi-a pierdut viaţa?

— Întrucâtva! răspunde procurorul. Poliţia franceză a cercetat pe călătorii vagonului în care voiaja administratorul, dar acesta nu era de găsit. La o cercetare mai amănunţită s-a dat de un geamantan luxos, fără stăpân. Fiind deschis, s-a dovedit că conţinea câteva bărbi false şi alte obiecte suspecte. Tot acolo s-a mai dat peste un paşaport, cu numele administratorului. Dar unde era el însuşi? Funcţionarii trenului au venit în ajutorul poliţiei. Au descoperit imediat că o uşă laterală, care ducea afară, nici nu era închisă, ceea ce putea duce la presupunerea că se deschisese în timpul drumului şi călătorul a căzut pe terasament. Un domn, elegant, care călătorea în compartimentul de alături, îşi aduse aminte că auzise în timpul nopţii un strigăt răguşit, dar n-a prea dat atenţie faptului, întrucât era cam mahmur. Apoi a mai auzit şi o căzătură. Acestea le-a declarat călătorul în faţa comisarului

de poliţie. Omul e vrednic de încredere, căci s-a legitimat ca fiind ducele André de Launé, o persoană care locuise la Berlin până acum de curând. Nu trebuie să punem la îndoială spusele sale, cu atât mai mult, cu cât ducele poate fi interogat oricând, având la Paris locuinţa în rue de Batignolles.

Fără să-şi dea seama de ce, la auzul acestui nume Eberhard fu cuprins de un simţământ ciudat. Să fie ducele de Launé, de a cărui existenţă auzea acum pentru prima oară, în vreo anumită legătură cu ticălosul acela de Anton?

— Presupuneţi, domnule procuror, că mizerabilul a căzut din tren în timpul mersului şi şi-a găsit moartea cu prilejul acesta?

— Nu numai că presupun, dar ştiu chiar în mod absolut sigur! răspunde magistratul. Cercetările întreprinse de poliţie au avut succes. Toată linia ferată a fost examinată în timpul nopţii, la lumina lanternelor. N-a trecut mult şi călătorul accidentat a fost găsit sub podul de la Barbonne şi trupul lui este în aşa fel zdrobit, încât nu greu poate fi recunoscut. Cadavrul a fost adus în staţia Barbonne şi poliţia franceză a luat chestia pe mână. În buzunarele mortului s-au găsit unele acte, care dovedesc că e vorba, într-adevăr, de fostul administrator al castelului, Anton. Justiţia divină a făcut dreptate. De la el, deci, nu mai putem obţine niciun fel de lămurire în chestiunile acestea misterioase, ce ne interesează.

— Asta înseamnă pentru mine o nouă lovitură, domnule procuror, zice Eberhard şi se ridică de pe scaun.

Câteva clipe rămâne locului, ca zdrobit, apoi ridică brusc capul şi ochii-i vii se îndreaptă spre magistrat.

— Domnule procuror, nu ştiu cum se face, dar toată povestea asta cu accidentul de cale ferată, îmi apare misterioasă. Desigur, nu se pot pune la îndoială declaraţiile ducelui de Launé. Cu toate acestea aş îndrăzni să susţin că mortul găsit sub podul de la Barbonne, nu e urmăritul Anton… Cine ştie ce se mai ascunde în dosul acestei afaceri?

Procurorul rămâne surprins.

— Dar n-avem nicio dovadă despre asta, domnule conte! răspunde el. Admit că moartea acestui om, pe care l-am lăsat prea mult timp în libertate, e o lovitură pentru dumneata, dar pe altă parte cred cu fermitate că el e într-adevăr mort. Pe ce întemeieri bănuiala dumitale?

— Deocamdată, e drept, ea nu se întemeiază pe nimic, domnule procuror. Dar un glas în interiorul meu îmi strigă, din ce în ce mai tare: „Nu crede în moartea acestui ticălos, el a înşelat lumea în nenumărate rânduri până acum!” Poate că a simţit că pământul a început să-i ardă sub picioare şi de aceea a şters-o la fugă. Dar un individ atât de viclean ca Anton, trebuie să fi găsit mijloace să se asigure. Şi-o fi spus că morţii nu-s urmăriţi şi a recurs la o metodă drăcească, pentru a se da drept dispărut… şi totuşi să rămână în viaţă.

Aş dori să mă încredinţez personal, dacă mortul e într-adevăr Anton, pe care-l cunosc bine. Nimeni altul nu ştie că fostul meu servitor avea un tatuaj mic pe braţul stâng. Acest semn îl poate da de gol acum. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, domnule procuror, voi pleca în Franţa şi mă voi pune în legătură cu poliţia de acolo.

Magistratul chibzuieşte câteva clipe, apoi răspunde:

— Propunerea dumitale e bună şi poate aduce oarecare lumină în această afacere întunecată. Poţi pleca şi Dumnezeu să-ţi ajute! Îţi voi da recomandările necesare către poliţia franceză. Dacă într-adevăr lucrurile stau astfel precum presupui dumneata, înseamnă că suntem în faţa unui caz, cum se întâmplă o dată într-o sută de ani.

— Vom vedea dacă nu voi izbuti să-l readuc la viaţă pe ticălosul acela! răspunde Eberhard. La revedere, domnule procuror!

Capitolul 166 – În casa de nebuni

Alice se ridică încet de la pământ. Pipăie cu mâinile împrejur şi nu ştie unde se află şi ce s-a întâmplat cu ea. Nu-şi mai aduce aminte că s-a izbit cu capul de un zid şi că şi-a pierdut cunoştinţa apoi. De asemeni, n-ar putea spune cât timp zăcuse în zăpada de afară.

Se târăşte dea lungul zidului şi priveşte rătăcită înaintea ei. Îşi vârî mâinile în păr şi un râs sinistru îi vine din gâtlej.

— Capul, capul… Trebuie să-l am înapoi, nu pot doar să umblu în lume fără cap!

Deodată, gândurile ei par să ia altă direcţie, întinde braţele în semn de apărare şi ţipete înăbuşite îi scapă de pe buze.

— Lăsaţi-mă! Lăsaţi-mă! Trebuie doar să-l eliberez! Nu ştiţi, oare că el e fratele şi iubitul meu în acelaşi timp? Nu-l pot lăsa pe mâna călăului. Ne vom regăsi noi şi atunci vom muri împreună.

Dinspre colţul străzii se aude uruitul unei trăsuri. Alice începe să alerge zăpăcită şi deodată se izbeşte faţă-n faţă cu un poliţist.

— De unde vii dumneata? Cine eşti? o întreabă păzitorul ordinei şi o apucă de braţ.

El aprinde o lampă de buzunar şi-i luminează chipul. Dânsa îl priveşte cu o expresie care-l face pe poliţist să se cutremure, apoi izbucneşte într-un râs fioros şi se smulge din strânsoarea celuilalt. Aleargă înainte şi omul legii se uită năuc după ea.

— Ce-a fost asta? murmură el. Nu poate fi vorba de o prostituată, e clar. E o bolnavă, o nebună. Voi raporta la comisariat. Poată că s-or găsi ceva rude de-ale ei.

Alice, însă, goneşte spre oraş, se poticneşte la fiece pas, cade, se ridică şi continuă goana nebună. Ajunge într-un parc pustiu, se aşază câteva clipe pe o bancă, apoi porneşte din nou, cu aceeaşi goană sălbatică.

Când se luminează de ziuă, făptura ei care-ţi inspiră milă, se târăşte pe o potecă ce duce spre un sat mic. Ochii fetei sunt măriţi peste măsură şi flăcări sinistre ard într-înşii. Figura ei s-a îngustat parcă şi în jurul buzelor pluteşte un zâmbet îndurerat. În timpul fugii îşi agăţase rochia de mărăcini şi acum trupul îi e acoperit doar de zdrenţe. Părul despletit îi cade pe frunte. Nenorocita nu ştie unde se află şi mereu îngână cuvinte nelămurite, amintind despre capul pe care trebuie să-l caute, ca să-l ducă la Berlin.

Se târăşte mai departe, şi după un timp se zăresc căsuţele joase ale satului. Încă o jumătate ceas merge astfel şi se apropie de cea din urmă casă. Din coşul acesteia se înalţă fum, dovadă că locuieşte cineva într-însa.

Dar înainte de a ajunge la locuinţa aceasta omenească, puterile o părăsesc pe nenorocită şi ea se prăbuşeşte la pământ. Ochii i se închid şi totul piere din mintea ei.

După câteva minute se deschide uşa casei. Un bărbat bătrân, cu căciulă pe cap şi pipa între dinţi priveşte în drum.

— Ei, dar ce o mai fi şi asta? exclamă el, zărind făptura nemişcată din zăpadă. Ei, nevastă, ia vino-ncoa să vezi ceva! strigă apoi, întorcând capul spre interiorul casei.

Imediat apare în deschizătura uşii capul unei bătrâne, care rămâne înspăimântată zărind privelişte a.

— E o femeie, Hans, spune ea. Ia vezi, poate că-i mai putem veni în ajutor!

Bătrânul ţăran se îndreaptă spre fata prăbuşită în zăpadă şi, ajutat de soţia sa, o ridică pe nenorocită.

— Încă e caldă, zise Hang. Nu cred să zacă demult aici. S-o ducem în casă şi s-o frecăm cu zăpadă.

Cei doi bătrâni o târăsc pe Alice în căsuţa lor. Hans aduce un lighean cu zăpadă şi începe să frece faţa şi gâtul fetei.

În sobă arde focul, răspândind o căldură plăcută în încăpere. În curând, bătrânii fac constatarea că nenorocita nu îngheţase, ci se prăbuşise numai, probabil din cauza oboselii.

— Îi voi turna pe gât câteva picături de rachiu tare, asta o va readuce în simţiri, zise Hans. Tu, bătrânico, îngrijeşte să capete ceva întăritor de mâncare.

Nu trece mult şi Alice se trezeşte într-adevăr din leşin. Învăluită de căldura plăcută din odaie ea se ridică în capul oaselor şi priveşte năucă în jur. Dar mintea continuă încă să-i plutească în umbră.

— Unde este capul? întreabă ea şi face un semn bătrânului să se apropie. L-aţi găsit poate pe undeva sau îl ascundeţi cumva de mine? Daţi-mi-l îndărăt, trebuie să-l duc la Berlin, unde îl caută!

Cei doi soţi schimbă o privire speriată între dânşii.

— Despre ce cap vorbiţi, domnişoară? întreabă Hans, privind-o cu

curiozitate.

Ea se uită la el cu ochi sticloşi şi după câteva clipe izbucneşte:

— Vin!… Vin! Nu-i auziţi? Uite-i că ridică spânzurătoarea şi-l trag într-acolo! Colo în fund stă omul cu sabia sub mantie. Ajutor! Ajutor!

Bietul ţăran nu ştie ce să facă.

— Rămâi cu ea, bătrânico, zice el, m-oi duce la vecin să-l rog să trimită băiatul la ospiciul de nebuni. Acolo sunt doctori care se pricep mai bine ca noi.

— Grăbeşte-te, moşule, mă tem de fata asta!

Hans iese din casă şi după câteva minute se înapoiază.

— Peste o jumătate de ceas vor fi aici şi atunci vom scăpa de bolnavă! zice dânsul.

Alice căzuse într-o stare de somnolenţă, care ţine până soseşte medicul.

— Ei, ce s-a întâmplat pe la voi, Hans? întreabă acesta. O fi bolnava aceea care a fugit de la noi acum două zile şi pe care n-am putut-o găsi până acum. Numai de asta m-am hotărât să vin încoace şi am adus şi un paznic cu mine.

Doctorul se apropie de patul pe care zace Alice, în vreme ce paznicul rămâne lângă uşă.

— Nu, m-am înşelat, zice el. Asta e o străină pe care n-am văzut-o încă până acum. Ei, de vreme ce sunt aici, ia să vedem ce-i cu dânsa. Unde aţi găsit-o şi în ce împrejurări?

Ţăranul îl lămureşte şi doctorul contemplă cu atenţie chipul palid şi frumos ai tinerei tete.

— N-are ceva hârtii la ea, din care să putem vedea cine e şi de unde vine? întreabă el.

— Nici nu ne-a dat în gând să cercetăm! răspunde bătrânul.

În clipa aceasta Alice deschide ochii şi se uită cu priviri rătăcite la cei din jurul ei.

— Ce vreţi de la mine? exclamă ea, cu o expresie de spaimă întipărită pe figură. N-am putut proceda altfel, e doar fratele meu. Voi aţi fi făcut întocmai ca mine. Numai capul, capul trebuie să mi-l redobândesc.

Medicul se întoarce spre cei doi ţărani şi spune repede:

— E o nebună, o vom lua cu noi. Ce-o mai fi, om vedea!

Făcând un semn paznicului care aşteaptă la uşă, acesta se apropie de patul bolnavei.

Alice, însă, simte pericolul şi dintr-o săritură e pe picioare.

— Nu mă atingeţi! răcneşte ea, cu glas înfiorător. Trebuie să plec, trebuie să mă întâlnesc cu el, şi apoi vom muri împreună.

Medicul face un semn energic şi mâinile puternice ale paznicului înşfacă trupul gingaş al fetei. Ea se apără cu disperare, dar puterile n-o ajută şi astfel e târâtă la trăsură.

— Ai făcut o faptă creştinească, Hans! zice medicul. Când vom afla cine e nenorocita, probabil că veţi avea şi voi o răsplată.

— Nu e nevoie de răsplată, domnule doctor! răspunde ţăranul, conducându-l pe medic.

*

Trăsura ajunge la ospiciu peste o jumătate da ceas. Un servitor, care auzise uruitul roţilor, iese repede în curte şi deschide portiera. Şeful ospiciului e în cabinetul său, dar ştie că unul din medici plecase în sat, unde fusese chemat la o bolnavă.

— Coboară! te rog, domnişoară, am ajuns acasă! se adresează medicul, Alicei.

Fata se ridică şi, foarte liniştită de data aceasta, se supune ca un copil.

— Acasă, da, acasă! Mi-e foame şi mi-e frig! murmură ea. Aş vrea să dorm, căci sunt moartă de oboseală.

În vreme ce medicul se îndreaptă spre intrare, se apropie de cealaltă poartă a parcului doi bărbaţi. Unul dintre ei este de statură înaltă, tânăr şi are figură simpatică. Cu privirile aţintite în pământ, păşeşte liniştit alături de însoţitorul său. Acesta e un paznic, care-l întovărăşeşte în plimbările-i zilnice.

Deodată, tânărul se opreşte în loc şi un ţipăt răguşit izbucneşte din pieptul său. Se pregăteşte să alerge spre Alice, dar paznicul îl apucă de braţ.

— Ce s-a întâmplat, domnule? i se adresează el.

— Dă-mi drumul! gâfâie tânărul, tremurând din tot trupul. Eu nu-s nebun, ţi-o jur! Pe fata aceea o cunosc. Cum de a ajuns aici la ospiciu?

Cu o putere pe care nimeni n-ar fi bănuit-o într-însul se smulge din mâinile pazniculuişi izbuteşte să ajungă la Alice. În vreme ce dânsa se uită cu priviri rătăcite, fără să-l recunoască, el se aruncă în genunchi în faţa ei.

— Alice! Nu mă mai recunoşti? Eu sunt acela care poartă în inima lui chipul dumitale, şi care şi-a pus în gând să te caute până la capătul lumii, de-ar fi fost nevoie. Nu mă mai recunoşti, într-adevăr? Eu sunt George Vallières, căruia Masca-Roşie i-a răpit fericirea vieţii.

E chiar nenorocitul nepot al şefului poliţiei din Paris, de care ne mai amintim, desigur, din capitolele precedente ale romanului nostru.

Dar Alice zâmbeşte îndurerat şi-i răspunde cu glas slab:

— Nu te cunosc!

— Sfinte Dumnezeule! exclamă George, ridicându-se de la pământ. Din ce cauză şi-a pierdut minţile, domnule doctor? se adresează el medicului. Vă implor! Pe tot ce aveţi mai scump în lumea asta, credeţi-mă că mintea îmi este în clipa aceasta tot atât de limpede ca şi a dumneavoastră. O cunosc pe fata asta, o iubesc şi cauza nenorocirii

mele a fost că dragostea noastră a fost urmărită de o fatalitate oarbă. Duceţi-mă la domnul medic-şef, trebuie să vorbesc imediat cu dânsul! Vreo spaimă subită, o întâmplare îngrozitoare i-o fi luat minţile. Lăsaţi-mă să vorbesc singur cu ea câteva clipe, vreau să-i redeştept memoria şi s-o scot din noaptea fioroasă a nebuniei!

Ridică mâinile ca pentru rugăciune, dar medicul zâmbeşte rece.

— Eşti bolnav, domnule Vallières, spune el. Linişteşte-te mai întâi, apoi vom mai sta de vorbă. Înapoiază-te în camera dumitale şi culcă-te puţintel.

George Vallières izbucneşte cu disperare:

— Nu vreţi să mă credeţi, toţi presupun că sunt nebun, cum am fost cândva, în Monaco! Vă spun, totuşi, că o cunosc pe nenorocita asta, ea e aceea căreia i-am dăruit inima mea întreagă, deşi înota în noroiul păcatului şi ai crimei.

Medicul şopteşte paznicului de lângă el:

— E o idee fixă, cunoaştem noi cazuri dintr-astea. La revedere, domnule de Vallières. Vom vorbi mai târziu.

O ia de braţ pe Alice şi ajutat de paznic, o conduc în interiorul ospiciului.

George Vallières vrea să se ia după dânşii, dar paznicul îl reţine cu toată puterea de data ceasta.

— Fiţi liniştit, domnule! îi spune el, cu blândeţe. Nu vă dorim decât binele, asta o ştiţi doar.

Un zâmbet amar încolţeşte în jurul buzelor tânărului El se lasă condus spre camera sa şi acolo îşi lipeşte fruntea de geamul rece, privind în parcul îmbrăcat în haină de iarnă.

— Ea e aici, murmură el. A devenit tot atât de nenorocită ca şi mine! Când o voi revedea oare?

Capitolul 167 – Falsul Duce

În rue de Batignolles din Paris, se află o vilă micuţă şi fermecătoare, aparţinând ducelui de Launé. E înconjurată de un parc minunat, închis spre stradă de un grilaj înalt.

În timpul lipsei stăpânului, rămăsese în vilă numai un servitor bătrân, dar şi acesta va părăsi casa în dimineaţa asta, căci în cursul după amiezii trecute primise de la tânărul duce o comunicare, prin care i se punea în vedere să închidă toate uşile şi să predea cheile comisariatului de poliţie din apropiere. În scrisoare se afla o bancnotă de o mie de franci şi oricât de dureroasă este pentru bătrân concedierea din slujbă, îşi dă seama că n-are încotro.

După ce pune totul în ordine, el părăseşte casa, păşind cu capul plecat, fără să-i pese de trecătorii de pe stradă, fără să zărească pe omul îmbrăcat cu mantia largă, cu gulerul ridicat, care stă peste drum

de vilă şi care acum îl urmează.

— Totul decurge conform programului! îşi spune Anton, căci el e acela care stătuse de pândă în faţa vilei.

Bătrânul servitor iese curând din localul comisariatului şi se urcă într-un tramvai.

— Aşa, acum totul e în regulă! murmură Anton şi mă pot muta în noua locuinţă.

După o jumătate de ceas intră în localul comisariatului şi înmânează unui funcţionar cartea de vizită, spunând cu un aer mândru:

— Bătrânul meu servitor trebuie să fi predat astăzi cheile vilei de la nr. 17. Fiţi bun, vă rog, şi predaţi-mi-le!

Poliţistul aruncă o privire pe cartonaşul alb şi, foarte serviabil, îi aduce cheile.

— Mulţumesc! spune Anton şi părăseşte încăperea.

În aceeaşi după amiază încă îşi face intrarea în eleganta vilă a ducelui de Launé. În primul rând vizitează toate încăperile, zâmbind mulţumit.

Dar chipul său capătă o expresie de furie când se opreşte în faţa patului larg, cu aşternut de mătase, cu perdele de purpură. Anton bănuieşte că ducele aranjase aceste încăperi pentru Leonie, noua sa amantă. Se linişteşte, însă, repede, spunându-şi că e stăpân pe situaţie şi va putea conduce lucrurile după bunul său plac.

— Aşteaptă niţeluş, rânjeşte el şi se aruncă în aşternutul de mătase, îl vei cunoaşte îndată pe iubitul tău duce!

După ce se odihneşte un ceas, pleacă în oraş, la un birou de plasare şi angajează un servitor. Acesta e venit de curând la Paris şi n-are de unde să-l cunoască pe ducele de Launé.

Anton e într-o dispoziţie minunată. Nici nu şi-ar fi putut dori ca lucrurile să se desfăşoare mai bine. Are asupra lui toate documentele celui ucis şi-i cunoaşte chestiunile particulare. Deocamdată, îi ajunge suma pe care o găsise asupra victimei sale. Mai târziu va fi de-ajuns să se adreseze băncii unde are depusă Launé imensa avere, şi banii vor curge din belşug.

Cercetând încăperile vilei, Anton găseşte o garderobă bogată, aparţinând tânărului duce. Asta se potriveşte de minune, mai ales că hainele îi vin bine.

Servitorul nou angajat primeşte instrucţiuni precise. Spre seară, criminalul se îmbracă elegant şi face o plimbare prin străzile orbitor luminate ale marelui oraş. Bine dispus cum e, intră într-un restaurant şi, după ce mănâncă şi bea bine, se înapoiază acasă, fredonând şi clătinându-se pe picioare.

În salon, falsul duce azvârle jobenul într-un colţ, spărgând cu prilejul acesta o vază preţioasă aşezată pe un piedestal. În uşa deschisă

servitorul stă şi priveşte uimit. Dar Anton izbucneşte într-un râs sălbatic, întinde picioarele cât poate şi răcneşte:

— Vino-ncoa, tâmpitule! Ce gândeai în clipa asta, în căpăţâna aia idioată? Răspunde repede, altminteri te-nghit!

— Alteţă… bâlbâie servitorul şi face o plecăciune până la pământ. Eu am năravul să nu gândesc deloc, ci să îndeplinesc doar poruncile şi dorinţele nobililor mei stăpâni.

— Mare noroc ai avut c-ai vorbit aşa, mormăie Anton.

Apoi, dându-şi seama de situaţia sa, îşi ia o atitudine mai nobilă şi zice:

— Doresc să merg la culcare.

Servitorul se-ndreaptă spre odaia învecinată şi face lumină. În clipa aceea Anton îl cheamă îndărăt şi întreabă cu bănuială:

— S-a întâmplat ceva în timpul lipsei mele Jean? A venit vreo scrisoare!

— Fireşte, Alteţă, am pus-o pe birou.

— Adu-o repede încoa!

Servitorul îi aduce pe o tavă de argint scrisoarea. Criminalul o ia cu mâini tremurânde, o duce la nas şi o expresie de tulburare se iveşte pe chipul său. E de la Leonie, cunoaşte parfumul ei preferat.

— Deocamdată n-am nevoie de tine! se adresează servitorului.

Acesta se depărtează şi Anton rămâne singur. Priveşte, câteva clipe la adresă, care glăsuieşte: *„Alteţei sale ducelui André de Launé”*.

— Eu sunt acum ducele, şi sunt îndreptăţit să deschid toate scrisorile ce-mi sunt adresate! rânjeşte fostul servitor.

Rupe plicul şi citeşte:

„Scumpul meu!

Presupun că ai sosit între timp în micul tău paradis din rue de Batignolles. De ce mă laşi atâta vreme fără să dai un semn de viaţă? Eşti înspăimântat încă de aventura din tren? Cât mi-a părut de rău că a trebuit să ţi se întâmple acest incident neplăcut! Nu mai pot aştepta, iubitule, mi-e dor de îmbrăţişările tale calde, de sărutările tale pătimaşe. Pregăteşte-te să mă primeşti joi la ora zece. Vei putea dispune de mine în totul. Micul şi deşteptul meu duce, va şti ce are de făcut, pentru a o face fericită pe Leonie a sa. Vom gusta viaţa din plin, – nu-i aşa?

Trebuie să-ţi comunic o noutate. Îţi aduci aminte, desigur, că ţi-am povestit în treacăt despre administratorul castelului meu, pe care l-am lăsat la Hohenegge. Ei bine, el e acela care a căzut din tren, în vreme ce acesta trecea peste podul de lângă Barbonne. De la notarul meu din Germania, am primit un raport amănunţit asupra accidentului. Anton ăla trebuia să fi plănuit ceva rău, hotărându-se să plece la Paris. De multă vreme eram nemulţumită cu el şi voiam să-l concediez. Prin moartea sa, lucrurile s-au aranjat de la sine, în chip mulţumitor. Între noi fie vorba, a fost un om

scârbos, o fire brutală şi obraznică, care trebuia ţinut numai cu biciul. Dacă nu m-ar fi rugat în genunchi de zeci de ori să nu-l concediez, demult i-aş fi dat paşaportul. Moartea sa nu mă atinge câtuşi de puţin, ba dimpotrivă!… Îţi comunic asta, pentru ca să ştii că Leonie a ta nu-şi pierde buna dispoziţie din cauza unei astfel de bagatele.

Joi seara voi fi la tine şi voi sorbi de pe buzele tale nectarul fericirii. Aşteaptă-mă în salonul roşu, voi veni înfometată şi însetată, şi dornică de îmbrăţişările tale.

Cu mii de sărutări pentru micuţul meu duce,

A ta Leonie”.

Anton izbucneşte într-un hohot sălbatic de râs.

— Asta-i admirabil, ceva ca din poveşti! hohoteşte el, lovindu-se cu palmele peste genunchi. Aşadar, mâine seară, căci mâine e joi. Îi voi pregăti scumpei mele Leonie o primire dumnezeiască.

Împăturind scrisoarea o pune în buzunar, apoi îşi sună servitorul, care soseşte imediat.

— Acum mă voi duce la culcare. Te rog dezbracă-mă!

Operaţia se îndeplineşte repede şi falsul duce se întinde în pat. Dar nu poate adormi atât de uşor. Îl tot frământă gândul la cele conţinute în scrisoare şi din când în când izbucneşte în râs.

— Mâine seară la ora zece! Ce mutră o să facă scumpa mea Leonie!

De-abia spre ziuă închide ochii şi adoarme.

*

E aproape ora zece seara.

O maşină coteşte în rue de Batignolles. Ea opreşte în faţa vilei ducelui de Launé şi o doamnă coboară repede.

E Leonie, contesa de Hohenegge. Se apropie de poartă şi apasă pe butonul soneriei. Un bec electric se aprinde în parc şi un servitor îmbrăcat în negru îşi face apariţia. Fără să pună vreo întrebare el deschide poarta şi contesa păşeşte înăuntru.

— Alteţa sa mă aşteaptă? întreabă dânsa, cu aroganţă.

— Fireşte, stimată doamnă. Am primit poruncă să vă conduc în salonul roşu. Alteţa sa se şi află acolo.

Leonie clatină doar capul şi păşeşte spre intrarea vilei. Ajunsă în vestibul, îl vede pe servitor că vrea s-o ia înainte ca să-l anunţe pe stăpânul său şi atunci îi vine un gând.

— Aşteaptă! spune ea. Doresc să-i fac o surpriză Alteţei sale. Dacă vom avea nevoie de dumneata, îţi vom da de ştire.

Omul se retrage, fără să rostească un cuvânt de împotrivire.

Păşind pe covorul moale, demonica femeie se-ndreaptă spre uşa ce dă în salonul roşu. O deschide şi zăreşte încăperea învăluită într-o lumină roză. Masa e pregătită pentru două persoane şi străluceşte de

cristaluri şi argintării. Sticle de şampanie stau în răcitoare de nichel şi florile minunate împrăştie un parfum îmbătător.

Leonie îşi plimbă privirile prin odaie şi deodată zăreşte ceea ce căuta. Într-o nişă se află o măsuţă cu câteva fotolii de mătase. Acolo stă ducele, amantul ei, întins într-un fotoliu, cu spatele spre dânsa. Pare adâncit în visuri… Pe măsuţa din faţa lui e fotografia ei, a Leoniei.

Cu paşi de pisică, dânsa se apropie, palpitând de emoţie. Întinde braţele, îi aşază mâinile pe umeri şi izbucneşte cu patimă:

— André! Scumpul meu!

Ducele tresare speriat, ea, însă, îi trage capul spre pieptul său şi buzele-i caută pe ale lui. Dar în aceeaşi clipă se dă înapoi cu un ţipăt de groază şi împiedicându-se de un scaun, cade în genunchi. Anton o apucă repede de braţe şi un rânjet îi schimonoseşte chipul.

— De ce mă priveşti atât de înspăimântată, comoara mea? zice el. De ce ţi-e groază de mine? Credeam doar că-l aştepţi pe iubitul tău André! Ridică-te şi cuprinde-mă cu braţele tale moi! Sau poate nu-ţi place aranjamentul de aici? Şi eu care credeam că m-am îngrijit să nu lipsească nimic!

Cu toată situaţia grozavă în care se află, Leonie – obişnuită cu toate ciudăţeniile vieţii – îşi redobândeşte încetul cu-ncetul stăpânirea de sine. Dar expresia de groază din ochii ei persistă încă.

Deodată sare în sus şi cu glas gâfâitor strigă:

— Anton! Tu eşti, mizerabile? Unde este ducele de Launé?

Un râs răguşit izbucneşte din pieptul fostului servitor.

— Domnul duce de Launé a trecut în împărăţia morţilor, ceea ce am onoarea să comunic doamnei contese de Hohenegge.

— Mort? răcneşte Leonie.

Groaza o înăbuşă. Îşi dă seama imediat că se petrecuse ceva înfiorător. Ca o nebună se năpusteşte la el şi-l apucă de piept.

— Vreau să ştiu ce s-a petrecut cu ducele de Launé, mizerabile! urlă ea.

— E mort, ce Dumnezeu, cred că vorbesc destul de lămurit!

— În cazul acesta, tu l-ai ucis… tu singur!

— Da, eu l-am ucis. Noi n-avem nevoie să jucăm teatru unul faţă de altul, dar îmi îngădui să iau unele măsuri de apărare.

Părăseşte repede salonul şi de afară se aude cum trage zăvorul la o uşă. Apoi se înapoiază şi, apropiindu-se de ea, rosteşte liniştit:

— Aşa, acum suntem netulburaţi şi putem sta de vorbă în linişte.

Ea pare să-şi dea seama deodată cum stau lucrurile.

— Deschide uşa, Anton! răcneşte dânsa. Nicio clipă nu mai rămân aici, vreau să plec! Mă voi duce la poliţie să vestesc că nu eşti mort, după cum s-a crezut, ci ai luat locul ucisului duce de Launé. Acum mi-e tot una, chiar dacă va trebui să pier şi eu odată cu tine.

O mânie cumplită pusese stăpânire pe ea. Vrea să-l îndepărteze pe Anton din cale, vrea să-şi facă loc spre uşă, dar atunci furia îl cuprinde şi pe falsul duce. Cu o brutalitate de fiară el o apucă pe amanta sa şi o târăşte până la pat, unde o aruncă jos, pe covor. Ea vrea să se ridice, dar dânsul o înhaţă din nou şi o azvârle în aşternut, de data aceasta.

— Eşti a mea, vreau să-ţi dovedesc asta, dacă n-ai avut dovada până acum.

Ea se luptă din răsputeri, dar totul e în zadar. Rochia se preface în bucăţi şi mâna lui rupe totul, cu o furie sălbatică.

— Eşti o bestie, răcneşte ea şi încearcă să-l muşte cu dinţii.

Dar Anton nu mai aude cuvintele ei. O strânge ca într-un cleşte, o sărută sălbatic şi trupul ei devine o jucărie în mâinile lui.

Capitolul 168 – „Eu sunt ucigaşul!”

Se luminase de ziuă. Pe poarta deschisă a închisorii iese un bărbat de statură înaltă, îmbrăcat în negru. Pe cap poartă un joben strălucitor şi ochii săi sunt reci şi fără expresie.

Se apropie de estrada pe care e ridicat eşafodul, o examinează din toate părţile şi arată un loc din apropierea pânzei negre.

Oamenii care lucrează aici pricep ce vrea. Cu ajutorul câtorva puşcăriaşi ridică un butuc mare de lemn, leagă câteva funii de inelele de fier fixate într-însul, apoi se retrag.

Bărbatul cel înalt priveşte înc-o dată la aranjamentul macabru şi dă din cap, în semn de aprobare.

— Totul e în ordine! murmură el.

Scoate ceasul şi se uită pe el. Încă zece minute şi va intra în celula condamnatei, îi va tăia părut şi-i va dezgoli gâtul.

Omul acesta e călăul. Cele două ajutoare ale sale sunt îmbrăcaţi tot în negru şi aşteaptă cu sânge rece execuţia.

În interiorul închisorii se produce zgomot. Sosiseră câţiva poliţişti care sunt postaţi în curte. Se aude uruitul unor trăsuri. S-au eliberat foarte puţine cărţi de intrare, pentru reprezentanţii presei şi alte persoane cu trecere, care ţineau să asiste la execuţie.

Călăul face un semn ajutoarelor sale şi cele trei persoane dispar în dosul uşii deschise. Se îndreaptă spre celula condamnaţilor la moarte şi acolo sunt aşteptaţi de bătrânul paznic, care le deschide uşa.

Margot îngenunchează în faţa preotului şi, cu mâinile împreunate, buzele ei murmură o rugăciune

— A sosit timpul! zice călăul.

Preotul ştie ce înseamnă asta şi pune înc-o dată mâinile pe capul lui Margot.

— Fii curajoasă, copila mea, îndreaptă-ţi gândurile spre Dumnezeu, care-ţi va sta în ajutor în ultima clipă! rosteşte el.

Margot priveşte rătăcită la bărbaţii care se apropie de ea. Vrea să se refugieze în colţul celulei, dar e înhăţată de o mână puternică şi trântită pe un scaun. Omul îi desface părul minunat şi foarfeca intră în funcţiune. Nenorocita închide ochii, un fior îi trece prin trup, ar vrea să strige în gura mare, dar nu izbuteşte să scoată niciun geamăt.

Ultima toaletă e făcută repede şi pe gang se aud paşi. Soseşte procurorul s-o ia pe condamnată la locul de execuţie. Dar Margot nu mai e în stare să meargă singură, ea trebuie să fie sprijinită de preotul închisorii şi de unul din paznici.

Călăul cu cele două ajutoare a părăsit celula şi acum stă în curte, unde deschide o ladă misterioasă.

Afară, reprezentanţii justiţiei iau loc la masa acoperită cu negru. Încă vreo câteva clipe şi condamnata trebuie să apară.

În momentul când procurorul se-ndreaptă spre ieşire, urmat de Margot, un strigăt puternic îi loveşte auzul. Fără voie îşi întoarce privirea în direcţia de unde venise strigătul.

Directorul închisorii se apropie în fugă de el şi cu glas sugrumat comunică:

— Domnule procuror, vă rog să mă iertaţi că pătrund aici, dar s-a întâmplat ceva cu totul deosebit. Un om a cerut să fie lăsat să intre, susţinând morţiş că este ucigaşul bătrânului conte de Hohenegge. Dacă ar fi adevărat, înseamnă că va fi executată o nevinovată.

Magistratul încruntă sprâncenele şi se uită chiorâş la directorul închisorii.

— Ce înseamnă asta? întreabă el apoi, cu glas aspru. Despre cine e vorba?

— Viaţa condamnatei atârnă de un fir de păr, răspunde directorul. Dacă l-aş fi reţinut doar câteva clipe încă pe omul acela, capul lui Margot Hartenberg ar fi căzut. Dar eu sunt creştin, domnule procuror, şi nu-mi pot încărca conştiinţa cu o crimă, fie ea chiar legală, pe care aş putea-o împiedica. Omul se dă drept baronul de Bergen şi chiar dacă face o impresie cam proastă, lucrul e uşor explicabil, dacă ţinem seama de starea de enervare în care se află.

Procurorul face un semn celorlalte persoane, apoi întrebă:

— Şi acest baron de Bergen, al cărui nume mi-e foarte cunoscut din proces, se învinovăţeşte singur de a fi ucigaşul contelui de Hohenegge? Asta e imposibil. Dar bine, fie! Duceţi-o pentru moment înapoi în celulă pe condamnată.

Apoi se-ndreaptă cu paşi grăbiţi spre odaia unde se află Erwin de Bergen.

Tânărul nobil e palid de tot şi cu multă greutate izbutesc paznicii să-l reţină, căci vrea să se năpustească afară pe gang şi să strige în gura mare că Margot Hartenberg e nevinovată şi că el trebuie să fie executat în locul ei.

— Ce e cu acuzaţia asta, pe care o îndrepţi împotriva dumitale însuţi, domnule baron? întreabă procurorul. Susţii că ai săvârşit crima împotriva bătrânului conte de Hohenegge?

— Aşa e, domnule procuror! izbucneşte baronul, cu o lucire ciudată în ochi. Dar înainte de a vă spune cum stau lucrurile, vă implor, pentru numele lui Dumnezeu, spuneţi-mi dacă nenorocita mai trăieşte, sau dacă am venit prea târziu…

— Am amânat pentru moment execuţia, dar să nu-ţi închipui că prin aceasta Margot Hartenberg a scăpat de pedeapsă. Dacă afirmaţiile dumitale se vor dovedi neîntemeiate, vei fi pedepsit şi execuţia vinovatei va avea loc cel mai târziu mâine dimineaţă.

Erwin de Bergen răsuflă uşurat.

— Sunt gata să mărturisesc totul, domnule procuror, dar nu aici, răspunde el. Dispuneţi să fiu arestat şi transportaţi-mă în închisoarea palatului justiţiei.

Magistratul îşi dă seama că n-are încotro şi-i face pe plac.

După un ceas Erwin de Bergen e adus în cabinetul şefului poliţiei criminale, unde se află de faţă şi procurorul şi judecătorul de instrucţie.

— Continui să susţii că ai făptuit crima împotriva contelui de Hohenegge? întreabă judecătorul.

— Da! răspunse baronul.

— De ce n-ai mărturisit până azi?

— Aveam motivele mele.

— Nu vrei să ni le spui şi nouă?

— Nu.

— Nu te putem sili, dar poate că vor ieşi la iveală în cursul interogatoriului. Aşadar, susţii că în noaptea aceea te-ai furişat în castelul Hohenegge şi l-ai ucis pe conte în patul său. Care sunt motivele pentru care ai făcut asta?

— Veneam tocmai atunci din America, unde am dus o viaţă aventuroasă, începe el, cu oarecare şovăială. Cu puţin înainte de plecarea mea din New-York, am întâlnit pe un fost servitor al tatălui meu, pe care soarta l-a adus tocmai în continentul nou. De la acesta am aflat nişte chestiuni întunecate de familie, în care bătrânul conte de Hohenegge a jucat un rol. După cum îmi spuse servitorul, contele Bertram ne-a urmărit ani de zile, în taină, pe tatăl meu şi pe mine şi el singur poartă vina că tata m-a alungat din casă, lăsându-mă pe drumuri, ca să zic aşa. O femeie a jucat şi ea un rol în afacerea asta, o femeie care mi-e foarte scumpă, dar care zace demult sub pământ. Nu mă mai întrebaţi ce şi cum, domnule judecător, căci voi refuza a vă răspunde. E de ajuns să vă spun că am pătruns noaptea în castel şi după o discuţie violentă cu bătrânul conte, l-am strâns de gât. Imediat după aceea am plecat îndărăt la Berlin şi a doua zi dimineaţă am aflat

că şi tatăl meu murise. Probabil c-a fost ucis de Masca-Roşie. Că regele criminalilor a jucat rolul meu şi că a fost înhăţat în cele din urmă de „noul „Sherlock Holmes" vă este cunoscut, domnule judecător.

— Şi motivele care te-au îndemnat să făptuieşti crima, nu vrei să ni le spui?

— Nu! Cu niciun preţ!

— Şi dacă îţi voi zice că toate mărturisirile dumitale sunt neadevărate?

— Dar ce vreţi să vă spun mai mult, decât că eu sunt criminalul? Cred că e de ajuns?

— Te înşeli. Voi dispune imediat să se facă cercetările necesare şi numai dacă până diseară se dovedeşte că ai fost la Hohenegge, că ai avut oarecare legături cu contele ucis, mărturisirile dumitale vor sta pe teren solid. Deocamdată vei fi recondus în celulă.

Judecătorul sună şi imediat apare un paznic, care-l ia în primire pe arestat.

Capitolul 169 – Jertfă zadarnică

Începuse să se întunece, când Erwin de Bergen fu chemat din nou la interogatoriu.

— Domnule baron, începe judecătorul de instrucţie, nu vreau să cercetez deocamdată ce te-a îndemnat să te învinovăţeşti de o crimă atât de grozavă.

— De ce nu vreţi să mă credeţi că eu l-am ucis pe contele Bertram de Hohenegge? întrerupse repede tânărul. E nevoie de ceva mai mult decât de propria mea mărturisire?

— Da, domnule baron, există cazuri când o asemenea auto-acuzare, trebuie cercetată cât mai precis, ceea ce am şi făcut. Cunoaştem exact ziua şi ora când te-ai înapoiat din America. Ba am şi aflat ce-ai făcut atunci. Îţi pot spune că nici n-ai fost măcar la Hohenegge în timpul acela, ci ai sosit la Berlin abia după ce crima a fost făptuită.

— Cum puteţi dovedi lucrul acesta?

Judecătorul de instrucţie e ispitit să zâmbească. Rolurile sunt schimbate; un om stă în faţa magistratului şi-i cere acestuia dovezi că n-a făptuit o crimă…

— O voi face scurt de tot, domnule baron, răspunde reprezentantul legii. Ai cunoscut-o pe condamnata Margot Hartenberg şi probabil c-o iubeşti, deşi din punct de vedere omenesc, eu trebuie să regret această… rătăcire, ca să nu-i zic altfel. Margot aceasta a fost iubita tânărului conte de Hohenegge. Desigur că nu-ţi este necunoscut amănuntul acesta. Cu toate astea, patima dumitale nesăbuită e atât de puternică, încât nu-ţi mai găseşti astâmpăr. Ai avut chiar şi un duel cu contele Eberhard. După cum vezi, ştim şi asta. Principalul lucru e,

domnule baron, că dumneata n-ai nimic de-a face cu omorul de la Hohenegge şi dacă te-ai acuzat singur, ai făcut-o într-un moment de agitaţie nebună şi pentru că nădăjduiai că în felul acesta o vei salva pe condamnată. Nu-mi rămâne decât să dispun eliberarea dumitale.

— Mă alungaţi de aici? Vasăzică nu mă arestaţi deşi v-am mărturisit totul?

— Tot ce-ai spus sunt invenţii şi încă de prost gust. Probabil că nici n-ai avut măcar de-a face cu cel ucis. Pentru întreruperea execuţiei, pe care ai provocat-o ieri, vei fi pedepsit mai târziu, deocamdată, însă, poţi pleca.

Erwin de Bergen îşi duce mâinile la tâmple. Cu paşi de om beat, iese afară pe gang, unde se sprijină de un zid, ca să nu cadă jos.

Totul a fost în zadar. A vrut să se jertfească pentru nenorocita Margot, n-a şovăit să ofere călăului propriul său cap, dar degeaba!

Un glas îi izbeşte urechea. Se-ntoarce şi recunoaşte pe paznicul închisorii, care-l adusese la interogatoriu.

— Nu vă simţiţi bine, domnule baron? întreabă omul.

Erwin clatină capul.

— Ieşiţi la aer curat, sunteţi doar liber acum, insistă celălalt.

Tânărul baron nici nu simte că slujbaşul îl ia de braţ şi-l conduce spre ieşire.

Iată-l în stradă, în mijlocul vieţii agitate a oraşului. Picioarele îl tremură şi de-abia izbuteşte s-ajungă la o bancă, pe care se aşază.

Deodată, aude un glas lângă el.

— Domnul baron de Bergen?

Tânărul ridică privirea şi-l zăreşte pe contele de Hohenegge. Clipe îndelungate cei doi oameni se uită unul la altul în tăcere.

— Vii din palatul justiţiei, domnule baron! exclamă Eberhard. Te-am văzut ieşind de acolo, şi la început nu-mi venea să-mi cred ochilor. Aşadar, ai fost eliberat?

Erwin de Bergen uitase cu desăvârşire că într-o vreme îndreptase revolverul asupra acestui om. Răspunde cu glas slab:

— Au refuzat să creadă că eu am făptuit crima împotriva tatălui dumitale. Jertfa pe care voiam s-o fac, a fost zadarnică. Au deschis uşile şi m-au alungat în noapte!

Eberhard de Hohenegge rămâne o clipă ca împietrit. De-abia acum îşi dă seama lămurit de tot ce voise să facă omul acesta, pentru a o salva, de o moarte groaznică pe Margot a lui.

— Domnule baron! izbucneşte el şi întinde amândouă mâinile celui din faţa sa, în momentul acesta îţi cer scuze de mii de ori pentru toate cuvintele aspre ce le-am rostit cândva împotriva dumitale. Ceea ce ai făcut e groaznic, dar te înţeleg bine, căci şi mie mi-a venit un gând asemănător.

Se aşază lângă baron, şi, în vreme ce viaţa marelui oraş îşi cântă

simfonia în jurul lor, cei doi bărbaţi încercaţi de soartă, vorbesc despre ceea ce au de făcut de-acum încolo. Dar nicio idee salvatoare nu le vine în minte, totul le stă împotrivă.

— Nu mai putem rămâne aici, domnule baron, căci riscăm să atragem atenţia asupra noastră! spune Eberhard. Îmi dai voie să te invit la mine?

Erwin de Bergen se ridică, în mod mecanic, iau o trăsura care-i duce la hotelul unde locuieşte contele, care se mutase de la prietenul său, de Platen. Acolo, într-o cameră de la etajul întâi, discută înc-odată situaţia grozavă. Judecătorul de instrucţie îi spusese răspicat baronului, că execuţia amânată va avea loc a doua zi în zori. Eberhard aşteaptă sosirea consilierului său juridic, cu care vrea să examineze încă o dată posibilităţile de a se mai amâna, cel puţin, moartea ce o aşteaptă pe Margot Hartenberg.

După vreun ceas soseşte avocatul. Cei trei bărbaţi îşi frământă, însă, zadarnic creierii. Nimic nu se mai poate face, aceasta e concluzia.

— Mâine dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui soarta nefericitei femei e hotărâtă, spune în cele din urmă avocatul. Toată ştiinţa mea nu mai are nicio putere

Cu aceasta se desparte de cei doi. Niciunul din ei nu poate dormi în noaptea asta. Erwin de Bergen nici nu se mai înapoiază la palatul său. Stă pe un scaun, lângă masă, în faţa lui Eberhard. Din când în când unul din ei sare în sus şi se apucă cu mâinile de frunte, măsurând odaia în lung şi-n lat. Ceasurile trec încet de tot şi se apropie dimineaţa.

Figura lui Erwin de Bergen se subţiase, buzele-i tremură ca în friguri, dinţii îi clănţăne în gură.

— Nu mai pot rămâne aici, domnule conte! strigă el deodată şi se ridică de pe scaun.

— Dar încotro vrei să te duci? întreabă Eberhard, al cărui chip devenise de o paloare cadaverică.

— Afară la aer, altminteri mă înăbuş. Trebuie să fiu în apropierea închisorii, mă voi sprijini acolo de perete şi voi căută să prind zgomotul căderii toporului călăului. O singură dorinţă mă mai însufleţeşte: să mor şi eu în aceeaşi clipă!

— Sărmane! murmură Eberhard cu glas stins.

Baronul îşi pusese mantia pe umăr şi se apropie de uşă.

— Crezi că te voi lăsă să pleci singur? strigă Eberhard de Hohenegge. Voi ieşi şi eu, vom încerca cel puţin s-o mai vedem o dată pe nefericita femeie, înainte de a păşi pe drumul veşniciei. Toate petiţiile mele au fost respinse, nici împăratul n-a vrut să facă uz de dreptul său de graţiere. Dar poate că întâmplarea ne mai vine în ajutor!

Ies în stradă şi aerul proaspăt îi înviorează. Se luminase de ziuă.

Oraşul imens se trezeşte la viaţă.

Erwin de Bergen se smulge cu violenţă de la braţul contelui.

— Trebuie să mă omoare şi pe mine! strigă el.

Se prăbuşeşte în mijlocul drumului şi Eberhard se apleacă peste el, îl ridică şi-l duce la o trăsură, cu care pornesc spre închisoarea, unde trebuie să aibă loc execuţia.

— Margot, sărmana, mea Margot! geme contele. De ce nu pot fi lângă tine în clipa aceasta grozavă? Oamenii sunt mai fioroşi decât animalele sălbatice.

Ajunşi la intrarea străzii care duce spre închisoare, un număr de poliţişti îi opresc să înainteze.

— Niciun pas mai departe, avem ordin strict!

Eberhard rămâne ca împietrit; el vede deschizându-se poarta grea a închisorii şi mai mulţi bărbaţi îşi fac apariţia. În unul dintr-înşii i se pare că-l recunoaşte pe un medic cunoscut, care îi datorează multă recunoştinţă. Acesta se urcă într-o trăsură şi pleacă.

Eberhard se dă la o parte. E hotărât să oprească trăsura, după ce va fi trecut de cordonul de poliţişti.

— Opreşte, birjar! strigă el, când caii se apropiaseră.

Omul de pe capră strânge hăţurile, instinctiv. Aproape în neştire, Eberhard se năpusteşte la uşa trăsurii şi o deschide cu violenţă.

— Doctore Lehmann! răcneşte el, cu glasul schimbat. Trebuie să-ţi vorbesc neapărat, întâmplă-se ce s-o întâmpla!

— Dumneata eşti, domnule conte? exclamă medicul, uimit peste măsură. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i înfăţişarea asta a dumitale? Ah, aşa! adaugă el imediat, ai fost împins în apropierea închisorii, pentru că Margot Hartenberg…

Eberhard îi încleştează braţul cu mâinile.

— Ce-i cu dânsa? I s-a retezat capul?

Medicul şovăie cu răspunsul.

— Nu mă face să-mi pierd minţile, domnule doctor! strigă contele şi în aceeaşi clipă apare în spatele său chipul lui Erwin de Bergen.

Doctorul Lehmann părăseşte trăsura şi priveşte emoţionat la cei doi bărbaţi.

— Mă întrebi de soarta nenorocitei Margot Hartenberg! zice el. Sunt obligat, de fapt să nu vorbesc nimic deocamdată, dar faţă de dumneata, domnule conte, îmi voi călca datoria. Lumea va afla oricum în cursul zilei, ceea ce-ţi spun acum!

— Margot! Ce-i cu Margot? strigă Eberhard, clătinându-se pe picioare.

Doctorul se apleacă spre el şi-i şopteşte câteva cuvinte.

Ca lovit de trăsnet contele Eberhard rămâne împietrit locului. Medicul însă se urcă în trăsură şi aceasta porneşte în goana cailor.

— Cufundată în noaptea veşnică! murmură contele şi cuprinde

mâna tânărului baron.

Capitolul 170 – La balul Operei

Leonie se află încă la Paris. Locuieşte împreună cu Anton în minunata vilă din rue de Batignolles. Îi jurase ticălosului răzbunare groaznică, dar nu se poate despărţi atât de uşor de el. În tot timpul acesta, însă, creierul ei lucrează febril să iscodească noi planuri pentru a-l face nevătămător pe administratorul castelului.

În marele oraş balurile şi petrecerile mondene încep mai devreme ca oriunde. Anton vrea să guste viaţa din plin, alături de Leonie, pe care o dă drept şotia sa.

Se înserează.

Criminala femeie e ocupată să-şi îmbrace o toaletă elegantă, cu ajutorul unei cameriste nou angajată. Pe masă se află o măscuţă de catifea.

Astăzi e primul bal la Opera Mare, unde îşi dă întâlnire lumea distinsă.

În sfârşit, terminase cu toaleta.

Anton, care intrase în budoar, o priveşte cu admiraţie, apoi spune:

— Am dat ordin lui Jean să vină trăsura. Cum îţi plac în rasa mea de călugăr?

Ea îi răspunde prin câteva cuvinte banale, iar el îi aruncă, pe furiş, o privire de ameninţare şi furie.

— Te sfătuiesc, Leonie, să nu cauţi să-mi strici buna dispoziţie, de care am nevoie la balul Operei Mari. Cred că ai revenit, în fine la sentimente mai bune! Noi doi trebuie să rămânem uniţi pentru tot restul vieţii, sau vom pieri împreună. Nu uita asta!

*

Un şir nesfârşit de echipaje se scurge prin faţa portalului Operei Mari. Făpturi care sclipesc în aur urcă în grabă treptele scării de marmură, acoperite cu covoare moi. Ferestrele înalte, luminate, ale imensei clădiri, îşi aruncă razele în stradă, şi muzica divina răsună până departe…

În sala cea mare o orchestră de ţigani intonează melodii săltăreţe. După miezul nopţii se văd figuri încălzite şi ochi scânteietori pe sub măştile de mătase sau catifea. Perechi nenumărate se plimbă sub palmierii de seră, dispărând în săliţele învecinate.

Printre numeroasele măscuţe care circulă prin sala minunat împodobită, se zăreşte o făptură înaltă, purtând un costum roşu de diavol. Leonie, frumoasa turcoaică, la braţul unui om de lume, se apropie tocmai de fereastră, când se ciocneşte faţă-n faţă cu diavolul roşu. Figura acestuia e acoperită aproape în întregime de o mască,

astfel că nu i se pot vedea decât ochii şi o parte din bărbie. Fără voie, privirile celor doi se întâlnesc, în vreme ce orchestra intonează o arie zgomotoasă. De jur-împrejur se aud râsete zglobii şi vorbe rostite în şoaptă, aşa că se produce un soi de bâzâit, prin care străbat deodată cuvintele:

— În salonul albastru!

Leonie se cutremură fără voie la auzul acestor cuvinte. Din fericire, partenerul ei n-a observat nimic. Un fior rece îi trece prin trup, criminalei femei. Glasul acesta îi este cunoscut, el trezeşte într-însa o lume de amintiri.

După o jumătate de oră, în salonul albastru.

— Hector Rammont! exclamă Leonie, mai emoţionată ca oricând, în prezenţa Demonului. De când te afli aici, Hector?

— Tăcere! şopteşte Demonul. Am impresia, că n-am fi în deplină siguranţă în locul acesta. N-ai auzit foşnete îndărătul palmierului de colo?

— Nu! râde ea încetişor. Cine să ne spioneze? Cum m-ai recunoscut printre atâtea măşti? urmează ea.

— Te-aş fi recunoscut dintre zece mii, Leonie, răspunde Demonul, râzând. Nu degeaba ne-am iubit noi odată un timp scurt. Dar să vorbim despre lucruri mai serioase! Ai avut motiv să părăseşti Hohenegge şi Germania?

— Da, Hector, sunt în puterea unui om ordinar, de care zadarnic am căutat să scap. De aceea am plecat, de aceea mă aflu acum în Paris.

— Şi te-ai eliberat de el?

— Nu! M-a găsit şi aici şi trebuie să rabd apropierea lui, deşi îl urăsc ca pe un şarpe veninos, pe care aş vrea să-l strivesc.

— Probabil că e vorba de servitorul tău Anton? Şi locuiţi împreună la Paris?

— Da, m-a silit la aceasta.

— Şi cum stai cu Eberhard de Hohenegge? Poliţia e convinsă, în sfârşit, că mortul din cavou este contele?

— Părerile sunt împărţite încă, Hector. N-am vrut să mai rămân la Berlin, căci terenul a devenit nesigur acolo. Mai bine transformam totul în bani şi plecam undeva unde nu m-ar fi putut găsi atât de lesne.

Masca-Roşie clatină capul, parc-ar făuri un plan.

— În privinţa asta vom mai putea sta de vorbă, Leonie, răspunde el apoi. Ai ştiut că am jucat un nou renghi poliţiei berlineze?

— Da. Cum era să n-o aflu, când toate ziarele vorbeau despre asta? Oamenii se cutremură când aud povestindu-se chestia asta. De ce ai luat cu tine capul aceleia care te-a salvat?

— Nu e momentul să-ţi explic aceasta. De altfel, îţi dau cuvântul

meu că fata era de acum moartă, când i-am tăiat capul.

— Detectivul Ochi-de-Pisică, probabil că consideră capul acesta drept al fiicei sale, Alice.

— Asta a fost şi intenţia mea. Am vrut să-i treacă pofta, în sfârşit, să se ocupe de mine. Până acum, vânătoarea nu i-a adus mare lucru.

Leonie îl priveşte cercetător.

— Îmi dai voie să te previn, Hector! Se spune că detectivul a părăsit Berlinul: de asemenea şi Eberhard a dispărut. Poate că se află amândoi în Paris şi ne caută pe noi.

— N-au decât s-o facă! râde Demonul. Atât de uşor nu mă mai prind ei pe mine.

— Ai vreun proiect nou?

— Asta e secretul meu, în care nu te pot iniţia nici chiar pe tine. Te-am recunoscut în sală şi deoarece mi-am spus că nu strică niciodată să reiei legăturile cu vechii prieteni, ţi-am dat întâlnirea aceasta. Ai aflat şi de faptul că Margot şi-a pierdut minţile în ziua când urma să fie executată?

— Da. Şi mai ştiu că nebunul acela de baron de Bergen s-a dat drept ucigaşul bătrânului conte Bertram şi a cerut să fie executat în locul ei.

Leonie rostise aceste cuvinte ceva mai tare ca cele dinainte. Masca-Roşie îi spune, aproape răstit:

— Ţi-am zis să vorbeşti mai încet! Că iubita lui Eberhard nu este ucigaşa bătrânului conte, ştiu tot atât de bine ca şi tine. Eu însumi l-am gâtuit în noaptea aceea, ascultând de cererea ta. Tu ai dobândit, ceea ce intenţionai, şi probabil că vom gusta încă împreună fructul acestei fapte.

— Ce vrei să spui, Hector?

El o priveşte o clipă gânditor.

— A început să mă preocupe gândul să întorc spatele bătrânei Europe şi să mă aciuez undeva prin lumea nouă. Chiar un om ca mine şi tot oboseşte. Dar acolo mă vei însoţi şi vei lua cu tine milioanele din Hohenegge.

— Şi Anton? întreabă contesa, cu intonaţie ciudată în glas.

— Vrei să fie înlăturat individul?

— Da, o mărturisesc deschis. Îl urăsc din toată inima. Îşi exercită asupra mea toată brutalitatea, îşi bate joc de rugăminţile şi ţipetele mele, ba mă şi bate, când găseşte el necesar.

— Ce nume şi-a luat el acum?

— Ducele André de Launé.

— Măi să fie! De data asta individul a avut gust bun! Dacă nu mă-nşel, ducele de Launé a fost ataşat de legaţie la Berlin?

— S-a înapoiat la Paris cu acelaşi tren cu care a venit Anton şi au fost vecini de compartiment.

— Pricep cum stă chestia! râde Demonul. L-a ucis pe naivul duce, i-a furat hârtiile, apoi i-a luat locul în lume.

— Vrei să-mi vii în ajutor, Hector? întreabă Leonie, după o pauză scurtă. Ştii că eu îţi pot fi recunoscătoare.

— Unde locuieşti?

— Rue de Batignolles, în vila „Desiré”.

— Bine. Ne vom despărţi acum, căci ducele tău e desigur, şi el pe aici şi ar putea intra la bănuială. Mâine noapte sunteţi liberi sau aveţi vreo invitaţie?

— Suntem liberi.

— În cazul acesta îi voi trimite domnului Duce un bileţel, prin care o doamnă îi anunţă că-l aşteaptă precis la ora douăsprezece, în faţa catedralei Notre Dame.

— Şi apoi? întreabă Leonie.

— Joe va şti ce are de făcut.

— E şi el în Paris?

— Da. Tăcere, însă, aud zgomot pe coridor. Dacă lovitura va reuşi, ştiu unde să te găsesc. La revedere!

Se depărtează şi ridică draperia de catifea. În faţa lui stă un călugăr, cu gluga trasă peste faţă, şi încă cu o mască deasupra.

— Pardon! spune el încetişor şi se dă la o parte.

Călugărul e însoţit de o persoană micuţă, care se atârnă de el cu amândouă braţele şi vorbeşte necontenit.

La vederea diavolului roşu micuţa scoate un ţipăt de spaimă şi vrea să fugă. Călugărul, însă, o reţine şi izbucneşte în râs.

— Ce ne interesează pe noi individul ăsta roşu? Ducă-se acolo de unde aparţine, la dracul.

Glasul e al lui Anton. Masca-Roşie se îndepărtase repede.

În clipa când călugărul cu partenera sa pătrund în salonul albastru, Leonie tocmai părăseşte nişa. Cei doi amanţi se recunosc imediat.

— Asta e o surpriză plăcută! exclamă Leonie. Cum de-ai ajuns aici?

Mica dansatoare nu ştie pe unde să scoată cămaşa şi priveşte uimită la frumoasa turcoaică. Anton însă, râde dispreţuitor:

— Ce te priveşte pe tine Leonie? Plătesc cu aceeaşi monedă. N-ai avut şi tu un partener mai înainte? L-am văzut doar cu ochii mei pe diavolul roşu ieşind din grota albastră! Fiecare dintre noi petrece cum poate.

— Vă cunoaşteţi? întreabă sfioasă, micuţa îmbrăcată cu un domino roz.

— E soţul meu, domnişoară! răspunde Leonie, aspru.

Fata scoate un ţipăt, şi smulgându-se de la braţul călugărului, dispare din salon.

Anton murmură o înjurătură şi cu pumnii încleştaţi se apropie de Leonie.

— Cum de ţi-ai permis să-mi strici idila? răcneşte el. Ai vreun drept să-mi impui ce trebuie să fac şi ce nu? – tu, care cu câteva săptămâni înainte de-abia ai fost iubita ducelui de Launé? Odată pentru totdeauna îţi interzic să te amesteci în treburile mele, bagă bine de seamă!

Leonie nu e deloc geloasă, se temea numai că Anton ar putea comite o imprudenţă.

— Fă ce vrei, spune ea, nu uita, însă că ne paşte o mare primejdie pe amândoi, dacă te încurci cu prostuţa aia!

Fără să mai aştepte răspunsul lui, dispare din salonul albastru.

Anton se uită după ea câteva clipe, apoi izbucneşte în râs:

— Te voi pune eu cu botul pe labe, drăguţo, şi în afacerile mele particulare n-ai să te mai amesteci mult timp. M-am săturat să mai fiu sub tutela ta.

Încetişor, se ia după turcoaică. În salonul albastru se făcuse iar linişte, numai muzica se aude din depărtare.

Atunci se mişcă din nou frunzişul palmierului din colţ. Un cap îşi face apariţia din umbră. O mână pătrunde printre frunze şi le dă la o parte.

— Putem ieşi, domnule conte! se aude atunci un glas.

Un al doilea cap îşi face apariţia şi doi bărbaţi păşesc în salon. Sunt îmbrăcaţi amândoi cu dominouri de culoare închisă. Îşi scoaseră măştile, pe care le ţin în mână.

— Ce spui de asta, domnule conte? întreabă Hartenberg, „noul Sherlock Holmes”.

Contele Eberhard, care sosise de-abia în cursul după amiezii la Paris, unde se întâlnise ca Hartenberg, se afla în prada unei agitaţii de nedescris.

— A fost Hector Rammont, Masca-Roşie! spune el. Stătea doar la un pas de noi şi turcoaica aceea n-a fost alta decât mizerabila mea soţie.

— Nu lipsea mult şi s-ar fi produs catastrofa, râde Hartenberg. Individul e al dracului de prevăzător şi dacă n-am fi fost acoperiţi de frunziş, cine ştie dac-am mai fi fost în viaţă acum.

— L-am fi putut, însă, doborî repede! observă Eberhard.

— Bănuiesc că poartă la el arme otrăvite şi e de ajuns să ne facă o singură zgârietură, pentru a ne provoca moartea. Omul acesta fioros are toate mijloacele să-i amuţească pe duşmanii săi cât se poate mai repede. Nu, nu trebuia să lăsăm să se întâmple asta! Am dobândit ceva cu mult mai important astă seară, sunt iarăşi plin de curaj şi credinţă în izbândă. Acum nu ne va mai scăpa atât de uşor Demonul roşu.

Nu vrei să iei măsuri ca să se închidă imediat toate ieşirile, Hartenberg?

— Nu, asta ar fi prea riscat. S-ar produce prea mare panică şi

tocmai asta i-ar îngădui lui Rammont s-o şteargă. Găsim noi altă cale.

Capitolul 171 – Sfârşitul lui Joe

Vreme rea la Paris. Întunericul acoperă cu mantia sa marele oraş. Ploaia cade în picături fine, care pătrund până la piele.

Cineva sună afară, la vila „Desiré”.

Jean se îndreaptă spre poartă şi preia corespondenţa, pe care o predă factorul. Pe o tavă de argint, o aduce apoi stăpânului său.

Anton nu prea e în bună dispoziţie astăzi. Capul îi este încă greu de şampania pe care o băuse în noaptea trecută. Apoi, e necăjit că a pierdut-o pe mica dansatoare. Îşi mai aminteşte doar că a supat cu ea în apropierea Operei Mari şi că i-a făgăduit un rendez-vous. Dar ceva precis nu ştie.

Cu aer plictisit, Anton ia corespondenţa pe care i-o adusese servitorul. Cele două scrisori pe care te deschide întâi nu-l interesează. În schimb a treia…

— Dominoul roz! exclamă el, plin de veselie.

O deschide şi începe să citească:

„Micuţul meu Duce!

Am luptat până acum cu mine însămi, dacă să-ţi acord întâlnirea de care m-ai rugat, sau nu. Dar ai fost atât de bun cu mine ieri, încât eu nu pot fi crudă. Trebuie să fiu, însă, cu mare băgare de seamă, căci precum ştii, bătrânul meu Othello mă urmăreşte pas cu pas.

Într-o străduţă lăturalnică din apropierea catedralei Notre Dame locuieşte o colegă de a mea, care îmi acordă ospitalitate. Acolo te voi aştepta la noapte. Bătrânul servitor al prietenei mele te va conduce la mine. Încrede-te într-însul fără grijă; doar câţiva paşi veţi avea de mers. Când va bate miezul nopţii, călăuza te va aştepta sub portalul dinspre răsărit al catedralei Notre Dame.

Semnul de recunoaştere va fi chemarea: «Dominoul roz».

Aştept cu nerăbdare să te sărut, micuţul meu duce, şi, cred că şi tu eşti însufleţit de aceeaşi dorinţă.

Dominoul roz”.

Anton se simte în al şaptelea cer. Se ridică de pe scaun şi proasta dispoziţie i-a dispărut ca prin farmec.

— Fireşte că mă voi duce! râde el. Ar fi murdar din partea mea s-o fac pe mititica să m-aştepte zadarnic.

Uşa se deschide în clipa aceea şi Leonie îşi face apariţia. Ea rămâne surprinsă locului.

— Dar ce faci? îl întreabă, privindu-l cercetător. Dansezi prin cameră, de parcă ai vrea să inventezi un dans nou. Ţi-a adus poşta

vreo veste bună?

Anton vârâ repede scrisoarea în buzunar şi se uită furios la Leonie.

— Ce dai buzna aşa în odaie? Şi apoi, ce te privesc afacerile mele? Fac ce-mi place; înjur, râd, plâng, după cum îmi vine cheful! Ce vrei?

— Am auzit sunând la poarta vilei şi am vrut să văd dacă nu cumva a adus ceva pentru mine servitorul.

— Poate de la domnul conte de Hohenegge? Regret mult, doamnă, n-a sosit nimic. De altfel, ţin să-ţi comunic că am astă-seară o mică întâlnire în oraş şi probabil că mă voi reîntoarce cam târziu; aşadar, nu e nevoie să mă aştepţi.

— Cu cine ai întâlnire?

— N-am poftă să-ţi spun, şi cu asta, basta! răcneşte fostul servitor.

Prefăcându-se supărată, Leonie se îndepărtează. Anton s-ar fi mirat mult, însă, dac-ar fi putut vedea zâmbetul demonic care plutea în jurul buzelor ei.

— Scrisoarea şi-a făcut efectul! murmură ea, ajunsă în camera ei. Mâine dimineaţă voi fi scăpat de monstrul acesta!

*

După puţin timp Anton părăseşte vila, pe jos. E încă prea devreme să se ducă la Notre Dame. Se îndreaptă spre un restaurant elegant, unde petrece câtva timp. În sfârşit, se apropie de miezul nopţii.

— Alo! Birjar! strigă fostul servitor, şi o trăsură se opreşte în faţa restaurantului.

Cu câteva minute înainte de ora douăsprezece, ajunge la Notre Dame.

Ridicând gulerul mantiei şi înfundându-şi pălăria pe cap, se apropie de portalul de răsărit. Un felinar împrăştie o lumină slabă în apropiere. E de-ajuns, însă, ca să poată recunoaşte o făptură ghemuită, într-una din firidele catedralei. Pare să fie un bărbat mai în vârstă. Desigur, trimisul „Dominoului roz”. Aşadar, îşi ţinuse cuvântul, fata. El se apropie de portal şi strigă încetişor:

— Domino roz!

Omul se mişcă. Anton aude ca un fel de fluierat

— Drace! ce-o mai fi şi asta? exclamă, el.

Vrea să sară înapoi, dar atunci apar din ceaţă câteva făpturi, care se năpustesc asupra lui. Înainte ca să poată scoate un strigăt, un pumn vânjos îl culcă la pământ. Totul se petrece atât de repede, încât nenorocitul de abia îşi poate da seama ce se petrece cu el.

Omul care stătuse ghemuit în firidă, se apropie acum.

— A reuşit? întreabă el, scurt.

— Cred că deocamdată e de ajuns, restul va urma! se aude răspunsul individului uriaş, acelaşi care-l doborâse cu pumnul pe fostul servitor.

— Atunci ridicaţi-l repede şi porniţi cu el de aici, mi se pare că aud paşi.

Individul se apleacă, dar în aceeaşi clipă se aud din trei părţi ţignalele poliţiştilor. Ca din pământ, apar făpturi întunecate, ţinând în mână lămpi de buzunar.

— Mii de bombe! scrâşneşte omul care stătuse ghemuit în firidă. Asta e trădare!

Scoate revolverul şi trage. Un poliţist se prăbuşeşte la pământ. Se produce o panică, de care se foloseşte uriaşul, pentru a-l ridica pe Anton de jos şi aruncându-l pe umăr, dispare în noapte, urmat de tovarăşii săi. În vreme ce o parte din poliţişti se iau pe urmele fugarilor, ceilalţi îl înconjoară pe acela care rămăsese sub portalul catedralei.

— Împresuraţi-l! Nu trebuie să ne scape! Ăsta e, probabil, însuşi Masca-Roşie! se aude un glas.

Din nou răsună câteva împuşcături, dar de data aceasta niciuna nu-şi nimereşte ţinta.

— Predă-te, mizerabile! răcneşte un bărbat îmbrăcat în negru, care se află în mijlocul poliţiştilor.

— Cine eşti dumneata? strigă criminalul.

— Eu sunt Ochi-de Pisică, supranumit „noul Sherlock Holmes”! sună răspunsul.

O înjurătură sălbatică se aude dinspre portalul catedralei şi revolverul criminalului scuipă încă un foc.

Hartenberg simte că fusese nimerit la umăr de un glonte şi se apleacă fără voie. Cercul poliţiştilor se strânge tot mai mult.

Criminalul pare să-şi fi încărcat din nou revolverul, căci trage un glonte după altul, neîncetat. Poliţiştii îşi scot şi ei armele atunci şi trag în plin.

— Opriţi! strigă deodată Ochi-de-Pisică. Nu mai trageţi, camarazi, trebuie să-l prindem viu!

Fără să se sinchisească de ploaia de gloanţe, el se năpusteşte spre criminalul care stă sprijinit de uşa catedralei. Dar înainte ca să-l poată atinge, omul se prăbuşeşte la pământ, cu nu horcăit. Gloanţele poliţiştilor i-au ciuruit trupul.

— Faceţi lumină ca să-l pot vedea la faţă! strigă Hartenberg.

Poliţiştii se apropie şi-şi îndreaptă lămpile spre făptura care zace pe asfalt.

— E Joe, aghiotantul regelui criminalilor! exclamă Ochi-de-Pisică.

Rămâne câteva clipe nemişcat în faţa cadavrului, apoi se adresează celorlalţi:

— S-a zis cu el! Duceţi-l de aici, băieţi!

Alice Hartenberg se afla de câteva zile în ospiciu. Medicii nu ştiau ce să facă cu dânsa şi nu găseau niciun mijloc s-o determine să vorbească. Nenorocita nu rostea niciun cuvânt, părea complet prostită, şi habar n-avea că şi sora ei, Margot, fusese adusă sub acelaşi acoperământ.

Condamnata la moarte a fost transportată aici puţin timp după Alice, dar se afla în aripa din spate, care era păzită cu severitate.

Trecuseră opt zile de când nenorocita amantă a Demonului roşu se afla în casa de nebuni.

E o dimineaţă veselă de iarnă. Peste noapte ninsese şi copacii din parc sunt acoperiţi acum cu zăpadă.

Servitorii lucrează de un ceas să cureţe câteva alei, căci bolnavii care sunt pe cale de însănătoşire, urmează să iasă la plimbare de dimineaţă.

George Vallières se bucură şi el de această libertate, şi încă mai mult ca alţii. Medicul-şef dăduse chiar dispoziţia ca tânărul francez să se plimbe neînsoţit, întrucât se bucura aproape de deplinătatea facultăţilor sale mintale.

Şi în dimineaţa aceasta Vallières iese în parc. El respiră cu nesaţ aerul proaspăt de iarnă şi se simte însănătoşit. Se va întoarce la Paris, unde va fi primit cu braţele deschise de ai săi. Amintirile trecutului se trezesc într-însul mai lămurite ca oricând. Pumnii i se încleştează fără voie, căci revede în memorie făptura omului în frac elegant, a lui Hector Rammont. El e acela care l-a făcut să-şi piardă minţile şi care a dus-o şi pe Alice pe calea pierzaniei.

Cufundat în gânduri triste, George îşi urmează drumul. Păşeşte sub copacii tăcuţi, fără să se întâlnească cu nimeni, fără să audă cel mai mic zgomot în jurul său.

Fără să-şi dea seama cum, tânărul se apropiase de partea parcului, în care, de regulă, n-au dreptul să calce bărbaţii. Dar niciun paznic nu-l opreşte în cale.

Deodată, i se pare că aude paşi uşori. Cu băgare de seamă dă în lături ramurile boschetului în spatele căruia se află şi priveşte cu încordare. Chipu-i palid se face roşu ca racul.

Păşind pe sub copacii îmbrăcaţi în haină albă, se apropie o fată… Braţele îi atârnă obosite în jos, chipul îi este ofilit şi în jurul ochilor are cearcăne vinete.

George Vallières îşi duce mâna la inimă. O recunoscuse pe Alice! Deoarece o vede liberă, îşi spune îndată că starea ei s-a îmbunătăţit.

Un potop de sentimente năpădeşte pieptul tânărului. Îşi duce mâna la fruntea înfierbântată şi se întreabă dacă se simte destul de tare să apară în faţa fiinţei iubite.

Dar e singură oare dânsa? Asta ar fi aproape cu neputinţă. Iată că

se zăreşte în spatele ei silueta femeii care o însoţeşte.

Tânărul francez vede cum nenorocita fiică a detectivului german se opreşte în faţa fântânii arteziene şi priveşte înăuntru. Zâmbeşte îndurerată şi clatină încetişor capul. Cine ştie ce amintiri i-au apărut în minte!

George se hotărăşte repede. Trebuie să se pună în legătură cu însoţitoarea Alicei, trebuie s-o determine să-i îngăduie o convorbire cu fata.

Dând ramurile la o parte, el se apropie de dânsa, oprindu-se la câţiva paşi. Femeia rămâne uimită, apoi îl întreabă:

— Doriţi să-mi vorbiţi, domnule Vallières? N-aveţi însoţitor?

— Nu, n-am! Ştii, doar, că domnul medic-şef mi-a îngăduit să ies singur la plimbare. Eu nu mai sunt nebun, spiritul meu s-a însănătoşit pe deplin.

— Şi cum se face, domnule Vallières, că aţi pătruns aici, unde e rezervat numai pentru femei?

— Drept să-ţi spun, nici eu nu ştiu. Dar s-a întâmplat şi nu face să mai vorbim despre asta. În schimb, am o mare rugăminte la dumneata! Îndeplineşte-mi-o şi voi şti să mă arăt recunoscător. Îndată ce voi ajunge la Paris, între ai mei, îţi voi trimite zece mii de franci, dacă-mi îngădui să stau puţin de vorbă cu pacienta pe care o însoţeşti.

Femeia devenise palidă de agitaţie. Suma oferită de francez e enormă pentru ea. Şi încă pentru un serviciu atât de mic, cum e acela pe care i-l cere!

— Cred că glumiţi, domnule Vallières! răspunde ea. Poate că mintea dumneavoastră nu s-a însănătoşit încă pe deplin…

Francezul râde cu amărăciune.

— Îţi dau înc-o dată asigurarea şi în acelaşi timp, cuvântul meu de cinste, că ştiu ce fac şi ce vorbesc. Uite, îţi dau înscris că-ţi datorez o sumă de zece mii de franci, dacă îmi mijloceşti o întrevedere cu pacienta dumitale.

— Asta înseamnă că trebuie să aveţi un interes deosebit să staţi de vorbă cu fata, domnule Vallières, spune femeia.

— Într-adevăr, aşa este.

Femeia rămâne pe gânduri câteva clipe şi pe dinaintea ochilor îi joacă necontenit cifra ispititoare: „zece mii de franci”. În cele din urmă îşi ia inima în dinţi şi răspunde:

— Îmi încalc datoria, domnule Vallières, ştiu bine asta. Dar dacă propunerea dumneavoastră e serioasă, dacă-mi făgăduiţi s-o părăsiţi pe bolnavă în momentul când va căpăta vreun acces, atunci… voi închide ochii, ca să zic aşa!

— Îţi făgăduiesc tot ce-mi ceri, şi te asigur că nu te vei înşela în privinţa mea.

Femeia se retrage îndărătul copacilor şi rămâne acolo de pază. În

tot timpul discuţiei dintre cei doi, Alice nici nu se mişcase de la locul ei. Ea stă şi acum în faţa fântânii şi desenează ceva cu piciorul în zăpadă.

George Vallières se apropie de ea în vârful picioarelor. Ajunge lângă dânsa şi aproape fără voie buzele sale murmură:

— Alice!

Fata ridică ochii şi-l priveşte. Dar nimic nu trădează că l-ar recunoaşte.

— Ce doriţi de la mine? întreabă ea, cu glas lipsit de intonaţie.

Inima lui George se strânge dureros. Să-şi fi pierdut oare dânsa memoria cu desăvârşire? Nu-şi mai reaminteşte oare deloc de ceea ce se petrecuse între ei?

— Alice! repetă el, cu ton mai cald. Mă priveşti ca şi cum aş fi un străin, pe care l-ai vedea pentru prima oară în viaţă. Dar adu-ţi aminte, ca nu e mult de când stăteam la picioarele tale şi-ţi mărturiseam dragoste fierbinte. Am fost şi eu zvârlit în braţele nebuniei în vreme ce demonul acela, care te are şi pe dumneata pe conştiinţă, a triumfat asupra mea. Acum însă, când soarta ne-a adus împreună, vreau să pun totul în mişcare ca să te salvez, să te redau vieţii, unei vieţi noi. Dar spune-mi, ce s-a întâmplat între timp, ce te-a adus aici?

— Nici nu te cunosc! zice din nou Alice, zâmbind de data aceasta. Dar îmi placi mult, vorbeşte mai departe, te rog!

George îşi apasă mâna pe piept. Să fie totul în zadar, oare? Să se fi cufundat oare ea pentru totdeauna în noaptea nebuniei?

— Alice, vreau să încerc să-ţi redeştept spiritul, urmează el, apropiindu-se de ea şi mai mult. Nu-ţi mai reaminteşti de acel George Vallières, căruia i-ai arătat drumul spre libertate, când Demonul roşu mă ţinea în puterea lui? Am cunoscut multe femei înaintea ta, dar niciuna n-a izbutit să-mi cucerească inima, până la tine. Nu te pot lăsa în starea aceasta, trebuie să fac ceva ca să-ţi redobândeşti pacea sufletului şi sănătatea. Într-adevăr, nu-ţi reaminteşti de George Vallières?

— George Vallières? murmură nenorocita şi ochii ei par să caute ceva, în depărtare. Da, da, acum îmi aduc aminte cu precizie. A fost un om bun, nobil, francezul acela tânăr, şi de fapt îl iubeam chiar, dar nu îndrăzneam să i-o mărturisesc. Am vărsat lacrimi pentru dânsul, ştiind că suferă atât de mult, dar celălalt m-a luat iar în braţele sale şi mi-a ars sufletul cu ochii lui. George Vallières e mort, o ştiu bine!

Francezul caută mâna Alicei.

— Nu e mort, trăieşte şi se află în faţa ta, răspunde el. Eu sunt bogat şi banii au putere mare. Orice s-ar fi întâmplat între timp, eu cunosc mijloace să te duc de aici la Paris, sau în altă parte, unde nimeni nu va afla ceva de trecutul tău.

Ea nu se împotriveşte deloc şi-l lasă să-i ţină mâna într-a lui.

— George Vallières trăieşte? murmură nenorocita. Asta n-o pot crede, domnule! Îl voi revedea într-o zi, dar nu aici, ci pe lumea cealaltă. Vrei să mă însoţeşti acolo?

Tânărul îşi desprinde mâna dintr-a ei. Oftând din adâncul inimii, se retrage cu un pas. Totul e în zadar, nici el nu-i poate aduce salvarea acestei nenorocite. Spiritul ei pluteşte în beznă şi probabil că nu există niciun mijloc pentru a îndepărta vălul greu.

— Alice… Alice! strigă el, tulburat peste măsură. Dumnezeu să-l pedepsească pe ticălosul acela care te-a adus în starea aceasta! Mii de blesteme să cadă pe capul lui Hector Rammont, Masca-Roşie!

În clipa aceea, însoţitoarea Alicei se năpusteşte spre cei doi şi strigă repede:

— Domnule Vallières, vine cineva, aud paşi. Îndepărtează-te, te rog, repede, altminteri sunt pierdută.

Tânărul francez se supune. Peste câteva clipe şi dispăruse în spatele boschetului.

Omul care vine e un medic, care face rondul prin parc, în vreme ce bolnavii se plimbă. El se opreşte în faţa Alicei, îi pune câteva întrebări, apoi păşeşte mai departe.

Femeia o ia de braţ pe tânăra fată şi amândouă păşesc liniştite, îndreptându-se spre clădirea ospiciului.

Deodată, Alice se opreşte, în faţa unui zid înalt. Sus, la etaj, sunt ferestruici zăbrelite, în dosul cărora se află închise bolnavele arestate.

La una din aceste ferestruici apare un cap de femeie. Chipul ei este palid, ochii holbaţi. Ea priveşte cu o expresie de groază spre Alice.

Aceasta rămâne ca împietrită şi un fior îi scutură trupul. Dar deodată ridică braţele în aer, şi, cu un ţipăt sfâşietor se năpusteşte înainte:

— Margot! Margot!

Însoţitoarea se repede la dânsa o cuprinde de mijloc.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai văzut? strigă ea.

Nu primeşte, însă, niciun răspuns.

Margot, peste mintea căreia coborâse de asemeni noaptea adâncă, auzise strigătul şi pe chipul ei apăruse o expresie de uimire. Ceva se luminează într-însa, dintr-odată. Buzele-i se mişcă şi rostesc, ca în vis:

— Margot! Cine m-a strigat pe nume?

O clipă rămâne ca împietrită, pieptul îi tresaltă cu putere, apoi perdeaua întunecată e sfâşiată de o mână puternică în mintea ei.

— Sora mea Alice a fost aceea care m-a strigat! Oh! m-au adus în casa de nebuni! Ajutor! Ajutor!

Se năpusteşte la uşă şi începe să lovească cu putere într-însa.

— Lăsaţi-mă să mă duc la sora mea, suntem amândouă nenorocite în lumea asta, suntem victimele omului cu masca roşie! strigă ea, din

toate puterile.

Dar nimeni nu-i răspunde.

Capitolul 173 – Noul Duce fals

O trăsură închisă opreşte în faţa vilei din rue Batignolles. Pasagerul coboară şi se-ndreaptă spre poartă, unde apasă pe butonul soneriei.

Servitorul Jean vine în grabă şi deschide portiţa.

— Doamna ducesă e acasă? întreabă vizitatorul.

— Numele dumneavoastră, domnule!

Străinul scoate din buzunar un portvizit şi din acesta un cartonaş alb.

— Cred că Doamna ducesă mă va primi, spune el, întinzând servitorului cartea de vizită.

Vizitatorul intră apoi înăuntru şi îndreptându-se spre vilă, ia loc în salonaşul de aşteptare.

E ora zece dimineaţa. Contesa Leonie petrecuse o noapte proastă, tresărind mereu, de câte ori auzea un zgomot afară. Dar Anton nu s-a reîntors şi ea rămâne cu credinţa că Hector Rammont îşi ţinuse cuvântul.

Dar ce să fie cu vizita aceasta matinală, pe care i-o anunţă Jean? Întoarce carta de vizită pe toată părţile şi citeşte.

— Viconte de Brunelles.

Numele acesta îi este străin. Dar poate că-l întâlnise pe respectivul bărbat la vreuna din seratele la care luase parte în ultimele zile.

— Ce înfăţişare are vicontele, Jean? întreabă ea pe servitor.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu vă pot spune dacă l-am mai întâlnit vreodată.

— Dacă venea pe la vilă şi înainte de sosirea mea aici, atunci nu-l pot primi.

Jean face o mutră cam surprinsă.

— Doamnă ducesă, v-am spus că nu l-am văzut niciodată pe vizitatorul de acum. E foarte elegant îmbrăcat, ultima modă pariziană şi, după cât am putut observa, pe inelarul mâinii stângi, poartă un inel minunat, reprezentând două pumnale încrucişate.

Jean nu observă clipirea ciudată din ochii stăpânii sale.

— Îl rog pe domnul viconte să aştepte câteva clipe, spune ea.

Înclinându-se adânc, servitorul se retrage. Leonie ascultă cum se îndepărtează, aude glasul său în salonaşul de primire, apoi cum deschide uşa şi iese afară.

Demonica femeie nu se mai poate abţine. Cu paşi repezi se îndreaptă spre draperie, o dă în lături şi privind la vizitator, exclamă:

— Hector!

Presupusul viconte de Brunelles dă din cap, cu înţeles.

Apoi se îndreaptă spre uşa care dă pe coridor şi trage zăvorul.

— E mai bine să nu ne tulbure nimeni, râde el încetişor.

Ea se apropie de dânsul şi-i strânge braţul.

— S-a făcut? Răspunde-mi repede! Nu vezi că tremur din tot corpul de iritaţie?

— Aşa de mult ţineai să te scapi de individul acela? întreabă el cu o indiferenţă plină de cruzime.

— M-a înjosit ca pe o cocotă! scrâşneşte ea. A făcut din mine jucăria lui, din mine, aceeaşi Leonie care i-a jucat pe degete pe bărbaţi.

— Ai fi trebuit să te gândeşti mai demult la toate astea, Leonie. Cu asemenea indivizi nu trebuie să te-ncurci niciodată. Dacă n-aş fi fost eu, ce te făceai?

Ea îl trage în budoar şi-l îndeamnă să se aşeze într-un fotoliu. Chipul îi devenise palid, ochii ei aruncau scântei:

— De ce nu vorbeşti, Hector? gâfâie ea, zgâlţâindu-l cu putere. Nu fi atât de crud şi spune-mi odată! Toată noaptea am stat cu ochii deschişi şi-am aşteptat să te văd venind.

— În asemenea chestiuni obişnuiesc să las să treacă timpul necesar, draga mea. Dar fii liniştită: când Hector Rammont şi-a propus să facă ceva, când şi-a dat cuvântul, şi-l încasează el.

— Ticălosul de Anton… e?…

Demonul zâmbeşte ciudat.

— Nu mai trebuie să te temi de el, a dispărut din calea ta.

— Slavă Ţie, Doamne! murmură demonica femeie.

Chipul ei se schimonoseşte de un râs sinistru. Bucuria ei pentru moartea lui Anton nu mai cunoaşte margini.

Masca-Roşie rămâne nemişcat şi priveşte cu dispreţ pe femeia din faţa lui.

— Când te vei calma şi vei fi în măsură să stai de vorbă în linişte cu mine, te rog să mi-o spui! i se adresează el.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat, Hector! îi cere ea, arzând de nerăbdare.

Regele criminalilor aruncă rotocoale de fum în aer şi-şi aşază un picior peste altul.

— Astea nu-s lucruri de povestit femeilor! zice el. Fie-ţi de-ajuns când îţi spun că s-a aranjat chestia. În ce mod îmi rezolv eu afacerile, o ştii doar din alte vremuri. Să vorbim mai bine de lucruri mai importante. De individul ăla primejdios ai scăpat, dar ce ai de gând acum?

Ea înaltă din umeri.

— Nu ştiu nici eu însămi. N-ai vrea să-mi dai un sfat?

— Poate că ceva mai mult chiar decât un sfat. Eu voi făuri planul şi las pe seama ta executarea lui.

— Vrei să mă sileşti, Hector?

— Ce-nseamnă „să te silesc”, între noi? Suntem doar oricum legaţi unul de altul, la ce mai e nevoie să te silesc? Ascultă ce-ţi spun! Am scăpat înc-o dată ca prin urechile acului de Ochi-de-Pisică. De data aceasta eram gata-gata să-i cad în mână fără posibilitate de scăpare. Ştii că individul se află la Paris, împreună cu soţul tău, Eberhard de Hohenegge? Pe Anton ăla al tău, falsul duce de Launé, trebuie să-l fi luat gura pe dinainte la balul de la Opera Mare. Bănuiesc numai, fără să fiu complet sigur. Cineva a prins de veste despre întâlnirea aceea de la catedrala Notre Dame. Puţin lipsea să te dea şi pe tine în braţele pierzaniei. Poliţia, în frunte, fireşte, cu Ochi-de-Pisică, a venit la faţa locului şi, probabil că duşmanul meu neîmpăcat se aştepta să dea de mine acolo. Unul din tovarăşii mei, cel mai bun, aghiotantul Joe, a căzut cu prilejul acesta. Mare noroc că gloanţele l-au lovit drept în inimă. În felul acesta n-a mai fost silit, cel puţin, să mărturisească ceva. Ceilalţi au şters putina. Aşadar, n-avem a ne teme de niciun fel de trădare. Şi acum vine partea a doua. După cum vezi, mi-am schimbat din nou înfăţişarea, dar Hartenberg are o privire ageră şi în afară de asta există mulţi detectivi la Paris. Simt că pământul începe să-mi ardă sub picioare şi e timpul să dispar cât mai repede cu putinţă. În ultima vreme stau cam prost cu finanţele, căci n-am avut prilejul să dau o lovitură de pe urma căreia să mă pricopsesc Am nevoie momentan de un milion, sumă rotundă. Binecuvântez, deci, fericita împrejurare a întâlnirii noastre, fireşte că mă vei ajuta. Cu ajutorul meu ai devenit contesă de Hohenegge. Ce-ai mai făcut apoi nu mă priveşte. Ultimul om care te-ar fi putut înfunda, Anton, a dispărut şi el astă-noapte. Să venim la chestiune! Cred ca nu-ţi va veni prea greu să vinzi domeniul Hohenegge şi tot ce mai aparţine de el. De fapt, ar face o impresie cam proastă această vânzare acum, când a ieşit la iveală contele Eberhard şi îşi revendică drepturile, dar după cum ştii, va mai avea mult de furcă până să-şi poată dovedi autenticitatea. De altfel, ar fi de ajuns să ceri unui bancher berlinez să-ţi avanseze vreo două milioane asupra obiectului de vânzare. Suma aceasta o vom împărţi frăţeşte, scumpa mea.

— Ce vrei să înţelegi prin asta, Hector?

— Începi să devii cam grea de cap, drăguţo. În două cuvinte: eşti dispusă să procuri aceşti bani şi să părăseşti Parisul, împreună cu mine în câteva zile? Ţinta călătoriei ţi-o voi comunica în clipa când ne vom întâlni în gară. Trebuie să-mi îngădui să fiu precaut.

— Şi dacă n-aş avea poftă să fac ceea ce-mi propui?

— Sunt sigur că vei face ce voi orândui eu, de voie, sau de nevoie.

— Cu alte cuvinte mă sileşti?

— Ţi-am mai spus-o, drăguţo, că nu e nevoie de presiune între noi, căci suntem legaţi doar unul de altul. Mai bine ai face să-mi

mulţumeşti că te-am scăpat de individul ăla care-ţi stătea pe cap, Anton.

— Pentru asta îţi şi mulţumesc, Hector. Dar de ce nu vrei să mă laşi singură între ai mei? Pentru moment nu mă tem de nimic, contele de Hohenegge e inofensiv pentru mine, până una alta.

— Ştiu ce vrei să zici. Chestia cu bătrânul baron de Breitling, care-şi căuta fiul şi pe care ai ştiut să-l îndepărtezi atât de bine. Îmi dai voie să te felicit pentru felul cum ai lucrat. Constat că eleva mea face progrese simţitoare. Talent pentru astfel de lucruri ai avut întotdeauna.

— Ştii şi asta, Hector? exclamă ea, holbând ochii. Eşti în legătură cu diavolul, zău aşa! Pe vremea aceea erai doar arestat în închisoarea preventivă din Berlin şi acolo n-a avut cine să-ţi transmită vestea.

— Ce importantă are în ce fel am aflat! Principalul lucru e că ştiu. Voiam să-ţi arăt prin asta că sunt perfect orientat asupra fiecărui pas ce-l faci. Şi acum presupun că eşti de acord cu propunerea mea. Cum stăm cu servitorii pe aici? Câţi ai acum în vilă?

— Feciorul Jean şi camerista mea.

Hector Rammont se aşază bine în fotoliu şi spune liniştit:

— Acest Jean va fi, fireşte, concediat. Chestiunea asta o poţi aranja încă în cursul zilei.

— E absolut necesar?

— Cred că pricepi singură! Servitorul cunoaşte drept duce de Launé pe fostul său coleg de meserie Anton. Acest Anton nu se va mai ivi pe aici şi în locul lui voi sta eu ca duce de Launé. Pentru asta e necesar să angajăm alţi servitori. Aşadar, plăteşte-le amândurora leafa ce li se cuvine şi, dă-le drumul! Încă în seara asta să-şi ia catrafusele, şi atunci când vor pleca ei, îmi voi face eu intrarea.

Leonie rămâne pe gânduri clipe îndelungate. Ar vrea să se opună din răsputeri, dar în cele din urmă îşi dă seama că totul ar fi în zadar.

— Bine, spune ea, le voi da drumul amândurora. Când vrei să-ţi faci tu intrarea?

— Când se va întuneca bine. Omul trebuie să fie prevăzător.

— Şi crezi că, în calitate de duce de Launé şi cu masca asta nouă ce ţi-ai luat-o, eşti în siguranţă faţă de Ochi-de Pisică?

— Da, cred, altminteri nu m-aş fi hotărât să aleg calea aceasta. Dar, după cum spuneam, şederea mea aici va fi de scurtă durată – numai câteva zile – atât cât să-ţi poţi aranja tu afacerile din Germania. Apoi ne cărăm de aici şi eu cunosc un loc unde Ochi-de-Pisică nu mă poate ajunge.

— N-ai vrea să-mi spui şi mie care e locul acesta, Hector?

— Nu. Asta se va întâmpla numai în momentul plecării.

— Mă socoţi capabilă de trădare?

— Hm! La asta e greu de răspuns. De femei trebuie să te păzeşti.

Aşa rămâne, deci. Şi acum îmi voi permite să plec.

Leonie se simte neliniştită şi nu se poate stăpâni să nu vorbească:

— Nu ştiu de ce, Hector, dar de când Ochi-de-Pisică se află în Paris, şi încă împreuna cu contele Eberhard, inima îmi este apăsată de o povară. După afacerea de la Notre Dame ţi-ar putea da de urmă, totuşi, şi odată cu asta să mă arunce şi pe mine în braţele pierzaniei.

— În cazul acesta trebuie să te grăbeşti cu atât mai mult cu vânzarea despre care ţi-am vorbit, răspunde Rammont, calm.

Îşi striveşte ţigareta în scrumieră şi aruncând o privire în oglinda din perete, spune:

— Aşa de uşor nu voi fi recunoscut, orice-ai zice. Poliţiştii vor mai avea încă de furcă cu mine!

Demonul nu bănuieşte că, cu tot norocul lui orb, zilele carierei sale de criminal sunt numărate. Soarta îi pregătea o cursă, în care urma să cadă într-un mod pe care nici nu-l bănuia.

Îşi ia rămas bun de la Leonie şi după câteva minute iese în stradă. Opreşte o maşină în care se urcă şi dispare după colţul străzii.

Capitolul 174 – Noua cameristă

A doua zi dimineaţă.

Într-un birou de plasare din apropierea lui rue de Batignolles e zarvă mare. De o parte stau funcţionarii, de cealaltă tot felul de oameni care veniseră să-şi ofere serviciile. O doamnă corpolentă o face pe directoarea. Lumea vine şi pleacă, unii găsesc ce le trebuie, alţii sunt rugaţi să mai treacă pe acolo.

La un moment dat îşi face apariţia un bărbat cu înfăţişare cam sărăcăcioasă. Funcţionarul de la ghişeu îi face semn să se apropie. Îl ia drept un postulant, ca toţi ceilalţi.

— Cum te numeşti? Unde ai servit în ultimul timp şi ce fel de slujbă ai îndeplinit? îl întreabă el, repede.

Bărbatul cu înfăţişarea sărăcăcioasă îşi freacă mâinile îngheţate şi răspunde cu sfială aproape:

— Aş dori să vorbesc doamnei directoare într-o chestiune importantă.

— Ţii numaidecât? întreabă funcţionarul. Doamna e foarte ocupată şi nu-şi poate pierde vremea cu fiecare postulant în parte.

— Aş ruga totuşi, dacă se poate…

În clipa aceasta se iveşte doamna corpolentă şi auzind discuţia dintre cei doi, întreabă:

— Despre ce e vorba aici? Ce doreşti dumneata, domnule?

Omul îşi repetă rugămintea.

Directoarea e gata să-l refuze, dar se răzgândeşte în ultimul moment şi spune scurt:

— Vino înăuntru!

Individul urmează invitaţia şi pătrunde în cabinetul particular al doamnei.

— V-aş ruga să închideţi uşa, căci n-aş dori să asculte cineva convorbirea noastră! spune el încetişor.

Femeia tresare speriată.

— Nu cumva vei fi fiind?…

Individul clătină uşor capul. Doamna se îndreaptă spre uşă şi o încuie.

— Acum, poţi vorbi, domnule! zice ea înapoindu-se şi arătând vizitatorului un scaun. Dacă nu mă înşel eşti de la poliţie? Ochii mei nu mă prea înşală.

Străinul se aşază pe scaun şi în jurul buzelor sale înfloreşte un zâmbet ciudat.

— Ai ghicit, doamnă, răspunde el. Şi acum te rog să asculţi ce mă aduce la dumneata.

Îşi drege glasul, apoi urmează:

— Cunoşti poate pe ducele de Launé, din strada Batignolles?

— Da, răspunde femeia. De curând am procurat chiar domnului duce, care se întorcea dintr-o călătorie, un servilor cu numele de Jean. După cât ştiam eu, ducele era holtei. După puţin timp însă, vine la mine o doamnă foarte elegantă, care mi se recomandă drept ducesă de Launé, şi-mi cere să-i procur o cameristă. Am servit-o, fireşte, după cum l-am servit şi pe domnul duce. Servitorul şi camerista au intrat în slujbă şi, după certificatele ce le aveau, păreau să fie elemente foarte harnice. Şi ce să-ţi spun, domnul meu, aseară au fost concediaţi amândoi pe nepusă masă, plătindu-li-se leafa pe trei luni înainte.

Detectivul exclamă surprins:

— Amândoi au fost concediaţi? Asta mă interesează mai mult decât îţi închipui. Dar urmează, te rog.

— Prea mult nu mai am de povestit. Motivele concedierii au rămas o taină. Doamna ducesă, le-a spus numai că e hotărâtă să plece din Paris.

Detectivul rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi întreabă:

— Şi crezi dumneata că doamna ducesă a afirmat adevărul, spunând că are de gând să plece?

Femeia înalţă din umeri:

— Ştiu eu? În asemenea cazuri, nu avem niciun interes să dibuim adevărul. E treaba autorităţilor.

— Ai dreptate, doamnă. Şi acum aş avea o rugăminte. Nu-ţi cer altceva decât să comunici imediat primului comisariat poliţienesc, telefonic, dacă se petrece ceva nou referitor la vila „Desiré”. Cu alte cuvinte, dacă doamna ducesă, cu toată plecarea anunţată, va veni să angajeze o nouă cameristă, sau domnul duce un nou servitor. Biroul

dumitale e cel mai important aici în apropiere şi cred că perechea ducală nu se va gândi să se adreseze în altă parte, la caz de nevoie.

— Aşa cred şi eu, domnule. Voi face întocmai precum îmi ceri.

Detectivul se ridică.

— În cazul acesta, deocamdată nu mai am ce căuta aici. Cred că nu e nevoie să te rog să păstrezi secretul faţă de fiecare, cu privire la persoana mea.

Vrea să se îndrepte spre uşă, dar rămâne brusc locului.

— Se pare că primeşti o vizită nouă; doamna e cam nervoasă, după cum recunosc, din glasul ei.

— Mă duc să văd.

Directoarea deschide uşa şi priveşte în birou. Acolo îşi făcuse apariţia o femeie voalată, dar foarte elegant îmbrăcată. Pretinde funcţionarului s-o introducă în cabinetul directoarei.

Detectivul deghizat îşi ia o mutră şi mai sărăcăcioasă, se înclină servil în faţa femeii şi se înapoiază în birou.

— Vă stau cu totul la dispoziţie, Alteţă! spune proprietara biroului de plasare. Îmi faceţi o deosebită cinste venind din nou la mine.

Străina nu e alta decât Leonie. Ea nu se poate dispensa de o cameristă şi cu toate observaţiile aspre ale lui Rammont, care-şi luase domiciliul la vila „Desiré”, ea se urcă într-o trăsură şi venise încoace. Are nevoie de o cameristă nouă.

Părăsind biroul, detectivul îşi întoarce privirea înc-o dată şi o urmăreşte pe eleganta ducesă. Apoi se face nevăzut.

După câteva minute, telefonul sună la comisariatul de poliţe din apropiere. În biroul şefului se află şi omul sărăcăcios îmbrăcat, în care directoarea oficiului de plasare recunoscuse un detectiv.

Comisarul ia receptorul şi adresându-se poliţistului deghizat, spune:

— Vrei să asculţi dumneata însuţi ce ne comunică doamna?

Detectivul se apropie de aparat şi află următoarele:

Doamna ducesă venise să angajeze o nouă cameristă. Nu i-a putut, însă, satisface dorinţa imediat, dar a făgăduit, că-i va trimite la vilă în cursul dimineţii o persoană care să-i fie pe plac.

Detectivul răspunde repede:

— Deocamdată să nu te pui în legătură cu camerista pe care vrei s-o trimiţi ducesei, căci mai am să-ţi fac o comunicare importantă. Nu vei avea nimic de pierdut, fii sigură. Voi veni la dumneata, însă voi intra pe uşa din dos. Aşteaptă-mă!

Atârnă receptorul şi luându-şi rămas bun de la comisar, se îndreaptă spre biroul de plasare. După câteva minute, se află din nou în faţa directoarei. Aceasta e pe deplin satisfăcută cu propunerea ce i-o face.

— Dacă fata corespunde într-adevăr pretenţiilor doamnei ducese,

atunci îmi va fi foarte plăcut având posibilitatea s-o servesc atât de prompt.

— Fata pe care ţi-o recomand eu, e ceea ce trebuie, zice detectivul. Şi ca o arvună pentru osteneala dumitale, doamnă, te rog să primeşti…

Scoate portvizitul şi dintr-însul o bancnotă de o sută de franci. Chipul femeii se luminează.

— Îţi stau cu plăcere la dispoziţie, domnule, dacă vei mai avea nevoie de mine în viitor.

— Deocamdată nu doresc altceva, zice detectivul zâmbind, decât s-o recomanzi cât se poate de călduros pe micuţa cameristă, pe care ţi-o voi trimite aici peste o jumătate de ceas. Principalul lucru e să fie acceptată de doamna ducesă. Restul lasă-l pe seama noastră.

Detectivul se ridică de pe scaun şi părăseşte odaia. Aranjase lucrurile cum e mai bine.

Corpolenta femeie clatină capul în urma lui:

— Se petrec lucruri misterioase în vila „Desiré”, miros eu. Dar ce mă priveşte pe mine? Camerista pe care se gândeşte să mi-o trimită detectivul e, desigur, o spioană poliţienească, pe care vrea s-o introducă acolo. Dar nici de asta nu-mi pasă. De altfel, cam rar a fost poliţia atât de generoasă ca de data aceasta.

Nu trecu nicio jumătate de ceas de la plecarea detectivului şi fata făgăduită de acesta şi soseşte la directoarea biroului de plasare. E o micuţă plină de vino-ncoa, cu dinţi albi ca laptele şi cu un năsuc simpatic. E curat îmbrăcată, dar nu ţipător. Nu prea pare să fie obişnuită cu munca, deoarece degetele ei prea sunt bine îngrijite. Se numeşte Charlotte, şi mai pe scurt „Lo”.

— Ai certificate, drăguţo? întreabă directoarea.

Micuţa izbucneşte în râs.

— Se poate să n-am, doamnă? Câte vrei!

Şi tot râzând, scoate din buzunar un plic mare, în care se găsesc certificatele cele mai strălucite.

Acestea provin de la cele mai nobile familii din Paris, la care servise „Lo”.

După cum făgăduise detectivului, patroana îi dă fetei o recomandare foarte călduroasă, micuţa părăseşte camera şi, ieşind în stradă, se urcă în trăsura care o aşteaptă şi care o duce repede la adresa indicată.

În faţa ducesei, Lo face o plecăciune graţioasă. După un scurt examen, fata e angajată şi se declară dispusă să rămână imediat la vilă.

În clipa aceasta, Rammont intră şi el în budoarul Leoniei.

— Ei, cum stăm, scumpa mea? întreabă dânsul. O reţii pe domnişoara?

Demonica femeie răspunde liniştită:

— Da, am fost satisfăcută de examenul la care am supus-o, de asemeni şi certificatele fetei sunt cât se poate de bune.

— Bine, murmură Masca-Roşie. Acum o rog pe duduia să mă urmeze în camera mea, ca să afle ce am să-i spun şi eu.

Lo face o plecăciune în faţa ducesei şi-l urmează pe bărbatul cu înfăţişare distinsă. În camera de lucru a acestuia, e chestionată asupra faptului dacă va fi în măsură să-şi îndeplinească atribuţiile cum se cuvine într-o casă nobilă; apoi, dacă s-ar putea hotărî să părăsească Parisul peste câteva zile, împreună cu perechea ducală, la care fata răspunde afirmativ.

După ce Hector îi mai dădu ordin sever să nu deschidă niciunui străin, oricine ar fi, face un semn de concediere, cu mâna.

Prima zi trece în deplină linişte. Când se înserează, Leonie şi Hector îşi fac toaleta, urmând să plece la un bal. Înainte de a părăsi casa, ducesa se adresează fetei, cu un zâmbet îndărătul căruia se ascunde oarecare nelinişte:

— Nu te temi să rămâi singură o noapte, Lo? Servitorul cel nou va sosi de-abia mâine.

— Eu nu ştiu ce-i aia teamă, doamnă! răspunde micuţa, de altfel, mă voi închide în odăiţa mea şi nu voi deschide nimănui, până nu se vor înapoia Alteţele voastre.

Perechea criminală pleacă.

Lo ştie că e singură acum. Închisese uşa intrării principale şi atât de uşor n-ar putea nimeni pătrunde cu forţa. Pentru orice eventualitate, posedă telefonul, cu ajutorul căruia poate anunţa comisariatul cel mai apropiat.

Chipul atât de zâmbitor al micii cameriste, luă deodată o expresie serioasă.

— N-aş fi făcut asta în niciun caz, dacă nenorocirea n-ar fi vrut ca el să mă ţină atât de strâns în mâinile sale! murmură ea, păşind prin coridor şi intrând într-una din odăi. Se aşază într-un fotoliu şi priveşte gânditoare în gol.

— Va veni el oare astăzi, sau va trimite pe cineva? şopteşte ea după câtva timp.

Îşi aranjează cârlionţii de pe frunte şi urmează să vorbească cu ea însăşi:

— E încă mult prea de vreme. Dar va şti el cum să mă încunoştinţeze.

Ieşind pe coridor, se îndreaptă spre odăiţa ei, care se află lângă budoarul stăpânei.

Putem spune cititorilor, că mica Lo nu e nimeni alta decât dansatoarea care supase cu Anton, după balul de la Opera Mare. Detectivul Hartenberg o observase şi cu talentul său recunoscut

izbutise să facă dintr-însa o aliată.

E aproape de miezul nopţii. Întinsă pe canapea, spioana poliţienească priveşte spre tavan. Simte un fior străbătându-i trupul.

— Nu prea mă potrivesc eu pentru meseria asta! murmură dânsa. Dacă chestia cu care sunt însărcinată va reuşi, mi se va da o sumă importantă, apoi mă reîntorc la viaţa din trecut.

În clipa următoare tresare speriată. Ce zgomot fusese acesta?

Adunându-şi tot curajul, ea se îndreaptă spre fereastră şi, cu o smucitură, deschide larg. Şi în vreme ce în deschizătură apare o figură omenească, fata întinde revolverul…

— Îndărăt, sau eşti al morţii! strigă ea, cu glas tremurat.

— Ei, la dracu! Ia mai stai fetiţo! Încredinţează-te mai întâi cine-ţi vine în vizită! se aude glasul misteriosului străin.

Fata întinde capul şi murmură, uimită:

— Dumneata eşti?

— A fost greu să mă caţăr! răspunde străinul. În asemenea momente ai dori să fii o maimuţă. De altfel, nu lipsea mult să mă trimiţi în câmpiile veşnice. Oricât de mult îţi apreciez curajul şi sângele rece, pot să-ţi spun că domnul şef al poliţiei n-ar fi fost deloc mulţumit dacă ai fi ucis pe unul din oamenii lui.

— Eram atât de înspăimântată la început… căută să se scuze Lo.

— Nu face nimic, drăguţo! răspunde străinul. Principalul e că a mers bine. Şi acum să nu mai pierdem vremea cu vorbe de clacă. Eşti singură în casă?

— Da.

Ochi-de-Pisică, căci el era, se aşază pe un scaun.

— Domnul duce şi doamna ducesă au plecat la un bal, spune fata.

— Ştiu asta. Am stat la pândă, deşi mi-au îngheţat tun picioarele.

— Dar de ce ai venit de-abia acum, de vreme ce ai văzut când au plecat dumnealor? Nu ştiai că nu mai e niciun servitor în casă?

— Ştiam prea bine, duduiţă, dar am socotit că se cuvine să fiu prevăzător, dat fiindcă avem de-a face cu o pereche criminală de la care te poţi aştepta la orice.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vei afla îndată, drăguţo. Cam după vreun ceas de la plecarea perechii ducale, s-a apropiat din partea cealaltă o trăsură. Nu departe de intrarea vilei „Desiré” aceasta s-a oprit, şi cine crezi că a coborât dintr-însa? Însuşi domnul duce de Launé. S-a apropiat de vilă, a scos o cheie din buzunar şi a deschis poarta. Probabil că nu ştii nimic despre treaba asta?

— Nu, mărturiseşte Lo. Dar ce să-l fi adus înapoi?

— Nimic altceva decât spiritul de prevedere. Presupun că Alteţa sa a făcut înconjurul întregii vile, a pus urechea la fiecare uşă, pentru ca apoi, încredinţându-se că nu se petrece nimic suspect, că se

îndepărteze. După un sfert de ceas, l-am văzut urcându-se din nou în trăsură.

— Şi ce ai de gând să faci acum? Ce pretinzi de la mine? întreabă fata.

Detectivul răspunde, calm:

— Să-mi povesteşti numai cum i-ai găsit pe domnul duce şi pe doamna ducesă, ce ai observat în tot timpul cât ai stat aici.

Lo îi raportează totul.

— Aşadar, se înapoiază acasă către ziuă, probabil? întreabă Hartenberg, după ce fata isprăvise de povestit.

— Doamna ducesă mi-a spus să rămân îmbrăcată şi la un semnal convenit din partea ei, să-i deschid portiţa vilei, deoarece servitorul cel nou soseşte de-abia mâne.

— Aha! Şi care e semnalul acela? Presupun că ducele sună într-un anumit fel?

— Fireşte, domnule. Va suna de trei ori la rând repede.

— Bine, drăguţă! Ce părere ai despre domnul „duce”? Fii sinceră!

Lo îşi trece mâna peste frunte, apoi zice:

— Mă tem de el! În ochii săi străluceşte o flacără care mă face să mă cutremur.

— Eşti de părere că omul acesta ar fi în stare să făptuiască o crimă fioroasă?

— Da, sunt sigură de asta. Cred că acest om, cu o privire atât de ciudată, ar fi în stare să gâtuiască pe cineva cu cel mai desăvârşit sânge rece.

— Să gâtuiască? Stai! Aş vrea să ne oprim puţintel asupra acestui punct! Crezi cumva că acest duce de Launé ar putea fi vestitul rege al criminalilor, Masca-Roşie?

Camerista se îngălbeneşte la faţă. Ea ştie ce însemnătate are numele acesta în cercurile poliţieneşti şi mai ştie, de asemenea, că se pusese un premiu mare pe capul lui.

— Nu ştiu ce să răspund la asta, domnule! zice ea. Dar dacă e într-adevăr vorba de Masca-Roşie, de criminalul acela de care se înfioară o lume întreagă, atunci ştiu de ce mă cutremur când îl privesc la faţă.

— În mod sigur nu ştii însă dacă e el?

— Nu, domnule.

— În cazul acesta nu-mi rămâne decât să mă încredinţez singur.

— Dar bine, domnule, cum vrei să faci asta? strigă speriată camerista. Îndată după ce se va reîntoarce, ducele se va retrage cu soţia sa în apartamentele lor.

— Ei, mă voi ascunde şi eu undeva pe acolo, fetiţo. Îndărătul vreunei draperii sau al unei portiere, se va găsi un locşor pentru mine.

— Asta, e ceva mult prea primejdios.

— Primejdios? Eu nu mă tem de primejdie, când e vorba să-l

urmăresc pe acest individ. De câte ori n-am fost la un pus de moarte, în vânătoarea mea după el? Dar până acum n-am căzut încă în lupta împotriva Măştii-Roşii. Aşadar, nu mai sta mult pe gânduri, draga mea şi vino de-mi arată toate încăperile ca să-mi găsesc locul unde să mă ascund.

Lo îşi dă seama că n-are încotro şi urmată de detectiv, îl conduce în toate odăile vilei. În cabinetul de lucru al falsului duce, Hartenberg priveşte câteva clipe biroul elegant, şi spune:

— E un vulpoi şiret, dumnealui. Cu toate acestea nădăjduiesc să-l prind de data asta, din moment ce voi fi sigur că el este. O explicaţie pentru prezenţa sa aici se găseşte uşor. Fireşte că ducesa de Launé nu e nimeni alta decât Leonie, criminala aceea care a făcut atâtea victime şi căreia îi voi veni de hac, la fel ca tovarăşului ei.

Şi acum, fetiţo, stinge te rog lumina şi să mergem în salonul roşu, care dă în budoarul stăpânei tale. Acolo am descoperit o nişă, acoperită în parte de o draperie.

Lo nu mai răspunde nimic, căci îşi dă seama că acest om are un plan hotărât, pe care-l urmăreşte cu toată înverşunarea.

Hartenberg are la el numai un revolver. E puţin, dar el se bizuie mult pe curajul său.

— Acum du-le îndărăt în odăiţa dumitale, domnişoară, şi rămâi liniştită acolo, până vei auzi sunând la poartă. Deschide fără teamă şi lasă-i să intre pe stăpânii dumitale.

Aceste spuse, el dă la o parte draperia din faţa uşii şi se furişează înăuntru. Lângă perete se află un scaun, pe care el ia loc.

Fata părăseşte camera şi intră în încăperea ei. Ceasul e aproape de ora două.

Se aşază pe un scaun, obosită. În clipa aceasta, se aude afară soneria. Lo sare în picioare. Totul tremură în ea.

Să fie ducele, care se înapoiază? Se aude a doua oară ţârâitul, apoi a treia oară.

Fata îşi ia repede ceva pe dânsa şi aleargă prin grădină, până la portiţă. O trăsură aşteaptă afară.

— Deschide! se aude o voce poruncitoare.

E ducele, ea îl recunoaşte imediat. Aşadar, perechea ducală se înapoiază înainte de vreme. Cheia se răsuceşte în broască şi portiţa se deschide.

— Închide bine poarta! porunceşte Rammont, în vreme ce trece înainte, ţinând-o de braţ pe Leonie.

Capitolul 175 – Moştenitorul milioanelor

Hartenberg stătea ascuns în nişa lui, când cei doi „soţi” intrară în salonul roşu. Din cuvintele schimbate între dânşii el îşi dă repede

seama că are de-a face într-adevăr cu Hector Rammont şi Leonie. Cu iscusinţa sa recunoscută, Ochi-de-Pisică izbuteşte să iasă din vilă, pe fereastră şi îndreptându-se spre comisariatul de poliţie, se reîntoarce însoţit de doi agenţi. Toţi trei pătrund în casă cu ajutorul unor chei false.

Dar ce se petrecuse în timpul acesta?

Seara târziu, sosise un curier care adusese o telegramă pentru ducele de Launé. Lo preluase depeşa şi, deoarece stăpânii ei erau plecaţi, o pusese pe măsuţa de lângă patul ducelui. Fata uitase să-i spună despre lucrul acesta, aşa că atunci când falsul Launé intră în dormitorul său, dădu peste depeşă.

El o luă repede în mână şi, desfăcând-o citi cu înfrigurare:

„Doamna ducesă grav bolnavă. Se află la hotel Bristol Berlin şi doreşte să-l vadă ne nepotul ei.

Kuhnert”

Ochii lui Rammont luciră ciudat. Trebuia să afle cu precizie cine este această ducesă. Avea doar toate documentele de familie ale ducelui ucis de Anton. Cercetând repede, constată ca era vorba de o mătuşă bătrână şi foarte bogată a ducelui de Launé. Averea ei era preţuită la peste douăzeci milioane franci. N-avea copii şi singurul moştenitor părea să fie tânărul André.

Acum locuia la Berlin şi anume la hotel Bristol. Depeşa vorbea de o îmbolnăvire stabilă şi bătrâna voia să-şi vadă nepotul, înainte de a muri. Masca-Roşie îşi dă imediat seama de profitul ce l-ar putea trage de pe urma aceasta şi se hotărăşte să lucreze în grabă.

Se îmbracă repede cu un costum de călătorie şi umple o valiză cu obiectele necesare. Apoi se îndreaptă spre odaia Leoniei.

— Ce s-a întâmplat? întreabă demonica femeie, oarecum înspăimântată. Credeam că te-ai culcat demult.

Rammont scoate din buzunar telegrama şi i-o întinde:

— Citeşte! spune el.

Ea parcurge repede rândurile şi înalţă din umeri.

— Nu pricep nimic, Hector!

— Atunci îţi voi lămuri în două cuvinte cum stau lucrurile. Mult timp nu prea am, căci după cât ştiu, mai e doar vreo jumătate de ceas până la plecarea trenului spre Berlin. Aşadar, ducesa de Brionne – despre care e vorba – este mătuşa bogată a adevăratului duce de Launé. S-a îmbolnăvit grav şi semnatarul telegramei, Kuhnert, o fi vreun bătrân servitor al ei, care-l anunţă pe nepot să vină de urgenţă la patul bolnavei. Dacă moare, nepotul acesta, pune mâna pe vreo douăzeci de milioane, fără nicio formalitate. Aşadar, ar trebui să fiu un idiot şi jumătate dacă nu m-aş folosi de acest prilej favorabil.

Probabil că atunci când voi ajunge, ducesa va fi de acum moartă, dacă nu…

Se întrerupe şi schimbă o privire cu Leonie.

— În sfârşit, urmează el, voi şti să-mi apăr interesele. Şi acum trebuie să plec.

— Vrei să pleci la Berlin, tocmai în momentele de faţă, când nici nu s-a potolit încă agitaţia asupra ultimelor tale fapte? Păzeşte-te! Se poate lesne întâmpla să te duci la pierzanie.

— Pe mine nu mă înspăimântă primejdiile, când e vorba să am un profit. Rămâne aşa cum am hotărât: plec la Berlin, unde voi ajunge mâine seară. Peste două zile voi putea fi îndărăt, ca moştenitor de milioane. Şi atunci va fi sosit momentul să părăsim pământul Europei. Moştenirea ducesei de Brionne va fi fost ultima lovitură a mea. Noapte bună, Leonie.

Cu aceste cuvinte părăseşte casa şi ajuns în stradă opreşte o trăsură, care-l duce la gară.

Când Hartenberg se întorsese la vilă, însoţit de cei doi agenţi poliţieneşti, trebui să constate că Demonul ştersese putina, şi află repede pricina.

Capitolul 176 – Arestarea Demonului

Într-o cameră elegantă a hotelului Bristol, zace ducesa de Brionne. Sosise cu o zi înainte în capitala Germaniei şi chiar în aceeaşi seară suferise un grav accident de automobil. Medicii nu-i mai dădeau nicio speranţă de scăpare.

La căpătâiul ei se află medicul şi camerista. Doctorul se ridică încetişor şi păşeşte spre uşă. Auzise un zgomot afară şi presupunea că e Kuhnert, secretarul şi însoţitorul în călătorii al ducesei, care avea pasiunea voiajurilor. Într-adevăr, el este. Păşind în vestibul, medicul discută încetişor cu dânsul.

— Crezi că domnul duce a primit telegrama la timp, pentru ca să poată sosi încă în seara asta?

— Aşa presupun, domnule doctor.

— Vreau să spun cu asta, că doamna ducesă n-o va mai duce până mâine dimineaţă.

Kuhnert e adânc tulburat. Doctorul pare să mai aibă o întrebare pe buze. După oarecare şovăială îi dă drumul:

— Tânărul acesta, nepotul ducesei de Brionne, este probabil singurul ei moştenitor?

— Aşa e, domnule doctor.

— Va pune mâna pe o moştenire frumoasă, după cum am auzit din însăşi gura ducesei.

— Peste douăzeci de milioane! murmură Kuhnert.

— E demn de invidiat, zău aşa.

Se scurge un sfert de oră. Kuhnert stă pe un scaun în faţa mesei şi-şi sprijină capul în palme.

Afară, pe coridor, se aud zgomote. Kuhnert tresare şi-şi îndreaptă privirea spre uşă. După o bătaie scurtă, aceasta se deschide. Directorul hotelului îşi face apariţia.

— Scuzaţi, domnule secretar, spune el, Alteţa sa, ducele de Launé doreşte să fie condus imediat la dumneavoastră.

Kuhnert sare de pe scaun şi-şi îndreaptă privirile asupra unei alte persoane, care tocmai apăruse în dosul uşii.

— E în regulă, nu mai am nevoie de ajutorul dumitale, se adresează noul venit, către directorul hotelului.

Acesta se retrage, înclinându-se adânc şi uşa se închide în urma lui.

Kuhnert rămâne într-o atitudine respectuoasă în faţa nepotului, care nu e altul decât Hector Rammont.

— Eu sunt ducele de Launé! spune el, cu glas care trădează emoţia. Cum îi merge iubitei mele mătuşi? Spune-mi repede!

Kuhnert face un gest disperat, apoi răspunde:

— Foarte prost, Alteţă. Medicii nu mai dau nicio speranţă.

— E posibil s-o văd imediat? Ce voiam să zic?… Da. Dumneata eşti domnul Kuhnert, secretarul particular al mătuşii mele?

— Întocmai, Alteţă.

— Şi de cât timp eşti în serviciul ei?

— Numai de patru luni, Alteţă.

— Ca secretar al mătuşii mele, cred că cunoşti toate documentele ei. Te-ai ocupat şi de chestiunea moştenirii?

— Da, Alteţă.

— Bine! Condu-mă, te rog, la căpătâiul bolnavei.

În vârful picioarelor, amândoi păşesc spre odaia unde se află muribunda. Medicul le iese înainte şi Rammont se prezintă, rece, apoi întreabă:

— Dumneata eşti medicul mătuşii mele?

— Da, Alteţă.

— În ce stare se află bolnava?

— Doamna ducesă nu va mai ajunge ziua de mâine, ştiinţa medicală şi-a spus ultimul cuvânt.

— E trează?

— Deocamdată nu va dura probabil o jumătate de ceas, poate şi mai mult, până să se trezească pentru puţin timp. Probabil că va fi şi ultima oară.

— Voi arunca o privire asupra ei, apoi mă voi retrage într-o cameră din apropiere. Am primit telegrama în cursul nopţii şi nici n-am avut timpul măcar să-mi fac toaleta ca lumea, Apoi, sunt complet epuizat din cauza călătoriei. Te rog să mă anunţi imediat ce se va trezi!

— Foarte bine, Alteţă!

Masca-Roşie se apropie de patul muribundei; îndărătul acestuia se afla o persoană mai în vârstă, cu figura speriată. E camerista ducesei. Falsul Launé nici nu observă închinăciunea ei adâncă şi îndreptându-şi privirea spre bolnava cu chipul palid, simulează o tulburare profundă. Rămâne mult timp fără să rostească un cuvânt, apoi se întoarce şi păşeşte spre ieşire.

După câteva clipe se află în odaia ce-i fusese rezervată şi se odihneşte de oboseala călătoriei, după ce-şi făcuse toaleta. Se uită la ceas şi vede că e aproape de miezul nopţii. Deodată se aude o bătaie în uşă. E Kuhnert.

— Alteţă, spune acesta, speriat, doamna ducesă tocmai s-a trezit şi i-am comunicat că mult aşteptatul ei nepot a sosit. Nu vă supăraţi, Alteţă, să veniţi în odaia ei.

Hector Rammont îl urmează pe secretar şi în coridor pune mâna pe braţul acestuia şi-i spune cu glas poruncitor:

— În clipele acestea din urmă, doresc să fiu singur de tot cu mătuşa mea. Du-te înăuntru şi comunică aceasta cameristei. Domnii medici să fie şi dumnealor atât de buni şi să se retragă, până voi socoti eu că pot intra înapoi.

Kuhnert nu găseşte nimic surprinzător în cererea aceasta a ducelui. El intră repede în odaia bolnavei şi Rammont aude glasul pierdut al acesteia:

— Unde e scumpul meu nepot?

Draperia se dă în lături şi medicii, Kuhnert şi camerista îşi fac apariţia. Ei se înclină în faţa moştenitorului şi părăsesc odaia.

De-abia când uşa se închide în urma lor, el intră la bolnavă. Ţinând o mână în faţa ochilor, ca să-şi ascundă faţa pe cât se poate, el se apropie de pat şi cu glas înăbuşit exclamă:

— Scumpa mea mătuşă! Durerea mă copleşeşte văzându-te în starea asta.

Demonul vrea să îngenuncheze în faţa patului, ca să joace mai bine comedia, dar mâna bolnavei se întinde spre el.

— Nu aşa, André. Îmi simt sfârşitul apropiat. Dar voiam să te mai văd odată, scumpul mea nepot. Lasă-mă să privesc la faţa ta, aşează-ţi mâna moale pe fruntea mea, ca să adorm liniştită.

Rammont n-are încotro, trebuie să se ridice. Când privirea lui se întâlneşte cu a ducesei, aceasta scoate un ţipăt înăbuşit:

— Acesta nu e André, nu e André! Ajutor! ajutor! Un escroc a pătruns aici şi vrea să mă jefuiască!

Tristeţea de ocazie de pe figura falsului duce, dispare ca prin farmec. În locul ei apare o expresie de sălbăticie.

— Taci, muiere bătrână! scrâşneşte el şi ridică pumnul să lovească.

Dar spaima de moarte a femeii îi împrumută puteri nebănuite. Ea

se ridică brusc şi-şi înfige mâinile slăbite în braţele lui. Deschide gura ca să strige, dar Rammont se smulge din strânsoare şi o trânteşte înapoi pe perne.

— Nu vei strica tu socotelile Măştii-Roşii, ducesă de Brionne. Aceasta trebuie să fie ultima şi cea mai strălucită lovitură a mea. În iad cu tine!

Pumnul său cade cu putere pe capul nenorocitei. Ea nu scoate niciun ţipăt, ochii-i holbaţi privesc ţintă la criminal. Apoi îşi dă sufletul.

— Am învins! murmură Demonul. Lumea e a mea acum!

Vrea să se întoarcă, dar în clipa aceea un fior îi străbate prin trup. Îşi simte umărul apăsat de o mână grea… Cu o smucitură se roteşte pe călcâie şi ochii-i întâlnesc pe acei… ai lui Hartenberg.

Chipul regelui criminalilor se schimonoseşte în chip groaznic. Duce repede mâna la buzunar, dar o înjurătură sălbatică îi scapă de pe buze: uitase revolverul în camera sa.

— Aşadar, tot am pus mâna pe tine, şi de data aceasta probabil în mod definitiv, spune Hartenberg, cu glas liniştit. Lasă mâinile jos, omule, cariera ta sângeroasă s-a sfârşit!

Hector Rammont se dă un pas îndărăt, pregătindu-se să facă o săritură. Trebuie să-l înlăture din cale pe detectiv, trebuie să ajungă la uşă. Altfel e pierdut, îşi dă bine seamă.

Zadarnic, însă, căci se şi arată chipurile câtorva poliţişti în uniformă, în vreme ce afară Kuhnert, medicii şi camerista stau ca împietriţi.

— Puneţi mâna pe el, ordonă „noul Sherlock Holmes” şi doi agenţi îl înhaţă repede şi-i pun cătuşele.

Ultima lovitură a Măştii-Roşii a dat greş şi de aici i se va trage sfârşitul.

Capitolul 177 – Planuri de fugă

George Vallières se află în camera lui de la ospiciu. Medicul-şef îi comunicase că poate pleca, deoarece e pe deplin sănătos.

Dar ciudat lucru, el nu prea e dispus să părăsească institutul. Directorul zâmbeşte când tânărul francez îl roagă să-i îngăduie să mai râmate câteva zile.

Cufundat în gândurile sale, George aude deodată bătăi în uşă şi imediat apare femeia care o îngrijeşte pe Alice.

— Vino înăuntrul spune el, repede. Probabil că-mi aduci vreo veste de la fata pe care o iubesc.

Femeia cunoaşte puţin din drama acestui tânăr francez. Ea se aşază pe un scaun şi spune imediat:

— Trebuie să vă aduc vestea bucuroasă, domnule Vallières, că

domnişoara Alice merge spre însănătoşire, după cât se pare. Vorbeşte cât se poate de la locul lui. Numai faţă de medici joacă un fel de comedie, ca să nu se trădeze. Desigur că are motivele ei pentru aceasta.

— Eşti sigură de ceea ce spui, cucoană?

— Da, da. Întorsătura favorabilă din starea fetei datează din clipa când s-a prăbuşit în parc, scoţând un ţipăt şi am dus-o aproape leşinată în odaia ei.

— Aşadar, totuşi… murmură George. O spaimă mare i-a răpit minţile şi o nouă tulburate i le-a redat. N-ar fi deloc imposibil lucrul acesta. Şi ce vorbeşte acum? I-ai povestit despre mine?

— Am făcut-o cu băgare de seamă. De aceea am şi venit aici. Domnişoara Alice vrea să vă vorbească, trebuie să-i ajutaţi, căci pare să nu ştie ce trebuie să facă. În medic sau în altcineva nu poate avea încredere, prea e mare pericolul.

George Vallières pricepe cum stau lucrurile.

— Fireşte că se gândeşte la nenorocita ei soră, Margot, zice el.

— Aşa e, dar n-a mărturisit asta. M-a rugat numai să-i mijlocesc o convorbire cu dumneavoastră.

— Şi posibilitatea asta o avem în clipa de faţă?

— Dacă nu vom avea ghinion, domnule de Vallières, atunci da. Personalul de pază e ocupat acum în cealaltă aripă şi cred că aţi putea ajunge lesne în odăiţa mea, unde domnişoara Alice vă aşteaptă. Cred că cunoaşteţi drumul!

— Da, da, mergi dumneata înainte şi în cel mult zece minute sunt şi eu acolo.

În odaia femeii, Alice aşteaptă într-adevăr sosirea lui George. Stă pe un scaun în faţa ferestrei şi chipul ei este încă palid, dar ochii îi sunt limpezi, şi păstrează într-înşii o expresie de nelinişte.

Uşa se deschide şi îngrijitoarea ei îşi face apariţia.

— Domnul de Vallières va veni îndată domnişoară, spune ea.

— Îţi mulţumesc! răspunde Alice, cu un suspin de uşurare. Nu vom uita niciodată ce-ai făcut pentru noi.

Se scurg vreo zece minute, apoi se aud bătăi în uşă. Alice se ridică de pe scaun. Faţa îi e îmbujorată. Fără voie, ea îşi apasă mâna pe pieptul care tresaltă cu putere. Mintea ei se limpezise într-adevăr cu totul şi acum îşi reaminteşte de tot ce se petrecuse în ultimul timp.

George Vallières intră în cameră.

— Eu voi aştepta afară, ca să nu dea cineva peste dumneavoastră! şopteşte îngrijitoarea şi se şi retrage.

— Alice! exclamă tulburat tânărul şi cuprinde mâinile tremurânde ale fetei. Mă recunoşti într-adevăr, Alice? Dacă noaptea întunecoasă a dispărut din mintea ta, atunci totul va fi iar bine şi vom avea parte de fericire pe acest pământ.

Ea nu izbuteşte să răspundă imediat, buzele îi tremură şi aproape să se înăbuşe de emoţie.

George o aşază încetişor pe un scaun şi, îngenunchind în faţa ei, îi acoperă mâinile cu sărutări calde. Gura lui murmură din nou cuvinte de dragoste, dar de data aceasta fata le întâmpină altfel şi lacrimi calde îi şiroiesc pe obraji.

— Ai trimis să mă cheme, Alice, urmează tânărul. Am ghicit îndată că e vorba despre sora dumitale Margot. Nefericita e nevinovată, aş pune mâna-n foc în orice clipă pentru dânsa. Cât de grozav trebuie să fie pentru dumneata să te ştii sub acelaşi acoperământ cu ea şi în acelaşi timp să fii încredinţată că o aşteaptă o moarte atât de fioroasă!

— Asta e tocmai ce m-a îndemnat să te chem încoace, domnule Vallières, rosteşte nefericita fată, printre lacrimi. Mintea mi s-a limpezit din nou, văd totul ce am suferit până acum, văd viitorul şi prezentul în adevărata lor lumină. Când vei afla prin câte am trecut, îţi vei da lesne seama că nu e de mirare că mi-am pierdut minţile pentru un timp. Dar dacă m-ai iubit într-adevăr odată, atunci ajută-mă, te rog, să-mi salvez sora! Nu pot nici măcar să cutez să mă arăt medicilor ca însănătoşită. M-ar întreba de unde vin, care-i numele meu şi atunci totul ar fi pierdut. Aşa că o fac pe nebuna mai departe, oricât de grozav ar fi lucrul acesta. Dar dumneata şi îngrijitoarea mea trebuie să aflaţi adevărul. Dumneata poţi ieşi din ospiciu, după cum am aflat, nimeni nu te controlează, nimeni nu te reţine. Şi apoi, dumneata eşti bărbat, pe câtă vreme eu sunt o fată slabă… Ştiu că nefericita mea soră are prieteni buni, care vor fi căutând cu disperare un mijloc s-o salveze. Ea nu trebuie să moară de mâna călăului, căci asta ar fi o eroare judiciară dintre cele mai grozave. Dacă mai târziu va fi descoperit adevăratul vinovat, grozăvia nu s-ar mai putea repara.

O cută adâncă se întipări pe fruntea francezului.

— Masca-Roşie, Hector Rammont! exclamă el. Desigur că şi dumneata crezi, Alice, că el a săvârşit crima?

Ea îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Nu rosti acum numele lui, domnule Vallières, nici nu bănuieşti ce furtună stârneşti prin asta în sufletul meu. După ce Margot va fi liberă te voi răsplăti pentru nobleţea dumitale de suflet şi atunci vei afla şi cine este în realitate Masca-Roşie şi taina legăturii dintre noi. Şi sunt sigură că te vei îndepărta cu scârbă de mine şi probabil că vei blestema ceasul când soarta a vrut să te îndrăgosteşti de mine.

— Niciodată nu se va întâmpla asta, Alice, îţi jur pe tot ce am mai sfânt. Nimic în lumea aceasta n-ar putea să stingă în inima mea dragostea aceea puternică, pe care am resimţit-o pentru dumneata, atunci la Paris. Cea mai mare grozăvie nu m-ar înspăimânta şi nu voi vedea în dumneata decât o victimă vrednică de compătimit a omului acela demonic. Dar acum să vorbim despre sora dumitale; timpul e

preţios şi nici nu putem rămâne mult timp împreună, ca să nu stârnim bănuieli. Sunt liber, într-adevăr, şi mâine chiar voi părăsi ospiciul, ca să mă pun în legătură cu prietenii credincioşi ai bietei dumitale surori. Care ar fi aceştia, Alice?

— Contele Eberhard de Hohenegge, apoi tatăl nostru, detectivul Hartenberg.

— Îl crezi pe vestitul Ochi-de-Pisică? o întrerupe George, repede. Cu alte cuvine eşti încredinţată că tatăl dumitale crede şi el de-acum în nevinovăţia lui Margot?

— Da, sunt sigură, dar nici el n-o fi cunoscând vreo cale ca să înlăture grozăvia. Poţi avea deplină încredere într-însul şi să-i spui totul, dacă-l vei găsi, după cum nădăjduiesc.

În clipa aceasta îngrijitoarea intră în odaie.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Vallières, spune ea, dar cred că e timpul să vă reîntoarce în camera dumneavoastră, căci personalul de pază se înapoiază şi s-ar putea să vă descopere.

Ea se furişează înapoi în coridor, ca să lase timp celor doi să-şi ia rămas bun.

Tânărul duce la buze mâna Alicei şi o priveşte adânc în ochi.

— Ne vom cuceri fericirea, Alice, fii încredinţată de asta, orice s-ar mai întâmpla de-acum încolo. Rămâi cu bine deocamdată, vei auzi în curând de mine.

Ea simte pe frunte o sărutare, apoi rămâne singură.

A doua zi dimineaţă, Vallières, părăseşte ospiciul, spunând medicului-şef că are de rezolvat unele chestiuni importante. Nimeni nu bănuieşte ceva.

Drumul care duce la ospiciu, trece printr-o pădurice. În după-amiaza aceleaşi zile, câţiva bărbaţi stau în spatele unor copăcei din această pădurice şi vorbesc cu glas şoptit. Unul din ei poartă o blană largă, al cărei guler îl ridicase, iar pe cap are o căciulă. Cei trei indivizi care discută cu însufleţire între dânşii, par să fie ţărani. Sunt oameni riguroşi, cu trăsături hotărâte. Ei ascultă cu interes ceea ce le explică omul cu blană. Din când în când, unul din ei murmură câte ceva. Omul cu blană scoate o pungă din buzunar şi întinde fiecăruia câte o monedă de aur.

— Ca arvună, zice el. Fiţi gata la chemarea mea şi înainte de toate păstraţi tăcerea cea mai desăvârşită.

Indivizii vâră banii în buzunar, răspund ceva, apoi se-ndepărtează în direcţii diferite.

Omul cu blană rămâne câtva timp locului, şi în clipa când vrea să plece şi el, tresare speriat. Vede în faţa lui o făptură ivindu-se din ceaţa zilei de iarnă. De unde vine omul acesta? Se pare că stătuse ascuns tot timpul în dosul unui copac şi ascultase tot ce vorbiseră ceilalţi.

Omul cu blană îşi dă seama că e prea târziu ca să se ascundă. Rămâne în loc şi aşteaptă apropierea celuilalt. Cei doi îşi stau acum faţă în faţă şi se măsoară cu privirea.

— Îmi daţi voie să vă pun o întrebare? zice omul apărut pe neaşteptate. Căutaţi, probabil, drumul spre ospiciu?

Omul cu blană tresare uşor:

— De ce mă-ntrebi asta?

— Întâmplător am fost martor la convorbirea dumneavoastră cu cei trei ţărani şi m-ar interesa să aflu ce legătură poate avea un domn atât de elegant cu nişte oameni din popor şi încă într-un loc ca acesta.

— Şi de ce te interesează, mă rog?

— N-aţi fi bun să-mi spuneţi numele dumneavoastră, domnule?

Omul cu blană rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi răspunde:

— Sunt baronul Erwin de Bergen.

— George Vallières! se prezintă celălalt. Nu ştiu, urmează el, dar mi se pare că am mai auzit numele acesta, şi anume, în legătură cu Margot Hartenberg, nenorocita condamnată la moarte şi acum internată în ospiciul din apropiere.

Chipul lui Erwin de Bergen se transformă ca prin farmec. În ochii săi luceşte o scânteie de nelinişte şi frică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Vallières! exclamă el, spune-mi ce ştii despre nenorocita aceea. Îmi faci impresia unui om în care pot avea încredere. Dar pericolul e prea mare şi nu pot vorbi aşa cum aş vrea.

— În cazul acesta te voi ajuta eu, domnule de Bergen, zice George. Eşti poate în legătură cu contele Eberhard de Hohenegge?

— Fireşte! răspunde Erwin.

— Cunoşti relaţiile dintre el şi nenorocita condamnată?

— Cunosc totul, chiar şi tainele cele mai întunecate.

Erwin de Bergen întinde francezului mâna.

— Văd că pot avea deplină încredere în dumneata, zice el. O iubesc pe Margot Hartenberg, dar e o iubire nenorocită, căci inima ei aparţine contelui Eberhard. Cu toate acestea, am umblat ca un nebun să găsesc mijlocul de a o salva şi mai umblu şi acum şi în primul rând caut s-o scot din ospiciu. M-am pus în legătură şi cu contele Eberhard şi ştim amândoi că e nevinovată şi că într-o zi va ieşi la iveală criminalul. Am face o faptă bună dacă am izbuti s-o scăpăm din mâinile justiţiei oarbe.

— Da, cred şi eu. Află, însă, că şi Alice Hartenberg e închisă în acelaşi ospiciu.

— Cum ai spus? Sora lui Margot? Vino cu mine în sat, acolo e o cârciumă, care are o cameră dosnică unde putem sta de vorbă în largul nostru.

Pornesc amândoi spre sat şi ajungând la cârciuma cu pricina se

încuie în odăiţa dosnică. Erwin de Bergen începe să povestească francezului despre tot ce ştie, apoi îi supune planul de răpire, pe care îl şi făurise în parte.

— În scopul acesta am angajat câţiva oameni hotărâţi, spune el. Sunt ăia pe care i-ai văzut stând de vorbă cu mine în pădure. Le-am făgăduit o răsplată mare şi mă pot bizui pe dânşii. Deocamdată urmează să aştepte, până vor primi instrucţiuni de la mine. Chiar la noapte trebuie să facem încercarea s-o scoatem pe Margot din ospiciu.

— Şi contele Eberhard? întreabă George. Unde e el, acela căruia îi aparţine dragostea lui Margot?

— Contele Eberhard e la Paris, unde a pus-o sub observaţie pe criminala sa soţie. Dar el se înapoiază chiar în seara aceasta la Berlin, după cum mi-a comunicat. Am găsit şi un loc de-acum unde s-o ascundem pentru câtva timp pe Margot, după ce o vom elibera.

Tânărul francez priveşte îngândurat la Erwin. În cele din urmă întreabă deschis:

— Mărturiseşti singur, domnule baron, că dragostea lui Margot nu-ţi aparţine dumitale, ci contelui Eberhard. În cazul acesta, cum se explică faptul că te osteneşti atât de mult pentru nenorocita femeie? Îţi închipui, poate, că se va produce o schimbare în inima lui Margot?

Erwin de Bergen clatină trist capul, apoi răspunde:

— Nu mă gândesc la asta. Consider atât de curată iubirea dintre Margot şi contele Eberhard, încât ea nu se poate şterge nici chiar prin moarte.

— Şi cu toate acestea, vrei să-ţi pui în joc averea şi libertatea, numai ca s-o scapi pe Margot!

— Nu pot altfel. Iubirea aceasta a devenit destinul meu şi poate că din cauza ei mă voi şi prăpădi. Acum, însă, domnule Vallières, să discutăm ce se poate face, pentru ca planul nostru sa izbândească. Fără ajutorul dumitale, care poţi întra şi ieşi în voie în ospiciu, întreprinderea n-ar fi putut reuşi poate.

Stând la masă, apropiaţi unul de altul, cei doi îşi vorbesc în şoaptă, timp de o jumătate de ceas, punând totul la punct. Apoi Erwin de Bergen se ridică.

— Trebuie să mă duc să întâmpin pe contele Eberhard, spune el. Fii încredinţat că vom fi punctuali, la locul indicat.

În vreme ce Vallières porneşte înapoi la ospiciu, Erwin se întoarce la Berlin.

Capitolul 178 – O jertfă nobilă

Îngrijitoarea Alicei stă de vorbă cu o colegă, în odăiţa acesteia. Discuţia se învârteşte în jurul condamnatei la moarte, Margot.

— E păcat de fata asta drăgălaşă, spune îngrijitoarea. Crezi tu că ea

e într-adevăr criminala aceea drept care o dau judecătorii?

— Ce pot spune eu în privinţa aceasta, draga mea? răspunse cealaltă. Dac-ar fi după mine, aş căuta vinovaţii în altă parte. Dar pe noi nu ne întreabă nimeni, ce şi cum.

După câtăva vreme, ea se ridică şi se îndreaptă spre fereastră să tragă perdelele. Răstimpul acesta e îndestulător pentru îngrijitoarea Alicei, ca să-i toarne colegei sale un praf în paharul cu vin de pe masă. Înapoindu-se de la fereastră, femeia se aşază pe scaun şi amândouă îşi golesc paharele.

Tot vorbind de una şi de alta, timpul trece. Îngrijitoarea care o supraveghează pe Margot şi posedă cheia de la celula acesteia, devine din ce în ce mai neliniştită. Deodată, îşi duce mâna la fruntea asudată şi spune:

— Nu ştiu de ce, dar încep, să simt o greutate ciudată în cap.

Cealaltă sare de pe scaun şi luând-o de braţ o conduce la patul din fundul încăperii.

— Va trece! murmură bolnava şi priveşte recunoscător la colega ei.

Dar starea ciudată se înrăutăţeşte şi frigurile încep s-o scuture cu putere. Membrele îi sunt ca paralizate.

— E un atac de panică! spune colega ei. Dar cred că dacă vei sta câteva ceasuri în pat şi vei bea câteva ceşti cu ceai fierbinte, te vei face bine până mâine dimineaţă.

— Nu se poate, draga mea, căci sunt de serviciu astă-noapte.

— Nu te-n griji de asta, te voi înlocui eu. Spune-mi numai dacă e ceva deosebit de făcut şi lasă totul în seama mea

— Îţi mulţumesc, dragă Amelia, pentru cât eşti de bună…

Vrea să mai spună ceva, dar cuvântul îi moare pe buze, capul îi cade în perne şi rămâne nemişcat.

— Aşa! murmură Amelia. Treaba s-a făcut. Va trebui să mă ierte că am procedat în felul acesta prea puţin delicat. Dar va primi şi dânsa o parte din răsplata pe care mi-a făgăduit-o domnul Vallières. Şi atunci vom părăsi amândouă încăperile astea întunecate şi vom trăi o viaţă mai omenească.

Stinge lumina din cameră şi iese afară. Priveşte la ceasul-brăţară şi vede că e ora unsprezece fără un sfert. Când orologiul ospiciului va bătea de unsprezece, bărbaţii care stau de partea cealaltă a zidului aşteaptă un semnal luminos, care le va da de veste că în interiorul ospiciului se lucrează. La ora aceea, George Vallières cu Alice Hartenberg se vor furişa afară, printr-o portiţă dosnică. Fuga lor e mai uşoară decât aceea a lui Margot.

Amelia stă în faţa uşii îndărătul căreia se află condamnata la moarte. Cu băgare de seamă o deschide şi intră înăuntru.

— Cine este? se aude un glas din colţ.

— Tăcere! şopteşte îngrijitoarea. Fii liniştita şi vei afla îndată cu ce

gânduri am venit.

Nenorocita stă pe pat, îmbrăcată şi ochii ei mari privesc ţintă la femeie.

— Cine eşti dumneata? Ce înseamnă cuvintele pe care le-ai rostit? murmură ea.

— Sunt trimisă de prietenii dumitale. De partea cealaltă a zidului te aşteaptă câţiva bărbaţi, care te vor duce într-un loc sigur. Toţi sunt încredinţaţi că eşti nevinovată şi de aceea au pus la cale să te salveze. Şi acum te rog să nu mai pui nicio întrebare, ci lasă-mă să dau prietenilor dumitale semnalul convenit.

Se-ndreaptă spre fereastră, ridică lanterna pe care o ţine în mână, apoi coboară iar braţul.

— Trebuie să tăiem zăbrelele; uneltele trebuitoare le-am adus. Deşi eşti slăbită, îmi vei putea da, totuşi, un mic ajutor. Uite, am adus şi o scară de frânghie pe care o voi fixa aici, şi care-ţi va îngădui să cobori în curtea închisorii.

Fără să mai piardă vremea, Amelia începe sa taie zăbrelele cu ferestrăul. Mugetul vântului de iarnă împiedică să se audă zgomotul făcut de operaţia aceasta. Margot îşi adună toate puterile, ca să-i vină în ajutor femeii. E vorba doar de salvarea ei.

Ultima bară de fier e tăiată.

— Acum adună-ţi tot curajul! şopteşte îngrijitoarea către Margot. Te voi ajuta să pui piciorul pe scara de frânghie, dar apoi va trebui să cobori singură în curte.

După ce îi dă lămuririle necesare, pe care le primise la rândul ei de la George Vallières, buna femeie o urcă pe fereastră. Margot se încleştează cu amândouă mâinile de scară şi în ultima clipă mai rosteşte:

— Rămâi cu bine! Dumnezeu îţi va răsplăti fapta aceasta.

— Margot, Margot! Eu sunt aici şi te voi salva! se aude în parc glasul lui Eberhard.

Dar înainte ca nenorocita femeie să poată da un răspuns, se aude strigătul ameninţător al paznicului, care descoperise scara de frânghie şi făptura care se cobora pe dânsa. Fără să stea mult pe gânduri, duce arma la ochi.

— Ajută-mă, Eberhard! Ajută-mă! strigă Margot, care-şi dă seama de ceea ce se petrece.

În clipa aceea se şi aude o împuşcătură şi Margot se prăbuşeşte la pământ. Paznicul aleargă la clopotul de alarmă, şi începe să tragă de el cu disperare. Peste câteva minute tot ospiciul va fi pe picioare.

Eberhard de Hohenegge se ridică de jos ţinând-o în braţe pe Margot.

— A fost atinsă? întreabă cu glas răguşit Erwin de Bergen, care se află lângă el.

— Nu ştiu, am prins-o în momentul când s-a prăbuşit…

— Să fugim! Să fugim! şopteşte cu înfrigurare tânărul baron. Alarma a fost dată şi se şi aude zgomot. Domnul de Vallières o fi ajuns de-acum la trăsură şi să tragem nădejde că vom ajunge şi noi.

Cu Margot în braţe, Eberhard porneşte repede printre copacii parcului, urmat de Erwin.

În ospiciu se produce zarvă mare. Pretutindeni se ivesc lumini şi se aud porunci rostite cu glas tare.

— Trebuie s-o luăm pe acolo, domnule conte, la dreapta! spune tânărul baron. Când vei fi ajuns la rondul cel mic, urmează aleea cea largă şi apoi vei ajunge afară, unde aşteaptă trăsura cu domnul Vallières. Restul e o joacă.

Din toate părţile ţâşnesc lumini şi strigătele paznicilor se aud tot mai apropiate. În tufiş se zăreşte o deschizătură, doar la douăzeci de metri de fugari. Erwin de Bergen rămâne deodată locului.

— Ia-o înainte, domnule conte, eu voi acoperi fuga voastră cu propria mea viaţă. Nu te împotrivi, căci altminteri totul e pierdut. Înainte! Înainte!

Contele Eberhard îşi dă seama că n-are încotro, dacă ţine s-o salveze pe Margot a lui. Într-o clipă dispare în tufiş, în vreme ce Erwin aşteaptă sosirea paznicilor, care dau năvală din toate părţile. Le vede uniformele şi armele întinse pe care le ţin în mâini.

— Opriţi! strigă el, cu un glas înfiorător, înapoi, dacă ţineţi la viaţa voastră!

Trăsese revolverul şi-l îndreaptă spre năvălitori. Aceştia se opresc fără voie, ceea ce îngăduie lui Eberhard să capete un avans. La lumina lanternelor, paznicii printre care sunt şi poliţişti, însărcinaţi cu paza nebunilor arestaţi, recunosc un bărbat îmbrăcat cu blană, care le închide drumul.

— Cine eşti dumneata? răcneşte comisarul, care se afla în fruntea oamenilor. Arestaţi-l pe individul acosta, căci a ajutat, probabil, la fugă!

Erwin de Bergen îşi dă seama că joacă ultima carte. Întinde braţul cu revolverul, gloanţele pornesc unul după altul, doi oameni se prăbuşesc la pământ, dar ceilalţi duc armele la ochi şi trag asupra lui. Lovit de trei gloanţe în inimă, tânărul baron cade în zăpadă.

— Ea a scăpat… a trebuit s-o apăr cu propria mea viaţă! Rămâi cu bine, blondă Margot!

Acestea au fost ultimele cuvinte rostite de el.

În timpul acesta Eberhard ajunsese cu iubita lui la trăsura care aştepta ocrotită de nişte copaci.

— Domnule conte! se aude atunci glasul lui George Vallières, din întuneric.

— Aici sunt, o aduc pe Margot, care e leşinată. Dar de-abia mă mai

pot ţine pe picioare.

Francezul îi vine repede în ajutor, şi îi aşază pe amândoi în trăsură.

— Unde e domnul baron de Bergen? întreabă apoi, cu nelinişte în glas.

— A rămas în urmă, n-a vrut să-l aştept. Sunt aproape sigur că s-a aruncat de bună voie în braţele morţii.

— În cazul acesta nu trebuie să mai rămânem aici, poate că mă întorc mai târziu să văd ce s-a întâmplat cu el. Dă bice cailor, vizitiu, repede, repede! Trebuie să scăpăm cu orice preţ!

Capitolul 179 – Răzbunarea ticălosului

Într-o groapă de pământ zace Anton. Trecuse mult timp până să-şi revină în fire. Pe jumătate asfixiat, acoperit de noroi şi apă, nimeni n-ar fi putut crede că se va trezi la viaţă.

Un întuneric de nepătruns îl înconjoară. Cu greutate deschide ochii, dar nu recunoaşte nimic în jurul său. Încordându-şi toate puterile, se ridică pe jumătate şi rămâne ca înţepenit.

Începe să mormăie cuvinte nelămurite şi deodată, îşi aduce aminte de săritura în canal. Se luptase cu cineva şi fusese împins în apă.

Cu toată starea disperată în care se află, el strânge pumnii şi un ţipăt răguşit îi scapă de pe buze:

— Aici e Leonie amestecată! Îmi dau seama lămurit de lucrul acesta. S-a unit cu Masca-Roşie şi au pus la cale îndepărtarea mea, pentru că i-am devenit incomod. Dar vai şi amar de ea! O voi gâtui cu mâinile mele!

Încearcă să se ridice, dar cade înapoi, cu capul de zid. O înjurătură îi scapă de pe baze.

— Drace! Aş vrea să ştiu unde sunt şi ce s-a întâmplat cu mine. Îmbrăcămintea îmi e umedă şi cleioasă, ceea ce înseamnă că am fost tras din canal de cineva. M-au dus aici pe uscat şi m-au lăsat, crezându-mă mort. De-aş şti numai pe unde se poate ieşi afară!

Îşi adună toate puterile şi începe să pipăie pereţii. Dar rezultatul nu e deloc îmbucurător, căci nu se arată niciun locşor, pe unde ar avea putinţa să iasă.

— O voi rupe în bucăţi când voi pune mâna pe ea! scrâşneşte el. Dar în primul rând trebuie să scap de aici!

Începe să chibzuiască cu înfrigurare ce e de făcut. Deodată îşi întinde gâtul şi ascultă cu încordare. I se pare că aude glasuri omeneşti, apoi scârţâitul unei uşi.

Să fie oare aceia care l-au aruncat aici? Vin poate să-l ia, sau să vadă ce s-a făcut cu el! Cât timp zăcuse în temniţa aceasta, n-are de unde şti, de asemeni nici dacă afară e zi sau noapte.

O voce aspră de bărbat se aude acum aproape de tot. Anton îşi

încordează auzul şi izbuteşte să prindă o convorbire. Unul din oameni spune lămurit de tot:

— N-avem încotro, trebuie să vedem dacă individul a dat ortul popii! Şeful a poruncit aşa şi vai de acela care nu-i îndeplineşte porunca. Pe ăla nu-l poţi înşela cu una cu două, căci pătrunde până-n adâncul sufletului.

Un alt glas rosteşte mai apoi:

— Vrei să spui că dacă nu e complet mort încă, să-i dăm lovitura de gratie?

— Fireşte că asta vreau să spun.

Anton se simte străbătut de un fior. La intrarea închisorii sale stau ucigaşii, care ţin probabil arma în mână şi se pregătesc să-i dea lovitura de graţie.

Şi el stă ghemuit aici, tremurând de frig, pe jumătate înecat în nămol, fără nicio armă cu care să se poată apăra. Şi toate astea se datorează acelei mizerabile care se lăfăieşte acum în vila ducelui de Launé şi se bucură, probabil, împreună cu Masca-Roşie de izbânda ei.

Câteva clipe domnise tăcere afară. Acum Anton aude din nou vorbă:

— Îndărătul acestei afaceri se află o femeie, mi-am dat eu seama îndată de asta. Individul i-o fi devenit incomod acestei femei şi atunci ea s-a adresat şefului, care s-a grăbit să-i facă pe plac. Am avut mult de furcă, zău aşa! Dar cu atât mai mare va fi răsplata. Înainte de a se face ziuă, şeful va cere să-i raportez cum a mers treaba. Aşadar, trebuie să fiu sigur că individul e achitat pentru totdeauna.

Celălalt răspunde:

— Ştii, eu nu prea mă vâr cu plăcere în astfel de afaceri. Când e vorba de o viaţă de om, mai bine stau deoparte. De trădare din partea mea nu trebuie să te temi, vreau doar să n-am de-a face cu călăul. Fiecare poate face ce-o vrea, mi-ar fi mai plăcut, însă, dacă vei aranja toată chestia în afara casei mele.

— Eşti un laş! răspunde celălalt.

— N-ai decât să-l scoţi de aici şi să-l duci în altă parte. Sunt destule locuri unde-l poţi face să dispară, fără să dai de bănuit.

— Bine! Până una-alta să dăm de o parte lăzile şi tot ce-am mai îngrămădit acolo şi să vedem ce mai face drăguţul de el. Tocmai îmi dă în gând că în apropierea boltei prăbuşite, jos în canal, am zărit o groapă în care l-aş putea arunca, dacă e într-adevăr mort. Din fericire, şeful nu trebuie să-l vadă, e de-ajuns dacă-i voi spune că treaba s-a făcut aşa cum a cerut-o el.

Anton se cutremură de groază. Îşi dă seama că se află în pivniţa unei spelunci de criminali. Cum ar putea să scape? Desigur, numai prin viclenie.

Acum aude cum lăzile şi celelalte lucruri îngrămădite la intrare

sunt date deoparte. Oamenii de afară nu mai vorbesc acum. O mână smuceşte de o scândură groasă, care formează un soi de uşă.

— Dă încoace ciocanul! se aude glasul aspru al primului individ.

— Fă-o mai bine în altă parte! răspunde al doilea.

Un mormăit neînţeles îi răspunde.

În clipa aceasta Anton se aruncă la pământ, ascunzându-şi faţa şi întinzând braţele, prefăcându-se mort.

Scândura de la intrare e smulsă şi o rază galbenă de lumină pătrunde înăuntru. Un cap se strecoară prin spărtură, urmat de mâna care ţine lanterna. E uriaşul care-l atacase pe Anton la portalul catedralei Notre Dame şi care a sărit apoi cu dânsul în apă.

— Individul pare să fie într-adevăr mort! spune uriaşul.

— Slavă Domnului! zice celălalt. Ce vrei să faci cu dânsul?

— Nu-mi rămâne altceva decât să-l iau pe umeri şi să-l duc în gangul prăbuşit. Să ne apucăm imediat de lucru, căci trebuie să plec să dau şefului raportul.

— Te aşteaptă Masca-Roşie într-un loc anumit?

— Nu. Îi voi scrie câteva cuvinte pe o bucată de hârtie şi bileţelul acesta îi voi lăsa acolo unde am convenit cu dânsul. Ia pune şi tu mâna, sau mai bine ia lanterna şi mergi înainte!

— Aşadar, în gangul vechi de jos? spune celălalt ridicând lumina deasupra capului.

— Da, şi fii cu băgare de seamă să nu te loveşti de pereţi, căci ăia sunt atât de năruiţi încât se dărâmă fără să ştii când.

Uriaşul se apleacă şi-l azvârle pe Anton pe umăr. Acesta se lasă în voie, făcând-o pe mortul, dar creierul său lucrează cu înfrigurare. E vorba să fie aruncat într-o groapă, care se află într-un loc primejdios. Dacă va izbuti să joace încă un timp rolul de mort, atunci va fi salvat, poate. Cu condiţia să găsească un drum de ieşire din groapa aceasta.

Uriaşul gâfâie sub povara lui Anton, şi mormăie:

— În curând am ajuns.

Mai înaintează câţiva paşi, apoi se opresc.

— Colo în colţ este gaura, zice uriaşul. Am săpat-o eu acum câteva luni cu un scop anumit.

Anton ştie că acum sosise pentru el clipa fatală. Va fi aruncat în gaură, unde va domni întuneric adânc, ceea ce va fi o piedică mare pentru dânsul când va căuta mai târziu să-şi facă drum afară, spre apa canalului. Aşadar, trebuie să-şi întipărească locul cu precizie. Timp are pentru asta căci uriaşul îi şi dăduse drumul la pământ.

— Şefule, se adresează uriaşul celuilalt, ia luminează-i puţin faţa. Trebuie să mă încredinţez că e mort de-a binelea!

Patronul speluncii se supune cererii criminalului.

— Ce e bine nu e rău! mormăie uriaşul şi se scotoceşte prin buzunare.

Anton se cutremură de groază. Desigur că criminalul îi va implânta un cuţit în inimă şi apoi îi va da drumul în gaura.

— Ce vrei să faci? strigă patronul, înspăimântat.

— Vei vedea îndată! răspunde celălalt. Într-adevăr, uriaşul scosese un cuţit mare şi-l apucă pe Anton de piept.

— La ce bun să faci asta? întreabă patronul. Nu vezi că nu se mişcă deloc? Fă-mi plăcerea şi lasă-l în pace!

— Bine! Hai să te ascult de data asta. În schimb, mă voi asigura în alt fel.

Anton îşi simte fruntea năpădită de o sudoare rece. Ce să însemne vorbele acestea ale uriaşului?

Două mâini vânjoase îl înhaţă şi-l trag spre marginea gropii. Cu un picior repezit în spate îl azvârle înăuntru. Anton rămâne nemişcat, cu faţa la pământ. Încă câteva minute şi va fi singur.

— Repede, repede! zice patronul. Câteva pietre m-au şi izbit în spinare, e primejdios loc pe aici.

— Îmi pare rău, dragă, dar trebuie să zidesc gaura! răspunde uriaşul.

Anton vrea să ţipe dar se simte ca paralizat, îşi dă seamă că totul s-a sfârşit acum.

Cei doi au şi început să arunce nisip şi bolovani în groapă. Anton se simte îngropat, dar disperarea face să încolţească o nădejde sălbatică în sufletul lui. Deşi e aproape mort, el aude glasul uriaşului:

— E destul, hai să ne cărăm de aici! L-am asigurat pentru veciivecilor.

Anton mai aşteaptă câteva clipe, apoi începe să se zvârcolească, cu disperare. Nisipul îi pătrunde în ochi şi urechi şi e gata să se înăbuşe.

O ultimă sforţare, şi norocul îi veni în ajutor. Îşi scoate capul afară şi începe să respire cu putere. Noapte neagră e în jurul său. După ce îşi adună forţele, se smulge cu totul din îmbrăţişarea grozavă a nisipului şi pietrelor şi urcă chiar până la marginea gropii. Acolo găseşte sapa cu care lucrase uriaşul şi cu bucurie îşi spune că acum are cel puţin o armă cu care se va putea apăra la caz de nevoie.

O singură posibilitate de salvare există; trebuie să caute să ajungă la apa din canale. Da, altă cale de scăpare nu există şi cu o hotărâre disperată începe să înainteze pe drumul pe unde venise şi în curând ajunge la trotuarul îngust de piatră, de-a lungul zidurilor canalului, pe care-l folosesc lucrătorii care vin să cureţe aici sub pământ.

Acum trebuie să găsească drumul de ieşire. Înaintează cu băgare de seamă de-a lungul zidului, ajunge într-un canal lateral şi zăreşte deodată deasupra lui o gaură rotundă, o deschizătură, prin care pătrunde o lumină slabă. Acolo sus trebuie să fie strada sau vreo piaţă unde sunt felinare.

Pas cu pas se apropie de deschizătura luminată şi deodată se

loveşte cu capul de o placă rotundă de fier. Îşi încordează auzul şi i se pare că distinge uruitul roţilor unei trăsuri.

Trebuie să fie cu mare băgare de seamă, căci dacă vreun poliţist observă că se ridică capacul canalului, nu va întârzia să-şi facă apariţia şi să-l ia în primire pe misteriosul individ.

Dar nu se aude niciun zgomot suspect. Din depărtare nu mai pătrund decât sunetele unui orologiu. E miezul nopţii.

Ca un disperat aleargă cât îl duc picioarele, de-a lungul zidurilor caselor. Deodată, fostul servitor se izbeşte în faţă cu o persoană şi s-ar fi prăbuşit la pământ, dacă două braţe nu l-ar fi prins.

E o femeie, probabil o prostituată.

— Ce-i cu dumneata? exclamă ea, speriată.

Anton îşi dă seamă imediat de situaţie.

— Salvează-mă, poliţia e pe urmele mele! şuşoteşte el. Te voi răsplăti, n-avea grijă!

— Vino! zice prostituata şi-l trage spre casa de unde tocmai ieşise.

— Locuieşti în casa asta? murmură Anton.

— Da, în clădirea din fund.

— Nu trebuie să fiu văzut de nimeni, du-mă în odaia ta şi acolo vom sta de vorbă.

— Bine, vino! spune femeia. Nădăjduiesc, că nu-ţi vei uita făgăduiala.

Pe întuneric îl duce prin curte şi ajung în clădirea din fund. În camera prostituatei arde pe masă o lampă cu abajur roşu.

— Încuie uşa şi ai grijă să nu fim deranjaţi de nimeni! spune Anton.

Se târăşte până la un scaun şi se aşează. Prostituata se uită cu atenţie la el şi scoate un ţipăt de spaimă:

— Doamne Dumnezeule! Ce ţi s-a întâmplat? Ce înfăţişare ai?

— Ei, nu răcni aşa! Am căzut în apă şi am ieşit prin canal. Atâta tot! Procură-mi nişte haine uscate şi mă vei vedea curând sub altă înfăţişare.

Fata se lasă într-un scaun şi pare cu totul dezorientată. Începe să-i pară rău ca l-a adus pe omul acesta aici. Ochii lui au ceva ameninţător într-înşii, încât ea se cutremură fără voie.

— Te gândeşti poate să scapi de mine? izbucneşte Anton. Mută-ţi gândul, fetiţo! În noaptea asta şi poate şi ziua de mâine trebuie să mă ţii aici, fie că vrei sau nu vrei. Răsplata o vei primi, de asta să n-ai grijă!

Fata îşi dă seama că trebuie să se supună.

Anton o priveşte ameninţător:

— Dacă te bate cumva gândul să mă dai pe mâna poliţiei, află că vei suferi o dezamăgire amarnică. Voi declara că ne cunoaştem demult şi că ai fost complicea mea, în câteva crime.

— Nici nu-mi trece prin gând să te trădez, spune fata, făcându-se palidă.

Fără să se mai sinchisească de ceva, Anton îşi dezbracă hainele pline de noroi şi începe să se cureţe atât cât se poate. Deschide apoi o ladă pe care o zăreşte în colţul odăii şi găseşte într-însa un costum bărbătesc.

— E de la fostul meu logodnic, care a murit împuşcat de poliţişti, zice fata şi două lacrimi îi apar în colţul ochilor.

Anton le cercetează şi deşi sunt cam vechi, constată totuşi, că i se potrivesc. Le îmbracă repede şi se înfige în faţa prostituatei.

— Acum mă poţi privi fără frică, zice el. Noaptea asta rămânem împreună. Cred că n-ai de gând să ieşi în stradă să-ţi cauţi vreun client.

— Nu. Rămân aici.

Din când în când Anton e scuturat de un fior şi dinţii îi clănţăne în gură.

— Vreau să sper că nu mă voi îmbolnăvi, înainte ca să-mi potolesc setea de răzbunare! răcneşte el brusc cu glas răguşit.

Spunând acestea, intră în odăiţa alăturată şi se trânteşte pe pat. Fata, cuprinsă de spaimă, se aşază pe un scaun şi aţipeşte. De-abia când se luminase de ziuă, tresare speriată, auzind glasul, răguşit al lui Anton, care o cheamă la el.

Stând întins în pat, dânsul îi spune că nu se va da jos în cursul zilei, căci trebuie să-şi adune forţele pentru la noapte. Îi cere apoi să-i procure ceva de mâncare.

Fata nu îndrăzneşte să se opună şi îndeplineşte tot ce-i ceruse.

Ziua se scurge astfel şi când se lasă întunericul, prostituata stă pe un scaun în faţa mesei şi privirile ei se îndreaptă cu spaimă spre uşa deschisă a camerei de culcare. E îmbrăcată spre a ieşi în oraş. Dar nu cutează să-l roage pe Anton s-o lase să plece. Trebuie doar să câştige ceva, altfel e ameninţată să moară de foame.

Deodată, se aude din nou glasul fostului servitor:

— Aha! Te-ai pregătit de plecare! Văd eu că nu te poţi abţine, trebuie să-ţi faci meseria! Bine, pleacă, dar lasă aici cheia de la uşă, ca să pot ieşi când va fi nevoie.

— Vrei să pleci în noaptea asta? întreabă fata, temătoare.

— Poate da, poate nu; precis nu ştiu încă. După ce voi fi încheiat socotelile cu bogata mea prietenă, voi reveni aici să-mi plătesc datoria.

Nenorocita nu îndrăzneşte să mai pună vreo întrebare, fiind mulţumită că-i dă voie să plece. După câteva minute şi dispăruse.

Anton se scoală din pat şi face constatarea că de-abia se poate ţine pe picioare. Începe să scotocească pretutindeni, în nădejdea că va găsi ceva bani, cât de cât. Un dulap se află în odaie şi, cu ajutorul unui cârlig de la sobă, el sparge broasca. Aruncă totul jos şi în cele din

urmă descoperă o cutie de carton, în care se aude sunând ceva, de parc-ar fi bani. O deschide repede şi găseşte într-însa vreo sută de franci în monedă metalică.

— Îmi închipuiam eu! murmură dânsul. E cam puţin, dar de stricat nu poate să-mi strice.

De-abia vârâse banii în buzunar, că uşa se şi deschide şi fata intră în odaie. Se înapoiase mai repede decât îşi propusese, căci era cuprinsă de nelinişte. Dintr-o singură privire îşi dă seama de cele petrecute. Cutia de carton, în care păstra micile ei economii, se afla deschisă pe podea.

— M-ai jefuit, eşti un hoţ, un spărgător! strigă ea.

Vrea să se retragă spre uşă, pentru a ieşi afară, dar Anton a şi ajuns-o şi o apucă de umeri.

— Taci! răcneşte el şi o împinge îndărăt în odaie. Un singur ţipăt dacă mai scoţi, şi-ţi curm firul vieţii.

Fata se prăbuşeşte în genunchi înaintea lui şi deodată Anton îşi lasă pumnul greu deasupra ei. Cu un geamăt sfâşietor nenorocita se prăbuşeşte şi rămâne întinsă la pământ.

Anton îşi îndeasă pălăria pe cap, mai aruncă o privire asupra leşinatei, apoi se îndreaptă spre uşă.

— Aşa, şi acum la dânsa! scrâşneşte el. Încă înainte de a se face ziuă trebuie să încheiem socotelile!

Capitolul 180 – Ucis de mâna mamei

Masca-Roşie se află închis în aceeaşi celulă din care fugise ultima oară. De data aceasta însă, se luaseră toate măsurile ca să nu mai poată scăpa şi lanţurile cu care e legat n-ar fi putut fi rupte nici cu tunul.

Judecătorul de instrucţie încercase în repetate rânduri să-l facă să mărturisească totul, dar nu izbutise. Regele criminalilor rămăsese mut

Într-o dimineaţă, fosta poliţistă franceză Antoinette Vacher soseşte la prefectura poliţiei. Ea e înarmată cu un permis special din partea judecătorului de instrucţie, pe baza căruia îi este îngăduită intrarea în celula prizonierului. Ceva mai mult: are dreptul sa rămână singură cu criminalul, atât cât va socoti necesar.

Paznicul-şef îi deschide uşa celulei.

Peste câteva clipe se află în faţa arestatului.

Hector Rammont stă sprijinit cu spatele de perete.

— Cred că mă recunoşti? i se adresează „Vipera” apăsându-şi mâna pe piept.

— Am o memorie bună, doamnă! răspunde criminalul, încercând să zâmbească dispreţuitor. Cine ar putea-o uita atât de uşor pe Antoinette Vacher, numită „Vipera”! Păcat că bunul dumitale prieten

şi fost soţ ţi-a răpit gloria de a mă fi învins pe mine!

„Vipera” răsuflă din greu, se apropie până la un pas de criminal şi-l priveşte ţintă în ochi. Fără voie el se cutremură în faţa acestei priviri.

— Am venit ca să te îndemn să-ţi mărturiseşti toate crimele ce le-ai făptuit! zice ea.

— Degeaba, doamnă! răspunde demonul, izbucnind în râs. De ce n-aş da puţin de lucru domnilor judecători? Oricum nu mai am nimic de câştigat, fie că mărturisesc sau nu. Capul tot trebuie să-i pierd şi m-am împăcat, de-acum cu gândul acesta.

„Vipera” se aşază pe singurul scaun ce se află în celulă. Hector Rammont o priveşte cu atenţie.

— De ce-ai venit aici, doamnă? izbucneşte el deodată. Trebuie să existe un motiv cu totul special! Nu e numai interesul profesional, citesc în ochii dumitale cu totul altceva. Vorbeşte deschis, te rog!

„Vipera” îşi acoperă faţa cu mâinile şi un geamăt se aude în celulă. Apoi îşi îndreaptă trupul şi cu o intonaţie care-l face să se cutremure până şi pe regele criminalilor, strigă:

— Ştii tu, nenorocitule, că mama ta e aceea care-ţi vorbeşte în clipa de faţă?

Masca-Roşie smuceşte de lanţuri şi vrea să se repeadă la dânsa, dar încercarea rămâne zadarnică.

— Mama mea!? murmură el, îngrozit.

— Ascultă-mă, nenorocitule, şi vei înţelege totul. Vei auzi acum ceea ce inima mea de mamă a ţinut ascuns ani de-a rândul şi a făcut din mine cea mai nenorocită femeie din lume. Cu tatăl tău, Ochi-de-Pisică, m-am împăcat şi nu mai există niciun punct nelămurit între noi.

Cu glas ciudat de monoton, „Vipera” dezvăluie criminalului din faţa ei, toată nenorocirea vieţii sale. Şi după ce-i spusese totul, ea se aruncă brusc în genunchi înaintea lui.

— Mama ta e aceea care îngenunchează la picioarele tale, Hector Rammont, diavol cu chip de om! Ştiu că ţi-ai meritat moartea de o mie de ori, că nimeni nu mai ridică glasul în favoarea ta, că eşti o fiară care trebuie ucisă. Cu toate acestea în pieptul meu bate o inimă de mamă şi n-aş putea suporta ca fiul meu, oricât e el de blestemat de lumea întreagă, să moară sub securea călăului.

Chipul Demonului devenise palid, dinţii îi clănţăne în gură şi ochii-i holbaţi o fixează pe femeia îngenuncheată.

— Vrei să mă salvezi, mamă? spune el, cu glas răguşit.

„Vipera” se cutremură la cuvântul „mamă”, pe care gura acestui nelegiuit îl rosteşte pentru prima oară.

— Da, să te salvez, fiul meu! îngână ea. Dar cu o singură condiţie, la care nu pot renunţa.

— Spune-mi-o! murmură criminalul.

— Vei mărturisi judecătorului de instrucţie toate crimele tale, pentru ca dânsul să le consemneze într-un proces-verbal. Asta e cea din urmă şi cea mai fierbinte rugăminte pe care ţi-o adresează nefericita-ţi mamă.

— Şi apoi? murmură dânsul. Cum vrei să mă salvezi?

— Vei afla, după ce-mi vei fi îndeplinit rugămintea. Îţi jur că nu vei muri sub securea călăului.

Câteva clipe domneşte o tăcere apăsătoare, apoi buzele criminalului murmură:

— O voi face!

Privirea lui nu mai e cea de altădată. Lacrimile stau gata să ţâşnească.

„Vipera” se ridică şi îndreptându-se spre uşă, bate într-însa. Paznicul deschide şi ea iese afară.

După un ceas judecătorul de instrucţie, însoţit de un grefier, soseşte la închisoare şi intră în celula arestatului. Masca-Roşie începe să povestească cu glas slab, toate crimele comise în cariera sa aventuroasă. Vorbeşte şi despre cadavrul fără cap găsit în celulă, după ultima sa evadare. N-a fost o crimă făptuită de dânsul, lucru de care rămâne încredinţat şi judecătorul.

„Vipera” se află într-o cameră de la etaj. Ea stă pe un scaun, tremurând din tot trupul şi murmurând cuvinte neînţelese. O jumătate de ceas rămâne astfel, până ce judecătorul de instrucţie îşi face apariţia.

— S-a făcut! rosteşte el, cu glas mişcat. Masca-Roşie a făcut mărturisiri complete. De când sunt magistrat, nu mi s-au făcut destăinuiri atât de senzaţionale. Lumea se va îngrozi când va lua cunoştinţă de ele.

— Şi acum, îmi vei îngădui, domnule judecător, să mai intru o dată în celuia prizonierului. Vreau să-i mai spun câteva cuvinte, ultimele.

— Nu mă opun, doamnă.

Antoinette Vacher coboară obosită scara şi intră pentru a doua oară în celula Măştii-Roşii. Între timp, acestuia i se făcuse favoarea să fie dezlegat de la perete, şi acum stă pe marginea patului, cu mâinile şi picioarele legate. Capul îl ţine aplecat pe piept, ca un om zdrobit.

— Ai văzut, mamă, că ţi-am împlinit dorinţa? spune el.

— Da, şi o femeie nenorocită îţi mulţumeşte pentru asta, răspunde „Vipera”.

— Şi acum, mamă, spune-mi repede cum vrei să mă salvezi! De unul din lanţuri am scăpat, dezleagă-mi-le pe celelalte!

Dar „Vipera” clatină capul, îndurerată.

— Nu pot, Hector, va trebui să mori în lanţuri.

— M-aţi înşelat! M-aţi înşelat! răcneşte Demonul. De ce mi-ai jurat că mă vei scăpa de securea călăului, dacă voi face mărturisiri

complete?

— Îmi voi ţine jurământul, Hector!

El o priveşte năucit. „Vipera”, însă, scoate din deget un inel ciudat, cu o piatră roşie ca sângele.

— Cunoşti obiecte de soiul acesta, Hector? întreabă ea, cu glas tremurător.

Regele criminalilor tresare speriat.

— În felul acesta vrei să mă salvezi, mamă? Omorându-mă?

— Da, şi trebuie să recunoşti că-mi ţin jurământul, scăpându-te din mâinile călăului. Nimeni nu va afla taina, numai în îndepărtata Indie se ştie că îndărătul pietrei roşii se află un prăfuleţ care adoarme pentru totdeauna pe acela ce-l înghite. Medicii vor căuta zadarnic să afle cauza morţii.

Masca-Roşie pare cu totul doborât. Pe dinaintea ochilor îi apare o viziune, ceva de care uitase cu totul în ultimul timp. Nu-i profetizase oare o ţigancă, cum că, cu toate crimele ce le făptuise în viaţă, el nu va muri de mâna călăului, ci în braţele mamei sale?

— Tu eşti, mamă? şopteşte el, ca trezit dintr-un vis.

„Vipera” se apleacă asupra lui şi-i înmânează inelul.

— De o mie de ori mai frumos e să primeşti moartea din mâna mamei tale, decât din aceea a călăului. Şi mai şovăi încă, nenorocitule?

— Şi tu, mamă? murmură criminalul, cu glas din altă lume.

— Te voi urma curând, fiul meu.

Între degetele-i tremurânde ţine inelul misterios… Căpăcelul roşu sare în sus. Şi o pulbere fină, gălbuie, iese la iveală.

— Voi face ceea ce-mi ceri, mamă! Nu simt niciun regret pentru crimele comise, căci pornirea spre nelegiuiri a fost în sângele meu. Numai faţă de tine, mamă, mă simt mic şi slab. Îţi mulţumesc că mi-ai dat o mână de ajutor să pot aduce la îndeplinire ultima lovitură a vieţii mele!

Cu o mişcare repede duce la gură inelul şi înghite praful dintr-însul.

„Vipera” se aruncă asupra lui şi-i cuprinde gâtul cu braţele. Dar otrava şi începuse să-şi facă efectul. Se zvârcoleşte cu turbare pe patul mizerabil, pleoapele i se închid şi capul îi cade greu.

— Mamă! e ultimul cuvânt rostit de buzele sale.

O lacrimă apare în ochii femeii. Mâna ei rece mângâie fruntea adormitului în veci şi cu durerea întipărită pe figură ea se-ndreaptă spre uşă.

— Doarme… îngăduiţi-i câteva minute de odihnă! spune ea paznicului de afară.

Acesta trage zăvorul, şi o singură privire aruncată prin ferestruică îl încredinţează că Hector Rammont adormise într-adevăr…

Capitolul 181 – Mărturisirea ţigăncii

Cu figura întunecată, Hartenberg se plimbă prin odaie. A izbutit să pună mâna pe Masca-Roşie şi de data aceasta e încredinţat că nu-i va mai scăpa. Dar de când cunoaşte taina vieţii sale, a devenit şi dânsul un alt om. Îşi simte umerii apăsaţi de o povară care-l zdrobeşte.

Deodată se aude o bătaie în uşă.

— Deschide, Hartenberg, sunt eu, contele Eberhard!

Peste o clipă contele se află în odaie.

— Ce te aduce la mine în noaptea asta, domnule conte? întreabă Ochi-de-Pisică.

— Vino cu mine la fiicele dumitale, Hartenberg, răspunde Eberhard.

Detectivul se dă cu un pus îndărăt.

— Nu pricep ce vrei să zici, domnule conte!

— Alice şi Margot.

— Alice şi Margot! murmură nefericitul părinte. Alice e moartă şi Margot şi-a pierdut minţile!

— Nu, greşeşti, Hartenberg, Alice trăieşte şi Margot, scumpa mea Margot, a fost eliberată de mine, cu ajutorul câtorva prieteni. Ea este nevinovată şi vom pune totul în mişcare ca să dovedim aceasta. Şi mintea ei nu mai e întunecată.

Hartenberg se reculege cu greu. De-abia după ce Eberhard îi povesteşte ceea ce s-a întâmplat în cursul nopţii trecute, începe să-şi dea seama de realitate.

Într-o trăsură, cei doi bărbaţi pornesc prin noapte. După un timp, caii opresc.

— Nu mai avem nevoie de tine, Johann, se adresează contele, vizitiului. Te poţi înapoia!

Trăsura întoarce şi detectivul, însoţit de Eberhard, pornesc spre pădure, unde se află ascunsă Margot într-o căsuţă.

Deodată, contele îl apucă de braţ pe Ochi-de-Pisică.

— N-auzi nimic? întreabă el.

— Ah! pare să fie geamătul unui om. Trebuie să vedem ce s-a întâmplat, domnule conte.

Se apropie de locul de unde se aud gemetele şi contele luminează cu lampa-i de buzunar o făptură de femeiuşcă, îngropată în zăpadă.

— Cine eşti dumneata şi cum ai ajuns aici? întreabă Hartenberg, încercând s-o ridice pe femeie.

— Sunt bolnavă şi am vrut să merg în sat, dar puterile m-au părăsit…

— Ai rude prin apropiere?

— Nu, au murit cu toţii, numai Zibra a mai rămas pe lume.

— Zibra? răcneşte Hartenberg. Nu cumva eşti fiica lui Pullmann, bulibaşa?

— Da, eu sunt, murmură ţiganca.

— Şi mă mai cunoşti? urmează detectivul. Îţi mai aduci aminte de noaptea aceea îndepărtată când un bărbat ţi-a adus un copil, pe care l-ai făcut apoi să dispară?

Ţiganca se uita la detectiv cu ochii holbaţi, apoi izbucneşte:

— Ce vrei să zici cu asta, domnule? Ţiganii sunt oameni cinstiţi.

— Bine, bine! o întrerupe Ochi-de-Pisică. Trebuie să-mi mărturiseşti ce s-a întâmplat cu copilul! Ştiu că avea atârnat de gât un lănţişor, cu un medalion.

Bătrâna ţigancă se chirceşte şi privind cu spaimă la detectiv, murmură:

— Medalionul l-am scos de pe gâtul copilului, căci micuţul a murit. L-am atârnat apoi unui altuia, fiului lui Kaspar cel roşu, care îndată după ce s-a născut băiatul a fost spânzurat pentru crimă şi jaf.

Hartenberg se repede la ţigancă şi o apucă de umeri.

— Aşadar, Hector Rammont, Masca-Roşie, nu este copilul care ţi-a fost predat? Ah, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc! Vasăzică Masca-Roşie e fiul unui criminal, nu este sânge din sângele meu, nu este fratele Alicei! Dumnezeule, cât eşti tu de milostiv!

Contele urmărise scena cu interes crescând. El nu prea pricepuse totul, dar de un singur lucru îşi dă seama: ţiganca nu trebuie lăsată să plece, ea trebuie să fie luată în coliba din pădure. Zibra nu se împotriveşte, ea simte că mai poate trage foloase de pe urma asta. Sprijinită de cei doi bărbaţi, păşeşte printre copaci şi după un sfert de ceas ajung cu toţii la colibă. Ţiganca e dată în grija pădurarului şi contele păşeşte cu Hartenberg în casă.

— Tată! Tată! izbucneşte Alice şi cade în braţele părintelui ei.

Detectivul e palid de emoţie. Cu greu se desprinde din îmbrăţişarea fiicei sale şi ţinându-se de mână, amândoi intră în odăiţa alăturată. George Vallières aşteaptă acolo şi din fund se desprinde o făptură de femeie, îmbrăcată în negru.

— Margot!

Detectivul se smulge de la braţul Alicei şi întinde mâinile spre nefericita-i copilă.

— Margot! Sărmana mea Margot!

Tatăl şi fiica plâng unul în braţele celuilalt…

De-abia spre dimineaţă se-ntoarce Hartenberg acasă. Noaptea aceasta a dat o întorsătură neaşteptată vieţii sale.

Intrând în casă el deschide repede uşa odăii sale. Pe masă arde o lampă şi obloanele sunt trase la ferestre. Pe un scaun stă o femeie îmbrăcată în negru, cu capul aplecat pe piept, ţinând în mână un obiect pe care se pregăteşte să-l ducă la gură.

Cu un ţipăt, Hartenberg de repede spre ea şi-i smulge sticluţa. Aceasta conţine otravă, el ştie prea bine.

— Ce vrei să faci, Antoinette? întreabă el, înspăimântat.

— Vreau să mor! răspunde ea, cu glas slab.

— Nu! exclamă el, cu hotărâre. Vei trăi, căci şi eu am renăscut la viaţă! E mort fiul nostru, acela pe care l-am predat atunci ţigăncii.

— Da, mort, eu singură i-am dat arma în mână! murmură femeia.

— Ce tot vorbeşti, Antoinette? Ascultă ce-ţi spun eu!

În cuvinte scurte el îi povesteşte tot ce descoperise în noaptea trecută. „Vipera” se ridică încetişor de pe scaun. Figura ei căpătă o expresie de fericire neţărmurită.

— Hector Rammont, Masca-Roşie, nu este… bâlbâie ea.

— Vino cu mine, Antoinette, la coliba din pădure şi acolo vei afla tot adevărul. Zibra, ţiganca, e ţinută acolo şi ne serveşte de martoră. Dar vom face mai bine să păstrăm taina pentru noi, căci n-are niciun rost s-o dezvăluim în faţa lumii.

Şi încă înainte de a se face bine ziuă, cei doi părăsesc casa, îndreptându-se spre coliba din pădure.

Epilog

E noapte şi o furtună năprasnică scutură copacii din parcul vilei „Desiré”. Leonie se plimbă neliniştită prin dormitorul ei, murmurând cuvinte pline de furie. Ceasurile trec unul după altul şi din ce în ce mai mult sufletul ei e hărţuit de tulburate. Deodată sare în sus înspăimântată şi un ţipăt îi scapă de pe buze:

— Ce-a fost asta? Parcă a spart cineva un geam.

Sfărâmăturile cad în odaie şi cu ochii holbaţi de groază ea zăreşte ivindu-se prin deschizătură un chip pe care-l cunoaşte bine.

Sfinte Dumnezeule, acesta e Anton, pe care-l credea demult în împărăţia morţilor. Şi ce înfăţişare groaznică! E bandajat la faţă şi sângele pătează pânza albă. Îmbrăcămintea este numai zdrenţe. Ochii îi strălucesc ca în frigurile nebuniei.

Cu o săritura de fiară, Anton e în mijlocul odăii şi mâinile-i pătate de sânge se înfig în rochia de mătase a fostei sale amante şi o târăsc pe aceasta spre pat.

— Am pus mâna pe tine, în sfârşit! gâfâie el. Ai vrut să mă îndepărtezi din calea ta şi bunul tău prieten, Masca-Roşie, a pus lucrurile la cale cum nici nu se poate mai bine.

Mâinile îi cuprind gâtul ei alb şi demonica femeie îşi dă seama că e pierdută.

— Ajutor!… izbuteşte ea să mai strige, dar el o strânge din ce în ce mar tare şi o luptă disperată se încinge.

În clipa aceea se aud bătăi puternice în uşă. Poliţiştii care, fuseseră

puşi de pază în parc, auziseră zgomotul şi alergară în grabă. Dar Anton nici nu se sinchiseşte; el îşi încleştează mâinile în gâtul Leoniei şi rânjeşte sinistru.

O clipă, ei rămân înspăimântaţi în faţa priveliştei ce li se oferă. Anton se întoarce spre dânşii şi gâfâie:

— A murit de aceeaşi moarte, pe care i-a dat-o contelui Bertram de Hohenegge! S-a făcut dreptate!

În clipa următoare e înhăţat de poliţişti care îl leagă şi-l duc afară.

Iar Leonie îşi dăduse demult sufletul!

. . . . . .

E primăvară.

Nevinovăţia completă a lui Margot Hartenberg ieşise la iveală şi Eberhard de Hohenegge se logodise cu ea, în cerc strict intim. Căsătoria urma să aibă loc la Berlin, apoi tânăra pereche va pleca spre Sud. Max Şerparul, noul administrator al castelului, îi va însoţi alături de Ana, cu care se căsătorise.

La castel se mai află câteva persoane. În primul rând Antoinette Vacher, care se căsătorise din nou cu Hartenberg şi îngrijeşte acum de copilul lui Margot. Ochi-de-Pisică e şi el acolo. El va rămâne aici, căci ginerele său îl rugase stăruitor să renunţe la meseria sa şi să-şi petreacă în tihnă bătrâneţile.

Alice se află demult la Paris, împreună cu soţul ei, George Vallières. Se căsătoriseră cu câteva luni în urmă, la Londra.

Hartenberg e fericit. Se plimbă în fiecare zi prin parcul castelului, gândindu-se cu bucurie că are o familie în jurul său, şi că nicio ameninţare nu mai apasă deasupra lor.

Dreptatea şi adevărul învinge întotdeauna!

– Sfârşit –